

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR OF
THE ALIBI MAN

TAMI HOAG

TEMPESTUOUS

Two full-length romance classics in one unbeatable volume

THE RESTLESS HEART

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Fırtınalı/ Huzursuz Kalp

Tami Hoag

Sevgili Okuyucu

Sık sık yazarlığa nasıl başladığım sorulur. İnsanlar, kariyerime Bantam'ın Loveswept serisi için romantik romanlar yazarak başladığımı öğrendiklerinde bazen şaşırırlar. Romantik komedi, şu anda yazdığım sert gerilim romanlarından çok uzak görünebilir, ama aslında o kadar da farklı değiller.

Benim için her iyi hikayenin özünde iki temel unsur vardır: okuyucunun aşık olabileceği ve destekleyebileceği karakterler ve bir gizem – bu gizem, çözülmemiş bir suçun gizemi de olabilir, ya da en karmaşık ve komplike insan duygusu olan aşkın gizemi de. En karmaşık cinayet komplosu bile, insan kalbinin labirentine kıyasla sönük kalır.

Bu özel baskıda, benim ilk romantik romanlarımdan ikisini okuyacaksınız. *Tempestuous'ta* Alexandra Gianni, hayatına ve son parasıyla satın aldığı harap çiftliğe yeniden başlamak için küçük kızıyla birlikte yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyor. Alex'in bağımsızlık hedefi, onu tehlikeli bir şekilde yoldan saptırabilecek yakışıklı, aristokrat Christian Atherton ile tanıştığında altüst olabilir... *The Restless Heart'ta*, dünyaca ünlü, dünyayı dolaşan bir fotoğrafçı olan Danielle Hamilton ile tanışacaksınız. Danielle, New Orleans'ta kız kardeşinin beş küçük çocuğuna altı hafta bakıcılık yapabileceğini hiç düşünmemişti. Ama sonra uzun boylu, esmer ve Cajun Remy Doucet ile tanışır. Remy, Danielle'in gerçek aşkın ona nasip olmayacağı iddiasını kabul etmez.

Yıllar önce bu romanları yazmaktan büyük keyif aldım ve umarım bu kahramanların maceraları sizi de eğlendirecektir.

En iyi dileklerle,

Tami Hoag

TAMI HOAG'IN BANTAM KİTAPLARI

ALİBİ ADAMI
ÖNCEKİ KÖTÜ
DAVRANIŞLAR
KILL THE MESSENGER
DARK HORSE DUST
TO DUST
KÜLÜNE DÖNÜŞEN
KÜL İNCE
KARANLIK ÇİZGİ
GÜNAH KADAR
SUÇLU GECE
GÜNAHLARI
KARANLIK CENNET
KURT ÇAĞIR
SESSİZ SULAR ŞANSLI
KADIN
SON BEYAZ ŞÖVALYE
KALPTEN DÜRÜST

TAMI HOAG

Tempestuous

The Besrjes
Heart

BANTAM BOOKS

Fırtınalı

Bana yazıp Christian'ın hikayesini
isteyen tüm okuyuculara.

Bu sizin için.

bir

"**TANRIM, NE KADAR GÜZEL!"** CHRISTIAN Atherton mırıldandı, aksanı İngiliz devlet okulunda okuyan bir öğrencinin saf ve zarif tonlarını yansıtıyordu. Dikkatini toplarken, omuzları lacivert ceketinin ince yünlü kumaşı altında geriye doğru çekildi. Kare çenesi, düzgünce bağlanmış bordo kravatının bir kademe üzerine çıktı ve zayıf yüzünün klasik hatlarını vurguladı. Kaslarının gerilmesine tepki olarak, atı altında huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

Dikkatini, mavi kurdeleyi almak için gösteri ringine giren genç kadına vermişti. On üç yaşına bastığı yaz, bahçıvanın kızının göğüslerinin birdenbire gelişmesinden bu yana, neredeyse yirmi iki yıldır kadınları iyi tanıyordu. Şu anda gözünü diktiği kadın, uzun uzun bakmaya değer biriydi.

"Kim bu?"

"Neredeydin? Mağarada mı yaşıyordun?" diye sordu Robert Braddock, sesi cevizli turta kadar zengin ve güneyliydi. Geniş ağzı keskin, yakışıklı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Yavaşça eyerinin başlığına yaslandı, yirmi yedi yaşında Virginia'nın en iyi avcı-atlayıcı eğitmenlerinden biri olmasını sağlayan formunu hiç göstermiyordu.

"Yaklaştın," dedi Christian kuru bir şekilde. "Üç haftamı İngiltere'de, Westerleigh Malikanesi olarak bilinen aile mezarlığında geçirdim. Richard amcam vefat etti."

Braddock'un terbiyesi ortaya çıktı ve ölen kişiye saygı göstererek eyerinde dikleşti. "Üzgünüm, Chris."

"Önemli değil." Christian, arkadaşı ve rakibine parlak, kare şeklinde beyaz bir gülümsemeyle baktı. Bu gülümseme, onun tam olarak ne olduğunu ortaya koyuyordu: yakışıklı, aristokrat ve biraz da çapkın. "Dicky amca doksan yedi yaşındaydı. Çok içki içerdi, deli gibi araba kullanırdı ve, tabiri caizse, dizginlerin başında öldü. Harika bir hayat yaşadı ve huzur içinde vefat etti. Hepimiz bu kadar şanslı olmalıyız."

Neon mavisi gözleri hafifçe hüzünlü bir ifadeye büründü ve genellikle orada bulunan ısıltılı neşe, iç çekmesiyle bir anlığına kayboldu. Dicky amca ölmüştü. Sıkıcı Athertonlar artık tek bir kara koyun kalmıştı: o.

"Alexandra Gianni," dedi Braddock, Christian'ın ilk sorusuna cevap vererek. "Ocak sabahındaki pompa kolu kadar soğuk," diye ekledi, gizleyemediği tiksintiyle.

"Seni reddetti, değil mi?" dedi Christian kuru bir şekilde, kaşlarını kaldırarak.

"Üç haftadır burada ve ona çıkma teklif eden her erkeğe tek bir kelime söylemeyi başardı: hayır."

"Bu sadece onun iyi bir zevki ve sağlam bir muhakemesi olduğunu gösterir." "Sen daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Lütfen," dedi Christian küçümseyerek. "Tabii ki daha iyisini yapabilirim. Kabul et, Braddock, sen de aptal ahır kızlarını tavladın, ama sen benim ligimde değilsin."

"Seni kendini beğenmiş ahmak," dedi Braddock iyi huylu bir gülümsemeyle. "Bahse girerim sen de onunla bir yere varamazsın. Sen atlama dünyasının Casanova'sı olabilirsin, ama bu hanımefendi *Titanic*'i batıran buzdağına bile rakip olabilir."

Christian'ın spekülatif bakışları yine Alexandra Gianni'ye takıldı. Ona göre buz kadını tipinde görünmüyordu. Zeytin rengi teni, koyu renk gözleri, asi kısa siyah saçları ve dolgun dudaklarıyla daha çok ateşli, kavgacı bir tip gibi görünüyordu. Fırtınalı.

Bir kavgada bir erkeğin karşısına dikilip, yatakta tırnaklarını onun sırtına geçiren tip.

Braddock aniden dönüp ona sıırttı. "Ne kadar bahse girersin?"

"Anlamadım?"

"Sözünün arkasında dur, Romeo," diye meydan okudu. "Green Hills Jumper Classic'ten önce Hayden Hill'in büyük partisine onu seninle birlikte götüremeyeceğine yüz dolar bahse girerim."

Christian şaşkınlıkla kahkaha attı ve bu ses atını ürküttü. Safkan at onun altında dans etti ve Braddock'tan gözlerini ayırmadan elini atın boynuna koyarak onu sakinleştirdi. "Daha bir aydan fazla var! Birdenbire yoksulluğa özlem mi duymaya başladın?"

"Unutuyorsun dostum," dedi Braddock kurnazca. "Hanımefendiyle konuştum. İlk elden deneyimim ve bunu kanıtlayan donma izlerim var. Yüz lira bahse girerim ki o seninle gitmeyecek."

Christian bir an için bu çılgın bahsi düşündü. Bu bahis, içindeki pervasız haydut ruhuna hitap ediyordu, bu özelliği nedeniyle katı kuralları olan ailesi hayal kırıklığıyla başlarını sallıyordu. Dicky amcasının ne yapacağını düşündü ve sıırttı. "Bin yap, anlaştık."

Braddock'un koyu renkli gözleri sevinç ve açgözlülükle parladı. "Bahis kabul edildi dostum."

iki

"Aferin tatlım," dedi Tully Haskell vedalaşırken.

Alex teşekkür etti ve o gün kiraladığı stantlara doğru döndü. Adam poposuna dokunduğunda sıçrayıp nefesini tuttu, ama ona dönüp öfkeyle baktığında, adam sanki yaptığı şey hiç de uygunsuz değilmiş gibi sakın sakın uzaklaşıyordu.

Alex koridorda durdu, bir an öfkeyle titredi, sonra dönüp Haskell'ın sahibi olduğu iki yıldız oyuncusunun ahırlarına dalgın dalgın baktı. Az önce kazandığı tatlı huylu kısırak A Touch of Dutch ve sahibi gibi kibirli, kaba saba Terminator. Dünya kısaca böyleydi. Kadınlar uysal ve şekillendirilebilirdi, erkekler ise istediklerini alırlardı.

Alex'in içindeki her şey, yüzeye çıkmaya çalışan anıya karşı gerildi. Gözlerini sıkıca kapatarak, sahip olduğu tüm iradeyle bununla mücadele etti, ancak sadece görüntüleri geri püskürtmeyi başardı, onların uyandırdığı duyguları değil. Kasları titremeye başlayana kadar gerildi.

Büyük bir erkek eli omzuna konduğunda, düşünmedi, sorgulamadı, dönüp yüzleşmedi. Sadece eğitildiği gibi tepki verdi. Bir saniye sonra Christian Atherton, ayaklarının dibinde taş döşeli zeminde uzanıyordu.

Alex, az önce yaptıklarına dehşetle, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde baktı. Az önce, omzunun üzerinden, Amerikan Grand Prix Derneği'nin üç kez Yılın Binicisi seçilmiş olan birini yere sermişti.

Omzunun üzerinden yere sermişti. Mesleğinde en saygın kişilerden birini yere sermişti.

"Oh, hayır..." Inlemesi onun inlemesiyle karışmıştı. Elini alnına koydu ve hızlıca İtalyanca küfretti.

Christian, omuzlarında ve sırtında hissettiği keskin ağrıya yüzünü buruşturarak dikkatlice oturdu. Daha az bir kuvvetle attan düşmüştü. Kafasını sallayarak zihnini boşaltmaya çalıştı ve şaşkın bir ifadeyle Alexandra Gianni'ye baktı. Boyu 1,65'i geçmeyen minyon ve narin Alexandra Gianni.

"Sen eski bir komando falan mısın?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı Alex, utançtan daha yüksek sesle konuşamıyordu. Dudaklarını ısırды ve gözlerini tekrar kapattı, gözlerini açtığında bu sahnenin ortadan kaybolmasını diledi.

Bu, Virginia'da iyi bir itibar kazanmanın yolu değildi, diye kendini azarladı. Etkili insanları etrafa savurmak, ona arkadaşlar ya da saygı kazandırmayacaktı. İlki olmadan yaşamayı öğrenmişti, ama ikincisi çok önemliydi.

Gözlerini eliyle kapattı ve parmaklarının arasından dikkatlice baktı. Christian hala ahırın zemininde oturuyordu. Bir dizini çekip kolunu üzerine atmış, rahat bir pozisyon almıştı. Koridorda ona bakan yarım düzine insana bakıyordu, kaşlarını çatmış ve yakışıklı ağzını bükmüş, rahatsız bir ifadeyle. Şampanya rengi sarı saçları alnına dağınık bir şekilde düşmüştü. Sonuç olarak, çok seksi görünüyordu.

Alex, onun öyle göründüğünü hayal etti. Kalbi çarpıyordu ve bunun onu omzuna atmanın yorgunluğuyla pek ilgisi olmadığını biliyordu. Kendine bunun onun onu korkuttuğu için olduğunu söyleyebilirdi. Christian Atherton'ın at dergilerinin parlak sayfalarında görüldüğünden daha yakışıklı olmasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilirdi. Kendine bunları söyleyebilirdi, ama bunlar yalan olurdu.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye mırıldandı, utançtan kıvrınarak.

"Öyle dedin. Her zaman erkekleri yere atar mısın, yoksa ben özel miydim?" diye sordu, kültürlü sesi martini kadar kuruydu.

"Bana gizlice yaklaştın!" Alex suçlayıcı bir şekilde ellerini havaya kaldırdı, sonra duygusal patlamasını kontrol altına almak ve bastırmak istercesine ellerini tekrar göğsüne bastırdı. Christian'ı kaldırırma fırlatmış olmasından çok, açıkça tepki göstermiş olmasından dolayı daha suçlu görünüyordu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, kendini topladı ve "Bana gizlice yaklaşmamalıydın" dedi.

"Anlıyorum." Christian kaşlarını kaldırıp indirdi. Onun davranışında ve tepkisinde çözülmesi gereken bir sürü garip gizem vardı. Yine başını salladı. "Şey, bir ata arkadan yaklaşmamak gerektiğini hep biliyordum. Sanırım bu kuralı kadınlar için de geçerli hale getirmeliyim."

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Alex, yine pişmanlık duyarak, ona yardım etmek için elini uzattı.

Christian, eline şüpheyile baktı. "Bunu kabul etmem doğru olur mu bilmiyorum," dedi kuru bir şekilde. "Kolumu arkamda büküp yüzümü direğe çarpmayacağına söz verir misin?"

Alex hem rahatlamış hem de eğlenmiş bir şekilde gülmekten kendini alamadı. Çoğu erkeğin yapacağı gibi tepki göstermiyordu. Kız, onu arkadaşlarının önünde küçük düşürmüştü, ama o, parıldayan mavi gözleri ve alaycı, kendini küçümseyen bir gülümsemeyle kıza bakıyordu.

O, Alex'in o meşhur sırtışıyla zihinsel savunmasını ne kadar kolay aştığını fark edince kendi gülümsemesi kayboldu. Mesleki açıdan, Alex arkadaşlık kurmak için çok iyi bir adamdı. Kişisel açıdan ise, Alex onun için çok tehlikeli bir adamdı.

"En iyi davranışımı sergileyeceğim," diye ciddiyetle söz verdi.

"Bu pek bir şey ifade etmiyor olabilir," diye alay etti Christian, küçük elini tutarak. "Ama sanırım sana güvenmek zorundayım."

O, hiç de dağınık görünmeden, zarif bir şekilde ayağa kalktı. Bordo kravatı bile yerinden oynamamıştı.

Alex ona hayranlıkla bakarken, onun görünüşüne hayran olmaktan kendini alamadı.

Aşırı uzun boylu değildi, belki bir santim kadar 180 cm'den kısaydı, ama fiziği atletik ve zarifti. Omuzları, özel dikilmiş paltosunu mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Kalçaları dardı, uylukları dansçıların ve at binicilerinin uylukları gibiydi — pahalı, sıkı dokunmuş bej renkli pantolonunun dar kesimi sayesinde, uzun, sağlam kasları açıkça görünüyordu. Dizlerine kadar uzanan siyah çizmeleri kusursuz bir şekilde parlatılmıştı.

Alex onu süzerken, Christian da aynı şekilde ona baktı, ancak onun bakışları çok daha yavaştı ve onun gizli bakışlarından çok daha açık bir şekilde takdirini gösteriyordu. Bakışları, güneşin ısıttığı balın yavaş sıcaklığıyla üzerine dökülüyordu, sanki çok daha uzun, sonsuz derecede daha şehvetli ve binicilik kıyafetlerinden çok daha seksi bir şey giymiş gibi onun minyon vücudunu inceliyordu.

Alex, ceketinin ve pantolonunun mucizevi bir şekilde şeffaf bir geceliğe dönüşmediğinden emin olmak için neredeyse aşağıya bakacaktı. Christian'ın mavi gözleri onu çıplak bırakmış gibi hissetti ve cildinde kızarıklık yayılırken, bluzunun yakasının altına parmağını soktu ve daha rahat nefes alabilmek için onu çekti.

Christian kendi kendine gülümsedi, onun yavaş yavaş değerlendirdiği tepkisini ve kendi vücudunun tepkisini çok iyi biliyordu. Gördüğü şey hoşuna gitmişti.

Saçları ahırın yumuşak ışığı altında mavi siyah parlıyordu. Yanları ve arkası çok kısa kesilmişti, ama üst kısmı daha uzundu, kalın ve dağınıktı ve alnına dökülme eğilimindeydi. Saç kesiminin erkeksi havası, kızın neredeyse peri gibi kadınsı özelliklerini hiç bozmuyordu. Aslında, stilin sadeliği, gözleri oval yüzünün narin hatlarına çekiyordu: yüksek, belirgin elmacık kemikleri, ince düz burun, dolgun dudaklar. Christian içinden inledi, karnının derinliklerinde arzusu uyandı. O dudaklar çok öpülesiydi.

Görsel turuna devam ederken, çenesinin hafifçe meydan okuyan bir eğimi olduğunu fark etti. Küstah. Ve gözleri, onun düşündüğü gibi koyu kahverengi

olarak düşündüğü gibi koyu kahverengi değil, altın rengi beneklerle süslenmiş koyu, yarı saydam bir kehribar rengiydi: Güzel, yoğun ve... ne? ... temkinli? Ne garip.

Alex rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve elini onun elinden kurtarmaya çalıştı. O ise elini sıkıca ama nazıkçe tuttu. Tutuşunda cezalandırıcı ya da saldırgan bir yan yoktu. Sadece parmaklarını hafifçe sıkarak, onu bırakmaya henüz hazır olmadığını belli etti. Atlarının bu kadar iyi olmasına şaşmamalı, diye düşündü. Onun gibi elleri olan birinin, atlarla mücadele etmesi gerekmezdi; sadece yönlendirir, sessizce ısrar eder ve her seferinde istediğini elde ederdi — tıpkı şu anda istediğini elde ettiği gibi.

"Beni kalıcı olarak sakat bırakmaya çalışmadığını varsayalım ve bu konuşmaya yeniden başlayalım," diye önerdi, göz kamaştırıcı gülümsemesi hala yüzündeydi.

"Sanırım böyle bir teklifi reddedemem," dedi Alex, midesinde hissettiği sıcak kayma hissini görmezden gelmeye çalışarak. Christian Atherton'ın onu bu şekilde etkilemesine izin veremezdi. Onlar sadece meslektaşlardı. Onun çekici, lezzetli bir erkek olması ve kendisinin de duyarlı bir kadın olması, bu duruma etki edemezdi.

Christian, onun pek de coşkulu olmayan cevabına dişlerini gıcırdatma isteğine direndi. Bu konuda bu kadar pes etmiş gibi davranmasına gerek yoktu. Onun elini tutma şansı için dişini tırnağına takarak mücadele edecek pek çok kadın olduğunu fark etmiyor muydu? Ve muhtemelen hepsini yere sererdi, diye düşündü Christian, eğlencesini bastıramadan.

"Christian Atherton," dedi, ona gülümseyerek.

Televizyon ona haksızlık ediyordu, diye düşündü Alex. Televizyonda Christian Atherton sadece yakışıklıydı. Gerçekte ise göz kamaştırıcıydı. Bir prens havası vardı; kendine güvenen, kendi parlak niteliklerinden ve bu niteliklerin çevresindeki sıradan insanlarda uyandıracığı tepkilerden emin.

Kendini tanıttığını düşünmek Alex'i neredeyse güldürdü. Sanki atlarla ilgilenen ve onu görür görmez tanımayan bir kız ya da kadın yokmuş gibi!

Christian Atherton, atlama yarışları dünyasının altın çocuğu idi. Kariyerinde Amerika ve yurtdışındaki tüm önemli yarışlarda galibiyetler vardı. Ayrıca playboy olarak da kötü bir şöhreti vardı. Herkesin dediğine göre, yıllar boyunca mavi kurdeleler kadar çok kadın kalbini de kazanmıştı. Nedenini tahmin etmek zor değildi.

Hayır, Alex alaycı bir şekilde düşündü, bu adamın neden kadınların ayaklarına kapanıp düştüğünü hayal etmek zor değildi. Zor olan şey, onun aristokratik görünüşüne karşı kendi kadınsı tepkisini kendine saklamaktı. Neyse ki - ya da ne yazık ki - son birkaç yıldır duygularını gizleme konusunda bolca pratik yapmıştı. Yüzünde dikkatlice ifadesiz bir ifade tuttu ve içsel çalkantılarını hiç belli etmedi.

"Ben Alex Gianni. Sizin için ne yapabilirim, Bay Atherton?" Alex tarafsız bir şekilde sordu. Bu sefer elini çektiğinde, adam onu bırakmıştı.

"Başlangıç olarak bana Christian deyin," dedi yumuşak bir sesle. "Korkarım, siz bu mahalleye taşındığınızda yurtdışında olduğum için çok kötü bir davranışta bulundum. Briarwood'a hoş geldiniz demek için fırsatım olmadı, Bayan Gianni. Bunu telafi etmek istiyorum. Yarın öğle yemeğine ve bölgede küçük bir araba turuna ne dersiniz?"

Oh, hayır, diye düşündü Alex, kalbi hızla atarken içinden inleyerek. Bir tane daha. Erkeklerin ilgisini bu kadar çeken neydi? Gerçekten anlayamıyordu. Kendini özellikle güzel bulmuyordu. Erkeklerin başını döndürecek bir vücudu yoktu. Hiç flörtöz ya da cesaret verici değildi. Aslında, herhangi bir şekilde dikkat çekmemek için aklına gelen her şeyi yapmıştı. Yine de, o ve küçük kızı Isabella, Briarwood'un dışındaki küçük çiftliğe yerleştiklerinden bu yana geçen üç hafta içinde, en az yarım düzine randevu teklifi almıştı.

Ve şimdi, Batı dünyasındaki atlara deli olan tüm kızların yatak odalarını süsleyen posterin sahibi Christian Atherton, gözünü ona dikmişti. Bu çok ironikti. Geçmişte bir noktada,

sadece onunla konuşması bile gururunu okşardı, çıkma teklifini saymıyoruz bile. Heyecandan yerinde duramazdı. Ama o günler geçmişti. Şimdi sadece tedirgin ve belirsiz bir hayal kırıklığı içindeydi.

"Üzgünüm, Bay Atherton," dedi aldatıcı bir sakinlikle. "Korkarım bu tür şeyler için fazla vaktim yok. Yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

"Hadi ama," diye ısrar etti Christian. "Birbirimizi tanımalıyız, sence de öyle değil mi?"

Lazer mavisi gözlerindeki parıltı, önerisini komşuluktan çok daha samimi bir şey gibi gösteriyordu. Gerekenden yarım adım daha yakın duruyordu; Alex'in onu rahatsız edici bir şekilde fark etmesine yetecek kadar yakın, ama uzaklaşması için iyi bir bahane bulmasına yetecek kadar da uzak değildi. Adam bir ustaydı ve bunun farkındaydı. Gözlerindeki alaycı ışıklar, Alex'e onun kendisine ne yaptığını tam olarak bildiğini ve Alex'in de bunun farkında olduğunu gösteriyordu. Bu, onun için büyüleyici kadınları fetihlerinin saflarına katmak için oynadığı harika bir oyundu. Herkes kuralların ve risklerin ne olduğunu önceden biliyordu: eğlence, ciddiye alınmayacak bir şey; zarar yok, suç yok.

Alex kendini rahatlamış hissetti ve bunun tehlikeli olduğunu fark etti. Christian Atherton tehditkar olmayabilir, ama bir tehditti — onun filizlenmeden yok etmesi gereken bir tehdit. Bu gerçeği, korkutucu derecede güçlü bir pişmanlık duygusuyla kabul etti. Eğlenceli olabilirdi...

"Senin hakkında her şeyi biliyorum," dedi, geniş ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Şöhretim benden önce mi geldi?" Kaşlarını kaldırdı ve kendinden çok memnun görünüyordu. Bu ifade, Alex cevap verdiğinde hızla komik bir kaş çatmaya dönüştü.

"Tabii. Annem, on üç yaşına bastığımda senin gibi erkekler konusunda beni uyarmıştı."

"Eminim dinlememiştir," dedi Christian, gözleri neşeye parlayarak.

Hayır, diye düşündü Alex, gözlerini kaçırarak, alaycı ifadesi aniden düşünceliliğe dönüştü, dinlememişti. Belki dinleseydi, hâlâ evli olurdu, hâlâ Kaliforniya'da olurdu, hâlâ ailesinin koşulsuz, sınırsız desteğine sahip olurdu. Ama dinlememişti ve şimdi tüm bunları kaybetmişti.

"Gülümsemeyi tercih ederim," diye fısıldadı Christian nazikçe, ona yaklaşarak. O birkaç saniye içinde kızın nereye gittiğini bilmiyordu, ama mutlu bir yere gitmediğini biliyordu. Kızın yüzünde hüznün ve pişmanlık vardı ve Christian onu teselli etmek için kollarıyla sarılmak istedi, ama kızın bu hareketi hoş karşılamayacağından şüphe duyuyordu. Bunun yerine, elini uzattı ve kızın alnındaki dağınık siyah bukleleri geriye doğru taradı, daha da yaklaşarak fısıldayan sesinden biraz daha yüksek, yumuşak ve kadifemsi bir sesle konuştu. "Gülümsediğinde gözlerindeki altın parçacıkları parlıyor."

Alex bir anlığına sadece ona baktı, bakışlarından, sesinden, gözlerindeki nazik endişeden büyülenmişti. Ona bu kadar yakın olmak, onun kişiliğinin muhteşem gücüyle sarılmak garip geliyordu. Bir bakıma, şimdiye kadar yaşadığı en samimi şey gibi geliyordu, ama birbirlerine dokunmuyorlardı bile. Bu sarhoş ediciydi... ve tehlikeliydi.

Sonunda kendini düşüncelerden arındırdı ve ona baktı, birdenbire tamamen işine odaklandı, aklında en öncelikli şey kendini korumaktı. "Sizi kurtarmak için size doğrudan söyleyeyim, Bay Atherton. Bana karşı etkisiz."

"Çekicilik güzel bir kadında asla boşa gitmez," diye itiraz etti Christian, çenesini biraz kaldırarak. Bir elini yanındaki kabin kapısına koydu ve bir milim daha yaklaştı.

Daha önce de bu zor elde edilebilirlik oyununu oynamıştı. Kararlılık gerektiriyordu, ama her zaman ekstra çabaya değdi. Alexandra Gianni'nin buzunun altında bir ateş vardı. Bunu kehribar rengi gözlerinde, inatçı çenesinde, dolgun dudaklarının çizgisinde görebiliyordu. O buzı eritip o ateşi ortaya çıkaran kişi olmak istiyordu

ortaya çıkarmak isteyen kişi olmak istiyordu. O alevlerin kendisini yalayıp tükettiğini hissetmek isteyen kişi olmak istiyordu.

Bunun bahisle bir ilgisi yoktu. Paraya ihtiyacı yoktu, egosunun da güçlenmeye ihtiyacı yoktu. Bu bir meydan okumaydı. İlk erkek ve kadına kadar uzanan duygularla ilgiliydi, alıştığı duygulardan biraz daha ilkel duygularla. Onlar onu meraklandırıyordu. Alex onu meraklandırıyordu.

"İltifatın için teşekkür ederim," diye mırıldandı Alex, sadece adamdan değil, onun kişiliğinin gücünden de kaçmak için bilinçsizce ahırlarının arasındaki direğe yaslandı.

Christian'ın ona açıkça takdir dolu bakışlarını görünce kararlılığı sarsıldı. Kendi bakışları onun ağzına odaklandığında, o sıcak kayma hissi içini yeniden karıştırdı. Ağız geniş ve hareketliydi, dudakları sıkı ve düzgündü, ve sonsuz gibi görünen seksi gülümsemelerden oluşan bir repertuarı vardı.

Onun onu öpmesi nasıl olurdu acaba diye merak etmeden edemedi. Bu düşünce istenmeyen, hoş karşılanmayan bir düşünceydi, ama yine de onun güçlü iradesini aşmayı başardı. Bir erkeğin, içgüdüsel olarak onun yapabileceğini bildiği türden bir şefkat ve tutkuyla onu öpmesi çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zamandır yalnızdı...

Adam, kadının gözlerindeki mesajı hatasız bir şekilde okudu ve başını bir parça eğerek onu davet etti, dudakları kadının dudaklarının hemen üzerinde duruyordu. Ama kadın onun teklifini kabul etmeden önce, savunma mekanizması yeniden devreye girdi ve kadın geri çekildi, diz çöküp eldivenlerini çantasından çıkardı.

Ona ne olmuştu, diye öfkeyle düşündü. Elleri titreyerek, içinde tüm kişisel eşyalarını taşıyan büyük kırmızı spor çantasını gereksiz yere karıştırıyordu. Christian Atherton'ın ne olduğunu çok iyi biliyordu. O bir zampara ve kadın düşkünüydü ve onun oyunlarına katılacak ne zamanı ne de isteği vardı. Ayrıca, birbirlerini tanıdıktan sonra onun da onunla oynamak istemeyeceğini biliyordu. Tanrı biliyordu ki, onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde, ondan kaçmak için muhtemelen yeni bir sprint rekoru kıracaktı.

"Sadece gerçeği söylüyorum," dedi Christian, dar direğe tembelce yaslanarak. "Bir kadın güzelse, bunu duymayı hak eder."

"Peki ya değilse?"

Gülümsedi. "O zaman da ona söylerim."

O doğuştan bir yağcıydı. Bu, çocukken mükemmelleştirdiği bir beceriydi. Dört yaşında bile, kadınların övgüden hoşlandığını biliyordu. Teyzeleri ve annesinin arkadaşları, keskin gözlemleri için ona verdikleri çeyreklerle kumbarasını defalarca doldurmuştu.

Alex'in durumunda bu tamamen haklıydı. Sofistike bir şekilde çok sevimliydi. Ona baktıkça, gördüklerinden daha çok hoşlanıyordu. Onunki hem ince hem de egzotik bir güzellikti ve Alex, onun makyaj yapmadığını, maskara bile sürmediğini, dikkat çekecek veya göz alıcı hiçbir şey yapmadığını fark etti. Ayrıca, Alex'in iltifatlarından ve dikkatli bakışlarından pek hoşnut olmadığını da fark etti. Alex, onun kendisini hiç fark etmemiş olmasını tercih edeceği izlenimini edindi.

Kız çantasından eşyaları çıkarıp geri koymakla meşgulken, o da karışık duygularla onu izledi. Kız tedirgindi ve tedirgin olmaktan hoşlanmadığı belliydi. Gelecekte kullanmak üzere saklamaya değer bir bilgi, diye not aldı.

"Çok düzenlisin," dedi hoş bir sesle, eğilip çantasının içine bakarak. Kafasını ona doğru çevirdiğinde, yine öpüşecek kadar yakın mesafedeydi. Tembelce gülümsedi. "Güzelliğin kadar paha biçilmez bir özellik."

Alex, beyaz pamuklu bluzunun ve kömür rengi ceketinin altında aniden terleyerek kızardı. "Hazır başlamışken dişlerime de bakar mısın?" diye sordu kuru bir sesle.

"Baktım," diye itiraf etti. "Çok sevimli. Üstteki iki dişin hafifçe üst üste binmesini seviyorum. Sana belli bir masumiyet katıyor."

"Kadınlara iltifat etmek senin hobin." Bunu, onun bu özelliğini bilmesi onu rahatsız edecekmiş gibi söyledi.

Christian güldü. "Aslında daha çok bir çağrı gibi."

"Bunu çok iyi yapıyorsun," dedi Alex, tehlikeli bir rahatlama onu tekrar sardığında ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. Onu sevmeye dürtüsüne karşı koyamıyor gibiydi. Saygısızca çekici tavırları, onun için bir tehlike oluşturabileceğini düşünmeyi zorlaştırıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Christian, sadece tekrar tembelce bir kabin kapısına yaslanmak için doğruldu, sanki ayakta durmaktan daha önemli şeyler için gücünü saklaması gerektiğini düşünüyormuş gibi.

"Ama bundan bir şey çıkacağını düşünüyorsan, benimle zamanını boşa harcıyorsun," diye uyardı Alex, soğukkanlılığını yeniden kazanmak için bir kez daha çabalarken. Ayağa kalktı ve ince siyah deri eldivenlerini giydi. "Yönetmem gereken bir ahır ve yetiştirmem gereken bir kızım var. Korkarım programım flört etmeye izin vermiyor."

Kaşlarını kaldırarak alaycı bir şaşkınlık ve şok ifadesi takındı. "İzin vermiyor mu?" Başını salladı ve dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Sevgili kızım, flört etmek hayatın vazgeçilmez bir parçasıdır, tıpkı iyi atlar ve gerçekten kaliteli şaraplar gibi."

Alex ona sinirli bir şekilde baktı. Ciddi olmaya çalışıyordu, aralarındaki ilişkiyi hemen düzeltmeye çalışıyordu. Başka bir yanlış anlaşılmaya tahammülü yoktu; sonuncusu ona çok pahalıya mal olmuştu. Christian Atherton'ın zihninde onun niyetleri hakkında herhangi bir soru işareti olmasını istemiyordu. Ve o, orada durup onu alay edecek kadar küstahça, inanılmaz derecede yakışıklı, son derece İngiliz ve lanet olasıca seksi bir şekilde bakıyordu.

Ona bulaşıcı, eğri bir gülümseme attı ve bu gülümseme, sanki yumurta kabuğundan yapılmış gibi tüm engellerini kolayca yıktı. Şaşkınlıkla başını salladı ve yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kolay pes etmiyorsun, değil mi?"

"Ben asla pes etmem," dedi Christian, gözlerinde belirgin bir kararlılık parıltısı ve yumuşak, hoş sesinde bir kararlılık vardı. "Nadiren yenilirim, ama *asla* pes etmem."

"Bu sefer yenilgiye mahkumun. Seni uyarmak adil olur diye düşünüyorum."

Ona inanmadığı belliydi. Tabii ki, onun inanmasını bekleyemezdi. Christian Atherton gibi erkekler, kadınlar üzerindeki çekiciliklerine sınırsız bir inanç beslerlerdi. Çoğu kibirli görünürdü. Bu ise sevimli görünüyordu. Alex kibirli olanı tercih ederdi; ona direnmek çok daha kolaydı.

"Göreceğiz," dedi dalgın bir şekilde. "Bir kızın var. Boşanmış olduğunu varsayabilir miyim? Evli bir kadına göz koyduğumu fark etmek istemem. Bu benim kesinlikle kırılmaz kuralımdır: evli kadınlar olmaz."

"En azından bir vicdanın olduğunu bilmek güzel," dedi Alex kuru bir şekilde. "Evet, boşandım."

Onun geçmişi hakkında bu kadar bilgi vermekte bir sakınca yoktu. Alternatif seçenek, yani Isabella'nın evlilik dışı doğduğuna inanılması, onun karakterine çok aykırıydı. Kızının doğumu, Michael DeGrazia'dan boşandıktan sonra gerçekleşmişti, ancak Michael ne düşünürse düşünsün, kızı aşkın meyvesiydi. Isabella'nın ebeveynlerinin evliliğinin, hem dış hem de iç güçlerin yarattığı baskıya dayanamaması onun suçu değildi.

"Yeni mi boşandınız?"

Christian'a özür diler gibi baktı ve Terminator'ün ahırının kapısına doğru yürüdü. "Burada durup '*Bu Senin Hayatın*' oyununu oynamayı çok isterdim, ama hazırlanmam gereken bir yarışma var."

"Ondan sonra? Akşam yemeğinde?" Christian yine gülümsedi. "Briarwood'da harika bir İtalyan restoranı var. Sahibi benim arkadaşımdır."

"O zaman belki seninle yemek yer," dedi Alex tatlı bir sesle. "Yapmam gereken işler ve bakmam gereken bir bebek var."

"Tamam," dedi Christian iyi huylu bir iç çekişle. Hafifçe eğildi. "Birinci raundu sana bırakıyorum, Bayan Gianni. Hangi yarışmaya hazırlanıyorsun?"

"Açık Atlama."

Ahır kapısını açtı ve Christian'ın atını ilk kez iyice görmesini sağladı. Christian'ın gözleri dehşetle büyüdü.

"Aman Tanrım, bu olamaz," diye mırıldandı, bakarak. Ama yüzünde belirgin, eğri beyaz bir çizgi olan, iri, kemikli, soluk kestane rengi kısarak atı tanımak zor değildi. "Onu vurdular sanıyordum."

"Henüz değil," dedi Alex dişlerini sıkarak. Eğittiği atlar hakkında kötü şeyler düşünmesi bir şeydi - ve bu at hakkında pek çok kötü şey düşünüyordu - ama başka bir eğitmenin aynı düşünceleri yüksek sesle dile getirmesi bambaşka bir şeydi. Bu onu çok rahatsız etti.

Christian attan uzaklaştı ve ona inanamayan bir bakış attı, içinden tanıdık olmayan duygular kopup çıkıyordu. Sesinde garip bir aciliyet vardı: "Bu canavarı sürmeyi ciddi olarak düşünmüyorsun herhalde."

"Bunun için para alıyorum," dedi Alex sertçe, kaskını başına geçirip çene kayışını bağladı.

"Virginia eyaletinde bunun karşılığını alabileceğin kadar para yok."

Senin fikrin, diye düşündü Alex karamsar bir şekilde. Terminator gibi atları reddetmek onun için kolay olurdu. Christian'ın çalıştığı Quaid Çiftliği'nin ahırlarında, en kaliteli, güzel yetiştirilmiş, iyi huylu hayvanlarla dolu padoklar vardı. Christian'ın ayrıca biniciliği sadece bir hobi olarak sürdürmek için yeterli parası olduğu da söyleniyordu. Oysa o, ucuz fiyatlar talep etmek, binmek için yalvarmak ve Terminator gibi huysuz atlara bile minnettar olmak zorundaydı.

"Ciddiyim, Alex," dedi Christian ve gerçekten de ciddiydi. Yakışıklı ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrılmıştı. Kaşlarının arasına bir onaylamama çizgisi kazınmıştı. Bir bankacı kadar ciddi görünüyordu. "Terminator'a binme şanssızlığını hiç yaşamadım, ama bu atın ününü çok iyi biliyorum. Senin o hayvanın sırtına tırmanacağını düşünmek beni gerçekten korkutuyor. Ağırlığın yedi taştan fazla olamaz ve özellikle güçlü görünmüyorsun. O canavar bir yük treni kadar büyük, ağzı granit gibi sert ve rahatsız edici, şeytani bir zihni var."

Sanki bu noktayı vurgulamak istercesine, Terminator ahırdan çıkarılırken ön ayağıyla ona vurdu ve Christian, diz kapağını kaybetmemek için geriye atlamak zorunda kaldı. Gözleri parıldayan, kulakları dik olan kısrağ, Alex eyerinin kayışını sıkarken koridorda huzursuzca dans ediyordu.

"Buralarda yenisin," dedi Christian, ellerini ince beline koyarak. "Bu vahşi hayvana binmenin tek yolu budur. Gösteri kariyerine başlamadan önce Oatlands'da bir noktadan noktaya yarışta onu görmüştüm. Dokuzuncu engelde çılgına dönmüş ve bir ağaca çarpmıştı. Ölmediği için şanslı," diye mırıldandı, başını sallayarak. "O zaman, onu arenada atlamaya mahkum etmenin daha iyi olacağına karar verildi." Kısırlaştırılmış atı açıkça hoşnutsuzlukla süzdü. "Kötü bir ikinci el arabadan daha fazla el değiştirmiş. Şimdi sahibi kim?"

"Tully Haskell."

"Lanet olsun."

Alex'e, onun için bindiği adam hakkında gerçek düşüncelerini söylemek dilinin ucundaydı, ama Alex, Terminator'u ahırdan sorunsuz bir şekilde çıkarmakla meşguldü. Masum kadınları kullanan erkekler hakkında kendi kendine mırıldanan Christian, Alex'i kenara itti, asi hayvanı dizginlerinden tuttu ve onu parlak nisan güneşinin altına çıkardı.

Alex, kırbacını botuna vurarak öfkeleni, hazırda bekleyen öfkesi yüzeye çıktı. Kim olduğunu sanıyordu da, ona hangi atlara binip binemeyeceğini, hangi sahiplerle iş yapıp yapamayacağını söylüyordu? Kim olduğunu sanıyordu da, bir dakika önce onu büyüleyip, bir dakika sonra onun yargı ve yeteneklerini küçümsüyordu?

"Atımı şimdi alacağım, Bay Atherton," dedi, Terminator'un dişlerinden ustaca kaçınarak dizginlerine uzandı.

Christian atın başını bırakmayı reddetti. Alex'e, aptal akrabalarını gururlandıracak ciddi bir bakış attı. "Aklın varsa, bu haydutu ve sahibini gönderirsin. İkisi de baş belasından başka bir şey değiller."

"Fikrini benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedi alaycı bir gülümsemeyle. Dizginleri ona bırakarak, atın yanına gitti ve hızla eyere atladı. Terminator, Christian'ın tutuşuna karşı şiddetle başını sallayarak dans etti. Alex dizginleri topladı ve ayaklarını demirlere sıkıca yerleştirdi. Gözlerinde altın rengi bir ateş parlayarak Christian'a baktı. "Müşterilerimi seçme lüksüm yok, Bay Atherton. Bu at zıplayabilir ve ben onu sürebilirim. Her zaman eğlenceli olmuyor, ama bunun için para alıyorum ve güvenebileceğim bir aile servetim olmadığı için şikayet etmeden yapıyorum."

Christian bu azarlama karşısında yüzünü buruşturdu. Belli ki bir sinirine dokunmuştu. Kahretsin, bu şekilde konuşup başkalarına ne yapmaları gerektiğini söylemek ona göre bir şey değildi. Kardeşleri bunu meslek edinmişlerdi, ama o her zaman katı bir serbest piyasa politikasına bağlı kalmıştı. Başkalarının hayatlarında ne yaptıkları onu ilgilendirmezdi. Neden birdenbire bu felsefeden saptığını bilmiyordu. Ancak Alex'in bundan hoşlanmadığı açıktı.

"Alex, özür dilerim..." diye başladı.

"Umursayan birine söyle," dedi, dikkatini atına vererek. Terminator'ün kasları gerilmiş ve titriyordu. Sanki patlamaya hazır bir volkanın üzerinde oturuyor gibiydi. Boynunda koyu renkli ter lekeleri ve ağzının kenarında köpükler vardı.

Christian'a bir bakış attı, gözlerindeki samimi özür ve endişe doğrudan kalbine işledi. Ona eğik bir gülümseme attı. "Bana şans dile."

"Evet." Başını salladı, dizginleri bıraktı ve ona el salladı.

Büyük kısrak, beş adım boyunca dizginleri kontrol etmek için çılgınca mücadele ettikten sonra pes etti ve güçlü, zemini yiyen bir galopla yoluna devam etti.

Christian iç geçirdi ve ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды, bir başkası için aniden duyduğu yoğun endişeden fiziksel olarak rahatsızdı. Kendini tam bir bekar olarak görüyordu,

sadece kendi ihtiyaçlarıyla ilgilenen, kendinden başka kimseye karşı sorumlu olmayan bir bekar olarak görüyordu. Hayatı boyunca böyle yaşamıştı.

Westly Kontu'nun dördüncü oğlu olarak, aile işlerini yürütme konusunda çok geride kalmıştı. İnatçı ağabeyleri bu sorumluluğu üstlenmişlerdi, ona ise başka türden bir sorumluluk kalmıştı.

Kendi iftliğini yönetme sorumluluğunu üstlenmek istemediği için Quaid iftliği'nde antrenör olarak işe girmişti. Bir eşin sorumluluğunu üstlenmek istemediği için bekar kalmıştı. Ve şimdi Alexandra Gianni'nin o şeytani atla mücadele etmesini izliyor, onu o lanet hayvandan uzak durmaya ikna edemediği için kendini sorumlu hissediyordu!

Tanrım. Dicky amca ne derdi acaba?

"Yeteneğinizi mi kaybediyorsunuz, lordum?" diye alaycı bir ses yanından geldi.

Christian, ilk nefret patlamasını atlatmak için Terminator' tarlanın karşısına götüren Alex'ten dikkatini ayırdı ve eğlenceli sesin kaynağına doğru döndü. Robert Braddock, yanında durmuş, pahalı bir binicilik mağazasının katalogunu boş boş karıştırıyordu. Braddock, boyu onunla aynıydı, ama daha tıknaz ve esmerdi. Başka bir dönemde korsan ya da ingene olabilirdi. Gülme başlangıcı dudaklarının köşelerini titretti ve koyu renkli gözlerinin yanında çizgiler yayıldı.

"Ne istiyorsun?" Christian sinirli bir şekilde sordu. Robert'ın, ahırın arka sokağında Alex'ten aldığı onursuz selamlamanın her ayrıntısını ortaya çıkardığından hiç şüphesi yoktu. Braddock bir şekilde onun aşağılanmasını gösteren bir video kaset hazırlamış olsa bile hiç şaşırmazdı. Robert, gösteri dünyasında olup biten her şeyi ilk bilen kişi olmakla büyük gurur duyuyordu. Bu, Christian'ın her zaman rahatsız edici bulduğu bir özellikti; genellikle dedikoduyu onuruna yakışmayan bir şey olarak görürdü. şimdi gözlerini kısarak, bahsi kazandığında arkadaşının parasını harcayabileceği en göze çarpan, en anlamsız ve en aşağılayıcı yolu düşünmeye çalıştı.

"Bu da ne? İngiliz dostumdan kötü davranış mı?" Robert acımasızca alay etti, koyu renkli gözleri parıldıyordu. "Vay vay, kraliçe ne derdi acaba?"

"Senin iğrenç bir domuz olduğunu söylerdi. Git buradan."

"Ah, şey, düşünmem gereken daha önemli şeyler var, mesela bin dolarımı nasıl harcayacağım gibi. Sanırım yeni bir çift özel yapım botla başlayacağım."

"Bir dakika sonra giydiğin botları sana yedireceğim," dedi Christian, egosu biraz fazla incinmiş olduğu için arkadaşının yarasına tuz basmasına izin vermedi.

"Tsk, tsk, Christian," dedi Braddock, başını sallayarak. "Donmuşluk belirtilerin ortaya çıkıyor."

"Defol git."

Robert mutlu bir şekilde iç geçirdi ve kataloğundaki sayfayı çevirdi. "Botlarla uyumlu yeni bir ceket alabilirim diye düşünüyorum. Çizgili ceket bana yakışır mı sence?"

Christian küçümseyerek kaşlarını kaldırdı. "Normalde alışveriş yaptığın yerleri düşünürsek, bin dolar ile gardırobunun tamamını iki kez yenileyebilirsin, ama bunun önemi yok. O kadar paran yok."

"Oh, gerçekten mi? Bence Bayan Gianni'nin omzunun üzerinden yaptığın o küçük düşüş beynini sarsmış, dostum. Kask takmamış olman çok kötü. Bu katalogda çok iyi kasklar var," dedi sinsi bir şekilde, Christian'ın yüzüne katalog sayfalarını sallayarak. "Belki nazik davranıp senin parandan bir tane alırım."

Christian ona uzun ve soğuk bir bakış attı, sonra timsah gibi gülümsedi. "Senin paranla seni küçük düşürmekten büyük zevk alacağım, Robert. Acaba bu günlerde reklam panolarının fiyatı ne kadar?"

"Bunu asla öğrenmene gerek kalmayacak." Braddock katalogu katlayıp kolunun altına sıkıştırdı. "Şunu baştan netleştirelim, bunun onunla gerçek bir randevu olması gerektiğini biliyorsun. Onu partiye götürmeli, onunla yemek yemeli, onunla dans etmeli ve herkesin gözü önünde onu öpmelisin."

"Gerçekten, Robert," dedi Christian tiksintiyle, "tamamen ergen gibi davranabiliyorsun."

"Şartlar bunlar," dedi Braddock, sakın bir şekilde. "Anlaştık mı?" Christian gözlerini devirdi. "Anlaştık."

Sonuçta, o da diğer erkekler gibi ergenlik çağında olabilirdi. Olmamasının bir nedeni yoktu. Hesap vereceği kimse yoktu. Beyefendiler arasında küçük bir bahis yapmanın bir zararı yoktu. Söz konusu hanımefendi hiçbir şekilde zarar görmeyecekti. İkisi de güzel bir gece geçirecek, Christian bin dolar daha zengin olacak ve Robert daha fakir ama daha akıllı bir adam olacaktı. Her açıdan iyi bir anlaşma gibi görünüyordu.

Dikkatlerini Alex ve Terminator'a çevirdiler. Alex, diğer atlardan ve binicilerden uzak durarak, sahadaki kendi özel köşelerinde onu daireler çizerek çalıştırıyordu.

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Christian.

"Sana anlattıklarımın fazlasını bilmiyorum. Senin evinin aşağısındaki yeri kir alıyor, atları eğitip gösteriye çıkarıyor. Bazı kızlar ondan ders alıyor. Ama nereden geldiği ve buraya nasıl geldiği bir sır."

"Hmmm..." Christian, Alex Gianni'ye olan merakı daha da artarak düşündü. "İyi bir gizemi severim."

"O zaman dostum, kitapçıya gidip kitap stoklamalısın, çünkü o küçük hanım kimseyle Sherlock ve Dr. Watson oynamak istemiyor."

"Göreceğiz."

"Şu yaşlı adamın oturma şekline bak," dedi Braddock hayranlıkla. "Eyerin derinliklerinde, kaya gibi sağlam. O çok iyi."

"Evet, kesinlikle," diye onayladı Christian. "O kadar iyi ki, o kötü huylu atın üzerinde kendini öldürtecek kadar iyi. Tully Haskell, Terminator'ü masum bir genç kadına dayatarak yeni bir alçaklığa imza attı. Eğer kız yaralanırsa..." Ne dediğinin farkına varınca tehdidi yarım kaldı.

Zayıf vücudu bir titremeyele sarsıldı. Bu ani erdemlilik nereden gelmişti? Alex Gianni ve Tully Haskell arasında olanlar onu ilgilendirmiyordu. Koruyucu ya da intikam meleği gibi davranmak kesinlikle ona düşen bir şey değildi. Tanrım, o Alex Gianni'den ya da başka birinden sorumlu değildi ve olmak da istemiyordu!

"İyi misin?" diye sordu Robert endişeyle. "Biraz solgun görünüyorsun."

"İyiyim," diye mırıldandı Christian. "Sadece İngiltere'de kaptığım bir şeyin kalıntıları."

"İngiltere'de kaptığın şeylerden bahsetmişken," dedi Braddock alaycı bir sesle, gözleri modaya uygun yırtık pırtık kot pantolon ve siyah deri motosiklet ceketini giymiş, onlara doğru yürüyen ince genç kadına takılırken.

Christian içinden inledi.

"Vay canına, patron, ahırdaki bir kız için çıldırdığını duydum!" diye bağırdı kadın, Cockney aksanı Saint Mary Kilisesi'nin çanları kadar yüksek sesle yankılanıyordu. Onlardan birkaç metre uzakta durdu, ikiye katlanarak kahkahalara boğuldu. "Aşık olmuş! Vay canına, bunu görmek için cinayet bile işlerdim! Efendimiz kaldırım taşlarının üzerine uzanmış, bir bayan tarafından yere atılmış!"

"Charlotte, her zaman uçak motorlarının sesini bastıracak kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın?" Christian dişlerinin arasından tısladı.

Kızın patlaması, etraflarındaki herkesin eğlenceli bakışlarını üzerine çekti. Küçük insan grupları arasında, göletteki yüksek bir sıçramadan yayılan dalgalar gibi kıkırdamalar yayıldı. Alex ile olan küçük olayı gizli tutmanın imkanı yoktu elbette, ama Christian, dedikodunun kendi uşağından başka biri tarafından yayılmasını tercih ederdi.

O gülerek elini ona doğru salladı. "Oh, hadi ama! Burada bu hikayeyi en az yarım düzine kez duymamış kimse yok!" diye bağırdı, tipik East End tarzında kelimelerindeki *H harflerini* atlayarak.

Braddock, gülümsemesini gizlemek için elini çenesine sürdü. Christian donuk bir kırmızıya döndü ve dişlerini sıkarak konuştu. "Charlotte, sen benim hayatımın belasısın."

"Oh, hadi ama!" diye gülerek, hiç pişmanlık duymadan onun koluna vurdu.

Charlotte "Charlie" Simmonds on sekiz yaşındaydı, Londra sisi kadar kalın bir aksanı olan minyon bir Cockney kıızıydı ve bordo rengi saçlarını düz bir şekilde tarıyordu. Saçları üst kısmı kesilmişti ve Windsor Great Park'taki porsuk çitleri kadar kalın ve düz görünüyordu. Christian, onun bu saç stilini sırf inatçılığından dolayı koruduğunu düşünüyordu. Yüzü hala bebek yağlarıyla hafifçe yuvarlaktı ve aşırı göz makyajı ve koyu rujla dikkat çekiciydi. Sağ kulak memesinde bir grup küpe sallanıyordu. Sol kulak memesinde ise tek bir granat küpe vardı.

O, Westerleigh Malikanesi'nin baş ahırcısı Old Ned'in yeğeniydi. Ned onu "zeki, erken gelişmiş bir kız" olarak tanımlamıştı. "Sadece dünyayı biraz görmesi gerekiyor, hepsi bu," demişti. "Babası kaçmış, annesi biraz içki içiyor ve onun yaşındaki bir kız için uygun bir iş yok."

O sırada gözlerinde bir tür çaresizlik vardı ve Christian şimdi neden bu işaretlere dikkat etmediğini merak ediyordu. Ned, kızı Virginia'ya götürmesi için ona yalvarmıştı. Neden evet dediğini hâlâ anlamamıştı.

"Kayıyor olabilirsin, canım," dedi Charlie, kemikli dirseğiyle kaburgalarına vurarak. "Kadınlar senin ayaklarına kapanmalı, tersi olmamalı!"

Christian, "üstlerine saygı göster" türünden yarım düzine farklı sözü geri yuttu. İçinden küfürler savurdu. Bu sözlerin her biri, kardeşlerinin hizmetçilere söyleyebileceği türden sözlerdi. Amerika'da bu tür sözler söylenemezdi. İdeolojiye göre, burada kimsenin "üstleri" yoktu. Amerika'ya taşınmasının nedenlerinden biri de buydu —büyüdüğü mavi kanlı, boğucu sınıf sisteminden uzaklaşmak için

. Ve şimdi, küstah bir gencin küçük bir iğnelemesiyle eski haline dönmeye hazırdı. Belki de kayıyordu.

"Ne oldu, tatlım?" diye sordu Charlie, gözlerini kısarak, perisi gibi yüzünde kahverengi küçük parlak noktalar haline getirdi. "Biraz alay edilmeye dayanamıyor musun? Sıkıcı, sıkıcı," diye şarkı söyler gibi sesle azarladı, parmağını ona doğru sallayarak.

"Oh, bu kadar sıkıcı olma," diye homurdandı Christian, ona kaşlarını çatarak. "Sana saygı göstermediğin için seni kovmam gerek."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu. Dicky amca, onu yakıp Cheltenham yarış pistine serpmemiş olsalardı, mezarında ters dönerdi.

"Tamam. Tamam. Devam et. Devam et ve beni kov," dedi Charlie kaygısızca omuz silkerek. Genç kadını cazibesini Robert'a yöneltti ve sivri kirpiklerini ona doğru kııptı. "Green Hills'te yardım aradıklarını duydum ve antrenör çok yakışıklı bir adam. Öyle değil mi, Bobby?"

Braddock, gözlerinde belirgin bir panikle arkadaşına doğru döndü, ancak Christian ona acımadı. Kendi endişeleriyle çok meşguldü.

"Bir sonraki yarışmayı izleyeceğim," diye mırıldandı ve gösteri ringinin olduğu yöne doğru uzaklaştı.

Ailesiyle geçirdiği onca zaman yüzünden, diye düşündü morali bozuk bir şekilde. Onlar ona da bulaşmışlardı. Atherton'larla geçirdiği üç hafta, herkesi boyun ağrısına sokmaya yeterdi. Işık direğine yaslanıp, arenada atlama parkurunu geçen at ve biniciyi görmeden bakarken, boynunun arkasını ovuşturdu.

Etkisi geçecekti, bundan emindi. Yine gevşeyecekti. Tek ihtiyacı, adres defterinde altın yıldızlarla derecelendirilmiş olabilecek bir dizi kadından herhangi biriyle biraz eğlenmekti, tabii böyle bir sistem kullanacak kadar beceriksiz olsaydı. O, her kadını kendine özgü nitelikleriyle takdir etmeyi ve derecelendirme sistemlerini sınıfsız erkeklere bırakmayı tercih ediyordu.

Hillary Collins vardı, diye düşündü. O her zaman hoş bir arkadaşı. Bir de Regina Worth vardı, onun iki *gerçekten* olağanüstü özelliği vardı, diye düşündü tembel bir gülümsemeyle. Ve Louisa Thomas...

Ama aklına gelen her isim hızla silindi. Gerçek şu ki, hiçbirini görmek istemiyordu. Görmek istediği tek kadın, onu reddeden kadındı. Parlak kehribar rengi gözleri ve seksi, seksi dudakları olan kadın. Gizemli bir geçmişi olan kadın. Ninja savaşçısının acımasız etkinliği ile onu yere sermiş olan kadın. İlgilendiği tek kadın, o anda en büyük düşmanına bile dilemeyeceği bir atın üzerinde arenaya giriyordu.

Belki de bu bahsi kazanmak o kadar da kolay olmayacaktı, diye düşündü Christian, sarsılmaz Bayan Gianni'nin, geçmek üzere olduğu parkura haşmetli bir bakış atmasını izlerken, ama sonra, dünyadaki tüm zaman ona aitti. Christian Atherton'ın hayatında bir kadınla randevu almak için bir ay beklediği hiç olmamıştı. Alexandra Gianni de bu kuralın istisnası olmayacaktı.

üç

TERMINATOR ARENA KAPISI KAPANDIĞINDA

At, bir şampiyon gibi zıplayabiliyordu. Engellerin üzerinden atlama yeteneği, zavallı derisinin beyzbol topu haline gelmesini engelleyen tek şeydi. Eğer onu işine konsantre edip yaramazlıklarını unutturabilirse, kariyerini uzatabilir ve kasaba yolculuğunu birkaç yıl daha erteleyebilirdi.

daha zor seviyelere kademeli olarak çıkarmayı tercih etmişti.

Christian'ın ringin dışında durduğunu ve gözlerini ona diktiğini fark ettiğinde, kendini eyerde dikleştirirken, çenesini kaldırırken ve onu etkileyebilecek yarım düzine küçük ayarlamalar yaparken buldu. Kahretsin, diye kendini azarladı ve atını ilk engele doğru yönlendirdi. Hayatında Christian Atherton'a yer yoktu ve şu anda kafasında da kesinlikle ona yer yoktu. Bu turu zarar görmeden atlatmak için sahip olduğu tüm konsantrasyonuna ihtiyacı olacaktı.

Terminator, parkurun sıkıcı olduğuna karar vermek için tam olarak iki engel atladı. Alex'in kollarını yerinden çıkarmak için elinden geleni yaparken, her alçak engele doğru hücum etti ve bir engel atlayıcı gibi düz bir şekilde üzerinden atladı. Kontrol mücadelesi tur boyunca sürdü ve Alex, atlayıcıların avcılar gibi stil ve tavırlarına göre puanlanmamasına sevindi. Önemli olan tek şey, hiçbir şeyi devirmeden engelleri aşmalarıydı ve her şeye rağmen Terminator görevini başardı. Atlama yarışına geri döneceklerdi ve bu sefer sadece ilk turda hatasız atlayan diğer atlarla değil, aynı zamanda zamana da karşı yarışacaklardı. En iyi zamanı ve en az hatayı yapan at kazanacaktı.

Christian, onun ringden çıkışını izledi. Atından değilse de biniciliğinden etkilenmişti. Bacak pozisyonu ve oturuşunun doğru olmasının ötesinde, bilgili ve stil sahibi biriydi. O stilde, başını tutuşunda, atını engele getirip ondan uzaklaştırışında, onun hafızasını harekete geçiren bir şey vardı. Onu daha önce binicilik yaparken gördüğünü düşünmek istedi, ama görmemişti. Garip. Adı ona tanıdık gelmiyordu ve keyifli bir şekilde yakın mesafede yaptıkları sohbette de onu daha fazla tanımasını sağlayacak hiçbir şey olmamıştı.

Sonunda bu fikri kafasından tamamen silip attı. Alex Gianni ile hiç tanışmamıştı. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. Onunla daha önce hiç tanışmamıştı, ama kesinlikle onu tanıyacaktı.

"Atın üzerinde çok güzel görünüyor, değil mi?"

Bu boğuk ses, Christian üzerinde, kara tahta üzerinde tırnakların çıkardığı sesin yarattığı etkiyi yarattı. Dönüp Tully Haskell'a, Winchester'da okul çocuğu iken öğrendiği numarayı yaptı: kendinden uzun olan birine burnunu kıvrarak baktı.

Haskell, kırklı yaşlarında, yıllarca fiziksel işlerle çalışarak sağlamlaşmış bir vücuda sahip, son zamanlarda hareketsiz bir yaşam tarzı ve fazla kızarmış yiyecekler nedeniyle göbeği çıkmış iri bir adamdı. Christian'ın yanına dikilmiş, meşe ağacı gibi duruyordu ve gösterişli, yakutlarla süslü altın çakmağıyla uzun bir puro yakıyordu.

Christian, batı tarzı gömleğinin cebine tutturulmuş mavi kurdeleye alaycı bir küçümsemeye baktı. "İğrenç özellikler için ödül mü veriyorlar?" diye sordu kuru bir sesle. "Sen şampiyon olmak için yaratılmışsın, Tully."

"Sen tam bir komiklik abidesiymişsin, Atherton," dedi Haskell alaycı bir şekilde, etli yüzü boynundan yukarısı kırmızıya dönmüştü, sanki gömleğinin yakası birdenbire ona dar gelmeye başlamış gibi. Purosunu ile Christian'a doğru salladı. "Alex ve Terminator büyük şovlarda temizlik yapmaya başladığında ne kadar güleceksin, göreceğiz."

"Ciddi olamazsın, o dengesiz hayvanı grand prix parkuruna göndermek mi istiyorsun?" Christian bu düşünceye titredi. Grand prix, tüm atlama sınıfları arasında en zorlu ve en prestijli olanıydı, genellikle büyük bir ihtişam ve gösterişle ve büyük ödüller için düzenlenirdi. Engeller ve parkurlar çok zorluydu. Bir atın bu stresi kaldırabilmesi için hem sağlam bir zihin hem de sağlam bir vücuda sahip olması gerekiyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Alexandra'yı öldürmeye mi?"

"Hiç de değil." Haskell'ın ağzında sürünge gibi bir gülümseme belirdi. "Bu, Alex ve benim aramızdaki uzun ve karşılıklı olarak avantajlı bir ilişkinin sadece başlangıcı."

Christian ona keskin bir bakış attı, yoğun mavi gözlerinin üstündeki kaşları birbirine yaklaştı.

"Evet, Lordy, o ata çok iyi biniyor," dedi adam, Alex'in biraz uzakta atını koştururken gözlerini onun üzerinde gezdirerek.

Purosundan uzun bir nefes aldı ve Christian'ın kulaklarında ilk arzu belirtileri olarak açıkça duyulan bir iç çekişle nefesini verdi.

Tully, gözlerinde kötücül bir kendini beğenmişlikle ona döndü. "Duyduğuma göre ahırda sana haddini bildirmiş. Artık yerini bilmenin zamanı gelmişti."

"Oh, yerimi biliyorum Tully," dedi Christian soğukkanlılıkla. "En tepede."

Atlama yarışına hazırlanmak için saha görevlilerinin birkaç çiti dikip diğerlerini kaldırdığı arenaya bakıyordu. "Alexandra ile aramızda küçük bir yanlış anlaşılma oldu. Merak etme, halledeceğiz."

Haskell döndü ve Christian'ın omzuna keskin olmayan parmağıyla sertçe vurdu. "Benim antrenörümden uzak dur, kendini beğenmiş İngiliz züppe. Onun, senin peşinden koşmandan daha önemli işleri var. Oyununuzu biliyorum, Atherton. Onları yatağına çekip, ringde seni yenmek için çok uğraşmasınlar diye. Ama bu sefer unut gitsin."

Christian, ceketine bastırılan parmağı soğuk bir bakışla süzdü. Doğuştan gelen özdenetimini sonuna kadar kullanarak öfkesini dizginledi ve enerjisini kişiliğinin gücüne yönlendirdi, böylece buz gibi bir küçümseme soğuk bir rüzgar gibi etrafına yayıldı. Haskell, sınırı aştığını hissederek istem dışı bir adım geri attı ve Christian sakince ceketinin omzunu silkeledi.

"Bayan Gianni ile ilgili olarak," dedi resmi bir şekilde, mavi gözleri Tully'nin kırmızı, etli yüzüne bakarken parıldıyordu. "Sen onun sahibi değilsin ve babası da değilsin, ki fark etmediysen, bunun için yeterince yaşlısın. Ona atlarını sürmesi için para ödüyorsun. Kendi zamanında ne yaptığı seni ilgilendirmez."

Ona öfkeyle bakarak, her saniye daha da kızaran Haskell, cevap vermek için dişlerini sıktı. Ring spikeri, atlama yarışının ilk atını çağırdı. Tully, çizmeleriyle aniden topuklarını döndü ve bir duman bulutu içinde uzaklaştı.

"Kaba, terbiyesiz domuz," diye mırıldandı Christian, ona kızgın bir bakış atarak.

"At mı, sahibi mi?" diye sordu Robert, Haskell'ın yerine geçerek.

"İkisi de. Birbirlerine layıklar. Bana karşı uyarıda bulunma cesaretini gösterdiğine inanabiliyor musun?" Christian öfkeyle dedi. "Ne küstahlık!"

Braddock koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Tully de İtalyan Buzdağı'na göz dikmiş mi? Vay canına! O yaşlı domuz yağı fiçisi!" İnanamayan bir şekilde güldü ve binici ceketinin üzerine giydiği yeşil rüzgarlığın ceplerine ellerini soktu. Sırıtarak arkadaşını dirseğiyle dürttü. "Bahse girerim *onu* omzuna atamaz."

Christian gülümsemeyi bile denemedi. "Tanrı'ya dua et de, bunu denemek zorunda kalmasın."

Sözler neredeyse bir hırıltı gibi çıktı, Braddock'un kaşları yine alnına yükseldi. Christian titredi ve elini gözlerine sürdü. Belki de sonunda bir şeye yakalanmıştı: ölümcül saygınlık. Genç kadınların onurunu savunmak! Tanrım.

Boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "O dikey atlamada şansın yaver gitmedi, dostum."

"Evet," dedi Robert, pes etmiş bir şekilde iç çekerek. Söz konusu çiti, parkurun en yüksek engelini oluşturmak için üst üste yerleştirilmiş yeşil ve beyaz direklerden oluşan bariyeri izledi. Atı, sınıfın ilk turunda bu engeli yıkan birçok attan biriydi. Şimdi, atlama için yükseltilmiş ve yaklaşımı daha zor hale getirilmişti. "O kısrağın avcı bölümünden ayrılmaya hazır olduğunu sanmıyorum," dedi düşünceli bir şekilde. "Mesafeler onu zorluyor. Her zaman son saniyede bir adım daha atmaya çalışıyor."

"Endişeli," dedi Christian omuz silkerek. "Sana güvenmiyor çünkü kendini düzeltmesine izin veriyorsun ve o buna henüz hazır değil. Onu biraz kontrol altına al, onu sakınleştir."

"Sen bir hanımefendiyle nasıl başa çıkılacağını her zaman bilirsin," dedi Braddock, karanlık gözlerinde alaycı bir ışıltıyla. "Seni attığında ne yapman gerekir?"

"Oh, kes sesini," dedi Christian neşeyle.

Dikkatlerini tekrar ringe çevirdiler, burada başka bir yarışmacı yeşil-beyaz dikey atlayışı başarmıştı. Christian'ın bakışları arenanın uzak ucuna kaydı, Alex Terminator'da bekliyordu.

Atıldıktan sonra ne yapmalıydı? Kalkıp tekrar denemeliydik. Alex ile tekrar denemeyi çok istiyordu ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olurdu. Kazanılması gereken bir bahis, rezil edilmesi gereken bir ahmak ve hakkında daha fazla bilgi edinmek istediği bir kadın vardı.

Terminator kulaklarını dikti ve ringden ayrılan atı ısırmaya çalıştı. Alex başını yana çevirdi ve hızlı bir İtalyanca ile onu azarladı. Hafif bahar rüzgarı ile Christian'a ulaşan güçlü aksanlı kelimeler, onu güldürdü. İtalyanca, Cambridge'de bir profesörün içindeyken teknesini batırdığı için okuldan atılmadan önce öğrendiği birkaç yararlı şeyden biriydi.

"Ne dedi?" diye sordu Braddock.

"Aile ağacının üyeleri hakkında yorum yaptı."

"Oh, tabii ki Tully'nin atası. Arkadan bakıldığında aileye çok benziyor."

Gülmeye başladılar ve hemen film kamerasına yakalandılar.

"Carter, o kamerayla ne yapıyorsun?" diye sordu Robert.

Carter Hill, kamerasındaki düğme ve anahtarlar dizisinden gözlerini kaldırdı ve kızıl saçlarını geriye attı. Otuz üç yaşındaydı, tüm Hill ailesi gibi uzun ve inceydi. Hoş bir gülümsemeyle, çizgili takım elbisesini giymemiş olmasına rağmen bir şekilde hala avukat gibi görünmeyi başardı.

"Yeni arenadaki ilk gösteri ve her şey," dedi. "Babam bol bol fotoğraf çekilmesini istiyor. Bu sefer seni kazananlar çemberinde göremeyeceğiz, Robert, ne yazık."

Braddock omuz silkti. "Oyunun kuralları böyle."

Alex o sırada ringe girdi ve Christian'ın dikkati ona ve erkeklerin ve kadınların

Adem ve Havva'nın zamanları. Kendi şansını kendisinin yaratması gerekeceğini hissediyordu, ama ona göre, her şey bittiğinde hem o hem de Alex kazanan tarafta olacaktı.

Alex derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini vererek, vücudu gevşerken atını dörtmala koşturmaya başladı. Terminator'ü ilk engele doğru yönlendirdi ve konsantrasyonunu bozan tek bir düşünceyle kendine lanet okudu. *Christian Atherton'a ne kadar yetenekli olduğunu gösterme şansın bu.*

Terminator kulaklarını dikti ve çitin üzerinden atladı, ancak geç fark etti ki çit öncekinden daha yüksekti ve daha fazla çaba gerektiriyordu. Alex, Terminator'un beklenmedik yüksek atlayışıyla neredeyse eyerinden düşüyordu. Yere indiklerinde, pozisyonunu geri kazanmış ve aklını önündeki işe vermişti.

Yeşil dikey engelde kazandılar. Diğer atlar keskin dönüşü ve engeli temiz bir şekilde geçmek için gereken ani hızlanmayı başaramazken, köşelere dalmak ve engellere hücum etmek Terminator'un en güçlü olduğu konulardı. Engeli bozulmadan geçti ve oradan uzaklaşırken topuklarını kaldırdı.

Alex güldü ve boynuna bir şaplak attı. Kazanmak iyi gelmişti. Son birkaç yılda çok şey kaybetmişti, her küçük zafer, özgüveninin duvarını yeniden inşa etmek için bir tuğla daha ekliyordu.

Ring dışında attan indi ve onu genç yardımcılara, iki Heather'a teslim etti: Heather Connelly ve Heather Montrose, ders karşılığında çalışmaya gelen binicilik öğrencileri. Kızlara Terminator'ı sakinleştirmeleri ve diğer atlardan uzak tutmaları için talimatlar verdi. Bu görevi tek bir kıza vermezdi, ama ikisi birlikte yaparsa sorun olmazdı. Kızlar, kısırağın üzerine parlak kırmızı yünlü bir battaniye attılar ve onu uzaklaştırdılar.

Geçen biniciler onu tebrik ettiler ve Alex kaskını çıkarıp saçlarını sallayarak teşekkür etti.

"Sana ne demiştim, tatlım?" Tully Haskell sırtarak dedi. Alex'in kollarına atlayacağını beklermişçesine kollarını genişçe açtı.

Herkesin başları onların yönüne döndüğü için, Alex onun selamına kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Lütfen bana Alex deyin, Bay Haskell," dedi sessizce, midesi bulanırken.

Omuzlarını silkti, ağzında bir gülümseme vardı ama gözlerinde yoktu. "Sen ne dersen o, tatlım... Alex." Başparmağıyla arenayı işaret etti. "Gidip fotoğrafımızı çektirelim."

Ona kolunu uzattı, ama Alex kaskını ve kırbacını takmakla meşguldü ve bunun gerçekten gereksiz olduğunu düşünerek onun yanında ringe girdi. Sanki Dünya Kupası'nı kazanmışlar gibi değildi. Sahipler, Tully Haskell gibi otoriter olanlar bile, okul gösterilerinde kazandıkları için binicileriyle fotoğraf çektirmediler.

Sakin ol, Alex. Hemen hallet de Isabella'nın yanına gidebilirsin.

"Kupa nerede?" diye sordu Carter Hill, elinde kamera ile, orada toplanan yarım düzine insan arasında bir tür kargaşa yaşanan jüri kürsüsüne bakarak.

Aniden Christian Atherton, yüzünde zafer dolu bir ifadeyle ve elinde küçük bir altın kupa ile kalabalığın içinden çıktı. Sabit bakışları Alex'e odaklandı, çekiciliği tam güçle ortaya çıktı. Alex donakaldı, büyülenmiş, hayretler içindeydi. Bu kadar az çabayla ondan böyle bir tepki alması akıl almaz görünüyordu. Onu heyecanlandırabilmesi ve bu heyecanın onu korkutması.

"Size ödülünüzü takdim etme şerefine nail oldum, Bayan Gianni," dedi nazikçe, Alex ile Haskell'in arasına sıkıca girerek. Gerçekte ise, ödülü dokuz yaşındaki bir kızdan zorla almış ve onu bir dolar rüşvetle teselli etmişti. Alçakça ama etkili.

"O benim, Atherton," dedi Tully, şımarık bir çocuğun tüm somurtkan küstahlığıyla. Açgözlü ellerini kupaya uzattı.

Carter Hill fotoğraf çekerken Christian parlak bir gülümsemeyle baktı. "İşte burada, Bay Haskell." *Ve umarım boğazında kalır,* diye sessizce ekledi.

Gülümsemesini Alex'e çevirdi. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim," dedi Alex, ona burun kıvrırma isteğini bastırarak. "Sanırım Terminator ve ben yeterince iyi anlaşıyoruz."

"Evet," dedi Christian, kendi alaycı mizacı, Alex'in kehribar rengi gözlerindeki ateşli ışıklara ve meydan okuyan çene hareketine tepki gösteriyordu. Tanrım, ne kadar da güzeldi! Ahırda gördüğü o içsel alev şimdi parlak bir şekilde yanıyordu. Alex, daha önce olduğu gibi onu bastırmaya çalışmak için zaferin sarhoş edici hissine çok kapılmıştı. Christian, parmağını Alex'in kısa burnunun eğimini aşağı doğru kaydırды ve gözlerinde altın kıvılcımların parladığını izledi. "Belki onu sonbahar engelli koşu sezonu için hazırlayabilirsin."

"O zamana kadar bir iki grand prix kazanmak için bolca vaktimiz var," diye cevapladı Alex sertçe, Christian'la atışmaktan hoşlandığını fark edince şaşırdı. Kanı, hızlı ve güçlü bir atın sırtında engelleri aşarken olduğu gibi hızla akıyordu.

Haskell homurdandı ve fincanını karnına sıkıca bastırdı. "Gördün mü, zeki çocuk. Sana paranın karşılığını verecek."

Christian, Alex'in kehribar rengi gözlerine bakmaya devam etti, parıldayan derinliklerinde zengin bir duygu karışımı okudu ve buna karşılık kanının ısındığını hissetti. Bakışları, Alex'in alt dudağının dolgun kıvrımına kaydı ve arzusu kasıklarında yoğunlaşırken, ağzının bir köşesi tembel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle olacağını söyleyebilirim," diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

"Bir fotoğraf daha, millet?" dedi Carter Hill, kamerasını kaldırarak.

Tully kupasını kaldırdı ve dişlerini gösterdi. Alex, gözlerini Christian'dan ayıramadan ona baktı. Christian eğilip, deklanşör sesiyle aynı anda onu öptü.

Alex'in vücudunu tembel bir sıcaklık sardı, önce başından aşağıya doğru yayıldı ve tüm fiziksel gücünü alıp götürdü. Öpücük açısından çok da zorlu bir şey değildi. Agresif ya da samimi bile değildi. Sadece bir tat, onun sert dudaklarının Alex'in dudaklarına hafifçe değmesi. Yine de Alex'i zayıf ve baş döndürücü hale getirdi.

Alex bunun şoktan kaynaklandığını söyledi kendine. Uzun zamandır öpülmemişti. Bir erkeğin bu işi yapabilecek kadar yaklaşmasına izin vermemişti.

Christian izin istememişti. Sadece anı yakalamış ve sanki her hakkı varmış gibi onu öpmüştü.

Buna hakkı yoktu. Onun küstahlığı, eski bir öfkeyi tetikledi ve öpücüğün tadını bir an için çıkardığı için duyduğu suçluluk duygusu, ateşe benzin döktü. Geri çekildi ve ona tokat attı, Carter Hill fotoğraf çekerken şiddetli ve sert İtalyanca sözler savurdu.

Christian, onun öfkesi karşısında alaycı bir şekilde güldü. O, ona karşı erimek istemişti — o kadar tecrübeli biriydi ki bunu bilmiyor olamazdı. Bunun yerine, ona şüphesiz hak ettiği şeyi vermişti. Yanağı acıyordu, ama bu, dudaklarının altında kalan hissi ile karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Harika. Lezzetli. Anında bağımlılık yapıcı.

"Özür dilerim, Bayan Gianni," dedi yumuşak bir sesle, onun çılgınca hareket eden ellerini kendi elleriyle yakaladı. "Kafamı kaybettim galiba."

Hâlâ İtalyanca konuşan Alex, onu tekrar öpmeye kalkışırsa kaybetmesinden endişe etmesi gereken tek şeyin kafası olmadığını mırıldandı.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Christian, mavi gözleri parıldayarak. "Anatomimin o kısmına oldukça bağlıyım."

Alex, onun söylediği her kelimeyi anladığını fark edince yüzü kızardı. İtalyanca bildiğini ona söyleme nezaketini göstermediği için mantıksız bir öfke onu sardı.

"Bir daha böyle bir şey olmasın, Bay Atherton," dedi. Burnunu kibirli bir açıyla yukarı kaldırdı, dönüp ringden fırladı.

"Oh, bunu söz veremem, Bayan Gianni," Christian, onun gitmesini izleyerek, ince kalçalarının sallanışını hayranlıkla seyrederek mırıldandı. "Bunu kesinlikle söz veremem."

Alex tezgahının etrafında öfkeyle dolaşarak eşyalarını çantasına atıyor, Tanrı'nın erkeği yarattığı günü lanetliyordu. İlk

denemesini atlamalı, kadını yaratmalı ve işi orada bırakmalıydı. Dünyadaki tüm sorunların, en azından *kendi* dünyasındaki tüm sorunların doğrudan erkeklere atfedilebileceğinden emindi. Erkekler, kavanozları açmak, yüksek raflardaki eşyalara uzanmak ve öpüşmek dışında hiçbir işe yaramazlardı.

Bu düşünce öfke krizine girerken uzun ve renkli küfürler etti. Dudakları, Christian'ın dudaklarıyla temasından dolayı hâlâ titriyordu. Elinde tuttuğu eldivenleri düşürdü ve parmaklarını dudaklarına bastırdı, içinden geçen güçlü bir arzu dalgası onu hafifçe salladı. Hâlâ onun tadını alabiliyordu, sıcak, taze ve çok, çok baştan çıkarıcı.

Ciğerlerinden çıkan iç çekiş, umutsuzlukla doluydu. Christian Atherton'a ilgi duymaya hakkı yoktu. Onun tarafından alenen rezil edilmeye de hakkı yoktu, diye düşündü, öfkesi yeniden alevlendi, duygusal girdabın zirvesine yükseldi.

Onu öyle öptüğü için lanet olsun! Kendini ne sanıyordu?
Kraliyet mensubu mu?

Aslında, hafızası onu yanıltmıyorsa, öyleydi. Alex kaşlarını çattı. Onunla ilişkiye girememesinin başka bir nedeni daha vardı. Geleceğinin zengin bir kontun oğluyla ilgili olabileceğini düşünmek aptallık olurdu ve o aptal değildi. Michael DeGrazia onu terk ettiği gün aptallığı bırakmıştı. Yeniden kurması gereken bir hayatı ve yetiştirmesi gereken bir kızı vardı. Christian Atherton'ın bunlarla ilgileneceğinden ciddi şüpheleri vardı. Onun gibiler, kendi acil ihtiyaçları ve arzuları dışında pek bir şeyle ilgilenmezlerdi. Bu da onun kabul etmeyi öğrendiği hayatın bir başka gerçeğiydi.

Bu konuyu kafasından tamamen silip atan Alex, Terminator'ün ahırına girerek onun soğutucusunu çıkardı. Kısırlaştırılmış atın bağlarını iki kez kontrol etti ve ahırdan çıktı, atın arkasını dönmeden. At ona öfkeyle baktı ve tehditkar bir şekilde başını salladı.

O, sahibi kadar soluk kestane rengini de sevmiyordu, ama dilencilerin seçme şansı yoktu. Virginia'ya hiçbir şöhreti olmadan gelmişti. Amatör at binicileri arasında ün kazanana kadar daha iyi bir sınıf

Bu zamanla olacaktı. Christian Atherton, Robert Braddock ve hatta efsanevi Rodney Jenkins gibi isimlerle rekabet edebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Tek ihtiyacı olan şey, zaman ve kendini kanıtlama şansıydı. Terminator gibi atlarla kendini kanıtlamak zorunda kalması pek hoş bir ihtimal değildi, ama durum böyleydi.

Kutunun alt kapısını kilitleyerek, çevresine kısa ve kıskanç bir bakış attı. Green Hills Çiftliği'ndeki ahırlar, eski paranın ve iyi zevkin bir yansımasıydı. Meşe ahırlar aydınlık ve ferahtı. Koridor genişti ve cilalı parke taşlı zemini vardı. Görünürde örümcek ağı yoktu ve hava, tatlı saman, çam talaşı ve mükemmel bir şekilde tımarlanmış atların kokusuyla doluydu.

O gün kiraladığı ahırlar orijinal ahırdaydı, ama Alex, Hills'lerin yakın zamanda tesislerini genişleterek büyük bir kapalı arena içeren ek bir ahır inşa ettiklerini biliyordu. Yıllarca hukuk mesleğinde çalıştıktan sonra Hayden Hill emekli olmuş ve gösteri atlarını tam zamanlı hobisi haline getirmeye karar vermişti. Robert Braddock'u SpruceTree'den ayırıp kendisi için antrenörlük yapması için ikna etmek dahil, hiçbir masraftan kaçınmamıştı.

Para. Her ne kadar tüm kötülüklerin kaynağı olsa da, aynı zamanda her başarılı operasyonun da temelinde yer alıyordu.

Alex, Michael'ın ona verdiği her kuruşu, Briarwood'un dışında kiraladığı küçük çiftlikte kendi işini kurmak için harcamıştı. Mekan, kibarca söylemek gerekirse, bakımsızdı. Binaların hiçbirisi yirmi yıldır boyanmamıştı ve çitler de içler acısı bir durumdaydı. En iyi günlerinde bile, Green Hills veya Quaid Farm gibi, onun çiftliğinden bir iki tepe ötedeki çiftliklerle rekabet edememişti.

Christian Atherton'ın ondan sadece birkaç tarla uzakta yaşadığı düşüncesi, içini bir ürpertiyle kapladı. Mesafe çok kısaydı, ama statü açısından ışık yılları kadar uzaktaydı.

muhtemelen onun küçük, harap çiftliğini görünce aristokrat burnunu kıvırırdı.

"Fazla bir şey olmadığını kabul ediyorum, ama bu bir başlangıç," diye mırıldandı, kendine sarılırken. Geçmişinin olmadığı bir yerde yeni bir başlangıç. Temiz bir sayfa.

"Bugün iyi iş çıkardık, değil mi tatlım?"

Alex irkildi ama kendini o kadar çabuk topladı ki Tully'nin fark etmediğinden emindi. Beyaz bluzunun üzerine giydiği bol siyah sweatshirt'ün eteğini çekiştirerek, Haskell'ın gözlerinin, uyluklarını saran daracık açık gri pantolonun üzerinde gereğinden fazla durduğunu hissetmemeye çalıştı.

"Evet, çok iyiydik Bay Haskell," dedi, tamamen işine odaklanmış bir şekilde. "Özellikle kısraktan çok memnun kaldım. A şovlarına katılacağından hiç şüphem yok."

"Bu grubu kesinlikle geride bıraktı, değil mi tatlım?" Haskell, Alex'in omzuna hafifçe vurdu ve iyi huylu olmaktan çok kendini beğenmiş bir kahkaha attı. Tabii ki, bu tamamen Tully Haskell'ın tarzıydı. O, her ne pahasına olursa olsun, yoksulluktan refaha ulaşmış ve bunu insanlara sürekli hatırlatan bir adamdı. Bunun kendisini bir şekilde üstün kıldığını düşünüyor gibiydi. Alex, bunun en güçlü olanın hayatta kalması zihniyeti olduğunu düşündü.

Alex, onun dokunuşunu olabildiğince rahat bir şekilde omuzlarından silkeledi ve onun kısrığın ahırının alt kapısına dikkatsizce yaslandığını izledi. O bir at olsaydı, Alex sadece gözlerine bakarak onu bir aday olarak reddederdi. Gözleri küçüktü ve soğuktu, buna uygun bir mizacı olduğunu ima ediyordu. Kısrığının kazandığı mavi kurdeleyi, sanki onun başarıları bir şekilde kendisine de yansıyormuş gibi, herkesin görebileceği şekilde gömleğine takmıştı.

"Bu sadece bir eğitim gösterisi," diye hatırlattı Alex. "Yine de, daha seçkin bir ortamda da kendini kanıtlayacağını düşünüyorum. Çok güzel bir kısrak."

Bu, yetersiz bir ifadeydi. A Touch of Dutch, dünya çapında bir attı. Alex, ona çalışması için bu harika atı gönderdiği için Tanrı'ya şükretmekten kendini alamıyordu. Duchess gibi bir atı olsaydı,

on iki Terminator'e biner, on iki Tully Haskell ile uğraşır ve şikayet etmezdi. Kızıl kısrak uysal, güzel, yetenekli ve küçük bir servet değerindeydi. Tully Haskell gibi bir adamın onunla ne işi vardı, Alex hayal bile edemiyordu. Sanki o adamı Prenses Di'nin kolunda hayal etmeye çalışmak gibiydi. Tamamen uyumsuzdu.

"Evet," dedi Tully, gömleğinin göğüs cebinden uzun bir puro çıkararak ve ahırın etrafına asılan birçok Sigara İçilmez tabelasına aldırış etmeden parmakları arasında yuvarlayarak, "o çok güzel bir kısrak. Ve binicisi de fena değil." Haskell ona göz kırptı ve puroyu dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Alex aniden gelen tiksinti duygusunu yuttu ve işverenin bu sözleriyle bir şey kastetmediğini, sadece binicilik yeteneğini övdüğünü kendine söyledi.

Ne demezsin, diye öfkeleni, içinde öfke kaynıyordu. Her zamanki gibi onunla flört ediyordu. O hiç karşılık vermemişti, ama bu onu henüz caydırmamıştı.

"Teşekkür ederim, Bay Haskell," dedi soğuk bir sesle, botlarının burunlarına bakarak. Bu ahmağın mesajı anlaması ne kadar sürecekti?

"Tully," diye çok samimi bir sesle azarladı. "Bana Tully de, tatlım, o zaman çok iyi anlaşırsınız."

Tully Haskell ile çok iyi anlaşmak pek de çekici bir fikir değildi. Ona yaklaşmak için hiçbir hareket yapmasa da, Alex ondan uzaklaşmak için duyduğu dürtüyü bastıramıyordu. Heather neredeydi, ikisi de neredeydi, diye sinirli bir şekilde merak ederken, Terminator'ün kapısını açtı ve ahıra girdi, atın sahibinden çok atın arkadaşlığını tercih etti.

Kestane rengi atı dikkatle izleyerek bir fırça aldı ve onun tüylerine hızlıca fırçaladı.

"İstedığınız soda burada, Bay Haskell."

"Teşekkürler, Heather, tatlım, çok teşekkürler."

Alex ahırdan dışarı bakarken fırça Terminator'un sırtında durdu, düz, koyu kaşları şüpheyle birbirine yaklaştı. Haskell soda kutusunu kabul etti, ne pişman ne de sinirli görünüyordu. Heather C. adama bir daha bakmadan eyerleri temizlemeye başladı.

Bu kadar paranoyak olmayı bırakmalısın, dedi Alex kendine. Haskell'ın kızı sırf onu yalnız yakalamak için bir iş için gönderdiğini düşünmek saçmalıktı. Üstelik, rakipler sürekli girip çıkarken ahırda yalnız kalma şansı neredeyse hiç yoktu. Gergin olmakla sadece enerjisini boşa harcıyordu ve yapması gereken işlerin miktarını düşünürsek, enerji boşa harcayabileceği en son şeydi.

Terminator, antrenörünün dikkatsizliğinden yararlanarak koluna bir darbe indirdi. Alex trans halinden sıyrıldı ve dikkatsizliği için kendine kızdı. Bağlantı kayışları biraz daha gevşek olsaydı, insanlar ona Lefty demeye başlayabilirdi. O zaman Isabella ve o ne hale gelirdi?

"Çok ateşli bir at," dedi Tully, kısırlaştırılmış atın kötü tavrından sapkın bir şekilde memnun olarak.

Alex, ahırdan çıkıp ekipmanlarını tack sandığına koymaya başlarken fikrini kendine sakladı. Terminator, bir torba mama ve bir şişe yapıştırıcı olarak dünyaya daha çok hizmet ederdi, ama sahipler, eğitmenlerden bu tür şeyler duymaktan hoşlanmazlardı.

"Sana yardım edeyim tatlım," dedi Haskell, Alex ile aynı anda rafta duran eyere uzanarak.

Kollarını ona dolayarak yanlarından geçti. Karnı sırtına çarptı. Alex eyeri yakaladı ve onun kollarından kurtulmak için döndü, bu sırada üzengi demiriyle onun kaburgalarına iyi bir darbe indirdi.

"Ben alabilirim, Bay Haskell," dedi, tepkisini bastırmaya ve nazik bir gülümseme oluşturmaya çalışarak. "Yine de teşekkür ederim."

Dikkatsizce yan tarafını ovuşturarak, ona kısa bir süre kaşlarını çattı, sonra sanki onun kaybıymış gibi omuz silkti. "Peki, ben gitmeliyim. Haftaya bir gün çiftliğe uğrayacağım."

Ona zahmet etmemesini söyleme isteğini bastırarak Alex başını salladı, sonra Tully havalı havalı uzaklaşırken rahat bir nefes aldı. İtalyanca küfürler mırıldanarak işine devam etti ve iğrenç Bay Haskell için birkaç renkli kelime ekledi. Aşırı tepki vermişti. Aptaldı. Korkaktı. Aptaldı.

Tully Haskell bir erkekti. Bu, onun kel kafasına yığılacak bir lanet olarak yeterli görünüyordu. Flört etmesiyle bir şey kastetmemiştir. Sadece suyu yokluyor, nasıl karşılanacağını görmek istiyordu. Her erkek aynı şeyi yapardı, hepsini lanet olsun. Onunla ilgilenmeyeceğini nihayet küçük beynine kazındığında, geri çekilecekti.

Bu çok basitti, diye düşündü. Doğru sinyalleri gönderiyordu. Artık bir yenilik olmaktan çıktığı ve mesleki çevresindeki erkekler onun eğlence ve oyunlarla ilgilenmediğini anladıkları anda, hayat kendisi ve kızı için istediği sakin rutine dönecekti.

Paketlemeyi bitirdiğinde, hala büyüdüğü dilde kendi kendine mırıldanıyordu. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra İtalya'dan Kaliforniya'ya göç eden dedesi ve büyükannesi, Gianni'nin çocuklarının evde ana dillerini konuşmalarını ısrarla istemiştir. Alex, alışkanlıktan dolayı evde ve ahırda hala bu dili konuşuyordu. Bu durum, bir iki kelime öğrenmeyi çok şık bulan genç öğrencileri çok mutlu ediyordu.

"Benim işim bitti Alex," dedi Heather, sarı örgüsünü omzunun üzerinden geriye doğru tarayarak. "Gidip izlesem olur mu?"

Alex dalgın bir şekilde eliyle onu uzaklaştırdı. "*Si, si.*"

"*Milь gmziel*" Kız gülümsedi ve ahır kapısına doğru koşarak "*Ciao!*" diye bağırdı.

Alex gülümsedi ve başını salladı.

"*Bon piorno, Sijjnorina Gianni.*"

Pürüzsüz erkek sesi, anında duyularını kırmızı alarm durumuna geçirdi. Kızgın alarmı. Yanıtlar o unutmuştu o sahipti acele etti

Onun aracılığıyla — sıcaklık, karıncalanma ve garip, baş döndürücü bir zevk. Alex suçluluk duygusuyla onları bastırdı, kontrol altına almaya çalıştı, sonra başını kaldırıp Christian'ın koridorun karşısında, bir kabine yaslanmış durduğunu gördü. Binicilik kıyafetlerini çıkarmış, dar, soluk renkli kot pantolon, gözlerinin rengiyle uyumlu bir tişört ve yumuşacık, dokunmak isteği uyandıran altın rengi süet bir ceket giymişti.

Rahat ve seksi görünüyordu ve o lanet olası davetkar gülümsemesi, onu rahat ve seksi olmaya davet ediyordu. En kötüsü de, bir parçası bunu çok istiyordu.

Christian ona doğru yavaşça yürürken, hem atletik yapısını hem de geçmişini açıkça ortaya koyan tembel ve ince bir zarafetle hareket ederken, Alex ona kızdı. Christian'ın gözleri, güçlü bir çekim gücüyle Alex'in gözlerine takıldı ve yavaşça, "Yatakta ne kadar iyi olacağımızı biliyorum" diyen bir gülümseme yüzüne yayıldı.

"Mi fa molto piacere veder la," dedi, telaffuzu pürüzsüz ve aksanı mükemmeldi. Sözler Alex'in üzerinde ipek bir okşama gibi yuvarlandı.

"Ben seni gördüğüme pek sevinmedim," diye cevapladı Alex sertçe, kararlılığını pekiştirerek.

Adam, midesini altüst eden üzgün ve incinmiş bir bakış attı ve ellerini soru işareti şeklinde kaldırdı. *"Perche?"*

"Neden? Neden!" Alex öfkeyle ona doğru bir adım attı. Suçlayıcı bir şekilde parmağını onun burnunun dibine uzattı. "Nedenini söyleyeyim..." Parmağını onun göğsüne dayamadan hemen önce kendini durdurdu. Kontrol et, Alex. Sakin ol, kontrol et. Çılgınca duygusal patlamalar yok, öfke gösterisi yok, tutku gösterisi yok. Elini geri çekti, sonra ondan uzaklaşırken aşağı doğru savurdu, onun manyetik alanından kaçmaya çalışıyordu. "Hayır, hayır, git buradan. *Va al diavolo! Mi lasci in pace, per favore!"*

Christian, onu rahat bırakması yönündeki emrini dinledi ama uymadı. Bu kadının kim olduğu konusunda çoktan meraklanmıştı. Neden, onu çevreleyen buzu eritmek üzere olan duygularını her seferinde geri çekip durduğunu bilmek istiyordu.

Aralarındaki kıvılcım bu kadar açık ve çekiciyken neden bu kadar kaçmak istediğini bilmek istiyordu.

Yaklaşarak aralarındaki sıcaklığın arttığını hissetti. "Bana kızma," dedi içtenlikle, kaşlarını sevimli bir pişmanlık ifadesiyle kaldırarak.

Alex, onun yakışıklı pişmanlığından etkilenmeyeceğine kararlı bir şekilde, öfkeyle burnunu çekti. "İstersem kızarım. Yaptığın şey için üzgün değilsin. Seni tokatladığım için üzgünsün."

"A—şey, sanırım bu konuda haklısın," diye itiraf etti ve onu da gülümsemeye davet eden parlak bir gülümsemeyle. O gülümsemedi. Tanrım, ne zor bir kadındı! Bu onun en iyi gülümsemesiydi! O gülümsemeyle hatırlayabildiğinden daha fazla kararlılığı eritmişti. Ciddiyetle boğazını temizledi ve içtenlikle özür diledi. "Bak Alex, seni utandırdıysam özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu."

"Bu durumu düzeltmez," diye mırıldandı Alex, her şeyi yapıp sonra da özür dileyerek durumu düzeltebileceğini düşünen başka bir zengin, ayrıcalıklı adamı düşünerek.

"O zaman sana telafi edeyim... akşam yemeğinde? Nick mükemmel *pollo del padrone* yapar."

"Bir ara denemeliyim."

"Ama bu gece olmaz..." dedi yavaşça. "Ve benimle olmaz." "Olmaz."

Sanki tüm bu olaydan son derece yorulmuş gibi derin bir nefes aldı. Peki, diye düşündü Alex, bırak sıkılsın ve ilgisini yitirsin. Sonuçta plan buydu, diye hatırlattı kendine, içindeki hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışırken.

"Nedenini kendime sormam gerek," dedi Christian, spekülasyonla gözlerini kısarak ona doğru eğildi. Alex geri çekilmeye çalıştı, ama Christian yine onu köşeye sıkıştırmayı başarmıştı.

"Bariz bir nedeni var," dedi Alex, çenesini meydan okurcasına öne doğru çıkardı. "Belki de senden hoşlanmıyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Öpücüğün bana öyle demedi, sevgilim."

"Tokatım sana ne söyledi?"

"Senin fırtınalı olduğunu."

"Her şeye bir cevabın var, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Senin gerçekte kim olduğunu hiç bilmiyorum, Alexandra Gianni. Ama öğrenmeye niyetliyim."

Gözlerinde aniden beliren korku anlık bir şeydi. Alex, Christian'ın bunu görmesini engelleyemedi. Lanet olsun! Neden onun reddini kabul edip, ondan önce gelen diğer yarım düzine kişi gibi çekip gitmiyordu?

Alex'in yüzündeki gerginliği fark edince, gözlerindeki yırtıcı parıltı yerini sıcak ve meraklı bir bakışa bıraktı. Ne kadar da güzel bir bilmeceydi o kız — ateş ve buz, kibir ve belirsizlik. Hiç çaba sarf etmeden, onun etrafında bir büyü örüyordu ve Alex'in bunu duymaktan hoşlanmayacağından hiç şüphesi yoktu.

"Akşam yemeğini başka bir zamana erteleyelim," diye mırıldandı.

Dayanamayıp başını eğdi ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, yine tatlı özlemi, karşılık verme arzusunu, sonra da duygularının ani geri çekilmesini tattı. Hızla geri adım attı ve ona tokat atmak için kaldırdığı elini yakaladı. Direnmesine rağmen, elini kolayca dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü.

"Tekrar görüşene kadar, sevgilim," dedi gülümseyerek, zarıfçe ondan uzaklaşarak. "*Arrivederci*, Alexandra!"

dört

"Kibirli, kendini beğenmiş, küstah... *adam!*" Alex tükürdü. son kelimeyi sanki en iğrenç küfürmüş gibi söyledi.

Kaslarındaki sert gerginlik atına da yansıdı. Terminator başını kaldırdı ve gergin bir şekilde ileri atlarken kalçaları altında toplandı. Bir tavşan patikadaki alçak bir çalının tomurcuklanan yapraklarını hışırdattınca, Terminator homurdandı ve yana doğru koştu.

Alex ona nazik bir sesle konuştu ve zihninin dalmasına izin verdiği için kendini zihinsel olarak azarladı. Bu atın sırtındayken, kafasında geziden sağ çıkmaktan başka hiçbir şey düşünmeye yer yoktu. Neredeyse bütün gün boyunca kendine söylediği gibi, Christian Atherton'ı düşünmek için kafasında yer olmamalıydı, ama beyni her beş dakikada bir inatla onun görüntüsünü canlandırmaya devam ediyordu. Uydurma bir öfkeyle bu görüntüyü kafasından kovdu ve beş dakika daha zaman ve enerji harcadı. Lanet olsun ona.

O sadece huzur, kızını büyütebileceği bir yer ve mesleğinde kendini kanıtlayabileceği bir fırsat istiyordu. O hiçbir çaba göstermediği halde erkeklerin onu takip etmeye ısrar etmeleri mantıksızdı. Christian Atherton gibi bir erkeğin ona iki kez bakması, hatta ondan bir öpücük çalması mantıksızdı.

Dudaklarını ısırdı ve onun dudaklarının kendi dudaklarına değdiği o karıncalanma hissi geri geldiğinde, büyük bir umutsuzlukla iç geçirdi.

Sanki az önce olmuş gibi gerçektir. Hâlâ onun sıcak ve tatlı tadını ağzında hissedebiliyordu. Hâlâ ona yaslanma isteğini hissedebiliyordu.

Onu tekrar arzulamasına neden olduğu için lanet olsun! Geride bırakmak istediğı arzuları uyandırdığı için lanet olsun.

Erkekleri çekme konusunda belki de en sinir bozucu şey, kendini *daha az* dikkat çekici hale getirmek için büyük çaba sarf etmiş olmasıydı. Michael'ın çok sevdiği beline kadar uzanan kıvrıcık siyah saçları kesilmişti. Artık makyaj yapmıyordu. Çok sevdiği parfüm şişeleri, komodininin üzerinde kullanılmadan duruyordu. Binicilik pantolonları dışında, giysileri bol ve erkeksiydi, kadınsı vücut hatlarını hiç ortaya çıkarmıyordu. Doğal olarak dışa dönük kişiliğini bastırmak, sessiz, soğukkanlı ve dengeli konuşmak, yüzeyinin altında yatan ateşli İtalyan mizacını ve değişken duygularını az göstermek için büyük çaba sarf etmişti. Hatta adını en az kadınsı şekline kısaltmıştı.

Kısacası, Christian Atherton'ı çekecek veya cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadığından emindi, ama yine de o, onu takip etme niyetinde olduğunu açıkça belirtmişti.

Konsantrasyonunun dağınık olduğunu hisseden Terminator, aniden onun altında sıçradı. Sadece yıldırım gibi refleksleri ve mükemmel denge duygusu, onu attan düşmekten kurtardı. Alex, dizginleri nazikçe çekerek eyerde yükseldi ve büyük atın hızlı bir galopla ilerlemesine izin verdi. Terminator'ın arenadaki çalışmalarından çabucak sıkıldığını fark etmiş ve onu, çiftliğinin arkasındaki tepeye uzanan ormanda galop yapmaya götürmeyi seçmişti. Terminator, çitlerden uzak bir gün geçirmeyi hak etmişti ve Alex'in kendisi de kaçmak için can atıyordu. Asla düşüncelerinden veya anılarından kaçamayacağı gerçeğini kabul etmek istemiyordu.

Zorlukla atına odaklandı. At, eski ağaç kesme yolunda sarsılmaz bir güç ve zarafetle ilerliyordu. İçinden geçtikleri orman hâlâ yarı çıplaktı, geçen sezonun ölü yapraklarıyla donuktu, ancak bu sezonun yeni yapraklarıyla renkleniyordu. Hava, yağmur ve yeni büyüme umuduyla ağır ve tatlıydı.

Alex derin bir nefes aldı, ciğerlerini doldurup zihnini boşalttı... ama yine de Christian Atherton'ı düşünüyordu.

Christian atını patikada yavaşça ilerletti. Duruşu mükemmeldi — başı dik, topukları aşağıda, sırtı düz — ama zihni başka yerdeydi. Daha doğrusu, tepenin öbür tarafındaydı. Henüz bir planı yoktu, ama Alex'in ahırına vardığında aklına parlak bir fikir gelmesini umuyordu. Sevimli, ilgi çekici bir kadının yanında ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemediği bir durumla henüz karşılaşmamıştı.

Kadının tadı hala dudaklarında kalmıştı. Vücudunun ona hafifçe yaslandığı o anın hatırası hala tazeydi. Kadının parıldayan kehribar rengi gözleri, ateşli dili ve sözleriyle birlikte attığı acı tokatın hatırası da öyleydi. Bu düşünceyle ağzında bir gülümseme belirdi. Kadının öfkeli bir yapısı vardı. Kadının başka birçok güçlü duygusu da olduğunu tahmin ediyordu, ama bunları kontrol altında tutmaya kararlı görünüyordu.

Onun ani duygu patlamalarını ve her birini anında bastırışını hatırlayarak kaşlarını çattı. Yüzünü aydınlatan parlak gülümsemelerin, gözlerindeki ihtiyatla söndürüldüğünü düşününce kaşlarını daha da çattı.

"Sırlar, sırlar, Alexandra," diye mırıldandı, içinde güçlü, tanımlanamaz bir duygu dalgası yükseldi. "Hoşuna gitse de gitmese de hepsini öğreneceğim."

İki binici aynı anda ağaçların arasından çıktı. Christian, kırmızı jokey şapkası ve siyah süveter giyen biniciyi tanıdığında sırttı, sonra atı tanıdığında kaşlarını çattı. Çarpışmayı önlemek için gri atını sağa çevirdi. Alex ve Terminator da aynı yöne döndü ve ikisi yüksek çayırın hafif eğimini tırmanmaya başladı.

Atlar birbirlerine doğru sürüklendi. Terminator kulaklarını dikti ve dizginlere karşı direndi. Alex dizginleri geri çekti ve hızının artmasından başka bir tepki alamayınca içinden küfretti. Önlerinde bir mil uzunluğunda açık bir alan uzanıyordu

bir alan uzanıyordu ve Terminator, yanında koşan atın önüne geçmeye kararlıydı.

"Lanet olsun Christian, dur!" diye bağırdı Alex. "Bunu bir yarış sanıyor!"

Christian gri atı yarım boy, sonra bir boy geri çekti, ama Terminator daha da hızlanarak kontrolsüz bir şekilde ilerlemeye devam etti. Demirlerinden kalkarak, kısırağını ileriye doğru tekmeledi, elleri ve bacaklarıyla onu teşvik etti. Gri at, iki atı tekrar eşit hale getiren bir hız patlamasıyla yanıt verdi.

Alex geriye yaslanarak, tüm gücü ve kararlılığıyla dizginleri çekiyordu, ancak atı üzerinde hiçbir etki yaratamıyordu. Christian sağ eliyle kendi dizginlerini tutarken, sol kolunu uzattı, parmaklarıyla Alex'in dizginlerini yakaladı ve etrafına doladı.

"Bırak onu!" diye emretti Alex, Christian geriye yaslanarak iki atı birbirine yaklaştırdı.

Alex çılgınca Terminator'ü diğer yöne çekmeye çalıştı, ama kestane rengi at çoktan yönünü ve fikrini değiştirmişti. Artık yarışı kazanmaya değil, rakibini dövmeye kararlıydı. Kulaklarını düzleştirerek, isteyerek başını Christian'ın yönüne çevirdi ve gri ata saldırdı.

Christian'ın ürkek atı, düşmanının dişlerinden kaçmak için yana doğru fırladı, tökezledi ve yere düştü, Christian da yere yuvarlandı. Alex sağa doğru dengesini kaybetti ve Terminator ustaca sola kaçarak onun altından sıyrıldı. Dişlerini sızlatan bir gürültüyle yere çarptı ve yavaşça oturur pozisyona geldi, tam da Terminator'un eve giden patikada kaybolduğunu görmek için.

"Lanet olsun!" dedi, eldivenli yumruğuyla bir tutam ot koparıp fırlatarak.

Christian'ın atı kendini toparlamış ve açıklığın kenarında durmuş, sırayla otlanıp düşmüş efendisine geniş gözlerle bakıyordu. Alex'in kalbi, Christian'a bakarken boğazına kadar çıktı. Christian, uğursuz bir şekilde hareketsiz görünüyordu.

"Christian?" diye seslendi, titrek bir sesle ona doğru koştu. Birden onu boğuyormuş gibi gelen jokey kaskının çene kayışını çözdü, ama yine de düzgün nefes alamıyordu.

Christian çimlerin üzerinde manken gibi yatıyordu, doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Ya bilinci kapalıysa? Kask takmıyordu, kafasını çarpmış ya da tekme yemiş olabilirdi. Ya öyleyse... Alex zorlukla yutkundu ve bu düşünceyi tamamlamayı reddetti. Dizlerinin üzerine çökerek, kan ve morluklar var mı diye onu inceledi. "Christian?"

Gözlerini açtı ve zayıf bir gülümsemeye, "Adımı söyleme şeklin çok hoşuma gidiyor, sevgilim," dedi.

Alex'i bir barajın patlamasıyla akan sular gibi rahatlama kapladı. Ve ardından öfke dalgası geldi. Ayağa kalktı ve ona İtalyanca küfretti. "Hiç yaralanmamışsın!"

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi davranmaya çalışma," dedi kuru bir sesle. Dikkatlice oturdu ve zihninde hasarı değerlendirdi. Birkaç ağrı vardı, ama ciddi bir şey yoktu, tüm uzuvları yerindeydi ve çalışıyordu.

"*Madre di Dio!*" Alex ellerini ona doğru uzattı, kehribar rengi gözleri parladı. "Öldüğünü sandım!"

"Bu senin bir hedefin mi yoksa?" diye şüpheyile sordu, koyu deri ceketinin içinden ağrıyan omzunu ovuşturarak. "Senin yüzünden ikinci kez kendimi yerde buluyorum. Tabii ki, sen de benimle birlikte burada olsaydın sorun olmazdı," diye ekledi, haylaz bir gülümsemeye.

Alex ona sadece homurdandı ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak volta atmaya başladı.

"Ellerini göğsünde kavuşturursan konuşamazsın."

Onun alaycı sözleri, ona kötü bir bakış kazandırdı. O ise kıkırdadı. Kadın, onun ölüm ihtimalinden ne kadar sarsıldığını bilmesini istemiyordu. Bu bir başlangıçtı.

"Güzel boynunu kurtardığım için bana teşekkür edebilirsin," dedi, kadının kedi gözleri

tekrar ona doğru parıldadığında, gülümsemeyi zorla bastırdı.

"Beni kurtarmak mı? Beni kovdurttun!"

"Evet, senin o canavarın Maryland'e kadar koşacak gibi görünüyordu. Seni uzun bir yolculuktan kurtardım."

"En azından bir araç bulurdum," diye mırıldandı Alex, ormana ve sonunda çiftliğine giden yola bakarak. Önünde bir mil kadar yürüyüş vardı.

"Benim atıma binebilirsin. Ben yürüyeceğim. Senin evin daha yakın olduğu için oraya gideceğiz," dedi Christian ayağa kalkmaya başlarken. Sağ ayağını yere koyduğunda yüzünü buruşturdu, dişlerinin arasından nefes aldı ve tekrar yere çöktü. Sesinde belirgin bir gerginlik vardı. "Yeniden kontrol et. Korkarım ki, galiba centilmenlik yapamayacağım."

Alex'in kalbi yine boğazına kadar çıktı ve soğukkanlılığını ve duygularını bastırmayı unutarak aceleyle ona doğru koştu. "Ne oldu? Bir şey mi kırıldı?"

"Ayak bileğim," diye nefesini tutarak bağırdı. Ağrı yavaş yavaş şiddetli bir zonklamaya dönüştü ve vücudunun geri kalanı gevşedi. "Düşerken burkmuş olmalıyım."

Alex'in içinde suçluluk ve öfke savaşıyordu. Onu olası bir felaketten kurtarmaya çalışmıştı, ama onun hayatından tamamen uzak durmuş olsaydı incinmezdi. Kahretsin, o ondan kendisine ilgi göstermesini istememişti. Şimdi içinde filizlenen şefkatli duyguları ve onu teselli etme arzusunu da istememişti.

"Lütfen, şişlik yüzünden imkansız hale gelmeden önce botumu çıkarmama yardım et," dedi.

"Emin misin?" diye sordu kız, tereddütle ayağını ellerine alarak. "Acıtacak."

"Kesmek kadar acı vermez. Bunlar en sevdiğim botlarım."

Pahalı olduklarını söylemeye gerek yok, diye düşündü Alex, yumuşak cilalı siyah deriyi inceleyerek. Bu botların fiyatıyla bir aylık yem parasını ödeyebilirdi, ama bunlar sadece onun günlük kullandığı botlardı.

"Bekle," dedi, botu çıkarmaya çalışırken onun acısı için dudağını ısırarak. Adam geriye doğru gerilirken gözle görülür şekilde soldu. Alnı terle kaplıydı. Diz boyu bot yerinden kıpırdamadı.

"Dur. Dur," dedi, nefes nefese. "Bir şeye dayanmam lazım. Arkanı dön."

Alex ona şüpheli bir bakış attı, ama ona sırtını döndü, eğildi ve ayağını tekrar tuttu, hafifçe açtığı bacaklarının arasında tuttu.

"İşte böyle," dedi Christian. "Hiçbir şey olmasa bile, manzara son derece güzel."

"Üç deyince," diye mırıldandı Alex, Christian'ın poposu hakkındaki yorumuna kalp atışlarının hızlanmasından hoşlanmamıştı. "Bir... iki..."

Diğer ayağını kadının pantolonunun oturağına koydu, derin bir nefes aldı ve kadın üç dediğinde tüm gücüyle itti ve direnen çizmeyi çekti. Ayak bileğinde bir ağrı patladı ve elektrik akımı gibi bacağına yayıldı, ama çizme çıktı. Basıncın azalması ve serin bahar havası yarayı hemen yatıştırdı.

Christian dirseklerine yaslanarak nefes nefese kaldı, saçları alnına dağınık bir şekilde düşmüştü. Rahatlaması, Alex'e gülümsemesini sağladı.

"Sen de iyi hissettin mi?" diye nefes nefese sordu.

Alex, onun seksi ve baştan çıkarıcı görüntüsüne kaşlarını çatı, botunu ona fırlattı ve diz çöktü. Çorabını çıkardı ve şişmeye başlayan ayak bileğini dikkatlice inceledi. Nazik elleriyle kırık kemik olup olmadığını kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı.

"Lütfen vücudumun diğer yerlerine de aynısını yap," dedi Christian, sesi düşük, şehvetli bir mırıldanmaydı. Acı olsun ya da olmasın, onun küçük, yetenekli ellerinin vücudunda hissettiği dokunuşların tadını çıkarıyordu. Onun ilgisi, önceki gece onunla ilgili gördüğü özellikle erotik rüyayı hatırlatınca, içinden hafifçe inledi.

"Seni ölüme terk etmeliyim," diye homurdandı Alex, yanaklarının kızarıklığını ve meme uçlarının ani hassasiyetini görmezden gelmeye çalışarak.

"Bunu yaparsan, bu akşam benimle yemeğe çıkamazsın."

"Zaten seninle yemeğe çıkmayacağım," dedi kararlı bir şekilde, gözlerinin içine bakarak. "Seninle bir ilişkiye girmeyeceğim."

Christian incinmiş görünüyordu. "Ayağımı okşadıktan sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Beni ne tür bir adam sanıyorsun?"

"Bilmek istemezsin."

"Tabii ki istiyorum." Öne eğilerek, uzaklaşmaya çalışan Alex'in bileğini yakaladı. Alex hemen kaskatı kesildi, karanlık gözleri, gizleyemediği içgüdüsel bir korku tepkisiyle büyüdü. Onun istemsiz tepkisi, Christian'ın merakını ve kalbini çekti. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, Alex," dedi nazikçe, parmaklarıyla Alex'in bileğinin narin derisini yatıştırıcı bir şekilde okşayarak, orada hızla atan nabzını hissetti.

Alex kalbi çarparak ona baktı. Kendini tuzağa düşmüş bir tavşan gibi hissediyordu. Christian onu sabit mavi bakışlarıyla izliyordu. Çok yakındaydı. Onun manyetik gücünü hissedebiliyordu, onu cezbediyor, aralarındaki mesafeyi kapatması için onu kışkırtıyordu. Onun öpücüğünün hatırası ağzını karıncalandırdı. Bilinçsizce dilini dolgun alt dudağına sürdü. Sonunda onun sözleri kafasına dank etti. *Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum.*

"Hayır," diye fısıldadı, ondan uzaklaşarak. "Hayır, istemiyorsun."

Şaşkın ve üzgün bir şekilde, sendeleyerek ayağa kalktı ve gri kısırağı yakalamaya gitti. At, isteyerek, güvenle ve itaatkar bir şekilde ona geldi ve onu ortada bırakan köpek maması torbası için tek bir kötü düşünceye kapıldı. Sadakatsizlik, Terminator'ün uzun ve itici özellikler listesinin sadece bir başka örneğiydi.

Christian biraz zorlanarak ata binmeyi başardı. Eyere oturduktan sonra, gözlerini sıkıca kapatarak uzun bir dakika boyunca oturdu ve ayak bileğindeki çılgılık atan acıyla mücadele etti. Acı azaldığında, Alex'e haydut gülümsemesinin ılık bir versiyonunu gösterdi ve atlama eyeri üzerindeki sınırlı alanı okşadı.

"Benimle binebilirsin," diye davet etti, onun reddedeceğini bilerek.

Ona bu kadar yakın olma düşüncesi bile Alex'in yüzünü kızarttı. Onun güçlü kollarının onu sardığını, göğüslerinin onun sert göğsüne yapıştığını ve onun önünde yan otururken kalçalarının onun kasıklarına sıkıca bastırdığını çok net bir şekilde hayal edebiliyordu. Kendine ve ihanet eden hormonlarına kızgın olan Alex, ona sadece somurtkan bir bakış attı ve çiftliğine giden yolda yürüyerek yola çıktı.

Christian, botunu kollarında tutan Alex'in uzaklaşmasını izledi ve onun kaçtığını düşünmeden edemedi. Ama neden kaçıyordu? Bunu öğrenmek istiyordu. Er ya da geç, bir şekilde öğrenecekti.

"Tanrım, Alex, beni çok korkuttun!" Pearl Washington, Alex bahçeye girerken haykırdı.

Pearl'ün koyu renkli yuvarlak yüzünde, altmış sekiz yıllık yaşamın doğal kırışıklıkları endişeyle çizilmişti. Isabella'yı tumbul kalçasının üzerine oturttuk, boş elini geniş göğsüne bastırdı ve rahat bir nefes aldı. "O şeytan tek başına buraya geri dönmüştü. En kötüsünü düşünmeden edemedim. Bu zavallı çocuk annesiz kaldı. Tanrım, merhamet et." Vurgulamak için başını salladı.

"Ona bindiğinde endişelenmen için nedenin var, Pearl," dedi Christian, atından dikkatlice inerek. Alex ona kaşlarını çatı ve botunu ona verirken karnına vurdu. Christian "oof" diye bir ses çıkararak nefesini kaybetti.

"Sadece küçük bir kaza oldu. Christian bileğini burktu ama ben iyiyim," dedi Alex. Terminator, ahırın yakınında, biraz uzakta duruyordu. Ona sert bir bakış attı, sonra gülümseyerek dönüp kızını kucağına aldı.

"Anne," dedi Isabella gülümseyerek, annesinin yanına yapışkan bir deniz kabuğu gibi yapıştı. Dikkatini hemen Alex'in kaskının sallanan kayışı çekti. Tumbul elini kayışın etrafına doladı

ve ucunu ağızına soktu. Alex, kızının siyah buklelerini sevgiyle karıştırdı ve yanağına öptü.

Virginia'ya taşındığında, Isabella'yı kreşe vermek zorunda kalacağından korkmuştu. Hem masraflar hem de ayrılık düşüncesi onu üzmüştü. Ama kader bir kez olsun ona gülümsemiş gibiydi. Pearl Washington'ı bulmuştu. Daha doğrusu, birbirlerini bulmuşlardı.

Yakın zamanda dul kalan Pearl, kiracı ve hayatına yeni bir anlam arıyordu. İlkokul sekreterliği işinden emekli olmuş, zamanını kocasıyla geçirmeyi planlıyordu. Sonra Rube aniden öldü ve onu yalnız bıraktı. Alex, on aylık kızı için istikrarlı bir yere ve bakıma ihtiyaç duyuyordu. Pearl, ona seve seve evini kiraladı ve evde kalarak günlerini Isabella'ya bakarak geçirdi. Bu, ikisi için de ideal bir düzenlemeydi.

"Bu sevimli genç hanımı tanıyabilir miyim?" diye sordu Christian, bebeğin yüzünü iyi görebilmesi için ona yaklaşarak.

"Bu benim kızım Isabella."

"Ne güzel bir isim. Isabella." Bebek çene kayışını düşürdü ve ona baktı. Kadın da kadındır diye düşünerek, aldatıcı bir gülümsemeyle "Merhaba Isabella," diye mırıldandı. "Ne kadar da güzel bir kızsın."

"Ağlamaya başlarsa üzülme," dedi Alex. "O sevmez..."

Kızı, cümleyi bitirmesine fırsat vermedi. Küçük bir çığlık atarak annesini bıraktı ve Christian'a atladı, Christian da onu göğsüne sıkıca sarıldı.

"Erkekleri," dedi Alex, koyu kaşlarını şaşkınlıkla çatarak.

Isabella nadiren yabancılara yaklaşırdı ve *asla* yabancı bir erkeğe yaklaşmazdı, belki de annesinin ihtiyatlılığını örnek alıyordu. Ama Christian'ın kollarında kesinlikle mutlu görünüyordu, Christian kulağına fısıldarken melek gibi küçük gülümsemesini göstererek, Christian'ın deri ceketinin fermuarını

Christian, eve doğru topallayarak ilerlerken bahçeyi gözden geçirdi ve genel durumunu değerlendirdi. Ev çok harap görünmüyordu. Ön verandanın etrafında nergisler ve laleler topraktan başlarını uzatmış, neşe katıyorlardı. Diğer binalar ise zamanla o kadar iyi durumda kalmamıştı. Ahır bir tarafa doğru belirgin bir şekilde eğilmişti. Üzerinde kalan az miktardaki boya da uzun zaman önce beyazdan kirli griye dönmüştü. Küçük otlakların etrafındaki tahta çitler de daha iyi durumda değildi. Birden fazla tahta

saplamaya balya ipi ile tutturulmuştı. Saplamaların çoğu sarhoş gibi eğilmişti.

Ortalık sessizdi. Ahırdan ve ona bitişik padoklardan ara sıra gelen patlama sesleri ve kişnemeler dışında, sessizliği bozan hiçbir şey yoktu. Ahırın büyüklüğüne ve ağıllardaki hayvanların sayısına bakılırsa, Alex'in on beş ila yirmi at bakıyor olduğunu tahmin edebilirdi. Tek başına. Etrafta kiralık işçiye dair hiçbir iz yoktu.

Refahın da hiçbir belirtisi yoktu. Ahırın yanına park edilmiş mat sarı renkli at nakil aracı neredeyse yirmi yaşında olmalıydı. Sanki biri onu zincirle bağlamış gibi görünüyordu. Yine de, evin yakınına, Pearl'ün küçük kırmızı Escort'unun yanına park edilmiş mavi renkli 77 model Impala'dan daha yol yapmaya uygun görünüyordu. Lastikleri neredeyse aşınmıştı. Arka camlardan biri eksikti, açıklık şeffaf plastik ve koli bandıyla kapatılmıştı. Sonuç olarak, Terminator kadar güvensiz görünüyordu. Alex'in bu arabayı bölgenin virajlı yollarında sürdüğünü düşününce titredi.

Onun paraya ihtiyacı olduğu açıktı. Tully Haskell ve Terminator'ı kabul etmesinin sebebinin para olduğunu iddia ediyordu. Ama onun ikilemine daha basit ve daha güvenli çözümler vardı. O birinci sınıf bir biniciydi. Quaid Çiftliği dahil, herhangi bir iyi ahırda işe girerken hiçbir sorun yaşamazdı. Bunun yerine kendi işini kurmayı ve bunu atasözündeki gibi kısıtlı bir bütçeyle yürütmeyi seçmişti. Ve bu bütçe yıpranmış, yıpranmış bir bütçeydi. Nedenini merak etmeden duramıyordu.

"Hemen içeri gir," diye azarladı Pearl verandadan. "Bu bebeği rüzgarda bırakamam. Bütün gece kulak ağrısıyla uyanık kalacak, peki sen nerede olacaksın? Çoktan gitmiş olacaksın, işte orada."

Kadının eve girip kaybolmasını izledi ve onun peşinden topallayarak yürüdü. Briarwood'da Alexandra Gianni ve onun gizemli geçmişini bilen biri varsa, o da Pearl olmalıydı.

Bir saat sonra Christian, ayak bileğine uyuşturucu bir buz torbası koymuş, at arabasının kabininde oturmuş, dolambaçlı yolda ilerliyordu.

Quaid iftliği'ne doğru ilerlerken, kamyonun buyk direksiyonuyla boğuşan minyon kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Pearl, evini paylaştığı genç kadın hakkında bilgi vermek konusunda bir istiridye kadar suskun olduğunu kanıtlamıştı. Alex'in sırlarını biliyorsa bile, bunları ona aktarmak istememişti. Görünüşe göre kaynağa gitmesi gerekecekti.

"Nereli olduğunu söylemiştin?" diye sordu sohbet ediyormuş gibi. "Aksanınla seni bir yere yerleştiremiyorum."

"Benim aksanım yok," dedi Alex kaçamak bir cevapla. "Senin aksanın var."

"Wessex'teki kimse öyle düşünmüyor."

Top Gianni'nin sahasındaydı. Alex, sisle kaplı virajlı yola tüm konsantrasyonunu vermesi gerekmeseydi, ona bir bakış atardı.

"Seni Amerika'ya ne getirdi?" diye sordu, durumu tersine çevirerek. "Atlama yarışları İngiltere'de çok popüler. Eminim kendi ahırınla orada başarılı olabilirdin."

"Hmmm," dedi Christian, kesin bir şey söylemeden. Başarılı olabilirdi, ama ne sorumluluk ne de biniciliğin bir beyefendi için uygun bir hobi olduğunu, ancak bir meslek olarak hiç uygun olmadığını düşünen ailesinin keskin bakışları altında çalışmak fikri onu ilgilendirmiyordu.

"Uzun hikaye," dedi sonunda, bu hikayeyi Alex'le paylaşmak isteyebileceği düşüncesine şaşırarak. Normalde, bu kadar karmaşık duyguları bir kadınla tartışmak istemezdi, işleri hafif ve eğlenceli tutmayı tercih ederdi. Ama Alex'in anlayışlı olacağını hissediyordu. Ona çekici, çarpık bir gülümseme attı. "Kırmızı soslu güzel bir tabak karides eşliğinde anlatmaya ikna edilebilirim."

Alex gülmekten kendini alamadı. O, çekici bir şekilde ısrarcıydı. Uzun zamandır ilk kez gerçekten cazip geldi. Rahat bir restoran, mükemmel bir yemek düşüncesi iini kıpır kıpır etti... ve Christian

özlemler, hafif bir esintide kurdeleler gibi içinden geçip gitti, onu heyecanlandırdı, baştan çıkardı... onun için tehlikeliydi. Sağduyusu ona ihtiyatlı olması gerektiğini, bağımsızlığına ihtiyacı olduğunu hatırlatırken, elleri direksiyonu sıkıca kavradı.

"Çenenin yukarı kalkış şeklini beğenmedim," dedi Christian alaycı bir şekilde, başını minibüsün çatlak vinil koltuğuna yaslayarak. "Akşam yemeği planlarım için kötüye işaret, bence."

Ona bakarak Alex, yüzündeki komik hayal kırıklığı ifadesine gülümsedi. Akşam yemeği arkadaşı ya da başka türden arkadaşları olmadığına şüphe duyuyordu. O, Christian için sadece bir meydan okumaydı. "Seninle çıkmayacağım, Christian."

"Sormayı bırakmayacağım," dedi nazikçe, ama sofistike tavırları birdenbire, ham erkeklik kararlılığının üzerine cilalanmış bir kaplama gibi göründü. "Asla pes etme falan," diye ekledi hafifçe.

Alex dilini şaklattı ve başını sallayarak dikkatini tekrar yola verdi. "Benimle zamanını boşa harcarken çıkabileceğin tüm o güzel kadınları bir düşün."

"Benim ilgilendiğim tek kadın sensin, Alex," diye mırıldandı, aniden ciddileşerek.

At nakil aracının kabini küçülmüş gibi görünüyordu. Alex, yanında oturan adamın, onun çekici kişiliğinin, deri ceketinin kokusunun ve sabit bakışlarının hissinin son derece farkındaydı.

"Seni etkilemek istiyorum, Alexandra," dedi, her zamanki neşeli tavrını biraz olsun geri kazanarak. Kollarını göğsünde rahatça kavuşturdu ve ona haylaz bir gülümseme attı. "Ve kendim söyleyeyim, bu konuda çok iyiyim."

"Dünya şampiyonu olduğundan şüphem yok," dedi Alex alaycı bir şekilde. "Ama bu sefer kendini yoracaksın."

"Göreceğiz."

Neyse ki yol, Alex'in konuyu değiştirmesine neden oldu. "Bu dönüş mü?" "Evet."

Alex sinyal lambasını yakıp minibüsü yavaşlattı ve vites küçülttü, vitesler korkunç bir şekilde gıcırdadı ve çakıl yoldan yukarı doğru çıkmaya başladılar. Yoğun ağaçlık bir tepeyi tırmandılar ve sonunda tepenin zirvesine ulaştılar. Önlerinde zümrüt yeşili bir yorgan gibi uzanan otlaklar, her biri koyu renkli, dört tahtalı meşe çitlerle sınırlanmıştı. İlk tarlanın sonunda bulunan büyük beyaz tabelada, sade ve zarif kraliyet mavisi harflerle "Quaid Çiftliği" yazıyordu.

Kıskançlık duygusu kendiliğinden ortaya çıktı. Bu, onun her zaman hayalini kurduğu şeydi: uzun, ağaçlıklı yol, en kaliteli hayvanlarla dolu otlaklar, tertemiz beyaz binalar. Bu, onun geride bıraktığı şeydi. Artık böyle bir yolda araba sürerek, bir teslimatçıdan başka bir şey gibi hissedebilmesi için uzun zaman geçmesi gerekecekti.

"İlk ahıra çek," dedi Christian.

Alex talimatlara uydu, minibüsü park edip motoru kapatırken, motorun çalışmaya devam edip gürültü ve tıkırtı çıkarmasını görmezden gelerek, olabildiğince çok şeyi gözlemlemeye çalıştı. İki uzun ahır vardı, büyük uç kapıları geriye doğru açılmıştı ve parlak ışıklarla aydınlatılmış sıra sıra box stalls görünüyordu. İlk ahır, büyük bir kapalı arenaya bağlıydı. Daha uzakta, padoklarda sabırla bekleyen damızlık kısırakların bulunduğu daha küçük bir ahır ve muhtemelen damızlık ahır olan başka bir alçak beyaz bina vardı. Sağda, küçük çocuk oyuncaklarıyla dolu küçük bir avlunun ötesinde, kiraladığı evin daha büyük ve daha bakımlı bir versiyonu olan ev duruyordu. Sıcak bir ışık ve dantel perdelerle dolu pencereleri, davetkar bir verandası ve parlak teneke çatısı olan, tipik eski moda bir Virginia çiftlik eviydi.

Öğleden sonra işleri başladığında ahır avlusu hareketlilikle doldu. Ahır çalışanları bir binadan diğerine enerjik bir şekilde hareket ediyorlardı ve her birinin arkasında en az bir köpek vardı. Köpekler çeşitli boyutlarda ve cinslerdeydi ve sanki erkeklerin işlerini düzgün yapabilmeleri için onların varlığının gerekli olduğunu hissediyorlarmış gibi kararlı bir şekilde yanlarında koşuyorlardı.

Alex kamyonunun kabininden inerken, Rylan Quaid ilk ahırın kapısına doğru yavaşça yürüdü. Alex onu at dergilerindeki fotoğraflardan tanıyordu. Onunki, atların atlama konusunda ülkedeki en iddialı yetiştirme programlarından biriydi.

at yetiştirme programlarından birine sahipti. Küçük kız kardeşi Katie, bir zamanlar yarış pistlerinin en iyi genç binicilerinden biriydi ve Olimpiyat takımına girmeye adaydı, ancak bir düşüş kariyerini ve neredeyse hayatını sona erdirdi.

Alex, Quaid  iftliği'nin sahibine baktı ve boğazını yuttu. Fotoğraflarda ulaşılmaz görünüyorsa, gerçekte ise düpedüz korkutucu görünüyordu. 1,93 metre boyunda, boğa gibi yapılı, iri bir adamdı. Yüzü granitten oyulmuş gibiydi, erkekliğin doruk noktasına yakışır bir görünüm. Yüz hatları sert ve k şeliydi. Fiziksel olarak gülümsemeyi beceremiyor gibiydi. Dar, fırtınalı gözleri, kalın koyu kaşlarının altından ona bakıyordu.

"Alex, bu huysuz görünümlü kişi Rylan Quaid."

Alex, Christian'ın kulağına çok yakın bir mesafeden gelen sesiyle irkildi. Christian minibüsün koltuğunda kayarak yanına oturdu.

"Ry, bu Alexandra Gianni, sana bahsettiğim antrenör."

"Memnun oldum, bayan," dedi Ry, yıpranmış mavi beyzbol şapkasının siperliğini nazıkçe dokunarak. Hemen Christian'ın yönüne döndü ve arkadaşı ve antren r ne sert bir bakışla sinirli bir şekilde baktı. "Hay aksi, Atherton, nerelerdeydin sen? Bobby ve Marlin ormanda senin cesedini arıyorlar."

"Metallica ve ben biraz kaza geçirdik, korkarım," diye açıkladı Alex minibüsün arkasına giderken. "Alex beni kurtardı."

Alex, gri kısırağı minibüsün rampasından indirip ahırın koridoruna götürdü. Ry, somurarak hemen eğilip hayvanın bacaklarında hasar olup olmadığını kontrol etti.

"O iyi," dedi Christian, bir elinde botu, diğer elinde buz torbasıyla ahıra topallayarak girerken. "Benim durumum pek iyi değil. Sorduğun için teşekkürler."

Ry ona somurarak baktı, tüm boyunu kullanarak ayağa kalktı ve ellerini solmuş kot pantolonunun beline koydu. "Yaralandın mı?"

Nasıl yaralanabilirsin ki? Sen lanet bir kedi gibisin, her zaman ayaklarının üzerine düşersin."

Christian çoraplı ayağını kaldırdı. "Bir süre bu ayağımın üzerine basamayacağım. Bileğimi burktum."

"Onu vurmaliyiz, değil mi, patron?" Charlie atı almaya gelirken sordu. "Onu bu ıstıraptan kurtaralım. Değil mi?"

Christian, kan basıncının yükseldiğini hissederek kıza kaşlarını çatı. "Sen sürekli itaatsizsin," dişlerinin arasından söyledi.

Charlie gözlerini kısarak kaygısız kahkahasını attı ve parmağını ona doğru salladı. "Vay canına, bugün ne kadar da sıkıcıyız? Sıkıcı, sıkıcı."

"Sana sıkıcı olmayı göstereyim," diye homurdandı Christian, agresif bir şekilde ona doğru eğilerek. "Şu atı al ve parlak bir gümüş gibi parlayana kadar tımar et, yoksa bedelini ağır ödersin."

"Devam et. Devam et. Bana bir tane vur," dedi Charlie alaycı bir şekilde meydan okuyarak, kızarmış yanağını ona hedef olarak çevirdi. "Bütün bu güzel tanıkların önünde bana iyi bir tane vur. Seni dava ederim. O nazık Bay Hill bir avukat, biliyorsun. Doğruca ona giderim."

Christian'ın kızardığı rengi görünce Ry'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hadi git artık, kızım," dedi Charlie'ye. "O sözünü yerine getirmeden önce işine dön."

Alex, Christian'ın bu tür bir şiddete muktedir olup olmadığını merak ederek, temkinli gözlerle olayı izledi.

"Ee, zeki kız," dedi Ry. "Hastaneye bırakmamı ister misin?"

"Doktora ihtiyacım yok," dedi Christian, Alex'in kamyonetinin kapısına doğru geri çekildiğini izleyerek. Alex kaçmaya hazırdı, ama Christian onu son kez görmek için hiç de hazır değildi. "Sadece burkulma. Bir iki hafta içinde araba kullanabilirim" dedi ve kendi zekâsına gülümsemeyi zorlukla bastırdı.

Rylan gergin bir nefes aldı ve kalın boynunun arkasını büyük eliyle ovuşturdu. "Hay aksi. İşten çıkarmaya gücümüz yetmez. Diamond Life yeni şekilleniyor. Legendary sonunda

. Bobby genç atları eğitebilir, ama Greg Almanya'ya gittiği için... Neyse, lanet olsun."

"Ben de, ben iyileşene kadar Alex'in bizim için binmesini sağlayabiliriz diye düşünüyordum." Christian ona göz kamaştırıcı gülümsemesinden biriyle döndü. O ise sanki Christian en kirli numarayı çekmiş gibi ona bakıyordu. "O mükemmel. Onu almaktan hiç çekinmem."

Alex, ona sırtarak baktığı sırada, onun yaramaz bakışlarında bariz olan çift anlamlılık yüzünden kızardı.

"Ne dersiniz, Bayan Gianni?" Ry, iki antrenör arasında yükselen gerginliğin farkında olmadan sordu. "Chris, sizin birinci sınıf olduğunuzu söyledi. Devon'a hazırlamak için her gün binilmesi gereken bir gösteri atımız var."

Quaid Çiftliği'nin gösteri atları. Alex'in göğsünde keskin bir özlem hissi uyandı. O, Alex'in atlarının çoğunu aşağı bir tür gibi gösteren atlardan bahsediyordu. Ama Alex, başkası için çalışmak istemediğini kendine hatırlattı. En son istediği şey, bir tarladaki fareye saldırmak üzere olan bir şahin gibi gözünü ona dikmiş olan Christian'a hesap vermektir. Ayrıca, kendi binmesi gereken atları da vardı. Günde on iki saat çalışıyordu ve bu da ona fazladan bir şey yapmaya enerjisi kalmıyordu.

"Korkarım programım zaten dolu, Bay Quaid," dedi rahatlama ve pişmanlık karışımı bir duyguyla.

"Eğer iyi bir seyisiniz varsa, en azından benim grand prix atlarımı ve kendi atlarınızı binmek için yeterli zamanınız olur," dedi Christian.

Alex çenesini çıkardı ve ona sabit bir bakış attı. "Ama benim seyisim yok."

"Öyle yapmalıydın," diye ısrar etti, o tanıdık olmayan sorumluluk duygusu yine çirkin yüzünü göstermişti. Alex'in köpek gibi çalışmasını istemiyordu. O çok küçük ve kırılgandı. "Charlie'yi sana ödünç verirsem yaparsın," dedi, bir taşla iki kuş vurmayı düşünerek gülümsedi.

"Bunu yapmana izin veremem."

"Düşündüğün kadar büyük bir iyilik değil," dedi kuru bir şekilde. "Beni deli edecek. Onu sana göndermekten ve maaşının yanı sıra oda ve yemek masraflarını da ödemekten mutluluk duyarım."

"Senin yardımına ihtiyacım yok," dedi Alex sertçe, takıntılı özgüven duygusu kendini göstermeye başlamıştı. O kimseye bağımlı değildi. Daha önce başkalarından destek almıştı, ama en çok ihtiyaç duyduğu anda onlar onu yüzüstü bırakmışlardı. Kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Christian'ın istediği gibi yapmasına izin verirse, ayakta kalabileceğinden şüpheliydi.

Ry burnunu çektirdi. "Haydi ama kızım, bu sadaka değil, iş. Bir biniciye ihtiyacımız var. Anlaşmada bir seyis takas etmek zorunda kalırsak, öyle olsun, Charlie kabul ettiği sürece."

"Ama..."

Ry, meselenin özüne gelerek, Alex'in başını döndüren bir haftalık çalışma ücreti teklif etti. İyi bir ahırın ne kadar ödeyebileceğini unutmuştu. Cazip teklif, direncini kırdı. Dünya çapında atlara binme ve bunun için cömert bir ücret alma şansı. Bu teklifi gerçekten reddedebilir miydi? Gerçekten bunu istiyor muydu?

"Peki, o zaman anlaştık," dedi Christian neşeyle, gülümsemesi kararan günü aydınlatacak kadar parlaktı. Alex'in ince omuzlarına dostça bir kolunu doladı, onun dokunuşuyla Alex'in gerginleştiğini fark etmedi. Alex ona uyarıcı bir bakış attı ama uzaklaşmaya çalışmadı. Christian'ın sesi otomatik olarak baştan çıkarıcı bir mırıldanmaya dönüştü. "Alex, hadi sen ve ben ayrıntıları konuşalım, mesela güzel bir kadeh şarap eşliğinde?"

Ry gözlerini devirdi ve "Tahmin etmeliydim" diye mırıldandı. Boğazını temizleyip, Alex'e büyük, nasırlı elini uzattı ve "Bize yardım ettiğiniz için teşekkürler Bayan Gianni. Çok minnettarım" dedi.

"Rica ederim," dedi Alex, onun elinin bu kadar nazik olmasına şaşırarak, çünkü o eliyle hindistancevizi bile kırabilirdi. O anda, sert görünümlü gri-yeşil gözlerinin hafifçe yumuşadığını ve gülümsemesinin sıcak olduğunu fark etti. Sert görünüşünün altında çok iyi bir adam olduğu şüphesizdi, diye düşündü.

Sıska, sarı saçlı bir damat onları keserek, ofisten çıkarken gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Bay Quaid, efendim? Bayan Quaid az önce aradı ve sizi evde beklediğini söyledi."

Ry anında yüzü soldu. Ahırdan fırlayarak, yoğunlaşan sisin içinden avluyu geçip koştu.

Alex sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırırken Christian güldü.

"Karısı ikinci çocuklarını bekliyor," diye açıkladı. "Gerek yok ama sürekli onun için endişeleniyor. Maggie bir at kadar sağlıklı."

"Ne kadar tatlı," diye mırıldandı Alex. Ry'ın verandanın merdivenlerini tırmanıp eve koşarken onu izlerken, bir kayıp hissi onu sardı. Michael, hamileliği boyunca onun için hiç endişelenmemiş ya da telaşlanmamıştı. Ondan kaçınmış, onu uzaktan izlemiş, karanlık gözlerinde acı, suçluluk ve suçlama dolu bakışlarla. Ve sonunda, bekleyemeyerek, ironik bir şekilde kendisine tıpatıp benzeyen kızını görme ve kucağına alma şansı bile bulamadan baskıya boyun eğerek ondan boşanmıştı.

Christian, onun ifadesini inceledi, onu kucaklayıp teselli etme ihtiyacı yine içini kapladı. Bunu olabildiğince sert bir şekilde lanetlemedi. Gözlerinde böylesine korkunç, musallat olmuş bir bakış olan bir kadına karşı koruyucu hissetmek, medeni bir davranış gibi görünüyordu. O bakışın orada olmasının nedenini hayal bile edemiyordu. Tek düşünebildiği, onu silmek için elinden geleni yapmaktı.

"Hadi gidip bir şeyler içelim," dedi yumuşak bir sesle.

Alex, onunla neden gittiğini bilmiyordu. Aslanın inine girip onun misafirperverliğini paylaşma fikri, normalde bir dizi uyarı sinyali çaldırırdı. Ama bu sefer öyle olmadı. Christian'ın yaralı olduğunu kendine söyledi. Gerekirse ondan kaçabilirdi. Daha derinlerde, onun kültürlü İngiliz aksanı ve sıcak mavi gözleriyle sunduğu sessiz rahatlığın bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu.

Merak da bunda rol oynamıştı. Hangi binici Christian Atherton'ın nasıl yaşadığını görmek istemezdi ki?

Kır evi, ana evden uzakta, bakımlı bir çimlerin üzerinde, araba yolunun karşı tarafında, ahırlara kısa bir yürüyüş mesafesindeydi, ancak Christian'ın hareket kabiliyetinin kısıtlı olması nedeniyle Alex'in minibüsünü kullandılar. Ön kapıdan girer girmez, Christian koyu yeşil, bol döşemeli bir kanepeye oturdu ve ağrıyan bacağını aynı renkteki ayak taburesine koydu.

Oda, koyu kırmızı, bej ve avcı yeşili tonlarıyla kusursuz bir şekilde erkeksi İngiliz kırsal tarzında dekore edilmişti. Zemin eski cilalı çam ağacından yapılmıştı ve çoğu alanı kalın bej bir halı kaplıyordu. Duvarlar tilki avı sahneleriyle süslenmişti. Mobilyalar antika görünüyordu. Genel olarak pahalı zevkler ve rahat bir yaşam tarzı izlenimi veriyordu.

"Korkarım ki pek iyi bir ev sahibi olamayacağım," dedi Christian üzümlere.

Ayak bileği şiddetli bir şekilde zonkluyordu, düşündüğünden daha fazla acıyordu. Kahretsin, diye karamsar bir şekilde düşündü, Alex'i inine kapatmıştı ama bu durumdan yararlanacak gücü yoktu. Lanet olası şanssızlık. Tabii ki, bir hafta boyunca her gün onu çiftlikte tutabileceği düşüncesi bir umut ışığıydı. Bu olasılık onu neşelendirdi.

"Buzdolabında bir şişe beyaz zinfandel var, eğer ev sahipliği yapmayı sorun etmezsen."

"İçmemeliyim. Eve arabayla gitmem gerekiyor. Bu yollar ve yağmur varken..."

"Ve o kamyon," diye mırıldandı Christian. Ona güvenlik konusunda ders vermek için duyduğu saygıdeğer dürtüyle mücadele ederek, boğazını temizledi ve başını salladı. "Haklısın. Ama lütfen bana bir bardak getirir misin? Aspirinden çok daha iyi tadı var."

"Tabii."

Mutfağa giden yol belliydi. Alex, oturma odası ile yemek odası arasındaki kemerli geçitten geçti, Birleşik Devletler'den daha eski görünen zarif maun yemek takımının önünden geçti.

Devletler, ve mutfağa girdi. Buzdolabındaki şarap pahalıydı, kiraz ağacından dolaptaki kadehler kristaldendi.

Kendine pembe renkli şaraptan bir yudum aldı ve taze, ferah tadına hayranlıkla inledi. İyi şarap, bu günlerde kendine izin veremeyeceği bir lüks idi.

Oturma odasına geri dönerken, muhtemelen yatak odasına giden koridora göz attı. İçindeki kadınsı bir şey, orada ne bulabileceği konusunda merakla titredi. Kendini umursadığı için azarlayarak aceleyle yoluna devam etti.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu, içkisini ona uzatarak. "Gerçekten gitmem gerek. Bu gece yapmam gereken işler var."

"Bir dakika oturun," dedi, kanepenin boş tarafına başını sallayarak, onun itaat etmesine şaşırdı. Bir yudum aldı, gözlerini kapattı ve saygıyla içini çekti, sonra bardağı antika çam ağacından yapılmış sehpa koydu. "Yardım teklifiniz için teşekkür etmedim."

"Ben teklif etmedim," dedi Alex alaycı bir şekilde. "Beni zorladın."

Christian, küçümseyici bir şekilde omuz silkti. "Önemsiz bir ayrıntı. Gerçekten minnettarım, Alex. Ayrıca, beni bu duruma sokan sensin, bu yüzden bu sadece adil bir davranış."

Gözleri parladığında o kıkırdadı ve Alex, kazayla ilgili onun versiyonuna karşı şüphesiz sert bir eleştiri yapacağını habercisi olarak nefesini tuttu. Sözlerini söylemedi, ancak onları tutmak için çabalarken yüzü kızardı.

Christian, Alex'in onu kızdırmak için doğru düğmelere basmayı çabucak öğrendiğini düşünerek biraz kendini beğenmiş hissetti. Çok yakında Alex, duygularını ondan saklama çabasını bırakmak zorunda kalacaktı. Bu fikir ona çok hoş gelmişti.

"Gitsem iyi olacak," dedi Alex sertçe.

Ayak bileğindeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak ayağa kalktı ve onu kapıya kadar geçirdi, yol boyunca topallayarak ve yüzünü buruşturarak.

Alex kapıyı açtı ve yağmaya başlayan şiddetli ve sürekli yağmur ile kamyonetine ulaşmak için geçmesi gereken geniş bahçeyi görünce yüksek sesle inledi.

"Yağmur dinene kadar kalmak istemez misin?" dedi kuru bir sesle. "Zaman geçirmek için bir sürü yol düşünebilirim."

Alex ona bir bakış attı. "Eminim öyledir."

Ondan kaçmak için acil bir ihtiyaç hissetmemesine şaşırmıştı. Kendi uyanmakta olan arzularından kaçma ihtiyacı bambaşka bir konuydu, ama Christian... Ona gülümsüyordu — o eğri büğrü, "senin en iyi arkadaşınım" gülümsemelerinden biri — derin mavi gözleri iyi mizahla parıldıyordu. Kaç erkek onun sürekli reddetmelerine sinirlenirdi? Akli başına gelen bir isim vardı, zengin, yakışıklı, ayrıcalıklı bir başka oğul...

Christian öne eğilip onu öptüğünde bu düşünce aklından uçup gitti. Onu tutmaya çalışmadı. Bir eliyle açık kapıya tutundu, diğer eliyle kapı pervazına dayandı. Onu sadece ağzıyla dokundu ve o düşünmeden karşılık verdi, başını geriye eğdi. Tadı, dudaklarında kalan şarap kadar sıcak ve sarhoş ediciydi.

Başını kaldırarak, "Dikkatli sür, sevgilim. Sabah görüşürüz," diye mırıldandı.

Kendi tepkisine şaşkın olan Alex hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını dönüp evden kaçarak, eski sarı kamyonetinin sığınağına koştu. Kabine girer girmez, beyaz parmaklarıyla direksiyonu sıkıca kavradı ve yağmurun tavana vurmasını dinledi. Ve kendini neye bulaştırdığını merak etti.

beş

Pegasus'a **binmek böyle bir şey olmalıydı, diye düşündü** Alex hayalperest bir şekilde düşündü, Diamond Life ile birlikte kırmızı-beyaz çubukların üzerinden uçarken. Genç Hanoverian aygırı çitin üzerinden zahmetsizce atladı ve neredeyse süzülerek yere indi. Alex'in ruhu stratosferde bir yerde kalmıştı. Atla atlama yarışları işte buydu. Güçlü, istekli bir hayvanın sırtında süzülme ve uçmak.

Quaid Farm'ın büyük atlayıcı Rough Cut'ın tahtının varisi olan kanlı kahverengi atı ilk kez sürüyordu. Rough Cut, bir sürü rekor kırmış ve sonra damızlık olarak emekliye ayrılmıştı. Alex, Diamond Life'a şimdiden tamamen aşık olmuştu. Yetenekli, itaatkar, hevesliydi... Kısacası, Diamond Life, Alex'in bindiği diğer atların çoğunda olmayan her şeye sahipti. Rough Cut ile aynı babaya sahipti ve arenada kardeşinin yerini almaya niyetli olduğunu gösteriyordu.

Ne yazık ki, Rough Cut genç aygırı asla zorlayacak durumda değildi. Emekli olduktan sonra, onu kronik olarak topal ve kısır bırakan yıkıcı bir hastalığa yakalanmıştı. Zaman ve kapsamlı, çoğu zaman deneysel tedaviler ikinci sorunu çözmüştü. Baba rolünde tamamen mutlu görünüyordu ve kendisine dünya çapında ün kazandıran zarif zarafeti ve hızını özlemiyor gibiydi. Ağrı kesicilerle rahat tutuluyordu ve üreme barınağının dışında, Blue Ridge dağlarına bakan büyük bir padokta mutlu bir şekilde uyuklayarak zamanını geçiriyordu.

Diamond Life, Quaid iftliği ve grand prix pistinin yükselen yıldızıydı ve Alex onu eğitmekten büyük keyif alıyordu. Onu geniş kapalı arenada, atların ritmini ve formunu geliştirmek için tasarlanmış bir dizi atlama engelinden geçirdi, ardından ringin karşısına çapraz olarak koşturdu, onu küçük bir dikey engelden ve ardından yayılmış bir çitten atlattı. Her biri mükemmellik ve neşe doluydu.

Christian, ahıra açılan kapıdan izliyordu, yüzünde hayranlığı açıkça görülüyordu. Doğası gereği yağcı birisi olabilirdi, ama bir biniciye asla sahte övgülerde bulunmazdı. Flört etmek başka bir şeydi, binicilik ise ciddi bir işti. Gösteride saygı kazanmak gerekiyordu ve Alex bunu başarmıştı. Bu durumun onu ne kadar gururlandırdığına gülümsedi. Kafasını hafifçe sallayarak, kendini aşık bir okul çocuğu gibi davrandığına karar verdi.

"O çok iyi, değil mi?" diye sordu Maggie Quaid.

Christian ona baktı ve sıcak bir gülümsemeye karşılık verdi. Maggie, dört yıl önce Ry ile daha fazla zaman geçirebilmek için atlara olan korkusunu yenmesine yardım etmesini istediğinde kalbini almıştı. Küstah ve flörtöz olan Maggie'nin kalbi altın gibiydi. Arkadaşlarını çok severdi ve öfkeli kocasına tapardı. Rylan onun yürüdüğü yeri bile taparcasına severdi.

"Bugün nasılsın Maggie?"

Maggie, yuvarlak karnını okşadı ve yüzünü buruşturdu. "Minivan gibi."

"Ah, çok güzelsin ve ışık saçıyorsun, bunu çok iyi biliyorsun."

Kafasını eğdi, böylece kırmızı bob saçları çene hattı boyunca hoş bir açıyla düştü ve ona kirpiklerini kırptı. "Neden, Bay Atherton," dedi, sesi saf manolya ve bal gibi, "nasıl devam ediyorsunuz."

Christian güldü ve arenaya geri döndü. "Soruna cevap vermek gerekirse: Evet, o çok iyi."

"Sizi ayaklarınızın üzerinde tutacak kadar özel biri olmalı." "Fark etmediyseniz," dedi kuru bir şekilde, geriye yaslanarak "Ben sakatım."

"Mmm-hmmm," Maggie, onun aksesuarlarından etkilenmeden mırıldandı. "Bir sürü genç atın seni ezdiği ve ertesi gün Cavalier Classic'i kazandığın zamanki gibi mi?"

Onun tatlı, kahverengi gözlü gülümsemesine somurtarak baktı. "O tamamen farklıydı."

"Oh, çok haklısın. O zaman üç kaburgan kırılmış, böbreklerin zedelenmiş ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiştin."

Kaşlarını çatması daha da koyulaştı, aristokratik yüz hatları keskinleşti. "Ve senin yerine geçip onu etkilemeye çalışacak yerini alacak ve sen de onu etkilemek için zaman harcayabilecektin." Maggie kollarını onun ince beline doladı ve ona sevgiyle sarıldı. "Beni kandırmaya çalışma tatlım. Bu oyunun tüm hilelerini biliyorum."

Ona birkaç tane paylaşmasını rica etmeyi düşündü, ama Christian Atherton'ın bir bayanı etkilemek için tavsiye istemek zorunda kalacağı gün henüz gelmemişti. Gururunu koruyarak dilini tuttu.

Alex'i bir süre daha izlediler, o ve Diamond Life ringin boş tarafında çalışırken dostça sohbet ediyorlardı, yanlara doğru hareket ediyor, önce küçülüp yavaşlayan, sonra büyüyüp hızlanan eşmerkezli daireler çizerek koşuyorlardı. Sonunda atı yavaşlatıp kaskını çıkardı ve saçlarını sallayarak Christian'a çok tanıdık gelen bir hareket yaptı.

"Şu saçlara bak," diye mırıldandı Maggie. "Uzun olsaydı ne kadar vahşi olurdu, bir düşün."

Christian, zihninde dolaşan bir anının hayalini yakalamaya çalışırken hareketsiz kaldı. Uzun, vahşi siyah bukleleri olan minyon bir genç kadın ve zeytin rengi teninde ateş gibi parlayan parlak kırmızı bir bluz. Onun o belirli şekilde başını geriye attığını görebiliyordu. Ama anıyı tam olarak yerleştiremiyordu ve Alex'i de yerleştiremiyordu.

"Nasıl buldun?" diye sordu Alex, Diamond Life kapıya doğru tembelce yürürken.

"Harika." Christian gülümsedi. "Onu nasıl buldun?"

Alex gözlerini devirdi ve içten İtalyanca en yüksek övgüsünü sundu. Bir seyis ringe girip atı dizginlerinden tuttuğunda, yere atladı ve eyer kayışını çözmeye başladı.

"Ben hallederim, Bayan Gianni."

"Tamam." Alex utangaçça başını salladı. Binip uzaklaşarak kirli işi başkasına bırakma günleri, hafızasından neredeyse tamamen silinmişti. Bu hoş bir sürprizdi. Ama buna alışamadığını kendine sertçe hatırlattı.

"Ona çok yakışmışsın," dedi Maggie, Alex kapıdan çıkarken. "Ben Maggie Quaid."

"Tanıştığımıza memnun oldum Maggie, teşekkürler. Ama bence Diamond Life herkesi güzel gösterebilir. O muhteşem bir hayvan."

"Beni binirken hiç görmemişsin belli ki," dedi Maggie kuru bir şekilde.

Sokakta ani bir kargaşa çıktı ve bir tezgahın köşesinden, yaklaşık üç yaşında, sağlam yapılı, siyah saçlı bir çocuk, uzun bir ip ile büyük beyaz bir keçiye sürükleyerek çıktı. Keçi yüksek sesle protesto ediyordu. Çocuk öne eğildi ve sanki bir mavna çekiyormuş gibi ağır adımlarla ilerledi, yüzündeki kararlı ifade, babasının somurtkan bakışının minyatür bir versiyonuydu.

Alex eliyle gülmesini engelledi. Christian dudaklarını sıkıca kapattı.

Maggie gözlerini devirdi. "Oğlum, keçiye rahat bırak.

Oğlum..." Küçük çocuk ve keçi bir çekişme içinde karşı karşıya geldiler.

"Thomas Randall Quaid," diye bağırdı Maggie. "O hayvanı rahat bırak."

Buddy Quaid annesinin emrine karşı gelme şansı bulamadı. Keçi aniden öne atıldı, onu minik kot pantolonunun üzerine düşürdü ve arenaya koştu, ipi arkasında bir kurdele gibi sallanıyordu.

"Annenin sözünü dinlemediğinde ne olur, gördün mü?" Maggie nazikçe dedi ve oğlunu kaldırıp pantolonundaki tozu silkelemek için eğildi.

Buddy'nin yüzü hayal kırıklığıyla doluydu. Alt dudağı tehditkar bir şekilde öne çıkmıştı. "Lanet keçi."

"Keçi için endişelenme genç adam. Baban seni yine o yarattığı sürmeye çalışırken yakalarsa ne diyeceğini düşün. Sana yüzlerce kez keçiye binemeyeceğini söyledi."

Buddy, küçük kovboy çizmesinin burnunu betona sürterek üzgün bir ifadeyle baktı. Maggie'nin sert ifadesi yumuşadı ve oğlunun siyah saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Christian bana bir kızın olduğunu söyledi," dedi Alex'e gülümseyerek.

Alex başını salladı ve anne gururuyla parladı. "Isabella. On aylık."

"Bir akşam bir araya gelmeliyiz. Sana iki yaş sendromu hakkında her şeyi anlatabilirim."

"Harika bir fikir!" Christian, bu fırsatı sevinçle değerlendirerek gülümsedi. "Neden akşam yemeğinde yapmıyoruz? Dördümüz Nick'in yerinde."

Maggie ona bir bakış attı. "Belki Alex bu kadar meşgul olmadığına," dedi anlamlı bir şekilde. "Kendi biniciliğinin yanı sıra senin biniciliğini de yapmak zorunda kalacağı için çok yorulacak."

Christian ona kaşlarını çatı. Cinsiyete sadakat. Bunu beklemeliydi. Koltuk değnekleriyle yer değiştirdi, suçluluk duygusu onu kemiriyordu.

Suçluluk! Tanrım, o hiç suçluluk hissetmemişti! Alex bedavaya binmiyordu. Ve gerçekten incinmemişti. Ayrıca, Alex'in hak ettiği kalitede bir atla tanışması gerekiyordu. O, Terminator gibi bir ata değil, Diamond Life ve Legendary gibi atlara aitti. Alex bunu onun iyiliği için yapıyordu. Maggie vedalaşp Buddy'yi eve götürdükten birkaç dakika sonra, Alex ona bunu açıkça söyledi.

Alex'i, ortak kahve makinesinin bulunduğu dispansere davet etti. Elleri kullanabilmek için koltuk değneklerini bir kenara koydu, iki fincan kahve doldurdu ve birini Alex'e uzattı. Tezgaha yaslanarak, aygırın nasıl gittiğini ve yaklaşan gösteriye hazır olması için eğitim stratejisinin ne olduğunu tartıştılar.

Sonunda Christian, konuşmayı Alex'e çevirmeyi başardı.

"Sen gerçekten çok yeteneklisin, Alex," dedi. "Ve bu basit bir iltifat değil. Birçok üst düzey ahır senin gibi birine sahip olduğu için şanslı sayılır ve bence sen de bunun farkındasın."

Oh, biliyorum, diye düşündü Alex, gözlerini kaçırarak. Ayrıca, uygun referanslar olmadan hiçbir üst düzey ahırın onu işe almayacağını ve son işverenin pek de övgü dolu bir tavsiye mektubu yazmayacağını da biliyordu. Reidell'ler onu yerden yere vurmaya bitirdiklerinde, bir satış ahırında ahır temizliği işi bulabilse şanslı sayılırdı.

"Neden bunu yapıyorsun, Alex?" diye sordu Christian şaşkınlıkla. "Zorunda olmadığın halde neden Haskell ve Terminator gibi pisliklere katlanıyorsun?"

"Kendi patronum olmak istiyorum," diye dürüstçe cevapladı, ama yine de gözlerinden kaçındı. "Tully ve Terminator'a katlanıyorum çünkü A Touch of Dutch'ı sürmek istiyorsam bunu yapmak zorundayım. Onlar bir paket anlaşma."

"O kadar da binmeye ihtiyacın yok."

Kız siyah kaşlarını kaldırdı ama öfkesini kontrol altında tuttu, ateş yerine buz gibi bir bakış attı. "Sen kim oluyorsun da böyle konuşuyorsun?"

Christian, mantıksız bir sorumluluk duygusu onu sararken kahve fincanını masaya sertçe vurdu. "Lanet olsun Alex, gerekirse sana kendiminkinden gönderirim. O haydutun peşinde hayatını tehlikeye atmanı izlemeye dayanamıyorum."

"Benim hayatım," dedi inatla.

Christian, kızın çenesini kaldırmasını izlerken derin bir nefes aldı. "Köprü kaldırıldı," diye mırıldandı.

Alex ona şüpheli bir bakış attı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Yorgun bir şekilde başını salladı, omuzları çöktü. Soluk saçlarını eliyle geriye doğru taradı ve tekrar iç geçirdi. "Tabii ki haklısın, bu beni ilgilendirmez. Gereksiz yere endişelendiğim için beni affet. Son zamanlarda bana ne oldu bilmiyorum."

Aynı durumdayız, diye düşündü Alex, düşünceli bir şekilde kahvesine bakarken. Virginia'ya hayatı için basit bir planla gelmişti. Aniden i  ler inanılmaz derecede karma  ıkla  m    tı. Kendini, bir bilezikteki takılar gibi kalpleri toplayan bir adamdan pervasızca etkilenmiş buldu. Onu sevdiğini, onunla birlikte olmak istediğini, bir kez daha öpücüğünü arzuladığını fark etti.

Bu tam bir delilikti. Christian Atherton ile arasında özel bir şey olabileceğini düşünse bile, onunla çıkmayı kabul etse bile, sonuçta ne olacaktı? O, işlerin doğal seyrinde ilerlemesini bekleyecekti. Christian, ona geçmişini anlattığında, ki bunu yapmak zorunda kalacaktı, onun hakkında ne düşünecekti? Ona söylememek adil olmazdı. Kimse, kendi ailesi dahil, ona inanmamı  ken, Christian ona inanır mıydı? Neden inansın ki, diye alaycı bir şekilde düşündü.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Christian, deniz kadar derin ve mavi gözleriyle ona yaklaşarak. "Uzaklara gittiğinde nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere," diye mırıldandı Alex, yalanının yüzünden okunacağını bilerek.

Christian'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Sen tam bir gizemisin."

"Hayır, değilim!" diye ısrarla reddetti, i    d  sel olarak onun bu gizemi çözmek istemesinden çekindi. Aniden, kulübesinde gizem romanlarıyla dolu bir raf gördüğünü hatırladı ve kanı dondu. Kendini gerçekten solgun hissetti. "Bende gizemli bir şey yok! Sadece elimden geldiğince iyi bir hayat kurmaya çalışıyorum."

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Christian, yatıştırıcı, büyüleyici sesiyle onu sakinleştirerek. Elini kaldırıp nazikçe saçlarını gözlerinden çekip aldı. "Sorun yok."

Alex yavaş yavaş gevşedi, nefesi giderek yavaşladı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Christian tekrar, ona biraz daha yaklaşarak.

Elini yanağına koydu, başparmağını çenesinden aşağı doğru kaydırды ve hafif bir baskı ile başını geriye doğru eğdi. Bakışları birbirine kilitlendi ve bir an için aralarında kelimelerle ifade edilemeyen bir iletişim, güçlü ve inkar edilemez bir duygu akımı oluştu. Sonra kirpiklerini kırpıştırarak yavaşça ağzını onun ağzına yaklaştırdı.

Alex, duygularının içinden koparak birbirine çarpıştığı bir anda, çaresizlik duygusuyla onun öpücüğünü içti. Onu istiyordu, başka kimseyi istemiyordu. Hissetmek istiyordu, hissiz kalmak istiyordu. Asla unutamayacağı anılar olmadan bir hayat istiyordu.

Diğer duyguların girdabını engelleyerek, tutku bir anlığına galip geldi. Bir an için, yakışıklı, çekici bir erkeğin onu öptüğünde bir kadının tepki vermek isteyeceği şekilde tepki verdi: açgözlülükle.

Christian boğazından düşük bir inilti çıkardı. Alex'i nazikçe tezgaha yasladı, bacaklarını kendi bacaklarıyla çevreledi. Elini kısa saçlarının üzerinden, pürüzsüz boynuna doğru kaydırды, giydiği bol siyah polo tişörtün üzerinden küçük, dolgun göğüslerini avuçladı ve başparmağının altında meme ucu sertleşince tekrar inledi.

"Oh, Alex," dedi, sesi alçak ve boğuk, işkence çekmiş ve coşku dolu.

Gençliğinden beri hiç yaşamadığı bir şiddetle onu istiyordu. Tek bir dokunuş, tek bir tat, ve sertleşip kot pantolonunun fermuarını zorlamaya başladı. Kalçalarını ona doğru eğdi, ona ne yaptığını hissettirdi, ne istediğini kesin bir dille belli etti. Onun sıkı, sıcak sıcaklığının onu sardığı düşüncesi bile nabzını bir kat daha hızlandırdı. Onu çıplak ve istekli bir şekilde kollarında tutma düşüncesi, içini ateşle doldurdu.

Onu tekrar öptü, bu sefer ağzına girmeye çalışarak, orada bulacağını bildiği tüm sıcak, bal gibi zevkleri arıyordu. Alex bir iki saniye ona yaslandı, kendine yasakladığı şeylere teslim oldu

Kendisine yasakladığını kabul etti: kucaklanmanın verdiği rahatlık, arzusun elektriksel etkisi, giderek artan aciliyet duygusu.

Uzun süredir inkar ettiği duygular, ezici bir güçle yüzeye çıktı ve paniği de peşinden geldi. Hızla, neredeyse çılgınca ondan uzaklaştı.

"Hayır," dedi acı dolu bir fısıltıyla, eski suçluluk ve utanç duyguları hayal kırıklığı ve umutsuzlukla içinden geçiyordu. Avuçlarını Christian'ın göğsüne koyarak onu geri itti. Ona bakmaya cesaret edemedi, gözlerinde göreceği şeyden korkuyordu. Bunun yerine parmaklarına ve onların altındaki kraliyet mavisi süveterine odaklandı.

"Alex?" diye sordu Christian, onun ani karar değişikliği karşısında şaşkın. O kadar tatlı tepki vermişti ki, vücudu ona doğru eğilmiş, ağzı vahşi ve tatlıydı.

"Hayır," diye mırıldandı yine, gözyaşları boğazını tıkarken kapıya doğru sendeledi. Kapının eşiğinde durdu, kaçma dürtüsüyle mücadele etti. Göğsü inip kalkarken, zorlukla yutkundu ve "Ben... işe dönmem gerek," dedi.

Christian, tamamen kafası karışmış ve tamamen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde onun gitmesini izledi. Bir kadının hoş bir arzusun cazibesiyle mücadele etmesine alışık değildi. Alex neden böyle yapmıştı? Bekardı, bağlı değildi, kesinlikle ondan etkilenmişti. Karşılıklı çekiciliğin tadını çıkarmamaları için hiçbir mantıklı neden yoktu. Yine de, dönüp koşmadan önce yüzünde kendini suçlayan, açıkça görülebilen kasvetli bir ifade vardı.

Onun peşinden gitmek için güçlü bir dürtü hissetti, ama buna karşı koydu. Alex'in yalnız kalmak istediği açıktı. Ona duygularını netleştirmesi için bir şans verecekti. Dolaba geri dönerek kendine bir fincan kahve daha doldurdu ve bir kadının duygularının fırtınasını düşünürken kahvesini içti.

Ry, homurdanarak dispansere girdi. "Tully Haskell'a inanabiliyor musun? Abdullah'ın kızını bana satmaya çalışmak için aradı, oysa onun sağlıklı olmadığını çok iyi biliyor. Sanki ondan bir şey alacağım da. Kendine bir fincan kahve doldurdu ve arkadaşına keskin bir bakış attı.

arkadaşına keskin bir bakış attı. "Tully Haskell'dan konuşan bir köpek bile olsa, bana tatlım diye seslense bile, beş kuruşa bile almam. Senin neyin var?"

Alex Gianni'nin uzun, sıcak bir gecede düzeltemeyeceği hiçbir şey yoktu, diye düşündü Christian üzüntüyle. "Hiçbir şey," dedi. "Sadece kadınları anlamamanın imkansız olduğunu düşünüyordum."

"Hay aksi," diye homurdandı Ry. "Bunu ben de söyleyebilirdim."

altı

ALEX, DUN MARE'NİN yanına **yaslandı**, uyku onu çağırırken gözleri kapandı. Beşinci gününde, Christian'ın atlarını sürmeye gitmeden önce kendi işlerini halletmek için sabah beşte kalkmıştı. Öğlene kadar eve dönecek, hızlıca bir şeyler atıştıracak ve Isabella ile birkaç dakika oynayacaktı. Sonra tekrar eyere binip, eğitmekte olduğu altı atını sürerdi. Ardından üç öğrenciye okul sonrası binicilik dersleri, akşam işleri, akşam yemeği, Isabella'nın banyosu ve yatma vakti, ahırda kısırağın yaralı ayağına bakmak için bir saat daha, uykuya dalana kadar kitap çalışması, birkaç saatlik uykulu uyku ve süreç yeniden baştan başlardı.

Charlie ev işlerinde ve bakımında büyük yardım olmuştu. Alex izin verseydi, daha da büyük yardım olabilirdi. Ama Alex, bir seyisin yardımına bağımlı hale gelmemeye kararlıydı. Burası onun yeri, Christian Atherton'ın değil. Ondan yardım kabul etme fikri onu rahatsız ediyordu. Eski içgüdüler kolay kolay yok olmuyordu. Erkeklerin karşılığında bir şey beklemeden iyilik yapmadığını söyleyen içgüdü, ayakkabısındaki bir taş gibi onu rahatsız ediyordu.

Ona güvenmek istiyordu. O, onun güvenini hak ediyordu. Deneyimler onu temkinli hale getirmiş, güvenini kolayca vermemesini öğretmişti. Bir kişinin güvenilirliğinin ince işaretlerini aramayı öğrenmişti: çağdaşlarının onunla ilişkisi, çalışanlarının ona bakışı. Christian, meslektaşları tarafından çok seviliyordu. Onun için çalışanlar, onlara iyi davrandığı için ona saygı duyuyorlardı.

. Bir emir verildikten sonra onu koridorda takip eden yan bakışlar, gizli bakışlar yoktu. Büyük küçük tüm işaretler onun iyi bir adam olduğunu gösteriyordu. Kendine biraz fazla güvenen ve çapkınlık yapmaya meyilli, ama önemli konularda iyi bir adamdı.

Alex iç çekerek, atın apse olmuş toynaklarını ıslattığı suyun sıcaklığını kontrol etmek için eğildi. Evden aşağıya taşıdığı buharlı kovadan biraz su ekledi ve bir avuç Epsom tuzu daha attı. Bir pansiyonerinin av atı olan kısrağın uyukluyordu. Alex, atın yanına rahat bir şekilde yaslanarak son birkaç günü düşünmeye başladı.

Quaid Çiftliği'ndeki ilk gününün geri kalanında Christian'dan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı; ondan korktuğu için değil, bitiremeyeceği bir şeye başladığı için kendinden utandığı için. İkisi için de arkadaşlık sınırlarını aşmamak en iyisiydi.

Christian'ın, ayrılmak üzereyken onu nasıl yakaladığını hatırlayınca suçluluk duygusu geri döndü.

"Alex, özür
dilerim." "Ne
için?"

Rüzgâr, alnına düşen o haylaz saç telini dondu ve Christian omuz silkti, bu hareket erkeklerin kafa karışıklığının somut bir örneği. "Belli ki seni üzdüm..." Nedenini bilemediği için sözlerini yarım bıraktı.

Alex başını salladı ve yolun çakıllarına baktı.

"Özür dilemesi gereken benim," dedi. Ama açıklama gelmedi. Nehrin dar boğazından geçmeye çalışan bir kütük gibi, kelimeler ve nedenler boğazında takılıp kaldı ve o kadar birikti ki, onların baskısını hissedebiliyordu.

"Dinleme konusunda çok başarılıyım," dedi yumuşak bir sesle, kültürlü sesi nemli bir sonbahar gününde flanel kadar sıcak ve rahatlatıcıydı.

Alex sadece içini çekti ve tekrar yavaşça, pişmanlıkla başını salladı. Herkesin iyiliği için, bu hikaye anlatılmasa daha iyi olurdu.

Şimdi, kahverengi kısrğa yaslanarak bunu kendine tekrar etti. Christian onu etkilemek için elinden geleni yaparken, o da ona direnmek için elinden geleni yaptığı için, bu son birkaç gün içinde bir litani haline gelmişti. Arkasında giderek azalan bir inanç olan bir litani. Uzun, yalnız geceler boyunca azalan bir inanç.

Omuzları nefesiyle birlikte zıpladı ve düştü, yanağını atın yanına dayadı ve gözlerini kapattı. Çok yorgundu. Fiziksel olarak yorgundu. Uykusuz gecelerden yorgundu. Doğduğundan beri duyguları çok yoğun ve yüzeye yakın bir yerdeydi. Onları bastırmak zorunda kalmaktan yorgundu. Kendini eski halinin soluk, fark edilmeyen, zararsız bir taklidini haline getirmekten yorgundu ve sonunda kendisinin bile tanımayacağı biri haline gelmekten korkuyordu.

"Yıldızlarım nasıl?"

Bağırın ses Alex'i transından uyandırdı. Nefes nefese ve irkerek uyandı, bu da kısrğı korkuttu ve kısarak kaçarak kovayı devirdi. Ilık su döküldü, Alex'in spor ayakkabılarını ıslattı ve ahırın koridorundaki çatlak beton zemini koyu bir lekeyle kapladı.

"Seni korkutmak istemedim, tatlım," dedi Tully Haskell, soğuk küçük gözlerinde pek inandırıcı olmayan bir ışıltıyla. Başparmağı ve işaret parmağı arasında bir santim uzunluğunda kalın bir puro izmariti yuvarladı.

"Bay Haskell," dedi Alex, otomatik olarak soğukkanlılığını koruyarak. Kovayı düzelterip kenara koydu. Kahverengi kısarak dikkatle duruyordu, ama sakinliğini kaybetme belirtisi göstermiyordu. Alex, bu tavrın iyi bir tavır olduğuna karar verdi. "Sabahın bu saatinde buraya ne işiniz getirdi sizi?"

"Günümüzde bir erkek güzel bir kıza kur yapmak için bir bahaneye ihtiyaç duyar mı?"

Alex dilinde yanan cevabı geri yuttu. Tully'nin cinsiyetçi sözlerine kızarak ve kirpiklerini kırıştıtararak yanıt vermemesi, ona yeterince ceza gibi görünüyordu. Tully kısa bir süre kaşlarını çattı, sonra çapraz bağın altından geçerek Alex'in geri çekilmek isteyeceği kadar yaklaştı.

"Bir projeyi kontrol etmek için buradayım. Şirketim Valley Road'da iki yüz elli bin dolarlık bir ev inşa ediyor ve ekibimdeki tembel heriflerin işi doğru yapacağına güvenmiyorum." Puroyu dişlerinin arasına sıkıştırdı, ama puro sönmüştü ve sadece etli yüzüne çirkin bir aksesuar olarak hizmet ediyordu. "Çalışanları sıkı takip etmelisin."

Alex dişlerini sıkarak onun yanından geçip atı bağlarından çözdü. "Konuşurken çalışmamın sakıncası yoktur umarım. Birkaç dakika sonra gitmem gerekiyor."

"Sen böyle küçük bir kız için çok fazla çalışıyorsun. Buralarda bir erkek olması gerekmez mi sence?"

Kısrağı ahıra geri koyarken İtalyanca birkaç kelime mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı, onun beyninin kafasından çok daha aşağı bir bölgede olduğunu düşündüğünü duymak istemeyeceğinden oldukça emindi.

"Her neyse," Tully, başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamadan devam etti, "Sadece gelecek hafta sonu için sana bir danışmak için uğradım. Atları Front Royal'a mı götüreceksin?"

"Evet. Cumartesi sabahı erken saatlerde yola çıkacağım." "Hangi motelde kalacaksın?"

"Ben... eski bir kız arkadaşımda kalacağım," diye yalan söyledi, içgüdüsel ihtiyatlılığı kendini gösterdi. Ahırdan çıktı ve kapıya yaslanarak, Tully'ye bakmak istemediği için sıradan kısrağa bakmaya başladı. Ondan çok hoşlanmıyordu ve bunu yüzüne yansıtmayacağından pek emin değildi.

"Hmmm," Tully düşündü. "Peki, tamam." Büyük elini omzuna koydu ve ona bir göz kırptı ve bir sonraki sözlerine alaycı bir hava katmak için sıırttı. "Kazananlar çemberinde sana bir öpücük vermek için orada olacağım."

Alex bu düşünceye karşı kusma isteğini zorlukla bastırdı. Ona acı dolu bir gülümseme attı ve gereksiz bir güçle kısırağın ahırındaki sürgüyü yerine oturtdu. "O zaman Front Royal'da görüşürüz, Bay Haskell."

"Buna güvenebilirsiniz," dedi Tully.

Ondan uzaklaşırken elini sırtında gezdirdi. Alex, onun poposunu çimdiklediğinden emin olarak biraz sıçradı, ama ona suçlayıcı bir bakış atmak için döndüğünde, Tully ona arkasını dönmeden uzaklaşıyordu.

Küfürler savurarak boş kovayı kapıp, öfkesini dindirmek için duvara vurarak tack odasına girdi. Alışkanlıktan kendine, basit bir nefretten Tully'ye küfretti. Neden onun gibi birini kendine çekmişti? Neden A Touch of Dutch'ın sahibi, şapşal bir yaşlı kadın olamıyordu? Hiçbir zaman yaşlı bir kadına tokat atma isteği duymamıştı. Yaşlı kadınların yanında da hiç gergin olmamıştı.

Haskell'in yanında da gergin olmayacağım, diye kendine söyledi ve zorla rahatlamaya çalıştı. Endişelenecek bir şeyi yoktu. Onun yaklaşımlarını teşvik etmemişti. Onun, zararsız flört aşamasının ötesine geçmesi olası değildi.

Arkasındaki zeminde bir şey sürtündü ve kalbi güm güm atarken, gözleri fal taşı gibi açılmış, adrenalin pompalanmış, içgüdüleri kırmızı alarmda, paniğinin kaynağının dağınık yaşlı ahır kedisi olduğunu gördü. Dağınık gri kedi, ağzında yeni yakaladığı fareyle ona baktı. Sonra dönüp kaçtı ve Alex, sersemlemiş bir halde eyer rafına yaslanarak, zihnindeki kapalı kara kutuya sarsılmış anısını geri koymaya çalıştı.

Christian, gümüş rengi Mercedes'ini dikkatlice yoldan çıkardı ve Alex'in araba yolu dediği çukurlu, çamurlu çakıl yolda ilerledi. Çiftlik avlusuna girince ahırın yanına park etti ve Charlie Simmonds'ın kırmızı-beyaz motosikletini, binanın yıpranmış yan tarafına yaslanmış haldeyken çarpmayı bir an düşündü.

onu bundan alıkoyan tek şey, kendi aracına duyduğu saygı ve Alexandria'daki özel bir garajda motosikletine bakım yapan Fransız Marcel ile yüzleşmekten duyduğu tiksinti idi.

Charlie Simmonds hayatının belasıydı. Onun ailesinin tanıştığı günü lanetledi. Charlie yüzünden kendini çok suçlu hissediyordu.

"Kendinden utanmalısın," demişti, yüzünü küçük gözleri neredeyse kaybolacak kadar çatmış bir ifadeye büründürerek. "Zavallı küçük hanım, kendini paramparça ediyor. Peki ne için? Sen kıcını kaldırıp oturup izleyebilesin diye. Bencil, bencil. Sen hep böylesin. Ne kadar utanç verici. Senin gibilerden daha iyisi, o bunu hak ediyor, tamam mı, zavallı küçük hanım."

Charlie'nin önceki gece ona yaptığı azarlama düşüncesi bile şimdi bile onu öfkeliendiriyordu. Akşam işlerini bitirdikten sonra motosikletiyle çiftliğe gelmiş, tek amacı ona azarlamakmış.

Sonuç olarak, gözünü bile kırpmadan uyumamış ve bunun yerine bütün gece kendini sinsi, bencil ve umursamaz bir alçak olmakla suçlamıştı. Bunlar hoş duygular değildi, ama onlardan kurtulamıyordu. Bencil olduğunu hiç inkar etmediğini, Charlie'nin sinsi eğilimler dediği şeyi zeki düşünme olarak gördüğünü, umursamazlık derken kendini beğenmişliği kastettiğini ve bunu da hiç inkar etmediğini bilmek bile ona teselli olmuyordu. O, Tanrı aşkına, bekarlığa yemin etmiş biriydi! Bunlar, bekarlığa yemin etmiş bir erkek için gayet normal özelliklerdi.

Kendi kendine homurdanarak, siyah binici pantolonu ve haki renkli polo tişörtüyle giyinmiş halde spor arabasından indi. Bileği hâlâ ağrıyordu, ama daha önce de katlanamadığı bir şey değildi. Kötü aydınlatılmış ahıra hafifçe topallayarak girerken, elinden geldiğince bunu görmezden geldi.

Alex'in aşırı çalışmasının tamamen onun suçu olmadığını, milyonuncu kez kendine söyledi. Ona bir seyyis göndermişti, değil mi? Charlie, küstahlığı bir yana, iyi bir işçiydi. Alex'in onu daha iyi kullanmaması için hiçbir neden yoktu, Alex'in Charlie'nin kolayca halledebileceği işleri yapmak için bir saat erken kalkması için hiçbir neden yoktu.

İnatçıydı, işte o kadar. Kahrolası inatçı. Ve bu lanet olası çekici bir özellikti. Bu düşünceyle dişlerini gıcırdatıyordu. Bu saçma fikirler nereden geliyordu? Dolgun göğüsler çekici bir özellikti, inatçılık değil.

Açık tack-room kapısından içeri girdi, alarm kalp atışlarını hızlandırdı. Alex eyer rafının üzerine eğilmiş, gözleri sıkıca kapalı, cildi porselen kadar solgundu. Tek adımda küçük odanın diğer ucuna ulaştı.

"Alex!" Onun hasta ya da acı çekiyor olmasından korkarak, Alex'in kollarını tuttu.

Kesinlikle zayıf görünüyordu.

Gözleri birden açıldı ve orada gördüğü korku, kalbine elektrik çarpması gibi geldi. Tamamen içgüdüsel bir tepkiyle, onu eyer rafının diğer tarafına çekecek kadar güçlü bir şekilde geri çekildi.

"Alex, benim!" dedi, parmaklarının kadının tenine batmakta olduğunu fark etmeden. Hiçbir kadın ona bu kadar saf bir dehşetle bakmamıştı. Bu korkunç bir duyguydu. "Tanrı aşkına, sakın ol!"

Kız, sanki onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi gergin bir an boyunca ona baktı. Sonra her şey yerine oturmaya başladı. Gözlerindeki korku kayboldu, ama genel ihtiyatlılığı kaybolmadı. Vücudu gözle görülür şekilde gevşedi, omuzları düştü. Yavaş ve düzenli bir şekilde nefes almaya başladı.

"Christian," dedi sakın bir sesle. "Beni korkuttun."

"Seni korkuttum mu?" dedi, hala sarsılmış bir halde, inanamayan bir ifadeyle. "Ölümüne korkmuş desek daha doğru olur. Ne oldu? İçeri girdim ve seni bu eyere eğilmiş halde gördüm..."

Pürüzsüz koyu deriye baktı ve feci bir hata yaptığını hissetti. Adam onu tamamen savunmasız bir durumda görmüştü. Bu onu çok savunmasız hissettirdi.

"Alex?"

"Hiçbir şey. Kramp girdi, hepsi bu."

O tamamen bekliyordu onundüşmesini düşmesini
konuyu konuyu Hiç hiç tanıdığı kadının hayatının
kanlı ayrıntılarını duymak istemişti.

konuydu. Bu konu onları korkutup kaçırarak bir konuydu. Ama çoğu erkek Christian Atherton gibi değildi.

"Yalan söylüyorsun," dedi düz bir sesle, çok üzgün olduğu için kibar olamıyordu. "Tanrım, Alexandra, sanki sana saldırıracakmışım gibi tepki verdin!"

Anında onun bakışlarından kaçındı, açık kapıya doğru baktı ve farkında olmadan, onun zihninde henüz tam olarak oluşmamış bir soruyu yanıtladı. Bu ani farkındalık, onun tepkisinden daha büyük bir şoktu.

"Oh, tanrım..." Sesi kesildi ve mide bulandırıcı bir halsizlik onu sardığında elleri ondan uzaklaştı. Arkasında bulunan eyer rafına yaslanarak elini saçlarının arasına geçirdi. Onun her defasında kendisinden kaçtığını, ilk gün onu arkadan korkuttuğunda onu ittiğini düşündü. Sonunda her şey anlam kazandı. Korkunç bir anlam.

Alex, tüm kalbiyle o pürüzlü ahşap duvara yapışarak, duvardan geçip yok olabilmeyi diledi. Christian gerçeği anladığı anda, sanki kirliymiş gibi, sanki kendini kirlenmekten kurtarmak için henüz çok geç olmadığını umuyormuş gibi, ellerini ondan çekti. Ama bu tam da onun beklediği şeydi.

"Alex," diye mırıldandı, gözlerini ona kaldırarak, derin mavi gözlerinde açıkça görülen ıstırap. "Çok üzgünüm. Hiç bilmiyordum."

Şimdi ne olacak? diye düşündü. Sadece vedalaşıp ayrı yollara mı gideceklerdi? Neden en başından uzak durmamıştı? O zaman ikisi de bu utanç verici anı yaşamamış olurlardı.

"Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordu Christian nazikçe. Kız çok yalnız, çok rahatsız görünüyordu, sanki mümkün olsaydı derisinden çıkıp kaçmak istermiş gibi. Omuzları dik, gergin, duvara yaslanmış, elleri pürüzlü çam tahtalarına dayalıydı. Gözleri bağlı olmayan bir infaz mangasını bekleyen biri gibi görünüyordu.

Alex kaçabileceğini düşündü. Christian'ın peşinden geleceğinden şüpheliydi. Ama kaçmaktan bıkmıştı. Bu onun doğasında yoktu. Diren ve savaş, her zaman onun mottosuydu. Direnmiş

ve dövüşmüş, yaralı ve kanlı bir şekilde ayrılmış, inandığı herkesten ve her şeyden hayal kırıklığına uğramıştı. Şimdi seçim onun gözünde basitti. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"O zamanlar soyadım DeGrazia'ydı," diye başladı.

"Alexandra DeGrazia," diye mırıldandı Christian, yapbozun parçaları yerine otururken. "Seni Kaliforniya'da binicilik yaparken görmüştüm." Sanki üzerinde tüm sahneyi görebiliyormuş gibi önündeki eyeri izledi. "Napa dışında üç günlük bir etkinlikti. Orada, gösteri ringinde umut vaat eden ama kros yarışlarında başarılı olmayan bir kısrağı izliyordum."

"Kocam Michael ve ben Wide Acre Farm, Reidells için binicilik yapıyorduk," diye hatırlattı kadın.

"Evet," dedi, ama daha fazla bir şey anlamış gibi görünmüyordu.

O bilmiyordu. Ne kadar ironik, diye düşündü Alex, neredeyse gülmek üzereydi. Evlendiği soyadının, onu duyan herkesin nefesini kesip, kendini beğenmiş bir şekilde onu kınamasına neden olacağından emindi. Fırtınanın merkezinde olan kişi olduğu için, özgür dünyadaki her üç kişiden birinin davayı bildiğinden emindi.

Christian'ın bilseydi, bir şekilde daha kolay olurdu. Medyadan ayrıntıları öğrenir ve herkesin sahip olduğu aynı görüşe, yani onun bir yalancı olduğu görüşüne varırdı. Şimdi bir kez daha kendi tarafını anlatma şansı olacaktı. Ama kimse ona inanmamıştı, neden Christian'ın inanacağını düşünsün ki? Hem de Christian Atherton. Christian'ın artık hayatından çıkacağı düşüncesi kalbinde derin bir depresyon yarattı.

Yenilgiyi kabul ederek iç geçirdi, sonra hikayesini, olayı tekrar tekrar yaşamaya zorlandıktan sonra bir şekilde olaydan uzaklaşmayı başaran bir kurbanın düz, duygusuz tonuyla anlattı.

"Wide Acre'da yaklaşık altı aydır çalışıyorduk. Her şey yolunda gidiyordu. Bay Reidell ile oldukça iyi anlaşıyorduk. Oğlu Greg bizim yaşlarımızdaydı, biraz daha küçüktü. Sanırım yirmi iki ya da yirmi üç yaşındaydı, ben ise yirmi beş. Greg, Michael ve ben arkadaştık.

Michael, Greg ve ben. En azından, onun benim arkadaşım olduğunu sanıyordum. Bana sürekli... laflar ediyordu. Kişisel laflar. Onun dalga geçtiğini sanıyordum. Ona her zaman küstahça cevaplar veriyordum. Bir akşam Michael yokken, Greg dairemize geldi ve bana tüm o lafları yerine getirme vaktinin geldiğini söyledi. Bana tecavüz etti."

Christian bu sözleri fiziksel bir darbe gibi hissetti. Alex'in yaşadıkları için onun adına üzüldü. Bir kadına zorla sahip olmak ona göre düşünülemez, tahammül edilemez bir şiddet eylemiydi. Greg Reidell'in yakışıklı, eğitilmiş ve varlıklı olduğunu bilmek ise bunu daha da iğrenç hale getiriyordu.

"Dava açtım," diye devam etti Alex, bitmek bilmeyen bir kabus gibi görünen olayı en basit gerçeklere indirgeyerek. "Ama elimde gerçek bir kanıt yoktu. Onun sözüne karşı benim sözüm, onun ailesinin parası ve gücü karşı benim gibi önemsiz birinin gücü. Aylarca onunla ilişkim olduğunu, biraz sert sevişmeyi sevdiğimi iddia etti, bu da doktorun ifadesini geçersiz kıldı. Bana ilişkisini bitireceğini söylediğini, benim ise sadece ondan intikam almak, onu küçük düşürmek istediğimi, aileye giremediğim için büyük bir sus payı istediğimi iddia etti. Tabii ki, yapmadığı bir şey için para ödemek için fazla erdemliydi, bu yüzden davanın mahkemeye taşınmasına izin verdi ve benim yalancı, entrikacı bir sürtük olduğumu ortaya çıkardı."

"Adi herif," diye mırıldandı Christian, sesi öfkeden titriyordu. Elleri yanlarında yumruk haline geldi ve hayatında ilk kez başka bir insanı öldürmek istemenin ne demek olduğunu anladı. "Lanet olası adi herif."

Alex ona garip, şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bana inanıyor musun?" dedi inanamayan bir sesle.

Christian kaşlarını çatı ve ona kaşlarını çatarak baktı. "Tabii ki sana inanıyorum. Neden sana inanmayayım ki?"

"Çünkü kimse inanmadı," dedi kız basitçe.

"Yani, ailen dışındaki kimse inanmadı."

"Kimseyi kastetmiyorum."

Ailesi ona sembolik bir destek sunmuştı. Evliliği yıkıldıktan sonra onu evlerine almışlardı, ama ona iyilik yapmamışlardı. Bu bir zorunluluktı. Gianni erkekleri kendi cinsiyetlerine sadakat göstermeye meyilliydi. Gianni kadınları ise onun flört etme şekli, giyim tarzı ve mesleği hakkında sürekli eleştiri yağıdırıyordu. Hepsi de onu belli belirsiz bir şekilde utanç duyuyordu. Hiçbiri Greg Reidell'in bir kadına zorla sahip olacağına inanmamıştı. O çok yakışıklı ve çok zengindi. Onların tecavüzcü kavramına uymuyordu ve onlar ön yargılarını değiştirmek istemiyorlardı, çünkü o zaman düzenli dünyaları tepetaklak olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Greg Reidell gibi bir adam tecavüz yapabiliyorsa, kime güveneceklerdi, neye inanacaklardı?

Onların ince ihaneti onu kızdırmamıştı. Sadece üzmüştü. Onları sıradan, kusurlu insanlar olarak görmesine neden olmuştu. Anılarındaki ideal aile artık yok olmuştu.

"Elbette, kocan..." Christian çaresizce dedi.

Alex hüznle gülümsedi. "Michael denedi, ama ihanete uğradığını ve suçlu hissettiğini söyledi ve sonunda bununla başa çıkamadı. O her zaman kıskanç biriydi. Reidell'in yalanları bunu kullandı, zihnini ele geçirdi."

İçini çekip elini ön saçlarını geriye doğru taradı. "Bu olay olduğunda Isabella'ya hamileydim. Sadece bir aylık falandım. Michael'a henüz söylememiştim. Doğru zamanı bekliyordum," dedi, ağzında ironik bir gülümsemeyle. "Ona söylediğimde, bebeğin Greg'in olamayacağına inanmadı. Sanırım evliliğimizi sona erdiren şey buydu. Başka bir adamın çocuğunu büyütme düşüncesine dayanamadı."

Sözleri tack odasının sessizliğine karışırken, Alex kaslarındaki gerginliğin son izlerini de bıraktı. Çok yorgundu, kim olduğundan kaçmaktan yorgundu, alay edilme korkusundan, spekülâtif bakışlardan yorgundu. Christian'ın gitmesini diledi, böylece bir köşeye kıvrılıp uykuyla dünyayı dışarıda bırakabilecekti.

Christian onu sessizce inceledi. Kaliforniya'da gördüğü, neşe dolu, sevimli kızı yeniden hatırladı; o kadar canlı ve gençlik

masumiyetle dolu kızı hatırladı ve onun kaybına üzüldü. Şimdi kısa kesilmiş saçları, sıkıcı, bol sweatshirt'ü, dünyadan bıkmış gözleri ve gözlerinin altındaki koyu gölgeleri gördü - geçmişinden kaçamayan bir kadının kılığı. Ve içindeki her şey onun için acıyordu. O kadar yalnızdı ki. En çok ihtiyaç duyduğu insanlar tarafından şüpheyle karşılanmıştı. Şimdi onun takıntılı özgüvenini anlıyordu. Şimdi birçok şeyi anlıyordu.

Koruyuculuk, sahiplenme duygusu içini kapladı. Ancak Alex'e o kadar odaklanmıştı ki, bu sefer onlardan kaçmaya çalışmadı. Belki de hayatında ilk kez kendi ihtiyaçları ikinci plana düşmüştü.

"Elimden gelse hepsini ortadan kaldırırdım," diye fısıldadı, öne adım atıp onu kollarına aldı. Onu kendine çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu.

Alex bir an şaşkınlıkla yanağını onun göğsüne dayadı. Reddedilmeye, şüpheye o kadar alışmıştı ki. Ama Christian'da şüphe yoktu. Onu uzun zamandır özlediği şekilde kucaklıyor, ona reddedilmiş olan insan temasını yaşıtıyordu. Sevdığı insanlar ona cüzzamlı gibi davranmışlardı, ama bu adam, onu kucaklıyor, acısını paylaşıyor ve teselli ediyordu.

Uzun zamandır ilk kez gözyaşlarının akmasına izin verdi. Gözyaşları yanaklarından süzülerek Christian'ın yumuşak pamuklu gömleğine damladı. Tüm acısı ve yalnızlığı dışarı döküldü, onu boş ve bitkin bıraktı.

Gözyaşları sonunda durduğunda, Christian centilmenlikle pantolonunun küçük fermuarlı cebinden çıkardığı mendili ona uzattı. Sonra eğilip onu kollarının arasına aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Alex, ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle. Kirpiklerine yapışmış nemi sildi ve Christian onu kollarında hafif ağırlığını kaldırıp yeniden oturtunca küçük bir çığlık attı. "Beni indir," diye zayıf bir sesle talep etti, kolları isteyerek onun boynuna dolanmış olsa da.

"Seni eve götürüyorum," dedi kararlı bir sesle. Yüzündeki ifade itaatsizliğe izin vermiyordu. "Bugün dinlenmek için izin alıyorsun. Gerekirse sözlüğü açıp kelimeyi ara."

"Ama yapmam gereken işler var!"

"Atlarını ben sürerim." "Ama..."

Ona sert, şahin gibi bir bakış attı. "Tartışmaya gerek yok." "Ama bileğin..."

"İyi durumda. Hallederim."

Alex tekrar ağzını açtı ama Christian uyarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırıncaya hemen kapattı. Gülmek için saçma sapan bir dürtü hissetti. Aslında, kendilerini çok mutlu hissediyorlardı.

Charlie bir elinde ceketini sürükleyerek dışarı çıkarken, onlar mutfak kapısından içeri girdiler. Alex, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü Christian'ın boynuna saklamak için eğildi ve onun sıcak, temiz erkek kokusunu içine çekti.

"Vay canına, Bayan Alex, yaralandınız mı?" diye sordu kız endişeyle, küpeleri birbirine çarparak, huysuz bir beagle gibi etraflarında dans edercesine.

"Nnnnn..." Alex, Christian'ın boynuna başını yaslayarak mırıldandı.

"Yaralanmadı," diye ısrar etti Christian, endişeli ve meraklı damadı geçmeye çalışarak. "Sadece onu taşımak istedim."

"Tanrım, bayım, bu biraz Taş Devri gibi, değil mi?" Charlie alaycı bir şekilde, geri adım atarken koyu renkli gözlerini kırıştırdı.

Christian ona kaşlarını çattı. "Git saçını şekillendir falan, Simmonds."

Charlie alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Hadi git. Yapacak işler var." Senin bilemeyeceğin bir şey.

Islıkla mırıldanarak ahıra doğru yürüdü, lastik iş botları çakıl yolda sesler çıkarıyordu.

Mutfakta Christian, Alex'i eski krom ve kırmızı vinil bir sandalyeye oturtup, ocakta meşgul olan Pearl'e döndü.

"Pearl, Alex'in bol bol kahvaltı yapmasını ve hemen yatmasını sağla."

Pearl, elinde spatula ile ona baktı. "Aklınızı mı kaçırdınız, Bay Atherton?"

Ya da öyle bir şey, diye düşündü Christian, şimdi Isabella'yı kucağında tutan Alex'e bakarak. İlk korku titremeleri onu sardı. Alex ona bakıyordu, kehribar rengi gözleri hala yaşlarla ıslaktı. Yumuşak bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvrımlaştırdı. Isabella da ona baktı, koyu kahverengi gözleri merakla parlıyordu. Çok güzel bir tablo oluşturuyorlardı — bir aile, bir kişi eksik.

Christian'ın boğazı düğümlendi. Üzerine bir ürperti çöktü. Kapıya doğru geri çekildi.

"Sonra seni kontrol ederim," dedi ve herhangi bir cevap beklemeden kendini sabahın temiz havasına bıraktı.

"Tanrım," diye mırıldandı evden uzaklaşırken. "Kendimi zayıf, sıcak, soğuk ve genel olarak oldukça hasta hissediyorum. Ve kendi kendime konuşuyorum." Yürüyüşünü durdurdu, aniden farkına vardığı korkuyla gözleri büyüdü ve yüzü soldu.

Aşık olmuştu!

Aşık. Tanrım! Asla aşık olmak istememişti. Aşk ciddi bir şeydi. Aşk, başka birine karşı sorumluluk almak anlamına geliyordu. Onun durumunda, bu sadece geçmişinde çok fazla acı yaşamış bir kadına değil, aynı zamanda bir bebeğe de sorumluluk almak anlamına geliyordu. Bir bebek! Bu düşünce onu titretmeye yetti.

Gözlerini kapattı ve hemen Alex ve Isabella'nın ona bakışları gözünün önüne geldi. Kalbi göğsünde tereyağı gibi eridi. Gerçekten ve tamamen aşık olmuştu. Atlama yarışlarının kalp kıranı, olağanüstü playboy Christian Atherton, kehribar gözlü yaramaz kız ve onun sevimli kızına geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık olmuştu. Güçlü bekar nasıl da düşmüştü.

Soru şuydu: Alex'i de kendine aşık edebilir miydi? Başkaları tarafından ona verilen acıyı telafi edip, sadece güvenini değil, kalbini de kazanabilir miydi?

Onu mesleğinin zirvesine taşıyan kararlılık ve rekabetçi yapısı ön plana çıktı ve ona güç verdi. Zarif omuzlarını düzeltti ve aristokrat çenesini kaldırdı.

Prensesler onun elinden yemek yiyordu. Dünyanın en zengin ve en güçlü kadınlarından bazıları onun sevgisini dileniyordu. Alexandra Gianni'yi kendisine aşık edebilir miydi? Elbette edebilir!

yedi

"BAŞKA BİRİ DAHA GELİYOR, ALEX!" CHARLIE, ahırın ahırın açık ucundan seslendi. Omzunu tembelce kapı çerçevesine dayamış, Quaid Çiftliği'nden gelen mavi-gri kamyonetin yolda zıplayarak ilerlemesini izliyordu. "Sence bu sefer ne göndermiştir?"

"Hayal bile edemiyorum." Alex, eyer odasından çıktı ve kızının yürüteçlerinin etrafından dolaştı.

"Hayır, hayır, anne!" Isabella çığlık attı ve tombul kollarını sallayarak, yürüteç tekerlekleri betonda gürültü çıkararak koridorda onun peşinden koştu. En sevdiği yeni kelimeleri durmadan tekrar ederek, onları bir tür şarkıya dönüştürdü. "Hayır, hayır, hayır, hayır, benim! Benim, benim, benim!"

"Bir daha çiçek gönderirse, çiçeklerle dolu bir serayı açabilirsin." Charlie, zayıf uyluğuna vurdu ve kendi şakasına gülerek gözlerini kısarak güldü.

Alex gülümsedi ve ellerindeki eyer sabununu silip pantolonuna sürdü. Christian'a itirafını yaptığından bu yana geçen iki hafta içinde, Christian ondan uzaklaşmak bir yana, ona olan ilgisini daha da artırmıştı. Her gün ona bir hediye gönderiyordu: tek bir gül, bir demet balon, bir avuç menekşe. Kendi eliyle teslim ettiği hediyelere, Alex'in artık kaçınmaya çalışmadığı lezzetli öpücükler eşlik ediyordu.

Bebegi rüşvetle kandırmaktan çekinmeyen Christian, Isabella'ya da küçük hediyeler getirmiş ve en küçük Gianni'yi tamamen kazanmıştı. Isabella, Christian'ı her gördüğünde sınırsız bir heyecanla parılayan bir noktaya gelmişti. Alex, bunun sinsi ama etkili bir taktik olduğunu düşündü. Bir annenin kalbine giden yol, bebeğinden geçerdi. Zarif Bay Atherton'ın, at süren playboyun, bir bebekle oynarken ve bundan büyük keyif alırkenki hali, karşı konulması imkansızdı.

Christian'ın kur yapması sayesinde Alex, kalbinin kabuğundan çıkmayı dikkatlice düşündüğünü fark etti. Christian Atherton harika bir adamdı; çekici, tatlı ve birlikte olmak eğlenceliydi. Onun günlerini ölçülemeyecek kadar aydınlatmıştı. Ona, çekici bir dış görünüş ve çapkın bir ününden çok daha fazlası olduğunu göstermişti.

Alex artık Quaid Çiftliği'nde binicilik yapmasa da, Charlie'nin kalması konusunda dişlerini tırnaklarını sökerek mücadele etmişlerdi. Geçmişini açıkladıktan sonra, Alex'in içgüdüğü geri çekilmektir. Her şey açığa çıktıktan sonra baş döndürücü bir rahatlama hissinden kurtulur kurtulmaz, eski ihtiyatlılığı geri dönmüştü. Kendi yolunu çizmeye, kendi faturalarını ödemeye, kimseden iyilik kabul etmemeye kararlıydı.

Ancak Christian sarsılmazdı. Alex'in onun cockney'i tutmasını ısrarla istedi ve sadece bir aptalın bedava yardımını reddedeceğini söyledi. Alex, isteksiz de olsa pes etti. Birçok şey olabilir, ama aptal olmayı çoktan bırakmıştı. Sonunda pes etti.

Christian onu yine akıllara durgunluk veren öpücükleriyle ödüllendirmişti. Bu anı, vücudunda kalan sıcaklık hissiyle birlikte yeniden canlandı. Adamın dudakları dünya çapındaydı. Daha fiziksel bir ilişki için ona baskı yapmamıştı, ama hazır olduğunda, kendisinin de buna hazır olacağını açıkça belirtmişti.

Bu fikir onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Bir erkekle birlikte olalı çok uzun zaman olmuştu. Michael ile tecavüzden sonra hiç sevişmemişlerdi. Michael istememişti ve o da ona baskı yapmamıştı, çünkü nasıl tepki vereceğinden, zevk alamama ya da donup kalma ihtimalinden korkuyordu.

Donup kalacağından korkuyordu. Sonunda bunu öğrenme şansı hiç olmadı. Kocası, başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesine dayanamayıp onu reddetti. Ama Christian böyle bir önyargı göstermiyordu. Olanlar için onu suçlamadı, onu hasarlı mal olarak görmedi.

Belki de başka bir ilişki denemenin zamanı gelmişti. Virginia'ya yeni bir hayat kurmak için gelmişti. Christian ile çıkmanın bunun bir parçası olmamasının hiçbir nedeni yoktu. Christian bu fikri bırakacağını hiçbir işaretini göstermiyordu, diye düşündü Alex, Quaid Çiftliği'nin damadı elinde büyük kahverengi bir karton kutu ile kamyonetten inerken alaycı bir gülümsemeyle.

"Günaydın, Bayan Gianni," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Bay Atherton'dan size bir şey geldi."

"Kürk manto değilse istemiyor, tatlım," diye alay etti Charlie, sivri kirpiklerini sırık gibi genç seyisin gözlerine kırıştırtarak. Seyis buğday rengi saçlarının köklerine kadar kızardı ve sırıttı.

Alex kutuyu aldı ve sevincinden ağzı açık kaldı. "Bu sadece bir kürk manto değil, Charlie. Beş kürk manto."

"Vay canına!" diye bağırdı Charlie, flört etmeyi aniden bırakıp Alex ve kutuya doğru döndü.

Boyunlarına mavi fiyonklar bağlanmış beş yavru kedi, kutunun kenarına tırmanarak dışarıyı görmek için birbirlerinin üzerine çıkmaya çalışıyordu. Gri çizgili, turuncu çizgili, siyah beyaz, siyah turuncu ve alacalı bir kedi vardı. Hepsi de dışarı çıkıp yeni evlerini keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Alex kutuyu betona koydu ve hemen kızının dikkatini çekti. "Bak Isabella, kedicikler."

"Tees!" dedi bebek, yürüteç koltuğunda zıplayarak. Yavru kediler kutudan atladıklarında heyecanla plastik tepsiye yumruğunu vurdu. Küçük kız, gülerek ve gevezelik ederek onların peşinden koridorda koştu. "Hayır, hayır, tees!"

Alex, iini ısıtan bu manzarayı izlerken kendini kucakladı.

"Hanımefendi? Bay Atherton akşam yemeği vaktinde uğrayacağını söyledi," dedi damat.

Alex ona teşekkür etti, Charlie ona göz kırptı ve istediği zaman tekrar gelmesini söyledi. Damat kızardı, yıpranmış beyzbol şapkasının siperliğini kaldırdı ve uzaklaştı.

"Christian hakkında ne düşünüyorsun, Charlie?" Alex dalgın bir şekilde sordu ve kızına göz kulak olmak için geri döndü.

Charlie burun kıvırdı ve siyah cilalı tırnakları ve çok sayıda yüzüğüyle elini salladı. "O sıkıcı, kendini beğenmiş, otoriter bir herif." Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Ve onun gibi yakışıklı bir adamı kaçıırırsan deli olursun."

"Evet," dedi Alex iç çekerek, Isabella'nın kedilerle saklambaç oynadığını izlerken gözleri parılıyordu. "Belki de haklısın."

Christian, Nick'in Restoranı'na girdi ve hemen kaynayan domates ve otların lezzetli kokusuyla karşılandı. Restoran resmi olarak saat 11'de açılıyordu, ama planını uygulamaya koymadan önce yapması gereken çok iş vardı ve Nick'in mutfakta çoktan çalışmaya başladığını biliyordu.

Ana yemek salonunda dolaşarak antikaları ve erkeksi dekoru hayranlıkla seyretti. Maggie Quaid ve Nick'in eşi Katie —aynı zamanda Rylan Quaid'in küçük kız kardeşi— dekorasyonu yapmış, zengin koyu yeşil ve sıcak bej renklerinden oluşan yatıştırıcı bir renk paleti seçmişlerdi. Restoran, bir zamanlar erkek giyim mağazası olan iki yüz yıllık bir binada bulunuyordu ve o döneme ait kalıntılar duvarları süslüyordu: melon şapkalar, bastonlar ve gömlek yakaları. Genel olarak sıcak ve rahat bir atmosfer vardı. Restoran kısa sürede Briarwood bölgesinin en popüler restoranlarından biri haline gelmişti.

Mutfak kapısından içeri girdiğinde gördüğü manzara Christian'ın dudaklarına bir gülümseme kondurdu. Nick Leone, minyon karısını tutkuyla kucaklamış ve onu öpüyordu. İkisi de birbirlerine olan duygularını ifade etmekle o kadar meşguldüler ki, içeri giren kişiyi fark etmediler. Romantik bir romanın kapağı için poz veriyorlarmış gibi görünüyordlardı. Nick iri ve kaslı bir adamdı. Siyah saçları alnına dökülüyordu. Katie'nin ince belini kollarıyla sardı ve onu neredeyse yerden kaldırdı. Katie'nin ipeksi, beline kadar uzanan kestane rengi saçları arkasında dalgalanıyordu.

Christian dikkatlice boğazını temizledi.

"Henüz açılmadık," dedi Nick, kalın New Jersey aksanıyla homurdanarak, dikkati hala tamamen karısına odaklanmış halde.

Ancak Katie ona döndü, gri gözleri parlıyordu, yanakları Laura Ashley elbisesinin süslemelerine uyan hoş bir pembe renge bürünmüştü. "Merhaba Christian. Sabahın ortasında seni buraya getiren nedir?"

"*Aşk* işleri," dedi gülümseyerek.

"Ah, *amore!*" Nick sırttı, kesinti anında unutuldu. "Şanslı bayan kim? Tanıdığımız biri mi?"

"Sanmıyorum. Bu bölgeye yeni taşındı. Alexandra Gianni."

Nick gözle görülür şekilde memnun oldu. "İyi bir İtalyan kız." Bilgece başını salladı. "Tam da ihtiyacın olan şey bu: seni dürüst bir adam yapacak iyi bir İtalyan kız." Christian'ın omzuna dostça vurdu, koyu renkli gözleri neşeyle parlıyordu. "Eğer o yapamazsa, kardeşleri yapar."

"Ya kardeşi yoksa?"

Bu fikri eliyle savuşturdu. "O İtalyan. Güven bana. Kardeşleri, amcaları, kuzenleri vardır. En azından vaftiz babası vardır."

Christian sarışın kaşlarını kaldırdı, ağzı eğlenceden seğirdi. "Filmlerdeki gibi mi?"

Nick güldü ve parmağını ona doğru salladı. "Öyle olmasın diye dua etsen iyi olur."

"Maggie bana bunun özel bir şey olabileceğini söyledi," dedi Katie, romantik her şeye karşı kadınsı bir zevkle. "Yardımcı olmak için ne yapabiliriz?"

Maggie'den ödünç aldığı hasır sepeti kaldırarak Christian çekici bir şekilde gülümsedi. "Bana en güzel piknik öğle yemeğinizi hazırlayın."

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi Alex, yarı kendine yarı sesli.

Parmakları arasında lale şeklindeki kadehin sapını çevirerek, güneş ışığının beyaz şarapta dans etmesini izledi. Altında kırmızı-beyaz kareli masa örtüsünün üzerinde, muhteşem bir yemeğin kalıntıları olan soğuk tavuk göğsü oreganato, tortellini salatası, otlu tereyağlı taze İtalyan ekmeği, iki çeşit peynir ve üzümle dolu beyaz porselen tabaklar duruyordu. Güçlenen bahar güneşi üzerlerine parıldarken, kendini hoş bir şekilde tok ve uykulu hissetti.

"Çalışmam gerek," diye mırıldandı, pek de ikna olmuş gibi görünmeden, dirseklerinin üzerine yaslanarak pozisyonunu değiştirdi. Yüzünü güneşe çevirdi ve iç geçirdi.

"Çalışmakla ilgili ne derler bilirsin," dedi Christian, şarap kadehinin kenarından ona bakarak.

"Evet. Kirayı ödüyor."

"Senin bile öğle yemeği için ara vermen gerek, sevgilim. Yemek yemeliyiz, o zaman neden en iyisini yemeyelim?"

Alex, Christian'ın hayat felsefesinin özeti budur diye düşündü ve alaycı bir gülümsemeyle. Araba kullanmak gerekliyse, neden bir Mercedes sahibi olmayasın? Giysi gerekliyse, neden tasarımcı markaları satın almayasın? O tam anlamıyla bir aristokrattı, ama doğuştan gelen snobluğunda tatlı bir yan vardı. Asla çok ciddi veya kötü niyetli değildi, daha çok bir maske gibiydi, hassas iç dünyasını gizlemek için bir kalkan.

"Arkadaşın harika bir aşçı."

"Evet, öyle, ve çok yakında bir akşam onu ve karısını akşam yemeğine davet etmekte ısrarcı," dedi Christian, Alex'e çıkma teklif etmek için hiçbir fırsatı kaçırmadan. Bir gün o da evet diyecekti.

Alex, uzun bir süre ona baktı, kehribar rengi gözleri uykulu ve düşünceli bir şekilde kararmıştı. Sonunda yavaşça başını salladı ve "Çok isterim" dedi.

Christian şarabını neredeyse döküyordu. "Gerçekten mi?"

"Yemek yemeliyiz," dedi Alex, Christian'ı taklit ederek. "Yemek yerken hoş bir arkadaşlığın tadını çıkarmaya ne dersin?"

Christian, gülümsemesinin aptalca boyutlara ulaştığını hissetti. "Neden olmasın, gerçekten."

İlişkilerinde kritik bir noktadan geçiyorlardı. Alex'in bunun farkında olduğunu biliyordu. Ayrıca, Alex'in bu konuya çok fazla dikkat çekmek istemediğini de biliyordu. Alex, neredeyse utangaç bir şekilde onun bakışlarından kaçındı ve bardağıyla biraz daha oynadı.

Tanrım, ne kadar güzel, diye düşündü, yavaş yavaş alışmaya başladığı aşk duygusuyla kalbi kabardı. Gözleri onun görüntüsünü içlerine çekiyordu — koyu saçlarının sofistike kesimi, mükemmel kadınsı hatlara sahip yüzünün narin çizgileri. Pantolonunu dizlerinde delikler olan eski bir kot pantolonla, botlarını da itibarsız görünümlü beyaz kanvas spor ayakkabılarla değiştirmişti. Binicilik yaparken giydiği bol siyah tişörtünü, aynı derecede bol zeytin yeşili bir polo tişörtle değiştirmişti, ama bardağını kenara koyup ellerine yaslanınca, küçük, dolgun göğüslerinin hatları açıkça görünüyordu.

Görünüşünde kesinlikle hiçbir şeyin gösterişli olmadığını düşündü. Hiç makyaj yapmamıştı. Etrafında pahalı parfüm kokusu yoktu. Bir ahır görevlisi gibi giyinmişti. Çarpıcı güzellikleriyle tanınan, hırsızları kıskançlıktan bayılttıracak eşsiz elbiseler ve mücevherler giyen kadınlarla çıkmıştı. Servet sahibi ve güçlü kadınlarla. Ama hiçbirine Alex Gianni'ye hissettiği gibi hissetmemişti.

Bu duygu güçlü, harika ve korkutucuydu. Alex'in duygularına karşılık vermeyeceği ya da pişmanlıkla karşılık vereceği düşüncesi onu korkuttu. Çoğu zaman kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Ama bunu hiçbir şeye değişmezdi.

Tanrım, mahvoldum, diye düşündü, Alex'ten gözlerini ayırmadan karnının üstüne uzanarak hüzünlü bir gülümsemeyle. Dicky amca ne derdi acaba?

"Burası geçen sefer geldiğimizden çok daha güzel," dedi Alex.

Christian güldü. "Kesinlikle öyle."

Christian'ın onu kurtarmaya çalışırken yaralandığı yüksek çayırdaydılar. Etraflarındaki ormanlar çiçeklerle doluydu ve çimenler yabani çiçeklerle bezeliydiler.

Christian, piknik sepetiyle birlikte ortaya çıkmıştı. Pearl o gün yoktu, bu yüzden Charlie'ye Isabella'nın her ihtiyacını karşılamasını emretti ve sonra Alex'i kendisiyle birlikte yemek yemeye ikna etti. Geldiğine memnun oldu. Artık kalbinde bazı şeyleri halletmiş olduğu için, onunla tembel bir bahar öğleden sonrasını geçirmek doğru geliyordu.

Onun yakışıklı profiline, safir mavisi örgü gömleğinin güçlü omuzlarına zarif bir şekilde yapışmasına bakarken, içinde sıcak ve harika bir his uyandı. Kot pantolon ve spor ayakkabı giyyordu, ama gündelik kıyafetiyle bile ayrıcalıklı ve asil bir hava yayıyordu. Alex, nasıl giyindiğinin önemi olmadığını düşündü. Kişiliğinin gücü, güneş kadar güçlü ve sıcaktı. Onu çeken, dış görünüşü değil, iç dünyasıydı. Ayrıcalık ve gücün bir erkeği üstün yapmadığını herkesten daha iyi biliyordu. Önemli olan, kalbinde ne olduğu idi. Alex için önemli olan, Christian'ın kalbinde olmasını umduğu şeydi.

O onu izlerken, Alex bulaşıkları topladı.

"Çok sessizsin," dedi Christian, oturup bir kolunu dizine koyarak.

"Mmmm... sadece düşünüyorum..."

"Ne hakkında?"

Alex boğazındaki yumruyu yuttu. "Bizi."

O hafifçe doğruldu. Gözleri hiç onun yüzünden ayrılmadı. "Peki ya biz?"

Dudaklarını büzerek, onu çok İtalyan gösteren hafif bir omuz silkme hareketi yaptı. Ellerini piknik sepetiyle meşgul ederek oyalanmaya başladı. "Sadece

merak ettim... bundan sonra ne yapacağız?"

Christian sepeti onun ulaşamayacağı bir yere koydu, sonra parmağını çenesinin altına koyup yüzünü yukarı doğru çevirdi, böylece onun bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kaldı. Kahverengi gözlerindeki yoğunluk, iristeki altın rengi benekleri ortaya çıkardı ve onu büyüledi, ama ondan sakladığı ihtiyatı tam olarak gizleyemedi. Yine o bakışı ona kazandıran adamı lanetledi ve yine onu silmek için ne gerekiyorsa yapacağına yemin etti. Alex'i o kadar çok istiyordu ki, bazen bekleyemeyeceğini düşünüyordu. Ama bekleyecekti. Onu hiçbir şeye acele ettirmek niyetinde değildi.

"Bu tamamen sana kalmış, tatlım," diye mırıldandı. "Ne istersen yaparım."

"Yapacak mısın?" Alex, ona inanmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğunu düşünerek korkarak yumuşak bir sesle sordu. Eğer onu hayal kırıklığına uğratırsa... Eğer o onu hayal kırıklığına uğratırsa...

"Ne istediğini söyle," diye mırıldandı. "Sana her şeyi veririm, Alex."

Ona geçmişini ya da insanlığın iyiliğine olan inancını geri veremezdi, ama ona bir gelecek ve sevgisini v e r e bilirdi. Nefesini tutarak, onun cevabını beklerken, mavi gözlerinde parıldayan şey buydu.

Alex, sanki onun gerçek olduğuna tam olarak inanamıyormuş gibi, elini kaldırıp parmak uçlarıyla onun ince yanaklarını okşadı. "Benimle sevişir misin?" diye sordu, sesi yeşil çayırların üzerinde uçan kelebeklerin kanatları kadar yumuşak, Virginia kırsalının zengin kokularını getiren esinti kadar yumuşaktı.

"Hayır," diye fısıldadı Christian, elini tutarak. "Ama seninle sevişeceğim. Seninle sevineşeceğim, Alexandra."

Elini ağzına götürerek, gözlerini ondan ayırmadan her bir parmağına birer öpücük kondurdu. O da onu izledi, gözleri tutkuyla karardı, dudakları hafifçe aralandı.

"Benden korkuyor musun, Alex?" diye sordu.

Kız yavaşça başını salladı. "Hayır." Ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Kendimden korkuyorum."

"Senden korkmuyorum."

Bunu kanıtlamak için, Alex'in iki elini göğsüne götürdü ve davetkar bir şekilde orada bıraktı. Alex cesaretini topladı ve zihninde geriye doğru uzandı, reddedilme korkusunu, başına gelenlerin dehşetini geçerek, istemenin ve memnun etmenin sorun olmadığı zamanlara geri döndü. Avuçlarını onun sağlam göğsünden aşağıya, düz ve sert karnından kot pantolonunun beline doğru kaydırды ve gömleğinin eteğini dışarı çıkardı. Sonra işlemi tersine çevirdi, gömleğinin eteğini kaldırırken parmaklarıyla onun pürüzsüz vücut hatlarını keşfetti.

Christian giysiyi dikkatsizce bir kenara attı. Gözleri hala Alex'e kilitliyen, güneşin omuzlarının, kollarının ve sırtının belirgin kaslarına vurduğu sırada onun doya doya bakmasına izin verdi. Yıllarca süren zorlu fiziksel çalışma, onun düzgün vücudunu mükemmelliğe ulaştırmıştı. Alex, her pürüzsüz, sert yüzeyi, her izi okşadı. Keşifini bitirdiğinde, sadece Christian'ın elini tutup onu gömleğinin eteğine götürdü.

Christian, Alex'in kendi arzusunu uyandırmak için kendi çılgın arzusunu kontrol ederek, onu yavaşça soydu. Ortaya çıkan şey, kadınlığın vücut bulmuş haliydi. Alex narin ve hassastı ve Christian'ın sofistike tavırlarının altında gömdüğü tüm sahiplenme içgüdülerini ortaya çıkardı. Göğüsleri küçük ama dolgundu, ellerine mükemmel bir şekilde sığıyordu ve esintinin dokunuşuyla sertleşen, koyu pembe renkli, şişkin meme uçları vardı. Parmak uçlarını şişkin uçlara çok nazikçe sürttü ve onlar dikkat çekmeye başladıkça takdirle inledi.

Alex içini çekti, başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı. Dokunulmak, saygı, özen ve tatlı bir özlemle dokunulmak çok iyi geliyordu. Christian'ın nazik elleri onu kavrayıp okşarken, Alex geriye yaslandı ve bu hissi içlerine çekti. Christian ona öpüşmek için eğildiğinde güneşi engelledi, ama Alex altın ışıkla dolmuş gibi hissetti. Kollarını onun boynuna doladı ve ağzını onun ağzının altında açarak, uzun zamandır mahrum kaldığı yakınlığı davet etti. Onun dili, kadifemsi sıcaklığıyla, okşayarak ve geri çekilerek, onun dilini okşadı. Ve sıcaklık içini kapladı, geçmişin tüm soğuk gölgelerini kovdu.

Öpüşmeyi hiç kesmeden, Christian yavaşça ayağa kalktı ve Alex'i de kendisiyle birlikte kaldırdı. İkisi aynı anda birbirlerinin kot pantolonlarının düğmelerini buldular ve onları açtılar. Fermuarlar inen bir düet gibi gıcırdadı. Kot pantolonlar ayaklarının dibindeki kareli kumaşın üzerine düştü.

Alex titrek ellerle Christian'ın dar siyah külotunu indirdi ve erkekliğini onun dokunuşuna bıraktı. Christian pürüzsüz ve sertti, sıcaktı ve hazırdı. Onu okşarken içini yakan çarpıcı ihtiyaç duygusu, Alex'i baş döndürücü bir rahatlama hissiyle doldurdu. Kendini ona bastırdı, göğsünü öptü, düz erkek meme uçlarını diliyle okşadı, tüm bu sırada onu erkek yapan özü ovuşturup okşadı.

Christian bu enfes işkenceye inledi. Alex'in dokunuşu onu işkence ederken, arzusu iki katına, üç katına çıktı. Onun sade pamuklu külotunu aşağı çekti, ellerini sıkı, yuvarlak kalçalarının yumuşak dolgunluğuna yaydı. Onu tekrar kendine doğru çekti, böylece Alex kollarını onun boynuna dolamak zorunda kaldı. Alex'in vücudu onun vücuduna doğru kıvrılırken, ağzı açgözlülükle onun ağzını aldı, uyluklarının tepesindeki tüylü bukleler, onun karnına şehvetle sürtünüyordu.

Yavaşça ikisini de yere indirdi, Alex'i sırt üstü yatırdı ve kendisi de yanına uzandı. Ellerini ve dudaklarını kullanarak, acele etmeden Alex'in vücudunu keşfetmeye başladı. Bu, ikisinin içindeki ateşi yavaşça körüklemek, arzuyu yavaşça doruk noktasına çıkarmak içindi. Ama Christian çoktan çılgınlığın sınırına gelmişti. Yıllar boyunca geliştirdiği tüm pürüzsüz, sakın ve titiz teknikler onu terk etmişti. Alex'e karşı, onu kendine ait kılmak, zihninden diğer tüm erkekleri silip, elinden gelen en temel şekilde hak iddia etmek için neredeyse çılgınca bir dürtü hissediyordu.

İşsel bir mücadeleyle boğuşan adam, daha fazla dayanamayacağını bilerek, ancak kendi ihtiyaçlarına boyun eğerse Alex'i aceleye getireceğinden korkarak, kendini yavaşlatmaya zorladı. Elini nazıkçe karnından aşağıya, bacaklarının arasındaki kaygan saten sıcaklığa doğru kaydırdı. Onu derin bir şekilde öperek, narin yaprakları ayırdı ve parmağını kadının sıkı vajinasına soktu,

Ondan açıkça zevk aldığını gösteren bir inilti kopardı. Kalçaları battaniyeden kalkarak onu teşvik etti, nefes nefese kalana kadar yalvardı.

"Christian, lütfen," diye fısıldadı, omuzlarını kavrayıp onu üzerine çekmeye çalışarak. "Sana ihtiyacım var. Lütfen beni bekletme."

"Ne istersen, hayatım," diye mırıldandı ve bir anlığına ondan uzaklaşarak, attığı kot pantolonunun arka cebine elini soktu ve umutla oraya sakladığı tanıdık folyo paketi çıkardı.

Alex, onun üzerine eğilirken ona baktı ve aniden bir endişe duydu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Hayal kırıklığına uğramak da istemiyordu. Bu ilişkinin, şimdiye kadar olduğu gibi güzel bir şekilde sona ermesini istiyordu.

Christian nazik bir gülümsemeye ona doğru eğildi ve saçlarını geriye doğru taradı. Onun korkularını yatıştıracak tek bir şey söyleyebilirdi. Hatırlayamadığı kadar çok kadına bunu sayısız kez söylemişti. Ama bu sefer söylediğinde, bu sıradan bir söz değildi ve kalbinden geliyordu.

"Seni seviyorum, Alex."

O anda onu kendine çekmeyi başardı ve kalçalarını kaldırarak onu içine aldı. Christian onu yavaşça, dikkatlice doldurdu ve derinlerine girdiğinde, Alex'in iyi olup olmadığını, korkup korkmadığını veya incinip incinmediğini kontrol etti. Alex inanılmaz derecede sıcaktı ve onu sıkıca sarıyordu, Christian'ın kontrolü ıslak bir ip gibi elinden kayıp gidiyordu, ama Alex'in ihtiyaçları onun zihninde en ön plandaydı.

"Ah, Christian." Diye iç geçirdi, ağzı onun ağzının altında en şehvetli gülümsemeye dönüştü. "*Tante gmzie.*"

Ona doğru eğildi, içindeki hissi tadını çıkararak, içini kaplayan neşe ve rahatlamayı kutladı. Karanlık anılar yoktu, sadece zevk vardı - muhteşem, enfes bir zevk. Kendini yeni, bütün ve güçlü bir kadın olarak hissediyordu. Bu, paylaştıkları şaraptan daha sarhoş edici bir duyguydu.

"Sadece seni memnun etmek istiyorum, Alex," diye mırıldandı Christian, her kelimesi bir öpücük gibi, geri çekilip yavaşça tekrar içine girerken.

Kasları, kendini tutmak için çabalarken titriyordu. Alex onun altında hareket etti, onu davet etti, cinsel zevkin doruğuna doğru çekti. Küçük elleri, sırtının kavisini okşayarak kalçalarına indi, sıkı kalçalarını yoğurdu, onu kendi sıcaklığına daha da derinlemesine çekti.

"Seni cennete götürmek istiyorum, sevgilim," diye fısıldadı, kulak memesini öperek, dilinin ucuyla kulak kabuğunu okşadı. Kalçalarını tekrar ona doğru itti, yavaşça, güçlüce, ondan şaşkın bir zevk çılgılığı koparacağını bildiği şekilde onu okşadı.

İnleyerek, Alex saygı dolu İtalyanca sözler fısıldadı. Tırnakları Christian'ın sırtını tırmalarken, "Cennet... oraya birlikte gidelim" diye mırıldandı.

İkisi de aynı anda hareket ettiler, vücutları harika bir aciliyet hissi veriyordu, ta ki birbirlerine sıkıca sarılana, nefes nefese kalana ve sonunda doyana kadar.

Alex o kadar mutluydu ki, o yerden hiç ayrılmak istemiyordu. Uzaklarda arılar tembelce vızıldarken ve Christian kollarında, sıcak bahar güneşinin altında sonsuza kadar kalabileceğini düşündü. Ama binilmeyi bekleyen atlar olduğunu biliyordu, geçen Pazar sınıfında birinci olan ve sonra bir hafta boyunca onu attan atmaya çalışan Terminator da dahil. Bir kez başarmış ve onu kafası önde parmaklıklara fırlatmıştı.

Bir süre sonra oturdu ve giyinmeye başladı, tişörtünü başına geçirdi ve Christian'inkini ona uzattı. Kendilerini toparlarken, gençler gibi öpüştüler ve kıkırdadılar. Alex yırtık folyo ambalajı buldu ve kaşlarını kaldırdı.

"Her zaman hazırlıklı mısın?"

Christian ona parlak gülümsemesini gösterdi. "Boy Scouts'ta öğrendiğim yararlı bir slogan."

Alex şakacı bir şekilde onu itti. "Yalancı. Sen hiç izci olmadın."

"Kesinlikle öyleydim," diye ısrar etti, kare çenesini kaldırarak. "Kız İzcilerle olan kamp olayı yüzünden kovulana kadar."

"Sen çok abartıyorsun." Alex, iç çekerek gözlerini devirdi ve külotuna uzandı.

"Az önce öyle demiyordun," diye mırıldandı Christian, onu kendine doğru çekerek, koyu kadife sesiyle.

Alex ona sokulurken gözlerindeki altın rengi pirit gibi parladı. "Kötü."

"Kesinlikle."

Onu öpmek için eğildi, ama kalçasındaki bir şey dikkatini çekti ve aniden geri çekildi, yüzünde kara bulutlar kadar kara bir ifadeyle. "Bu da ne lan?"

Alex'in bakışları sağ kalçasının üzerine kaydı. Çürük üç gün önce oluşmuştu ve tam anlamıyla iğrenç bir yeşil renge bürünmüştü. Çapı on beş santimetreyi buluyordu ve korkunç görünse de, aslında acıyan bölgenin sadece küçük bir kısmını kaplıyordu. Çürükler ve morluklar içinde sıkça görülen şeyler olduğu için, Alex bunu önemsememişti. Önemli olan tek şey, kırık olmamasıydı.

Christian, ellerini kot pantolonunun beline koymuş, kaşlarını çatmış bir şekilde onun önünde duruyordu. "Nasıl oldu?"

Alex klasik omuz silkme hareketini yaptı. "Düşmüşüm. Önemli bir şey değil."

"O piç Terminator'dı, değil mi?" diye sordu. Alex'in inatçı sessizliği yeterli bir cevaptı. "Lanet olsun Alex, ondan kurtul! O tehlikeli. Eğer o kadar çok ata binmeye ihtiyacın varsa, sana QF çiftliğinden atlar gönderirim. Rylan'la hallederim. Lanet olası eğitim ücretlerini kendim öderim."

"Ödemeyeceksin," diye tersledi Alex, çenesini kaldırarak. Atlarını kendi başına bulmuştu.

"Daha iyisini hak ediyorsun, Alex!"

Hayır, bilmiyorum. Bu düşünce aniden aklına geldi, ama bunu kelimelere dökmedi. O

i amaşıırı.

Christian iini çekti ve elini saçlarının arasına geçirdi, başıını eğdi. O, onun hayatını onun yerine yönetmeye çalışıyordu, ama o bağımsız olmaya kararlıydı. Kendi başına başarmak istemesini anlayabiliyordu, ama kalbinde, yeni aşkın kırılğan köklerini saldığı yerde, dehşete kapılmıştı. Alex'e bakmak istiyordu. Onu güvende tutmak istiyordu. Ama o buna izin vermiyordu.

Onun hayal kırıklığına, daha önce hiç kimsenin hayatına karışmak istememiş olması da ekleniyordu. Eski bekar felsefesi, bu yeni arzularıyla çatışıyor, ta ki kafası bu mücadeleden ağrıyana kadar.

"Kavga etmeyelim," dedi sessizce, şakaklarını ovuşturarak. "ok mükemmel bir öğleden sonra oldu."

Alex'in öfkesi buhar gibi uçup gitti. Kavga etmek, yapmak istediği son şeydi. Christian kollarını ona atığında, doğrudan Christian'ın kollarına atladı.

püştüler, her ikisi de birbirlerine her şeyin affedildiğini kanıtlamak için çabalıyordu. Ve battaniyenin üzerine uzandıklarında, kavga unutuldu ve cennet yeniden ziyaret edildi.

sekiz

GÜN, SICAK HAVA DALGASI VE bir düzine kırmızı gülle başladı. Sıcaklık artık her şeyi kaplamış, Alex'in yatak odasının penceresine takmış olduğu gürültülü eski vantilatörün çabalarını boşa çıkarmıştı. Güller, kesme cam vazoda duruyordu, zarif ve bej duvarlı küçük yatak odasındaki eski ceviz şifonyerin üzerinde yerinden sırtıyordu.

Sırada elbise vardı. Alex, siyah çoraplı ayaklarından siyah çoraplı ayaklarına geçerek yerinde duramazken, iyilik perileri Maggie Quaid ve Katie Leone, elbiseyi onun esnek vücuduna giydiriyorlardı.

Pearl, küçük bir ameliyat geçiren yeğenlerinden biriyle birkaç gün geçirmek için çağrıldığından, Katie ve Nick Isabella'yı bir geceliğine almayı teklif etmişlerdi. Katie ve Maggie, Alex elbiseyi koruyucu çantasından çıkarırken birlikte gelmişlerdi. İkisi de gitmeden önce elbiseyi giymiş halini görmekte ısrar etmişlerdi.

"Çok güzel, Alex," diye mırıldandı Katie, sırt kısmını fermuarla kapatırken. "Christian'ın yeni gönderttiğini mi söyledin?"

Alex gergin bir şekilde alt dudağını ısırdı ve aynadaki görüntüsüne kaşlarını çatı. Elbisenin üzerindeki aynada kendini görebilmek için oturma odasından çaldığı pütürlü yeşil brokar tabureye çıktı. Nemden kabaran bukleler alına dökülüyordu. Ağır altın küpeler kulak memelerine asılıydı.

Kulak memelerine ağır altın küpeler asılıydı. Uzun zamandır ilk kez makyaj yapmıştı ve gideceği yere varmadan makyajının akıp akmayacağını dalgın dalgın düşündü.

"Green Hills'teki partiye giyecek hiçbir şeyim olmadığını söyledim," dedi, anlamlı bir şekilde omuz silkerek. "O da, bu eski bahanenin işe yaramayacağını söyledi. Bu sabah özel teslimatla *bu* geldi," dedi, kraliyet mavisini firfırlı eteğini sallayarak.

"Ne dersin?" dedi Maggie kuru bir şekilde, ellerini beline koyarak. "Sana sadece bir randevu için bu muhteşem elbiseyi göndermiş. Rylan'ın bu yıl doğum günümde bana ne hediye ettiğini biliyor musunuz? Bir bahçe   apası. Hani şu sivri dişli çapalar var ya, onlardan biri." Kederli bir teslimiyetle başını salladı. "O romantizmin ruhu, değil mi?"

Tiksinmiş gibi konuşuyordu, ama her zamanki gibi kocası hakkında konuşurken yüzü sevgi dolu bir ışıltıyla parladı.

Herkes dikkatini tekrar aynadaki Alex'in yansımasına çevirdi, yatakta oynayan Isabella da dahil. Koyu renkli gözleri, annesine bakarken şaşkınlıkla büyüdü.

"Annen çok güzel, değil mi?" dedi Katie, kahverengi kapitone örtünün üzerine oturarak Isabella'nın kucağına tırmanmasına izin verdi. Sıcaklık nedeniyle sadece bez giymiş olan bebek, hemen Katie'nin uzun örgüsünün ucunu yakaladı ve onunla burnunu gıdıkladı.

"Sence de biraz fazla..." Alex, kelimeler aklına gelmeyince çaresizce ellerini salladı. Kendini   ıplak hissediyordu. Uzun zamandır bu kadar... kışkırtıcı bir şey giymemişti. Kendine yabancı ve yasak bir şey gibi geliyordu.

"Tanrı aşkına, tatlım." Maggie tısladı. "Dekolte bile yok." Christian'ın   ng  r  s  z l  ğ  nden biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"    nk   benim yok," dedi Alex. Karnını kaplayan siyah payetlerin üzerinde ellerini gezdirdi, endişeyle kaşlarını çattı. "Sence de biraz... dar değil mi?"

"Mükemmel," dedi Maggie, Alex'in kalçasındaki büyük tafta fiyonku düzeltirken kesin bir ses tonuyla. "Sen çok güzel bir genç bayansın, çoğu kadının gözünü diktiği bir adamla çıkıyorsun, Alex. Neden biraz gösteriş yapmıyorsun?"

Çünkü son on sekiz ayını kendini ve kadınlığını saklamaya çalışarak geçirmişti, diye düşündü Alex. Başlangıçta bilinçli bir çaba olarak başlayan şey, artık onun için ikinci bir doğa haline gelmişti. Bol bir gömlek ve geniş paça kot pantolon giyseydi kendini çok daha rahat hissedirdi.

Kendine baktı ve objektif olmaya çalıştı. Çok güzeldi. Omuzlarından aşağıya doğru uzanan ince askılar, ince vücudunu saran, küçük belini saran ve ince kalçalarını hafifçe saran, parlak siyah payetlerle süslenmiş sade ve dar bir korseye uzanıyordu. Etek, ince siyah dantelle süslenmiş kraliyet mavisi tafta kumaştan yapılmıştı. Etek, sol kalçasının üzerinde, fiyonkun bulunduğu yerde daha yüksek, sağ kalçasının üzerinde ise daha alçak olacak şekilde, sarmalayan bir tarzda dikilmişti. Etekte gerçekten açık saçık bir şey yoktu. Zevkli, şık ve açıkça pahalı bir elbiseydi.

"Sence de fazla süslü değil mi?" diye sordu, onu giymemek için bir neden bulmaya kararlıydı. "Bu bir açık hava partisi."

"Tatlım, Hayden Hill parti verdiğinde, fazla süslü diye bir şey yoktur," dedi Maggie. "Üç ringli bir sirkî barındıracak kadar büyük bir çadır kurduklarını duydum, muhtemelen öyle olacak. Siyah kravatlı, balo elbiseli bir sirk. O elbiseye sığma şansım olduğunu düşünseydim, senin yerine ben giderdim." Geri çekildi ve nemli kırmızı kâkülleriyle derin bir nefes aldı. "Davet edildik, ama Rylan'ı oraya götürmem imkân sız." Koyu renkli gözlerini anlamlı bir şekilde devirdi. "Hâlâ Carter Hill'in bana ilgi duyduğunu düşünüyor. İnanabiliyor musunuz?" Başını sallayarak, giydiği madras kareli pamuklu hamile tulumunun üzerinden yuvarlak karnını okşadı.

Alex, tafta kumaşın hışırtısı eşliğinde tabureden atlayarak, ısıltılı bir kahkaha ile endişeli ruh halinden kurtuldu. Gerçek arkadaşları olalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, onlarla bir araya gelip dedikodu yapmak ve dalga geçmek nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

arkadaşlarıyla bir araya gelip dedikodu yapmanın ve birbirleriyle dalga geçmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Saldırıdan bu yana geliştirdiği temkinli utangaçlığı, girişken Maggie'nin onu arkadaş grubuna almasını engellemedi. Mantıklı ve tatlı Katie'yi de hiçbir şekilde caydırmadı. İkisi de onun geçmişinde karanlık bir sır olduğunu şüpheleniyor olsalar da, bundan bahsetmediler ya da bunu saklama hakkına saygı gösterdiler. Çeşitli programlarının izin verdiği ölçüde düzenli olarak bir araya gelip sohbet ettiler. Hatta çiftler olarak birlikte şeyler yapmaya bile başladılar.

Çiftler, diye düşündü Alex heyecanla titreyerek. O ve Christian bir çiftti. Kendini sonsuza kadar yalnız kalacağına ikna ettikten sonra bu çok garip geliyordu. Christian neredeyse her akşam ona yardım etmek ya da onu Briarwood'a gidip Nick's'te bir fincan kapuçino içmeye, sinemaya gitmeye ya da eski evlerin restore edildiği ve güzel bahçelerin canlı renkler ve tatlı kokularla dolduğu küçük kasabanın tarihi bölgesinde yürüyüşe çıkmaya ikna etmek için geliyordu.

Isabella birçok gece onlara eşlik etti, ama birkaç akşam kendilerine ait zaman geçirmeyi başardılar ve bu akşamlar büyülüydü. Christian harika bir sevgiliydi. Onun sadık rehberliğinde Alex cinselliğini yeniden keşfetti ve bundan büyük zevk aldı. Her geçen gün ona daha çok aşık olduğunu fark etti.

Ancak aşkın yanı sıra belirsiz, uzak bir endişe duygusu da vardı. Ona fazla bağımlı hale gelmekten, ona fazla bağlı olmaktan korkuyordu. Deneyimler ona, kendinden başka kimseye ve hiçbir şeye güvenmemeyi öğretmişti. Christian'ın hayatını veya işini yönetmesine izin veremezdi, çünkü onun her zaman yanında olacağının garantisi yoktu. Michael DeGrazia'ya ölümüne kadar sevgisini ve güvenini vaat etmişti, ama o şimdi iki bin milden fazla uzaktaydı, hayatından ay kadar uzak.

"Saate bak," dedi Maggie, saatine bakarak. "Christian gelmeden buradan çıkmam lazım. Smokin giymiş o adamı görmek beni bayılmaya yeter." Eğilip Alex'e sevgiyle sarıldı, ama iri cüssesi nedeniyle bu hareket biraz garip oldu. "Eğlenin bakalım, tatlım, bu bir emirdir — amirali olan babamın her zaman dediği gibi."

"Teşekkürler, Maggie. Katie, Isabella'nın size yük olmayacağından emin misin?"

"Saçmalama," dedi Katie, kucağındaki bebekle ayağa kalkarak. "Onunla harika vakit geçireceğiz. Ayrıca, bu iyi bir alıştırmaya olacak. Nick ve ben evlat edinmek için bekleme listesindeyiz."

Maggie'nin yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu haber bir bomba etkisi yaratmıştı, ama bunu tartışacak zaman yoktu. Ekran kapısı çarptı ve Christian'ın sesi duyuldu.

"Alex?"

Isabella'yı ince kalçasına oturtan Katie, sanki Nick'le bir köpek yavrusu alacaklarını söylemiş gibi sakın bir şekilde yatak odasından çıktı. Maggie, merakla onu takip etti. Alex ise karnında kelebekler uçuşurken arkalarından yürüdü.

Christian, pileli beyaz gömleği ve siyah papyonuyla tam bir beyefendi gibi görünüyordu. Onu gören kimse, hava sıcaklığının 32 derecenin üzerinde olduğunu tahmin edemezdi. Serin ve sofistike görünüyordu, terlemeyecek kadar iyi yetiştirilmişti. Smokini, ince yakışıklılığını vurgulayan kruvaze ceketıyla, son derece şık Avrupa tarzındaydı. Alex, onun kesinlikle, çatlak gri muşamba ve modası geçmiş aletleriyle, onun eski püskü küçük mutfağından daha göz alıcı bir yere ait olduğunu düşündü.

Gözleri buluştuğunda nefesi kesildi. Christian yavaşça, yıkıcı derecede seksi bir gülümsemeyle gülümsedi. Bu gülümseme Alex'in içinde bir ateş yakarak sıcak günü Antarktika'da geçiriyormuş gibi hissettirdi.

"Mükemmel," diye mırıldandı, safir gözleri erkekçe bir takdirle parlayarak Alex'i baştan aşağı süzdü.

"Bizim gibi sıradan üvey kız kardeşleri takma kafana," dedi Katie, Formica masanın üstünden Alex'in bebek bezi çantasını alırken. "Biz de tam çıkmak üzereydik. Hadi gel Mary Margaret."

Maggie ayakları üzerinde sallanıyor, Christian'a hayranlıkla bakıyor ve tezgahtan aldığı tencere tutacağıyla kendini yelpazeliyordu.

"Maggie?" diye seslendi Katie, arkadaşının pembe tişörtünün kısa kolunu çekerek. "Oh, Maggie!"

"Sen sürmek zorundasın tatlım," diye mırıldandı, yama cebinden anahtarlarını ararken. "Kendimi çok yorgun hissediyorum."

Isabella anahtarları aldı ve neşeyle salladı.

"Hoşça kal, Maggie," dedi Katie, kapıya doğru yönelirken.

"Hoşça kal, Maggie."

"Hoşça kal!" Isabella anahtarları sallayarak seslendi.

Christian'ın çekiciliğinden kendini koparan Alex, kapıya koşarak arkadaşlarına tekrar teşekkür etti ve kızına veda öpücüğü verdi. Tekrar heyecanlanmaya başlayan Alex, Maggie'nin mavi station wagon'uyla uzaklaşmalarını ekran kapısından izledi.

"Umarım Isabella Katie ve Nick için iyidir. Son zamanlarda iyi uyuyamıyor."

"O iyi olacak," diye mırıldandı Christian, arkadan kollarıyla onu sararak eğilip boynuna öpücük kondurdu. "Sen de öyle, hayatım."

Alex, bazen bu adamın kendi iyiliği için fazla anlayışlı olduğunu düşünüyordu. Hills'lerin partisine katılmaktan dolayı gergin olduğunu biliyordu. Atlama yarışlarında önemli olan herkes orada olacaktı. Dünyadaki herkesin geçmişini bildiğini hissetmekten yavaş yavaş kurtuluyordu, ama binicilik camiası nispeten küçüktü. Sonunda bunu bilen biriyle karşılaşma ihtimali çok yüksekti. Bu düşünce onu korkutuyordu.

"Seni herkese göstermek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Christian, kollarını belinden çekerek. Birkaç saniye sonra, boynuna bir kolye takıyordu.

"Christian!" Alex, güzel takıyı parmaklarıyla okşarken itiraz etti. Koyu safirlerden oluşan bir V şekli, elbisesinin yakasının hemen üzerinde cildine değiyordu. Altın balıksırtı zinciri, koyu teninde parılıyordu. "Bana zaten çok fazla şey verdin!"

Onu döndürerek tekrar kollarına aldı ve dudaklarına eğildi. "Sana kalbimdeki şeylerin yarısını bile vermedim," diye mırıldandı ve dudaklarını onun dudaklarına kapatarak, hiç geçmeyen bir açlıkla onu derin bir öpücükle öptü.

Alex parmak uçlarına yükselip kollarını onun boynuna doladığında ve başını eğerek ona daha iyi erişim sağladığında, boğazının derinliklerinden düşük, coşkulu bir ses çıktı. Öpücüğünü, ince boynunun omzuna birleştiği noktaya kadar indirdi ve kolyenin zincirinin etrafındaki pürüzsüz tenini ısırdı. Tutku anında canlandı, aralarında asla sönmeyecek bir alev, ama onunla birlikte daha tatlı ve daha yumuşak bir şey geldi: aşkın parıltısı.

Hâlâ bir kadına bağlanma düşüncesinden ürperen bir yanı vardı. Ancak eski çapkın eğilimleri yerini başka duygulara bırakırken, bu ürperti giderek zayıflıyordu. Christian, bir tür kabullenme duygusuyla, giderek evcimen birine dönüştüğünü fark etti.

Alex'i kendine sıkıca sararken, rahmetli Dicky amcasına küçük bir özür mırıldandı. Atherton ailesinin son kara koyunu, saygın birine dönüşüyordu.

Green Hills'teki çim alan, partiye katılanların renkleriyle süslenmiş zümrüt yeşili bir halı gibi görünüyordu. Erkekler resmi siyah ve beyaz kıyafetleri içinde, kadınlar ise zengin renkli gece kıyafetleriyle aralarında mücevherler gibi parıldıyorlardı. Gerçekten de, akşamın getireceği serin esintiyi içeri almak için kenarları yukarıya kıvrılmış, devasa, yeşil-beyaz çizgili bir çadır vardı. Büyük çadırın altında, barbeküde pişirilmiş sığır eti ve domuz eti, taze meyve tabakları ve buz parçaları üzerinde sunulan deniz ürünlerinden oluşan zengin bir büfe vardı. Bar, büfeden tam karşıya kurulmuştu ve işleri oldukça yoğundu; sıcaklık ve sohbetler herkesi susatmıştı. Çadırın bir ucunda, beyaz örtülerle kaplı ve ortasına sarkan yeşil sarmaşıklarla süslenmiş uzun masalar vardı. Çadırın geri kalan kısmı ise taşınabilir bir dans pisti ile doluydu. Beş kişilik bir müzik grubu bir köşeye yerleşmiş, güncel hitleri, klasikleri ve standart parçaları çalıyordu.

Mekanın enerji ve zenginlik seviyesi etkileyici ve bulaşıcıydı. Ertesi gün gösteri atları sahnenin merkezine çıkacaktı

Ŗu anda gösteriyi sunanlar, atların sahipleri ve eğitmenlerdi.

Alex, daha önce katıldığı küçük gösterilerden tanıdığı bazı yüzleri gördü. Diğerlerini ise dergilerdeki fotoğraflarından tanıyordu: Katie Prudent ve Debbie Shaffner, Greg Best, George Morris ve Rodney Jenkins. Hayden Hill'in partisi, atlama yarışlarının önde gelen isimlerinin bir araya geldiği *bir etkinlikti*. Onlarla bir arada olmak heyecan vericiydi, ama Christian'ın onların en üstünde yer aldığını hatırlamak daha da heyecan vericiydi.

İkili, birçok kişinin dikkatini çekti. Alex, partide bulunan kadınların birçoğunun, onun partnerini kısıkandığını çok çabuk fark etti. Kadınların bakışları, Christian'ın zarif kişiliğine ilgi ve kıskançlıkla takılıp kalmıştı. Christian ya fark etmemişti ya da kadınların bakışlarına o kadar alışmıştı ki artık onu rahatsız etmiyordu. Bu durum Alex'i kesinlikle rahatsız ediyordu. Diğer kadınların onun partnerine ilgi göstermesinden hoşlanmıyordu. Christian'ın nn göz önüne alarak, bu kadınlardan birden fazlasının Christian'ı yakından tanıdığını fark ettiğinde, korkunç bir kıskançlık dalgası hissetti.

Carter Hill'in söylediği bir Ŗeye gülerken onu izleyen kadın, *ona aşık olduğunu* düşündü. Elbette bunu günlerdir biliyordu. Kendine dürüst olsaydı, o çayırdaki günden beri, hatta ondan önce bile ona aşık olduğunu söylemek zorunda kalırdı. İlk gördüğü andan itibaren ondan etkilenmişti. Ona geçmişini anlattıktan sonra onu kucakladığı gün, kalbi son damlasına kadar dolmuştu. Kocasının bile başaramadığı türden koşulsuz bir destek verdiğinde, onu nasıl sevmezdi ki? Onu reddetmemiş, suçlamamış ya da onarılamaz bir Ŗekilde kusurlu bulmamıştı.

Onu sevdiğini söylemişti, ama Alex buna tam olarak inanamamıştı. Christian gibi erkekler için aşk gibi kelimeler kolayca ağızından çıkıyordu. Alex'in bir parçası, hayatında yakışıklı, zengin bir kontun oğlunun olabileceğine bir türlü inanamıyordu. Bu çok iyiydi. Onu hak etmek için ne yapmıştı? Bir bit yeniği olmalı, eninde sonunda gerçek ortaya çıkmalı diye düşünmeye devam ediyordu. Ama ya o gerçekten

? Ya aralarındaki ilişki gerçekten özel bir şeyse?

Umut dolu bir titreme onu sardı, Virginia akşamının sıcaklığına rağmen tüyleri diken diken oldu.

"Yarın için her şey hazır mı, tatlım?" Tully Haskell'ın sesi yukarıdan ona doğru yankılandı.

Alex trans halinden sıyrıldı ve ona bakmak için başını çevirdi. Tully'nin siyah kravat versiyonu, siyah, batı tarzı bir takım elbise ve gevşek boğazına sıkıca sarılmış bir bolo kravattı. Genel olarak, daha genç ve zinde bir erkekte bu kıyafet modaya uygun ve şık görünebilirdi. Tully ise onu bayağı bir hale getirmişti. Bir elinde şampanya kadehi ve her zaman yanında taşıdığı puolarından birini tutarken, diğer eliyle Alex'in çıplak omzuna hafifçe vurdu.

Alex, pozisyonunu değiştirmek bahanesiyle onun dokunuşundan uzaklaştı ve ona yapabildiği en işadama gülümsemesini gösterdi. "Umarım öyledir, Bay Haskell. Duchess her şeyi iyi halledecektir. Terminator'dan çok erken çok fazla şey istemiş olabiliriz."

"Saçma," diye bağırdı Tully, ağzını sıkılaştırarak, gözleri bir anlığına parladı.

Alex bu bakışı kaçırmadı, ancak o hızla silip attı. Tully, onun otoritesini sorgulamasından hoşlanmamıştı. Atlarının Green Hills gösterisinde performans göstereceğine kararlıydı. Onlar, sporun elitleri arasına girmesini sağlayacak biletleriydi. Kararının atları nasıl etkileyeceği umurunda değildi. Tully için amaç her zaman araçları haklı çıkardı. Sahipler ve antrenörler arasındaki ilişki de böyleydi. Bazıları makul ve anlayışlıydı. Çoğunluk ise ucuz fiyata mucizeler yaratılmasını istiyordu.

"Bu gece çok güzelsin Alex," dedi, onu takdirle süzerken. "Vay canına, sanırım seni ilk kez kadın gibi giyinmiş görüyorum. Sana çok yakışmış."

Bu ikiyüzlü iltifat Alex'ten bir teşekkür alamadı. Elbiseyi giymekle ilgili tüm şüpheleri bir anda geri geldi. Kendini güzel ve özel hissetmek yerine, ucuz hissetti.

ucuz hissetti. Birdenbire, çok az sürdüğü makyajının, on dolarlık bir fahişenin makyajı kadar abartılı olduğu hissine kapıldı.

Christian ona bir şey söylemek için döndü, ama yüzündeki ifadeyi görünce sözleri dilinde kaldı. Gerginliğinin nedenini anlamak için tek yapması gereken yukarı bakmaktı.

"Bak," dedi, burnunu küçümseyerek kaldırarak. "Kapıda davetiyeleri kontrol etmiyorlar mı?"

"Oku ve ağla, seni kibirli İngiliz piçi," diye homurdandı Tully, ceketinin iç cebinden oyulmuş davetiyesini çıkarıp Christian'ın yüzüne alaycı bir şekilde salladı.

"Gerçekten mi?" dedi Christian, Atherton ailesinin sayısız nesiller boyunca yetiştirilen tüm snob tavırlarını takınarak, "Toplumsal standartların endişe verici düşüşü gerçekten korkunç."

Haskell ona alaycı bir şekilde baktı ve adama bakmadan şampanya kadehini geçen bir garsona uzattı. "Öyle mi? Eh, senin ne düşündüğün umurumda bile değil. Alex bana bir sonraki dansın zevkini yaşatırken, sen de çay ve çöreklerinle birlikte bunu ye, lordum."

Alarm, Alex'in kalbini göğüs kemiğine bir raket topu gibi çarptı. Tully Haskell ile dans etmek mi? Tully Haskell'ın etli ellerini üzerine koymasına izin vermek mi? Boğazı sıkışırken, kusma dürtüsüyle mücadele etti. En son istediği şey, dans pistinde kısa bir tur atmak için bile olsa, korumak için uğraştığı antrenör/sahip bariyerini yıkmaktı. Ama adamı kırmadan nasıl reddedebilirdi?

Adam onun bileğine uzandı, ama Christian onu durdurdu, parmaklarını Haskell'ın ön koluna kuvvetle kapattı. Christian'ın üzerindeki züppe izleri, ufalanan bir kalkan gibi kayboldu. Güç ve otorite yayıyordu. Yaşlı adama duyduğu yoğun nefret, dudaklarının kıvrımında ve gözlerindeki çelik bakışta açıkça görülüyordu.

"Bu grupta sahip olduğun değerli ve kırılgan konumuna değer veriyorsan, yapma," dedi ölümcül bir sessizlikle.

Alex hayranlıkla, onun sesini yükseltmesine gerek olmadığını düşündü. Kişiliğinin gücü, yakınındaki birçok insanın başını çevirmesine yetiyordu. Haskell fiziksel olarak daha iri olabilir, ama bu tür bir kavgada Christian'a rakip olamazdı ve adamın küçük, koyu renkli gözlerinin hızlıca kayması, bunun farkında olduğunu ele veriyordu.

Christian tekrar konuşurken, yüzündeki ifadeye bir de küçümseme eklendi. "Benim bağlantılarım, seninkileri eski bir bot bağcığındaki düğümler gibi gösterir, Haskell. Randevumu çalmaya çalıştığın için seni buradan attırmak için iki kez düşünmem."

"Neden kararı bayana bırakmıyorsun?" dedi Tully, gözleri Alex'e kayarken, gözlerinde kötücül bir parıltı vardı.

Bu, yaparsan yap, yapmazsan yap, her halükarda lanetleneneceğin klasik bir durumdu. Alex iki adam arasında bakışlarını gezdirdi ve mantıklı olan tek seçeneği seçti.

"Beyler, izin verirseniz, tuvalete gitmem gerekiyor."

Hills'in kırmızı tuğlalı Gürcü tarzı malikanesine gelen ve giden misafirlerin sürekli akışıyla çimleri geçti. Acele etmeden giriş salonunu dolaştı ve sonunda tuvalet sırasına girdi. Orada birkaç bayanla, sıcak ve nemin saç şekillerine verdiği zarar hakkında boş boş sohbet etti. Bir süre sonra çadırın yanına geri dönerken, topukları özenle bakımlı çimlere batıyordu. Soğukkanlı erkeklerin galip gelmesini umuyordu.

Tully, onu bıraktığı yerde kök salmıştı, şüphesiz onun dönüşünü bekliyordu. Ama onu fark etmeden önce, Christian onu durdurdu ve farklı bir yöne yönlendirdi.

Alex ona kaşlarını çattı, dolgun alt dudağı onaylamadığını gösteren bir şekilde büzüldü. "Keşke Haskell'ı bu şekilde kışkırtmasan."

Christian yüzünü buruşturdu. "O kendini beğenmiş, abartılı bir zorba..." "Eğitim masraflarını zamanında ödeyen biri."

"Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

"Evet. Sen de benim bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun."

"O zaman bunu tartişmanın bir anlamı yok, değil mi?" Kötü ruh halini bir kenara bırakıp, parıldayan mavi gözleriyle muhteşem gülümsemesini ona gösterdi. "Seni tamamen kendime ait olmak istememden dolayı beni suçlayamazsın, değil mi sevgilim? Bu gece buradaki en göz kamaştırıcı güzellik sensin."

"Sen bir yalancısın," dedi Alex, onun iltifatına gülümseyerek, "ama bunu yapış şeklinizi seviyorum."

"Öyle mi?" Onu kendine doğru çekip, bir elini sahiplenircesine belinin altına koyarken, bakışlarındaki sıcaklık on derece arttı. "O zaman ikimizin de daha sonra sabırsızlıkla bekleyeceği bir şey var, değil mi?" diye mırıldandı, ağzının yavaşça kıvrılması o kadar açıkça şehvetliydi ki, Alex'in nabzı bir vuruş hızlandı. Etraflarında konuşup gülen iki yüz kişi yokmuş gibi ona baktı, sanki onu hemen orada alıp vahşi ve tatlı bir aşk yaşamak istiyormuş gibi.

Alex'in sinir uçları cinsel farkındalıkla titriyordu. Tek gereken bir bakış, bir kelime, bir dokunuştu ve o, onun için yanıp tutuşuyordu. Bu bir bağımlılıktı, bir takıntıydı ve o bunu durdurmak için güçsüzdü, hatta buna karşı savaşmak için bile çaresizdi.

"Benimle dans et," diye emretti ve ellerini tuttu.

Alex orkestraya doğru baktı. "Ama dans eden başka kimse yok."

"İyi."

Onu dans pistine götürdü, dikkatleri üzerine çekme korkusuna boyun eğmesine izin vermedi. Hâlâ elini tutarken, grubun kadın solistine, Jessica Lange'ın görünüşüne ve Bette Midler'in sesine sahip bir kadına eğildi ve kulağına birkaç kelime fısıldadı. Geri çekildiğinde, kadın sıcak bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Herkes bize bakıyor," diye mırıldandı Alex, Christian isteksiz bedenini kollarına çekerken. Alex, Christian'ın istediği gibi ona sokulmayı reddederek, resmi bir şekilde sert durdu.

"Öyle," dedi Christian kibirli bir omuz silkmeye. "Bırak baksınlar. Ne umurumda? Benim gözüm sadece sende."

Alex ona bakarak dudağını ısırdı, rujunu mahvetti ama umursamadı. Onun ne demek istediğini anlıyordu ve onu bunun için seviyordu. Onları kimin gördüğü, geçmişini kimin bildiği ya da bunun hakkında ne düşündükleri umurunda değildi. Onun hayatındaki önemi, diğerlerinin önemi çok daha fazlaydı.

Grup, piyanonun yavaş, blues tınılarıyla şarkıya başladı. Şarkıcının güçlü ve dumanlı sesi, ruhundan şarkı söylemeye başladığında Alex'in gözleri yaşlarla doldu. "When a Man Loves a Woman."

Christian, Alex'i vücuduyla ve yoğun bakışlarıyla kendine çekerek, şehvetli bir şekilde hareket etmeye başladı. Elleri Alex'in kalçalarına uzandı, onu yönlendirdi, davet etti.

Davul ve bas da eşlik etmeye başlayınca, Alex kollarını Alex'in boynuna doladı ve başkalarının ne düşünebileceğini hiç düşünmeden, çekinmeden onunla birlikte dans etmeye başladı.

Diğer herkes ortadan kaybolmuş, gecenin sıcaklığında yok olmuştu. Sadece Christian ve kendisi ile onları saran, şehvetli ve düzenli ritmiyle içten gelen seksi müzik vardı. Sadece ikisi, müzik ve aralarında akan ve etraflarını saran duygular vardı. Şarkı sona erdiğinde, ona doğru eğilerek sözsüz bir şekilde teşekkürlerini ve sevgisini ifade etti.

Ona söylemek için daha iyi bir zaman olamazdı, diye düşündü ayakları yere basarken. Ona bakarken kalbi heyecanla çarpıyordu. Elleri düğüm gibi birbirine dolanmıştı. "Christian, ben..."

"Vay canına, başardın dostum," dedi hafifçe sarhoş olan Robert Braddock, Christian'ın omzuna vurarak. "Yemin ederim, senin bile başarabileceğini düşünmemiştim, ama başardın."

"Neyi başardım?" diye sordu Alex, garip bir önseziyle dolarak. Christian'dan bir iki adım geri çekildi, Braddock yüzünden ona yaklaşamıyordu.

"Robert," dedi Christian uyarıcı bir ses tonuyla. Braddock'un ilgisini kaybedip uzaklaşması için, sanki bu mümkünmüş gibi, tamamen hareketsiz durdu. "Şimdi uygun zaman değil."

"Ne için zaman?" Alex'in koyu renkli kaşları şaşkınlık ve endişeyle birbirine yaklaştı.

Braddock, şampanyasını yudumlarken arkadaşının önerisini eliyle reddetti. "Ben bir beyefendiyim," dedi, sesi biraz peltekleşmişti. "Bir beyefendi her zaman bahislerini yerine getirir."

Serbest eliyle pantolon cebinden bir deste banknot çıkardı ve bunları Christian'ın göğüs cebine dağınık bir şekilde tıktırdı.

"Bir buzdağı düzgünce eridi. Tebriklerimi kabul et."

Aniden gerçek ortaya çıktı ve Alex'i uyuşturan bir soğuk dalgası ile kapladı. Ne yazık ki acı bunu çabucak kesip attı ve Alex, eşit derecede acı ve aşağılanma duyguları ile kuşatıldı. O bir bahsin konusu olmuştu. Bir meydan okuma. Spekülasyonlara konu olan ve alay konusu yapılan başıboş bir kadın.

Diğer ayakkabı da gürültülü bir sesle yere düştü.

Christian'a baktı, yüzünde yazılı olan suçluluk duygusuna inanmak istemiyordu. Onu seviyordu. Christian, onun tüm savunma mekanizmalarını yıkmıştı. Onu zorlamış, yalvarmış ve rüşvet vererek kendisine aşık olmasını sağlamıştı. Ve tüm bunlar onun için bir oyundu.

"Alex..." diye başladı, ona doğru uzanarak. Gözlerindeki bakış uğursuzdu.

"Seni piç!" diye bağırdı ve elinden geldiğince sertçe Christian'ın yüzüne tokat attı.

"Alex, dur!" diye bağırdı, kalabalığın onu izlediğini ve dedikodu için can atarak beklediğini çok iyi biliyordu. Hepsi lanet olsun. Söyleyeceği şey sır değildi. "Alex, seni seviyorum!"

Onun sözleri, Alex'in kontrolünü tamamen kaybetmesine neden oldu ve zorlukla tutmaya çalıştığı gözyaşları, kalabalığın arasından geçmeye çalışırken engellerini aşip yanaklarından süzölmeye başladı. Aşk. Burada onun için aşk yoktu. Hiçbir yerde onun için aşk yoktu. Bunu daha iyi bilmeliydi.

"Lanet olsun sana, Braddock!" Christian, antrenör arkadaşına döndü.

Robert'in kaşları, hafifçe odaklanmamış gözlerinin üzerinde yükseldi.

"Ne yaptım?"

"Hayatımı mahvetti, hepsi bu!" diye bağırdı Christian. Ödül parasını cebinden çıkardı ve kağıt parçası gibi yere attı, sonra zarif siyah İtalyan ayakkabılarıyla üzerine bastı.

"Yani onu gerçekten seviyor musun?" Braddock, klasik bekar şaşkınlığıyla sordu.

"Onu gerçekten seviyorum, seni ahmak!"

"Hay aksi, Chris," diye sızlandı. "Bu hiç eğlenceli değil."

Christian'ın elleri, arkadaşının canını sıkmak niyetiyle havaya kalktı. Tatlı intikam ile lanetli saygınlık arasında kalmış, kendini tutmak için çaba sarf ederek inledi. Sonra gözü Braddock'un elindeki neredeyse dolu şampanya kadehine takıldı ve elleri yön değiştirdi.

Bir eliyle Robert'ın elinden kadehi kaptı. Diğer eliyle adamın pantolonunun önünü yakaladı. Soğuk şampanya, Braddock'ın pantolonunun içine dondurucu altın bir akıntı halinde aktı, ama Christian, Robert'ın yüzündeki ifadeyi görmek için bir saniye bile boşa harcamadı. Alex'i bulması gerekiyordu.

dokuz

**ALEX, PARTİ KALABALIĞINDAN KAYNAKLANIR
KAYNAKLANMAZ AYAKKABILARINI BIRAKTI.**

Çıplak ayakla çimlerin üzerinden koşarak çadırdan ve evden uzaklaştı. İlk içgüdüğü ahırlara koşmaktı, ama ışıkları görünce oranın gösteri atları ve düzinelerce seyislerle dolu olduğunu hatırladı. Bunun yerine, Hill malikanesinin arkasında bulunan, tarihi değerleri nedeniyle korunmuş olan plantasyon binalarının bulunduğu karanlık binalara yöneldi. Bir zamanlar mutfak olan ikinci binaya ulaştığında koşmayı bıraktı ve tuğla binanın ucuna yaslandı. Ay diğer tarafta olduğu için binanın gölgesinde kayboldu. Karanlıkta, meraklı gözlerden uzak, tüm acısını serbestçe ağlayabilirdi.

Neden böyle bir şey olmak zorundaydı? Tekrar bir gösteri haline gelmemek için çok uğraşmıştı. Öyle değil miydi? Briarwood'a taşındığından beri dikkatleri üzerine çekmek için yaptığı tek bir şey bile aklına gelmiyordu. Erkeklerin kendisini aramasını istememişti. Tam tersini yapmıştı, onlardan kaçınmış, onları caydırmaya çalışmıştı.

Ve onlar onu bir meydan okuma olarak

görmüşlerdi. Bu onun hatasıydı.

Dönüp kendini duvara dayadı, pürüzlü tuğlalar yanağına ve avuç içlerine batıyordu. Ve sefil,

ruhunu parçalayan acıyla. Kaybettiği şeyler için, göğsünde parçalanmış kalbi için, asla layık bir yuva bulamayan aşkı için ağladı. Ve nedenini anlamadığı için daha da çok ağladı. Hiçbirinin olmasını istememişti. İyi bir insan olmaya çalışmış, kendi işine bakmaya çalışmıştı. Ama o zaman, yaptığı, söylediği veya düşündüğü bir şey değilse, neden bu şeyler ona sürekli oluyordu?

Gözyaşlarını silerek, giydiği elbiseye baktı, karanlıkta silüetini zar zor görebiliyordu. Yüzlerce kadın bu elbiseyi giyip kendini özel hissedebilirdi. O ise kendini kirlenmiş hissediyordu, bu elbiseyi giydiği için utanıyordu. Avuçlarını elbisenin önüne koydu, sanki öğreniyormuş gibi, sanki onu itip yerine eski bol giysilerini sihirli bir şekilde ortaya çıkarabilirmiş gibi. Ama elbise yerinde kaldı, kulaklarında yankılanan eski suçlamaların somut kanıtı olarak.

"Çok gösterişlisin, Alexa." "Çok

küstahsın, Alexa."

"Sen bunu istedin."

"Ama ben öyle değildim!" diye acı içinde fısıldadı, gözyaşları taze ve sıcak bir şekilde akarken ellerini yüzüne bastırdı.

Gözyaşları kuruyana kadar, başı zonklayıp gözleri ağrıyana kadar hıçkırarak ağladı. Sonra orada, bitkin bir halde durdu, içsel gücünün duvarından geriye sadece enkaz kalmıştı. Sırtındaki çıplak deriyi kesmesine aldırmadan tuğlaya yaslandı ve sıcak, kokulu yaz gecesinde ağustos böceklerinin şarkılarını dinledi.

Uzakta, kalabalığın uğultusunun üstüne çıkan bir müzik grubunun çaldığını duyabiliyordu. Bas gitarın düşük tınısı, şarkıcının sesinin canlı çığlığı, ara sıra çalan zil sesi. Gözlerini kapatarak, Christian ile paylaştığı dansı yeniden yaşadı. Beş muhteşem dakika boyunca, deli gibi mutlu ve aşık olmuştu, bir atın sırtında hiç olmadığı kadar yükseklerle uçmuştu. Ve bir an sonra her şey bir anda yıkılmıştı. Sevinçle dolup taşan kalbi, şimdi soğuk, parçalanmış bir harabeye dönüşmüştü. Vermeye

vermeye hazır olduğu aşk, küçük kilitli kutusuna geri dönmüştü ve uzun bir süre daha oradan çıkmayacaktı.

Artık gözyaşı yoktu. Sadece kaçışının olmayacağını bildiğı saf, delici bir acı vardı.

Yakınından gelen ses hemen kulağına ulaşmadı, ta ki bir adamın düşük, kaba sesiyle küfür ettiğini duyana kadar. Adam karanlıkta bir şeye çarpmış ve küfrediyordu. Alex dikkatini topladı, tüm vücudu duymak için gerildi. Adam, sıradaki ilk binada, buzhanedeydi. Onu net olarak göremiyordu ama, bir sıra uzun krep mirt çalılarının karanlığı yoğunlaştırdığı binanın arka tarafında hareket ederken silüetini ayırt edebiliyordu.

Hain kalbi, onu bulmaya gelen kişinin Christian olabileceğı düşüncesiyle bir sıçrama yaptı. Duvara yaslanarak mutfağın ön tarafına geçmeye çalışırken, yaklaşan adamın görüş alanından tamamen çıkacağı için bu düşünciyi ve duyguyu bir kenara attı. Christian onu arıyorsa, binaların arkasına gizlice gelmezdi. Bir prens gibi patikada büyük adımlarla yürür, otokratik ses tonuyla saklandığı yerden çıkmasını isterdi. Her halükarda, onu aramaya gelmezdi. Oyunu bitmişti. Alex'in gölgelerde gizlice dolaşmak için bir nedeni olan başka kimseyle tanışmak istemiyordu.

Yola düşen parlak ay ışığına bir göz attı. Binanın diğer tarafına geçerken bir anlığına görünür olacaktı. Sadece beş metre uzaktaki krep mirt ağaçları hışırdadığında, içinde eski kaçma ve kendini koruma içgüdüleri uyandı. Partiden ve kalabalığın güvenliğinden uzaklaştıkça ne kadar savunmasız olduğunu fark etti ve ürpertici bir korku hissetti. Bu kullanılmayan binaların ötesinde sadece yoğun bir orman uzanıyordu. Christian, eğer umursuyorsa, muhtemelen onun eve otostopla gittiğine karar vermişti. Sabaha kadar kimse onu aramayacaktı.

Boğazındaki korku düğümünü yutan Alex, adama son bir kez baktı ve binanın kenarından kayarak

Koşmak için döndüğünde, bir erkek duvarına çarptı. Nefes nefese, korkudan çılgılık atamadan geriye doğru kaçtı, ama adam onu yakaladı ve kollarının arasına aldı.

"Alex!" Christian, sesinde rahatlaması belli bir şekilde haykırdı. "Tanrıya şükür! Her yerde seni arıyordum!"

Hiçbir şey söylemedi, ama buzhanenin yönüne gergin bir bakış attı. Orada olan kişi gitmişti. Ağaçlar hareketsizdi. Muhtemelen tuvalet sırasını beklemek için sabırsızlanan beyefendilerden biri olmuştu.

"Hayatım, konuşmamız gerek."

"Ne konuşacağız ki?" Alex yorgun bir sesle sordu. "Bana gayet açık geldi. Sana güzel bir para kazandım. Mutlu olmalısın."

"Robert ve onun aptal bahsi canı cehenneme," dedi Christian sertçe, farkında olmadan Alex'in kollarını daha sıkı kavradı. "Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Oh, gerçekten mi?" Alex kaşlarını kaldırdı. Sesi buz gibi bir alaycılıkla doluydu. "Bence benimle çok ilgisi var. İtalyan Buzdağı... Arkadaşların bana böyle demiyor mu?" diye acı bir şekilde sordu. "Artık onların gözünde bir kahraman olacaksın, değil mi? Ama tabii ki, sen zaten onların arasında bir efsanesin. Beni de sayarsak, yatak direğinde kaç çentik var şimdi?"

"Lanet olsun, Alex, kes şunu!" Christian onu sallayarak dedi. "Öyle değil!"

O, Christian'ın elinden kurtulurken ona baktı. "Öyle değil mi?"

"Seninle tanışır tanışmaz o lanet bahsi unuttum."

"Tabii ki öyle yaptın," dedi alaycı bir şekilde. "Bu yüzden benimle çıkmam için bu kadar ısrarcıydın. Bu yüzden, seninle bu aptal partiye gelmeyi kabul edene kadar beni takip ettin." Parmaklarıyla tek tek sayarak onun günahlarını sıraladı. Kendine baktığında yeni bir gözyaşı dalgası yükseldi. Payetlerin ve tafta kumaşın ışıltısı, gölde yansıyan ay ışığı gibiydi.

gölün yüzeyine yansıyan ay ışığı gibiydi. "Bu elbiseyi almak için bu kadar zahmete girmen, gururun gerçekten tehlikede olduğu anlamına geliyor olmalı. Bu işten para kaybetmiş olmalısın."

Christian, onun dinlemekteki inatçı reddini duyunca dişlerini sıktı. Onun hakkında en kötüsünü bu kadar çabuk düşünmesi, aralarında geçen her şeyi bu kadar çabuk göz ardı etmesi gururunu incitti. "Eğer bahsi hatırlasaydım, seni dans pistinde o duruma maruz bırakır mıydım sence?"

"Hayır," diye mırıldandı ve onun rahat bir nefes almasına hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sen bunun için fazla İngilizsin. Bir piç olabilirsin, ama tavırların kusursuz."

"Alex..."

"Yine de Robert'ın davranışı çok kötüydü, değil mi?" dedi, onun üst sınıf aksanını taklit ederek.

Christian'ın geniş omuz silkme hareketi bir yalvarma jestiydi. "Alex, seni sevdiğimi söylediğimde bana inanman için ne demem gerekiyor?"

"Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Beni ne kadar sevdiğini gördüm, kazanmam için bahis oynayacak kadar."

Elini arkasına uzatıp boynunun arkasındaki ağır altın kolye zincirini çözdü ve Christian'ın alması için avucunun içinde uzattı. Gücü tükenmiş bir şekilde mırıldandı, "Yarın elbiseyi geri göndereceğim."

Christian, elindeki altın ve koyu renkli taşlardan oluşan bileziğe baktı ama ona uzanmadı. Kalbi korkunç bir şekilde acıyordu. Gözlerinin arkasında korkunç bir baskı hissediyordu. Tanrım, bu aşk meselesi berbat bir hal almıştı! Hayatı eskiden çok daha az karmaşıktı. Kaygısız bir bekar olmanın pek çok avantajı vardı. İlişkiler hafif ve eğlenceliydi ve sonunda temiz bir şekilde sona eriyordu. Alex ile temiz bir ayrılık olmayacaktı. Pürüzlü ve kanlı olacaktı ve Alex gittiğinde, onu kendine bağlayan aşk bağlarıyla kalbini de yanında götürecekti. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Karanlık, kaybolmuş ve suçlu hissederek gözlerine baktı. Suçlu! Kahretsin, Alex'le tanışana kadar suçluluk nedir bilmiyordu! Alex ona bunu düzenli olarak hissettiriyordu. Neden buna katlanmaya devam etmek istesin ki?

Çünkü onu seviyordu.

Onu seviyordu ve o gidiyordu.

Yüzünü, ilk tanıştıklarında hatırladığı soğuk, duygusuz maskeye dönüştürmeyi başarmıştı. Yavaşça elini çevirdi ve kolye, parıldayan altın bir nehir gibi yere döküldü. Kolyenin düşüşünü izledi ve çimlere çarptığında kalbinde bir sızı hissetti.

"Alex, bunu yapma." Sesine güvenemediği için fısıldadı. Başını eğik tuttu ve gözlerini yere dikti, çünkü onun dönüp gitmesini izlerse başına ne geleceğini bilmiyordu.

"Sadece bir şey söyle," dedi Alex, kaçmak için ihtiyaç duyduğundan daha fazlasını bilmek istiyordu. "Benimle ilgili bir şey mi var... yaptığım bir şey mi...?"

Christian'ın kendi acısını dindirebilecek tek şey Alex'in acısıydı. Onun için duyduğu endişe, neredeyse en başından beri kendi bencil ihtiyaçlarını gölgede bırakmıştı. Bu yüzden, sesindeki gerginlik, belirsizlik ve incinmişlik onu uyandırdı. Bu duyguların her biri, geniş, koyu renkli gözlerinin derinliklerinde yansımıştı. Dolgun dudakları, kırılganlıkla titriyordu.

Tanrım, bu fiyasko için kendini suçluyordu! Robert Braddock'u bir daha eline geçirirse, o piçi boğazlamaktan kaçınmayacak, işini düzgünce yapıp mezarının üzerinde dans edecekti.

"Alex, bu bahis, daha iyi bilmesi gereken iki yetişkin ergen arasındaki aptalca bir meydan okumadan başka bir şey değildi. Bunda bir sakınca görmedim. Birbirimizi tanıyıp, dışarı çıkıp, biraz eğleneceğimizi düşündüm. Sana aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Hiç aşık olmamıştım," diye itiraf etti

"Şu anda her şeyin berbat olduğunu söyleyebilirim, ama seni seviyorum, bana inanmamamı düşünemiyorum bile!"

Ona inanmak istiyordu. Tüm acı ve şüphelerine rağmen, Alex onun ona inanmak istediğini biliyordu. Bu rahatlatıcı bir düşünce değildi. Onu aptal yerine koymuştu. Kendinden şüphe etmesine neden olmuştu. Kalbini kırmıştı.

Anılar geri gelerek Christian adına teklifte bulundu. O, kadının çileli hikâyesini şefkat ve sempatiyle dinlemişti. Kadın ağlarken onu kucaklamıştı. Bir erkek ve bir kadının paylaşabileceği mutlulukları ona yeniden hatırlatmıştı. Ona yeniden özel biri, bir kadın, utanılacak ve mahcup olunacak biri değil, sevilecek ve sevinecek biri olduğunu hissettirmişti. Onu, çevrelerindeki herkesin önünde kucaklamış ve duygularının ne kadar derin olduğunu, bunu kimin bildiğinin veya ne düşündüğünün umurunda olmadığını açıkça göstermişti.

Bir Adam Bir Kadını Sevdiğinde.

Tanrı yardımcısı olsun, bunun gerçek olmasını ne kadar da istiyordu.

Gözlerinde kalbi ile ona baktı, ay ışığı yüzünü tamamen aydınlatıyordu, keskin ve beyaz, hiçbir sırrı saklamadan, hiçbir gözyaşı saklamadan. Christian yaklaştı, bakışlarını onun bakışlarıyla karşıladı. Ellerini kaldırıp yüzünü avuçladı, başparmakları nazikçe elmacık kemiklerini okşadı. Daha da yaklaşarak, avuçlarını yavaşça boynundan omuzlarına ve çıplak sırtına kaydırды. Parmakları elbisesinin arkasındaki derin V kesimi izledi ve nazikçe bastırarak onu kendine çekti.

"Seni seviyorum, Alex." Dudaklarına fısıldadı, yanaklarını okşadı, alnını okşadı. Onu hem şiddetli hem de şefkatli bir kucaklamayla kendine çekti ve başının üstündeki gür, kokulu buklelere fısıldadı. "İnan bana. Lütfen, inan bana."

Alex yanağını onun göğsüne dayadı. Sıcak, nemli gömleğinin kumaşı aracılığıyla onun sağlam gücünü hissedebiliyordu. Cevabını beklerken kalbinin biraz hızlı attığını duyabiliyordu.

kendini ona sarıldı. Uzaklaşmak daha akıllıca olabilirdi. Onu terk etmek daha güvenli olabilirdi. Ama onsuz yaşamak, ondan önceki hayatına dönmek düşüncesi çok soğuk ve yalnızdı. Onun onu sevebileceği bir şans varsa, bunu değerlendirmesi gerekiyordu.

"Alex?"

Adını o kadar yumuşak bir sesle fısıldadı ki, hayal etmiş olabilirdi. "Evet," diye cevapladı, aynı yumuşaklıkla. "Sana inanıyorum."

Müzik, yatak odasının duvarındaki kitap raflarına yerleştirilmiş hoparlörlerden geliyordu. Yumuşak, dumanlı, seksi, gecenin kendisi kadar sıcak olan müzik, karanlıkta dans eden çifti sarmaladı, onları büyüünün içine çekti, ruhlarına sızdı.

Bir Adam Bir Kadını Sevdğinde...

Christian, ceketini Alex'in külotlu çoraplarıyla birlikte Mercedes'in arka koltuğuna dikkatsizce atmıştı. Kravatı yoktu, gömleğinin önündeki düğmeler de öyle. Gömlek açık duruyordu ve pürüzsüz, sert göğüs kaslarını ortaya çıkarıyordu. Alex kendini ona doğru eğdi. Kolları onun boynuna dolanmıştı, Christian ise kollarıyla Alex'in belini kavrayarak onu kendine doğru çekti. Birlikte şehvetli ritimle sallanıyorlardı. Uyluk uylukla, göğüs göğüsle temas ediyordu, her hareket bir okşamaydı, her okşama bir sonrakine yol açıyordu, müzik ve kumaşın yumuşak hışırtısı dışında hiçbir ses yoktu.

Ay, penceredeki şeffaf perdeden gümüş rengi ışığını döküyordu. Esinti, perdeyi kendi dansına kaldırdı. Havada yoğun bir şekilde hissedilen boğucu sıcaklık, güneşin etkisi kadar ruh halinin de bir sonucuydu. Christian, Alex'in yüzüne bakarken, Alex ise başını geriye eğip Christian'ın ateşli mavi gözlerine bakarken, birbirine dolanan vücutlarından ve yoğun bakışlarından bu sıcaklık yükseliyordu. Christian, dudaklarını onun dudaklarına derin bir öpücükle yapıştırırken, etraflarında buharlaşan bir sıcaklık vardı.

Diller dans ediyor, birbirine dolanıyor, birbirlerinin üzerinde kayıyorlardı. Aşkın tadını, neredeyse kaybetmekle daha da tatlı hale gelen tadını tattılar ve tadını çıkardılar.

Alex, ellerini Christian'ın göğsünü keşfetmeye bıraktı ve ona dokunmanın basit zevkinden keyif aldı. Öpücüğün açısı değiştikçe, parmaklarını onun pürüzsüz, sıcak karnının üzerinde kaydırды, siyah pantolonunun açık bel kısmına daldı ve onu kışkırttı.

Ağzını Alex'in çenesinden boynunun kavisli kısmına doğru kaydırarak, Christian elbisesinin askılarını kollarına kadar indirdi. Parmak uçlarıyla omuzlarının saten gibi pürüzsüz cildini okşadı ve ondan bir iç çekiş kopardı. Elleri sırtının kıvrımlarına doğru kayarken iç çekişi iniltiye dönüştü ve elbisesinin fermuarı aşağıya doğru inerek fısıldarken yine iç çekişe dönüştü. Tafta eteği yere düşerken parmakları kalçalarına yayıldı ve Alex onun kollarında çıplak kaldı.

O onu kendine doğru kaldırırken, Alex başını geriye attı ve göğüslerinin onun göğsünü okşamasının ve kadınlığını koruyan koyu renkli buklelerin karnına sürtünmesinin tadını çıkardı. Adam onu kollarında döndürdü ve onu büyük maun dört direkli yatağın serin pamuklu çarşafına nazikçe indirdi. Kız, yastık yığınının yaslanarak, adamın pantolonunun fermuarını indirip pantolonunu çıkardığını, sonra da dar külotunu indirip cilalı çam zemin üzerinde uzanan kalın yakut halının üzerine attığını izledi.

O, erkek hayvanın mükemmel bir örneği olarak karşısına çıktı — pürüzsüz, sert kaslı, güzel bir şekilde tahrik olmuş. Bakışları onun yüzündeydi, arzularının her nüansını okuyor, kendisinininkinin yoğunluğunu iletiyordu. İnce, ipeksi saçları alına dökülüyordu. Bir damla ter göğsünün ortasından aşağı süzülüyordu. Yatağın ağırlığı altında yatak çöktü, bir dizini yatağa koydu ve Alex'e doğru kaydı.

Ona dokunmadan önce bile onu hissetti, ondan yayılan o müthiş gücü hissetti ve heyecan verici bir titreme onu sardı.

Sol koluyla kendini destekleyerek üzerine eğildi, sağ eli bacağını yukarı doğru kaydı. Öpüşmek için eğildiğinde, başparmağıyla kadının ateşli kadınlığını okşarken, ağzıyla onun inlemelerini yakaladı. Alex kalçalarını yataktan kaldırdı ve ona doğru kıvrıldı.

okşadı, daha derin bir temas için yalvardı. Ve o dokunuşunu geri çektiğinde, hayal kırıklığıyla inledi. Ama sonra ağzı göğsüne değdi ve dikkatini oradaki enfes hislere odakladı — sıcak, ıslak ağzının meme ucuna her dokunuşunda hissettiği karıncalanma, dişleri tenini okşadığında içinden geçen kıvılcımlar. Onunla sevişirken her şeyi unutturdu. Geçmiş unuttu, çekingenliğini unuttu, onu ve birlikte yarattıkları güzel, şehvetli uyumu dışında her şeyi unuttu.

Müzik, dansçıların inlemeleri ve iç çekmeleriyle, çarşafırlara sürtünen tenlerin fısıltılarıyla karışarak, blues ve soul tınılarıyla devam etti. Fırtına habercisi sıcak ve boğucu bir esinti esti. Dağların üzerinde bir yerlerde gök gürültüsü çaktı, ama onlar duymadılar. Ruhlarının derinliklerine işleyen duyguların ifadesine, müziğe çok kapılmışlardı.

Bir Adam Bir Kadını Sevdiğinde...

Christian, Alex'in karnına doğru ağzını kaydırđı ve onun tenini tattı. Dili göbeğine daldı, daha aşağıya kaydı ve onun kadınlığının tatlı, sıcak çiçeğini tembelce okşadı. Alex, nemli havayı solumak için nefes nefese kalırken göğsü inip kalkıyordu. Elini Christian'ın saçlarına doladı ve inleyerek sırtını yukarı doğru kıvırdı, çıplak ayağını terli sırtında yukarı aşağı kaydırđı. Zevk giderek arttı, onu daha da yükseklere taşıdı, ama asla doruğa ulaştırmadı.

Christian geri çekildi, onu karnının üstüne çevirdi ve uyluklarının arkasından, kalçalarının kıvrımlarından, belinin hassas çukuruna kadar öperek yavaşça bir öpücük kondurdu. Tüm vücuduyla onu okşayarak üzerinde kaydı, bacaklarının arasına yerleşip boynunun yanını ısırarak için eğildi.

"Sana ihtiyacım var, Alex," diye karanlık bir sesle mırıldandı ve kulağına burnunu sürttü. "İçinde olmaya, etrafımda olduğunu hissetmeye ihtiyacım var. Hiç kimseye —kimseye—senin kadar ihtiyacım olmadı."

Bu itiraf, onun içinde derin bir korku uyandırdı. Alex onun bir parçası olmuştu. Hiçbir kadın ona bu kadar yaklaşmamıştı. Hiçbir kadın onu incitecek kadar güçlü olmamıştı.

Başka hiçbir kadın, içinde bu kadar vahşi bir sahip olma ve koruma ihtiyacı uyandırmamıştı. Bu kadın dışında başka hiçbir kadın.

Bir erkek bir kadını sevdiğinde...

Kadın onun altında kıvrıldı, sırtını kavisleyerek temas aradı. "Ben de sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, başını çevirip dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Al beni, Christian. Beni tekrar cennete götür."

Yatağın üzerinde yuvarlandılar, Christian Alex'in üzerine uzanmış, Alex'in sıcaklığı Christian'ın karnına baskı yaparken, Alex'in elleri Christian'ın başının iki yanında duruyordu. Alex başını geriye atmış, göğüsleri muhteşem bir şekilde öne doğru çıkmıştı. Christian bir mor ucu ağzına almak için yukarı doğru eğildi ve Alex kollarını Christian'ın etrafına doladı, nefes nefese kalana kadar onu orada tuttu.

"Seni seviyorum, Alex," diye homurdandı Christian, onu penisine indirirken.

Christian onu gücüyle, özüyle doldururken Alex nefesini tuttu. Vücudu onun etrafında gerildi ve sıkılaştı, onu en çok istediği, en çok ihtiyaç duyduğu yerde, derinlerinde tuttu. Kendini kaldırdı ve yavaşça onun üzerine kaydı, hissi uzatmak için. Christian onu öptü, ağzı sıcak, açgözlü, aç bir şekilde onun ağzına eğildi, dili onun içine daldı.

Bu tarif edilemez bir duyguydu — sevdiği adamla samimi bir şekilde birbirlerine bağlı olmanın muhteşem, gizemli ve korkutucu hissi. Birbirlerine çok yakındılar, çok uyumluydular. Duygularının fiziksel ifadesi o kadar güzeldi ki, içindeki engelleri yıkıp kalbine ulaştı. Ve bu adamın üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu düşününce biraz titredi. Onu bu kadar yakına almaması gerektiğini, onu bu kadar çok sevmemesi gerektiğini, bu tür bir mutluluğu hak etmediğini söyleyen küçük sesi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Aklına duman gibi sızmaya çalışan o karanlık düşünceleri dışarıda bıraktı. Christian'a güçlü bir şekilde yaklaşarak onu derin ve sert bir şekilde içine aldı ve enfes bir duygu patlaması her şeyi silip süpürürken nefes nefese kaldı.

Christian'ın kontrolü, uzak tepelerde şimşek çakarken ve Alex'in vücudu onun vücudunu ok gibi gergin, kaygan bir şekilde okşarken bozuldu.

terliyor, artan tutkuyla titriyordu. O, onun sevdiği kadındı — kalbindeki her şeyle, onu o yapan her şeyle, gerçekten sevdiği tek kadındı. Onu neredeyse kaybetmişti ve bu gerçeğin farkına varmanın korkusu, onu kendine sıkıca sararken yeniden içini kapladı.

Onu kendine ait kılmak, ona sahip olduğunu tekrar damgalamak için çaresiz bir ihtiyaçla, onu altına aldı ve içine girdi, daha önce hiç bilmediği bir şekilde acil ve korkmuş bir şekilde. Aşk, diğer kadınlarla paylaştığı hoş yüzeysel duyguların ötesine ulaştı. Kalbinden daha derine işledi, ruhuna dokundu, onu asla anlayamayacağı bir şekilde sonsuza dek değiştirdi.

Alex'in yüzüne, bir nefes uzaklıktan, parıldayan kehribar rengi gözlerine baktı ve kendi duygularının yansımasını gördü. İkisi de, coşku doruğa ulaşp onları zirveye taşıdığında birlikte inlediler. Sonra birbirlerine sarıldılar, bitkin ve terli, çarşaflara dolanmış, iç çekişleri müziğe karışarak kayboldu, duyguları etraflarındaki boğucu havada yoğun bir şekilde asılı kaldı.

Bir erkek bir kadını sevdiğinde.

Ve gecenin sessizliğinde fırtına yaklaşıyordu.

on

"LANET OLASI DİLENCİ BENİ ISIRMAYA ÇALIŞTI!" diye bağırdı **CHARLIE**.

Terminator'un ahırından öfkeyle fırlayıp kapının alt kısmını sertçe kapattı, aceleci hareketleri yüzündeki sert bakışlarla çelişiyordu. "Kolumu koparmaya çalıştı, o lanet olası herif!"

Atına en kötü bakışını attı, gözlerini kısarak kaşları ve tombul, allıklı yanakları arasında sadece birer çizgi kalana kadar. Çılgın gözlü kısırağa parmağını salladı. "Bir sonraki durağın konserve fabrikası, unutma."

"Bana kalırsa, bu ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye mırıldandı Christian.

O, günün ilk yarışması için giydiği bej renkli pantolon ve bembeyaz gömlekle koridorda duruyordu. Gömleği uzun süre bembeyaz kalmayacaktı. Gece boyunca kükreyen fırtına, boğucu sıcağı hafifletmek bir yana, nemi daha da yoğunlaştırmıştı. Ayrıca, zeminin üst tabakasını çamur oluşacak kadar ıslatmıştı; bu da ringde zorlu bir zemin ve seyisler ile çamaşırhane hizmetleri için bolca iş anlamına geliyordu.

Henüz sabahın ortası bile olmamıştı, ama sıcaklık çoktan 80 derecenin üzerine çıkmıştı. Sinirler de aynı oranda gerilmişti. Çok daha fazla yüksek sesli tartışma vardı.

Her zamankinden daha fazla ahır, kulakları dikilmiş daha fazla at, basit işlerden şikayet eden daha fazla seyis. Birçok ahırın ızgarasına asılı büyük kare elektrikli vantilatörler, atları serin tutmak için durmadan uğultu çıkarıyordu. İnsanların öfkeleri konusunda ise yapılacak bir şey yoktu. Öfkeleri, boğucu esinti kadar düzensiz bir şekilde yükselip alçalıyordu ve beton üzerinde çelik nallı atların seslerine ve kaset çalarından çalan rock müziğine staccato aksanlarını ekliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Christian, kıza bakarak.

Charlie ona sert bir bakış attı, sağ kulağındaki üç gümüş küpe uyarı çanları gibi birbirine çarptı. Bir çift genç avcı yanlarından geçene kadar konuşmak için bekledi. Avcıların bakıcıları duyamayacakları bir mesafeye varır varmaz, işverenine sertçe çıktı. "Çok umursuyorsun. Benden kurtulduğuna çok sevindin, değil mi? Ve ben farkında bile olmadan beni kirli işlerini yapmak için kullanıyorsun." Ona alaycı bir şekilde baktı, onu gölet pisliğinden daha aşağı bir yaşam formu olarak gördüğünü açıkça ifade etti. "Sen tam bir alçaksın. O attan daha iyi değilsin," dedi ve omzunun üzerinden Terminator'a başparmağını doğrulttu. Terminator kulaklarını dikip başını salladı. "Hatta daha kötüsün. En azından o gerçek yüzünü gösteriyor."

Christian kaşlarını çattı. Haber, damatların arasında ses hızıyla yayılmıştı. Şüphesiz, Alex, Robert ve kendisinin partide sergilediği çirkin sahne, şimdiye kadar gösteri alanının her köşesine ulaşmıştı. Muhtemelen, satış standında donut yerken en çok konuşulan konu buydu. Gösteri sekreterleri de muhtemelen küçük ofislerinde bu konuyu konuşuyorlardı. Sabah duyurularında bu olayın özetinin hoparlörden duyurulmamış olması şaşırtıcıydı.

Derin bir nefes aldı ve yumruklarını beline koydu. Charlie'nin onu kullandığı konusunda yarıdan fazla haklı olduğu düşüncesi, suçluluk duygusunu daha da artırdı. Pişman olsa da olmasa da, bunu ona itiraf etmeyecekti, ama Alex ile olan ilişkisi konusunda ona gerçeği söyleyecekti.

"Söylentileri biliyorum Charlotte," dedi, neşeli, çekici haylazın izleri tamamen kaybolmuştu. Her zamanki ciddi haliyle bakıyordu.

kardeşler. "Ben de gerçekleri biliyorum. Alex'i çok seviyorum. Bu küçük haberi dedikoducu arkadaşlarına yaymaktan çekinme."

Charlie çenesini eliyle ovuşturdu ve ona uzun, ölçen bir bakış attı. Sonunda omzunu silkti ve turuncu tişörtünün askısını yukarı çekti. "Belki de yaparım." Sözlerini isteksizce söyledi.

Christian, kızın ellerini bol haki şortunun ceplerine sokarken spor ayakkabısının burnunu betona sürmesini izledi ve birdenbire kızın saygısını istediğini fark etti. Tanrım, gerçek bir Atherton'a dönüşüyordu! Saygınlık, sorumluluk, sevgi. Yenilgiyi kabul ederek içini çekti ve omuz silkti.

"Yüzün çok asık," dedi Alex neşeyle, ofisten çıkıp gelirken kırıbaıyla Christian'ın pantolonunun poposuna hafifçe vurdu. Christian'ın giydiği bej pantolon ve beyaz bluzla hemen hemen aynı kıyafeti giymişti. Bluzu sıcaktan dolayı kolsuzdu. Christian'ın kolları dirseklerine kadar düzgünce kıvrılmıştı, güçlü bronzlaşmış kolları ve pahalı platin saati görünüyordu. Bakışları, pantolonunun kalça kaslarına yapıştığı şekilde takdirle durdu.

"Bu lanet olası sıcaklık yüzünden," diye homurdandı Christian, eğilip ona hafifçe öpücük kondurarak. "Ve senin o çılgın hayvanla grand prix pistine çıkacağını düşünmek."

Alex iç geçirdi ve nemli saçlarını eliyle geriye doğru taradı. "Lütfen bu konuyu açmayalım."

Christian dişlerini gıcırdatarak kestane rengi ata öfkeyle baktı. "Az önce Simmonds'a saldırmaya çalıştı."

"İyi misin?" Alex, gelinin çenesinin sert duruşunu ve gözlerindeki kısa süreli tereddüt ifadesini fark ederek damada sordu. Charlie, olduğundan daha sert davranmayı severdi. Bu konuda birçok ortak noktaları vardı.

"İyiyim. Patron biraz abartıyor," dedi sakın bir sesle, bakışlarını Christian'ın yüzüne sabitleyerek. "Lanet domuz beni ısırmaaya çalıştı, hepsi bu. Her gün aynı şeyi yapıyor."

En azından kızın Alex'e olan sadakatini takdir etmek zorundaydı, diye düşündü Christian, boynunun arkasındaki gerginliği ovuşturarak.

Alex, Terminator'ın ahırına baktı ve atı düşünceli bir şekilde izledi. At huzursuzdu, yem kutusunun önünde şizofrenik bir tavırla bir ileri bir geri dolanıyordu. Soluk kestane rengi tüyleri, boynu ve yanlarında terden dolayı yer yer koyulaşmıştı. Gerginliği dalgalar halinde yayılıyordu.

O, bu tür bir gösteriye hazır değildi. Çalkantılı kariyeri boyunca önemli miktarda ödül parası biriktirerek bu gösteriye katılmaya hak kazanmıştı. Alex'e engelleri aşabileceğini kanıtlamıştı, ancak rekabetin artmasıyla birlikte mizacı da kötüleşmişti. Böyle bir gösteri, havada belirli bir heyecan yaratıyordu. Bakıcılar daha meşguldü, ahırdaki genel telaş artmıştı. Gösteri alanı, izlemeye geldikleri atların kalitesi ve rekabetten heyecan duyan seyircilerle doluydu. Biniciler de kendi gerginliklerini yayıyorlardı. Bu, ödül olarak küçük sahte altın kupaların verildiği önemsiz bir eğitim gösterisi değildi. Bu, rekabetin en üst kademesiydi. Buradaki atlar on binlerce, hatta yüz binlerce dolar değerindeydi. Biniciler uluslararası yarışmalarda yarışmış, Olimpiyatlarda binmiş kişilerdi. Grand Prix'nin ödül parası elli bin dolardı.

Hayır, Terminator engelleri aşamıyordu. Baskıya dayanamıyordu. Alex bunu biliyordu. Ayrıca, Terminator'ı ve ahır arkadaşını başka bir antrenöre götüreceğini de biliyordu.

Bakışları bir sonraki bölme kaydı. Orada, A Touch of Dutch uzak tarafta durmuş, iki Heather'ın bakımına sakın bir şekilde boyun eğiyor, yanındaki kutuya asılı vantilatörden gelen esintinin tadını çıkararak uyukluyordu.

"Sana onun kadar iyi, hatta daha iyi beş tane bulabilirim," dedi Christian yumuşak bir sesle, arkasında o kadar yakın duruyordu ki, vücut ısısını hissedebiliyordu. "Burada sorun o değil, Alex."

Hayır. Sorun onun bağımsızlığıydı, diye düşündü Alex. Bu, bedelini ödemek, kendi yolunda ilerlemek ve geçimini veya başarısını başkasına bağımlı hale getirmemekle ilgiliydi. Bu, şeytanlarla savaşmak ve kazanmakla ilgiliydi. Christian ondan kendisine güvenmesini istiyordu, ama o bunu yapamazdı. Onu seviyordu, ama kendisini kurtarmasına izin veremezdi, çünkü bir dahaki sefere de orada olacağına inanamazdı.

"Bir saat sonra pregreen sınıfında iki dersim var," diye mırıldandı, ona bakmadan. "Çalışmaya başlasam iyi olur."

Ellerini kaldırıp omuzlarındaki gerginliği ovuşturdu ve ciğerlerinden uzun bir nefes aldı. Bırak gitsin, zorlama, dedi kendi kendine ve bu günlerde bunun söylemesi yapmasından çok daha kolay olduğunu düşünerek hüzünle gülümsedi, çünkü bu kronik sorumluluk duygusu yerleşmişti. Alex'i döndürüp kehribar rengi gözlerine bakarken, içinde çalkantılı bir duygu karışımı dolaşıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, başını onun başına yaklaştırarak.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Alex, parmak uçlarına yükselerek

"Sadece hayatımı yönetmeye çalışma."

Dikkatle ayakta durarak topuklarını birbirine vurdu ve ona şık bir selam ve göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım."

Ama uzaklaşırken, şüphelerin saldırısına uğrayan gülümsemesi soldu.

Christian yeni ahıra ve Quaid Çiftliği'nin mavi rengiyle kaplı box stalls sırasına ulaştığında, Rylan homurdandı. Christian kaşlarını kaldırdı. Ry, Diamond Life'ın ahırının açık kapısının yanında oğlunun elini tutan karısına karanlık bir bakış attı. "Bir kadınla ilişkiye gireceksen, onun sana kulak verecek kadar akli başında olduğundan emin ol."

"Bunun için çok geç," diye mırıldandı Christian alaycı bir şekilde.

İşvereni onu görmezden geldi ve yerine hamile karısına dönerek gürleyen bir kara bakış attı. "Bu sıcakta dışarıda olmamalısın, Mary Margaret."

"Oh, yapma tatlım." Maggie ona kirpiklerini kırıştırdı ve boş eliyle geniş kenarlı hasır şapkasının tepesine hafifçe vurdu. "

güneş şapkam ve güneş elbisem var. Bir atı kaplayacak kadar güneş kremi sürdüm. Ayrıca, ben bu sıcakta eriyip gidecek bir mum meyve değilim."

Christian eğilip Maggie'nin bekleyişle yukarı doğru çevirdiği yanağına bir öpücük kondurdu ve ona gülümsemeden edemedi. "Bence çok çekici görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi, oğlunun elini bırakıp biraz garip bir şekilde dönerek sarı elbisesini ve kocaman karnını göstererek kendini beğenmiş bir şekilde.

Ry burnunu çekti. "Evet, sıcaktan bayılıp yere yığıldığında onu yerden kaldırırken ne kadar çekici görüneceğini göreceğiz."

Maggie ona öfkeli bir bakış attı.

"Maggie sınırlarını biliyor olmalı," dedi Christian pek ikna olmuş gibi görünmeden.

"Hiç bilmedi," dedi Ry düz bir sesle. "Neden şimdi bilmeye başlasın ki?"

Christian bu konuyu tartışmaya niyetli değildi. Buna hakkı da yoktu. Alex'i yapmaya kararlı olduğu bir şeyden vazgeçirmeye çalışmayı yeni bitirmemiş miydi? Alex'in sınırlarını bildiğine kesinlikle inanmıyordu. Ya da belki de biliyordu, diye düşündü, şüpheleri yeniden aklına gelince kaşlarını çatarak.

"Buddy Quaid, o ahırdan çık!" Ry, genç aygır Diamond Life'ın hazırlandığı ahıra giren oğluna sert bakışlarla bağırdı.

"Ama ben sadece Marlin'e yardım edecektim," dedi çocuk, babası onu kucaklarken kaşlarını çatarak.

"Marlin'e yardım etmek için daha uzun olmalısın," diye açıkladı Ry, çocuğu futbol topu gibi kolunun altına sıkıştırarak.

"Ama ben büyüğüm," diye itiraz etti Buddy, babasına baş aşağı bakarak. "Ben büyük bir ağabey olacağım."

"Ağabeyler annelerine yardım eder," dedi Katie Leone, kendi ağabeyinin yanına gelerek, ağabeyi eğilip ona özenle bir öpücük verdi. Yeğeninin çenesini gıdıkladı ve yeğeni çığlık atıp kıvranırken güldü.

"Bebek bakıcılığı nasıl gitti?" diye sordu Christian, Isabella'yı Nick'in kollarından alıp burnunu onun burnuna sürterek. Bebek hemen anlamsız sözlerle onu eğlendirmeye başladı, konuşurken küçük elleriyle el sallıyordu.

"Harika," dedi Nick, Katie'yi geriye çekip kucakladı. "Isabella bir melek."

"Evet, öyle, değil mi?" dedi Christian, koyu renk gözlü küçük kıza gülünç bir şekilde gurur duyarak, sanki onun iyi davranışlarından bir şekilde sorumluymuş gibi. Sanki onun babasıymış gibi. Tanrım, diye düşündü, zorlukla yutkunarak.

"Belki de bu sıcakta dışarı çıkmaması gereken sensin, tatlım," dedi Maggie, ona mizah ve sempati karışımı bir bakış atarak. "Biraz solgun görünüyorsun."

Kadın fazlasıyla algısı güçlüydü. Onun sözlerini görmezden gelerek, Katie ve Nick'e döndü. "Alex, ikinizin bebek beklediğini söyledi."

"Listeye yazıldık," dedi Nick, parlayan kahverengi gözleriyle karısını kucaklayıp gülümserken.

Katie bu fıkirden biraz fazla gergin görünüyordu. "Uzun bir bekleyiş olabilir," dedi, pembe tül eteğinin kıvrımlarıyla uğraşarak.

"Her neyse, tebrikler canım," dedi Christian içtenlikle Isabella'yı ona verirken. "Harika bir anne olacaksın."

Katie gülümsedi ve bakışlarını başka yöne çevirerek ani gözyaşlarını geri tuttu.

"Alex'i bulsak iyi olur, değil mi?" Nick nazikçe önerdi ve onu uzaklaştırdı. Omzunun üzerinden diğerlerine özür dilercesine baktı, ama mutlu bir ses tonuyla, "Hey, gösteriden sonra bizim evde akşam yemeği var. Annemin özel kalın hamurlu pizzası ve onu yutmak için bolca soğuk içecek var," dedi.

"Benim söylediğim bir şey miydi?" Christian, Nick'in kolunu Katie'nin omzuna doladığı ve koyu renk saçlı başını ona doğru eğerek şefkatle baktığı ikilinin uzaklaşmasını izlerken mırıldandı.

"Sadece kendine biraz güvenmiyor," dedi Maggie, gözleri endişeyle dolu.

Ry, oğlunu yere indirirken kaşlarını çatı. "Ve bunun kimin suçu olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Rylan, bırak gitsin," dedi Maggie yorgun bir şekilde, onun meşe gibi vücuduna yaslanarak. "Annen seni uzun zaman önce terk etti. En iyisi bunu geçmişte bırakmak."

"Evet," dedi düşünceli bir şekilde, "ama geçmişin bizi ne sıklıkla rahatsız ettiğini bir bak."

Christian, atını kontrol etmek için ahıra girdi, zihni bir kez daha Alex'e gitti. Şüpheleri doğruysa, onu risk almaya iten şey onun geçmişiydi. Bu geçmişin onu ne kadar süre rahatsız etmesine izin verecekti? Daha da önemlisi, onu yok etmesine izin vermeden onu durdurabilecek miydi?

Charlie, kızıl kırsığın parlak tüylerini bir bezle sildi, ardından Alex'in botlarını başka bir bezle sildi ve gösteri ringine çıkmaya hazırlanırken at ve binicinin üzerindeki her türlü çamuru temizledi. Eğer kusursuz görünmezlerse, bu seyisin suçu olmayacaktı.

"Heather C.'nin Rugby'yi hareket ettirmesini sağla," dedi Alex, ceketini düzelterip omuzlarının arasında akan terin hissine yüzünü buruşturarak. "Eğer o sadece oturup dedikodu yaparsa, sırtı gerilir."

"Endişelenmeyin hanımefendi. Ben kırbaı kullanırım," dedi Charlie.

"Ve Duchess'le işim biter bitmez onu buraya getirmeni istiyorum."

"Tamam."

Eyer demirinin görünür kenarını parlatırken, seyis aniden omzunun üzerinden şüpheli bir bakış attı ve hakaret edilmiş gibi sertleşti.

"Ne istiyorsun lan?" diye bağırdı. "Burada yüzünü göstermeye ne cüret edersin! Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Alex'in bakışları hemen ringden, atının yanında duran, koyu renk güneş gözlüğü takmış ve utangaç bir ifadeyle duran yakışıklı adama kaydı. Robert Braddock. Charlie'nin bu adama karşı tepkisi ateşliken, Alex'inki buz gibiydi. O, sanki dünyanın kraliçesiymiş ve adam da pis, hain, çiçek bozuğu bir köylüymüş gibi, ondan çok daha uzun boyuyla ona tepeden bakıyordu.

Adam gergin bir şekilde boğazını temizledi ve güneş gözlüklerini çıkardı, ortaya korkunç bir akşamdan kalma izleri çıktı. "Seninle biraz konuşabilir miyim, Alex?"

"Ne için?" diye sordu Charlie. Braddock'un koluna vurarak, onun zonklayan kafasının dayanamayacağı kadar tiz bir sesle onu azarladı. "Git buradan, seni lanet olası herif! Hanımefendimin duymak isteyeceği hiçbir şeyin yok! Hepimiz senden bıktık artık. Utanmalısın..."

"Utaniyorum," diye itiraf etti Braddock, ona kararlı bir bakış atarak. Sözleri, ona bir tane daha atmak için kolunu geriye çekmiş olan kadının kolunu durdurdu.

İkisi de Alex'e bir işaret bekleyerek ona baktılar. Alex, Charlie'ye başını sallayarak gitmesini işaret etti. Kız, Braddock'a uyarıcı bir şekilde parmağını sallayarak, isteksizce ringe doğru bir adım attı. "Bu iyi bir şey olsa iyi olur, Bobby, yoksa bana hesap sorarsın. Değil mi?"

"Tanrım, bu kız başka bir şey," diye mırıldandı Braddock, zonklayan şakaklarını ovuşturarak. "Bu kız küstahlığı litrelerce satabilir ve yine de fazlası kalır," dedi, patentli iyi çocuk gülümsemesini Alex'e çevirerek.

"Bana ne söylemek istiyordunuz, Bay Braddock?" diye sordu Alex, kare yüzündeki çekici gülümsemeyi bir anda dondurarak. Önceki gece açılan yaralar, onun kolayca affedebilmesi için hala çok hassastı. "Lütfen kısa olun, yakında binmem gerekiyor."

"Dün gece için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, çekiciliğini yitirmiş olduğu için sevimli bir pişmanlık göstermeye çalışarak. Başını eğdi ve ona çocuksu bir gülümseme attı. "Gerçekten üzgünüm, Alex."

"Bu her şeyi düzeltir mi?" diye sordu Alex, yakışıklı ve çekici bir adamla yaşadığı bir başka kavganın küllerinden kalan soğuk öfke içinde birikiyordu. Adam, görünüşünün ve konumunun her şeyi yapabileceğini düşündüğü için. "Sanmıyorum."

Braddock'un kan çanağına dönmüş koyu renkli gözleri biraz parladı. Çenesi biraz sertleşti. Tekrar konuşurken sesindeki tatlılık biraz kaybolmuştu. "Kötü bir niyetim yoktu."

Alex ona gözlerini kırpmadan baktı. "Beni alay konusu yaptın. Kendi eğlencen için benim hayatımla oynayabileceğini sandın."

"Özür diledim." Sabrı artık iyice tükeniyordu, yüzünde Alex'in başkalarının sık sık gördüğünü sanmadığı bir sertlik belirdi. "Biliyor musun, belki başlangıçta biraz daha dostça davransaydın, bunların hiçbirisi olmazdı."

Onun sesi ve sözleri Alex'in hassas bir noktasını vurdu. "Üzgünüm Bay Braddock," dedi soğuk bir resmiyetle, "ama bunu hak ettiklerini düşünen erkeklere 'dostça' davranmak zorunda hissetmiyorum."

Bunun üzerine Alex atını ileri doğru itti ve arenaya doğru ilerlerken kaskının kayışını bağladı. Atını yavaşça daireler çizerek sürerken, Robert Braddock'un ona öfkeyle baktığını gördü, sonra da botlu topuklarını döndürüp öfkeyle uzaklaştığını fark etti. Kendine bir düşman edinmişti, ama şimdi bunun üzerinde durmaya vakti yoktu.

Öğleden sonra geç saatlerde herkes ceketlerini çıkarmış, yargıçların onayıyla gömlek kollarıyla binmeye başlamıştı. Sıcaklık yüz dereceye doğru bir derece daha yükselmiş ve sabahki hafif esinti tamamen kesilmişti. Green Hills'in çevresindeki yoğun ormanlık tepelerin üzerinde nemli ve puslu bir hava hakimdi.

"Bugün onları paramparça edecek. Değil mi, koca adam?" Tully, Terminator'ün ahırının tel ızgarasına elini vurarak bağırdı.

Kısırlaştırılmış at, eyerlenmiş ve ahırın iki yanına bağlanmıştı. Çömelmiş, gözleri vahşi bir şekilde ileri atıldı ve bağlarını çekerek ileri doğru hamle yaptı.

Tully güldü ve ahır tekrar vurdu. "Şuna bakın. Gitmek için sabırsızlanıyor!"

"Bay Haskell, lütfen bunu yapmayın," diye bağırdı Alex, Tully tekrar ızgaraya vurmaya başlarken içgüdüsel olarak Tully'nin bileğini tuttu.

İri adam dönüp ona baktı, etli yüzünde öfke ve merak karışımı bir ifade vardı.

Alex aniden elini bıraktı ve geri çekildi. "Onun oyununu soyunma odasında bırakmasını istemeyiz, değil mi?"

"Hayır," dedi Haskell yavaşça, alnındaki teri silmek için mendilini çıkardı.

Aniden yakından incelenmesinden rahatsız olan Alex, ondan uzaklaştı ve eğilip eldivenlerini ve kırbacını ekipman çantasından çıkardı. Tully Haskell'ın zengin ve ünlülerle kaynaşmakla meşgul olup onu kontrol etmekle uğraşmayacağını içtenlikle diledi. Hem o hem de Terminator zaten yeterince gergindi. Grand Prix için parkur hazırlanıyordu. Birkaç dakika sonra sürücüler parkuru yürüyerek mesafeleri ölçüp strateji belirleyeceklerdi. Alex dikkatinin dağılmasını istemiyordu.

"Görüyorum ki henüz aklın başına gelmemiş," dedi Christian kuru bir sesle.

Gözlerini kapattı, başını kaldırıp onun kendisine mi yoksa Tully'ye mi konuştuğunu görmek istemiyordu. Tam da ihtiyacım olan şey, diye düşündü, ikisinin burada, Hill'in ahırında tartışmaya başlaması. Harika.

"Atherton, temizlemen gereken ahır yok mu?" diye sordu Tully alaycı bir tonla.

Christian adama soğuk ve küçümseyen bir bakış attı ve ondan uzaklaşarak Alex'e odaklandı. Terminator'ı ısınırken onu izlemişti. Haydut, onunla kaçmak için elinden geleni yapmıştı. Her adımında onunla mücadele etmişti. Ve şimdi ahırında durmuş, sanki şeytanlar tarafından ele geçirilmiş gibi görünüyordu — gözlerini deviriyor, dişlerini gıcırdatıyor, arka ayaklarıyla tekmeliyordu. At deli gibi görünüyordu ve

Alex'in tekrar ona binmesi düşüncesi Christian'ı aynı uçurumun kenarına sürükledi. Daha önce verdiği müdahale etmeme sözü, sevdiği kadını korumak için aniden ortaya çıkan baskın ihtiyaç yüzünden bir kenara atılmıştı.

"Christian, bunu tartışmayacağız," dedi Alex, biraz olsun sakinleşmeye çalışarak dikleşti.

"Bu kadar inatçı olma, Alex!" dedi, öfkesi sıcak dalgasına rakip olacak kadar alevlenmişti. Kolunu tutup onu tezgaha doğru çevirdi. "Şuna bak. Zavallı hayvan tamamen kafayı yemiştir!"

"Karışma, Atherton," dedi Tully, Christian'ı bir adım geri iterek. "Onu seninle yatması için baştan çıkardın, ama sana yenilmesi için baştan çıkaramazsın."

"Seni piç!" Christian, öfkesinin sisinde İngiliz soğukkanlılığını yitirerek bu kelimeyi tükürdü. Bu kaba saba adamdan almak istediği her şeyi almıştı. Haskell'in Alex'e olan aşkını ucuz dedikodulara dönüştürmesine izin vermeyecekti. Tamamen içgüdüsel olarak hareket ederek, kolunu geri çekti ve Haskell'in burnunu tek bir güçlü yumrukla kanattı.

"Christian, dur!" Alex bağırdı.

Tully'den gözlerini ayırdı. Tully, mendilini burnuna tutarak kendi kanıyla kırmızıya boyarken, küfürler savuruyordu. Alex'e baktığında aklı başına geldi. Alex ona çok kızgındı. Gözleri, uğursuzca indirilmiş siyah kaşlarının altında altın rengi bir ışıkla parlıyordu. Çenesi, onun çok iyi tanıdığı o uğursuz açıyla kalkmıştı.

"Gitsen iyi olur," dedi. "Alex, lütfen..."

Alex, Alex'in vereceği her türlü açıklamayı engellemek için ellerini kaldırdı. "Git. Hemen."

"Peki," dedi, kendini toparlayarak, sırtını düzelterek, omuzlarını dikleştirerek, aristokrat burnunu biraz kaldırarak. Aşk, onu kavgacı bir zorba haline getirmişti. Bu, onu dilenmeye

yalvarmaya başladı. Kimin ihtiyacı vardı ki? "O haydut seni çitin üzerinden fırlattığında sempati bekleme."

Green Hills Grand Prix'sine otuz at katılmıştı. Üçü sıcak çarpması nedeniyle diskalifiye edilmişti. Terminator bunların arasında değildi. Christian, Alex'in atı yavaş bir daire çizerek çalıştırmaya çalışmasını Diamond Life'tan izledi. Kısırlaştırılmış at yürümek istemedi, bunun yerine bir dizi sıçrama ve zıplamayla dans etti, başı yukarıda, burun delikleri genişlemişti. Tüyleri terden neredeyse siyahlaşmıştı, boynunda beyaz köpükler oluşmuş ve ağzından damlıyordu. Alex onun üzerine oturdu, büyük atı kontrol altında tutmanın gerginliğiyle sırtı kaskatı kesilmiş, kollarındaki kaslar belirginleşmişti. Christian'ın midesi bulandı.

"Bana sorarsan, başına gelenleri hak ediyor," diye homurdandı Robert, Christian'ın atının etrafında gri atını döndürerek.

Christian ona sert bir bakış attı. "Kimse sana sormadı."

Braddock içinden küfretti. "Senin neyin var? Bir kadın yüzünden kendini bu kadar sıkıştırıyorsun. Bu sana yakışmıyor."

Bu, arkadaşına bir kadının kalbini kazanabileceğine dair küstahça iddiaya giren Christian Atherton'a pek benzemiyordu, ama son birkaç hafta içinde değişen Christian Atherton'a çok benziyordu. Kısa sürede büyük bir gelişme ve değişim göstermişti. Bu gelişimin acıları hâlâ onu yakıp kavuruyordu, bu da kare çenesindeki gerginlik ve omuzlarındaki gerilimden belliydi.

Braddock sırtıttı. "Neden küçük kara defterimden birkaç birinci sınıf kız çağır mıyorum? Bu gece DC'ye gidip o sivri dilli küçük yılanı aklımdan çıkaralım."

Christian ona tamamen küçümseyen bir bakış attı ve atını uzaklaştırdı. "Büyü artık, Robert."

Arkadaşına duyduğu tiksinti kadar kendine de tiksiniyordu. İçinde savaşılan çalkantılı duygulardan hoşlanmıyordu. Yeni duygularla başa çıkmaktan hoşlanmıyordu. Saygınlık konusunda iyi olacağından hiç emin değildi. Alex'in onurunu savunmak için yaptıklarına bakın. Müvekkilinin burnuna yumruk atmıştı! Bunun için onu sevecekti. Lanet olsun, Alex'in onurunu savunmak için yaptıklarına

saygınlık konusunda iyi olacağından hiç emin değildi. Alex'in onurunu savunmak için ne yaptığını bir düşünün. Müşterisinin burnuna yumruk attı! Bunun için onu sevecekti. Lanet olsun, inansın ya da inanmasın, Tully Haskell'dan daha iyisini hak ediyordu.

Alnındaki teri koluyla silerek, dikkatini Alex'ten uzaklaştırıp elindeki işe geri dönmeye çalıştı. Atlayış parkuru vardı.

Grand Prix parkuru, hem ata hem de biniciye meydan okumak için tasarlanmıştı. Engeller heybetliydi, aralarındaki mesafeler zorluydu. Bu parkur da bir istisna değildi ve zorluğu artıran bir diğer faktör de ringdeki yapışkan zemin tabakasıydı. Sıcaklık ve nem, dayanıklılığı olmayan atlar için bir faktör olacaktı. Ödül parasının aslan payını eve götüren kişi, bunu hak etmiş olacaktı. Kolay zaferler olmayacaktı.

Christian, kendine özgü kararlılığıyla genç aygırını göreve hazırladı. Ring dışında rahat birisi olabilirdi, ancak ringde tam bir rekabetçiydi. Agresiflik ve incelikle dolu bir kombinasyon ve altında bulunan yakışıklı at yıldızına yansıyan bir özgüvenle parkura saldırdı. Parkuru hatasız tamamladılar.

Diğerleri o kadar şanslı değildi. Sayısız engel devrildi, özellikle aldatici bir kavisli yaklaşıma sahip büyük üçlü engelde. Birkaç at virajlarda kaydı. İki binici attan düştü. Yirmi at yarıştıktan sonra, sadece dört temiz tur vardı.

Alex, son kapının yanında sırasını beklerken, içini asit gibi delen korkunç bir önsezi hissi vardı. Terminator'ın bunu başarması imkansızdı, ama yine de denemekten başka seçeneği olmadığını hissediyordu. İş güvenliği meselesinin çok ötesinde bir şey tarafından yönlendirilen Alex, kestane rengi kısırağıyla ringe girdi. Kendini kanıtlaması gerekiyordu. Borcunu ödemesi gerekiyordu.

Dizginleri kontrol etmek için mücadele ederken, atını ilk engele doğru sürdü. Son anda fazladan bir adım attı, kötü bir sıçrama yaptı ve üst rayı sertçe vurdu, ancak ray yerinde kaldı. Ayakları yere değdiği anda, mücadele yeniden başladı.

bu kez binicisinin sinyallerini görmezden gelerek yerden çok erken ayrıldı, ancak büyük bir sıçrayışla ikinci engeli sağlam bıraktı.

Kontrol mücadelesi şiddetle devam ediyordu. Alex, Terminator'ı kontrol edilebilir bir hızda tutmaya çalışırken kolları sıcak kurşun gibi ağırlaşmıştı. Omuzlarına bıçak gibi saplanan bir acı ve boğazına kadar yükselen bir korku hissediyordu. Terminator onu dinlemeyi reddettiği için neredeyse her engele yanlış pozisyonda giriyordu ve bunun sonucunda Alex de yanlış pozisyonda kalıyordu. At, tamamen fiziksel yeteneğiyle atlayışları yapıyordu. Alex ise saf atletizmle ona tutunuyordu.

Parkurun en zorlu kısmına geliyorlardı: her biri arasında bir adım mesafe olan üç atlayışın ardından üçlü çubuğa doğru bir viraj vardı. Bu kısma girerken Terminator yine başını eğdi ve Alex'in uyuşmuş ellerinden dizginleri çekerek tehlikeli bir hızla koşmaya başladı. Şans eseri, kombinasyonun ilk atlayışını mükemmel bir adımla geçtiler, ancak ikinci atlayışta sert bir şekilde çarptılar ve üst çubuğu devirdiler. Alex iniş sırasında öne doğru fırladı ve Terminator, Alex atın üzerinde kalmaya çalışırken dizginleri serbest bıraktı. Terminator, kombinasyonun üçüncü engelinde eğildi ve üçlü çubuğa doğru son derece yüksek bir hızla virajı döndü.

Alex daha önce de düşmüştü; deneyimli bir binici olarak, düşmelerin bir parçası olacağını bekliyordu. Ama bu sadece bir düşüş değildi, bir felaketti. Bu, kariyerleri, hatta hayatları sona erdirebilecek türden bir kazaydı.

Terminator, kontrolsüz bir şekilde, sanki şeytanın kendisi tarafından kovalanıyormuş gibi vahşice üçlü çitlere doğru koştu. Köşeyi çok keskin bir şekilde kesti, engeli çok geç gördü, fren yapmaya çalıştı ve çamurda kayd, sonra kendini kurtarmak için son bir çaba göstererek havalandı. Havaya yükseldi, arka ayakları altından kayarken büküldü ve sonra yere çakıldı.

Alex her şeyi yavaş çekimde gördü: sarsıntılı kalkış, ani ve korkunç açı değişikliği, ona doğru hızla yaklaşan kırmızı-beyaz çit çubukları, sonra hiçbir şey.

Karanlık çekildiğinde, yarım düzine endişeli yüze bakıyordu. Bulanık bakışları birine odaklandı.

"Christian?"

Christian, onun yanında diz çökmüş, tertemiz beyaz pantolonuna çamur bulaşmış, solgun yüzünden ter damlaları akıyordu. Gözleri panik gibi bir duygu ile parlıyordu. "Hareket etme, hayatım," dedi, sesi boğuk ve kısık çıkıyordu. Titreyen eliyle saçlarını okşadı. "Sadece hareketsiz yat. Doktor geliyor."

"Ben iyiyim," dedi, oturmaya çalışırken inleyerek. "İyiyim" demek büyük bir abartıydı. Sanki sopayla dövülmüş gibi hissediyordu, ama ağrının hiçbir kırık kemiklerle ilgili değildi. Endişeyle ona baktı. "At?"

"Lanet olası at!" diye bağırdı Christian, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

At! Silahı olsaydı, o nefret dolu yaratığı orada, o anda vururdu. Hayatında *hiçbir şey*, onun düşüşünü görmek kadar onu korkutmamıştı — Alex'in kontrolünü kaybetmesini, atın bacakları ve gövdesi birbirine dolanmış halde yere düşmesini izlemek. Bu olayı görmek, en kötüsünden korkmak, Alex'in bilinçsizce yattığı o birkaç korkunç saniye boyunca ona eğilmek, onu neredeyse öldürüyordu. Ve o, lanet olası atı soruyordu!

"At iyi, Bayan Gianni," ring görevlilerinden biri onun üstünden bir yerden seslendi.

Alex başını salladı, kafasında başlayan zonklamaya yüzünü buruşturarak. Kask takmış olsa da, oldukça sert bir darbe almıştı. Yine de, tek parça halindeydi ve bunu izleyen beş yüz kişiye göstermemek için bir neden görmüyordu. Christian'ın koluna tutunarak ayağa kalktı ve çabaları için alkışlarla ödüllendirildi.

Bir saat sonra, nöbetçi doktor tarafından baştan aşağı muayene edildi ve tamamen sağlıklı olduğu söylendi. Vücudunun yarısı morarmış ve sağ elmacık kemiğinde kötü bir kesik vardı, ama bunlar daha önce de yaşadığı şeylerdi.

Christian geri döndüğünde, kız, eyerlerinin saklandığı ahırdaki bir sandığın üzerinde oturmuş, yanağına bir torba buz tutuyordu. Christian, kızı ringden ambulansa taşıdıktan ve doktor beyin sarsıntısı olup olmadığını kontrol ederken bir anne gibi etrafında dolaştıktan sonra, atlama yarışına katılmak için arenaya geri çağırılmıştı.

"Nasıl gitti?" diye sordu, gülümsemeye çalışarak, ama yüzünde daha çok bir grimasa benzeyen bir ifade belirdi.

"Kombinasyonu mahvettim," dedi Christian düz bir sesle.

"Üçüncü olduk." "Oh."

Christian'ın ellerini beline koyup küçük alanı bir ileri bir geri yürüdüğünü izledi. Baş eğikti, soluk saçları alnına düşmüştü. Sinirsel gerginlik onu elektrik alanı gibi sarıyordu. Durup alçaltılmış kaşlarının altından ona baktığında, mavi gözlerinden lazer gibi ışıklar yayılıyordu. Christian'ın kızgın olduğunu fark etti. Öfkeli. Fırtına, onun İngilizce görgü kuralları sayesinde kontrol altında tutuluyordu, ama bu görgü kuralları açıkça kontrolünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Ölebilirdin," dedi, dayanılmaz hale gelen sessizliği bozarak.

"Ama ölmedim."

İlk patlama, bir gök gürültüsü gibi onun kontrolünü bozdu. "Lanet olsun Alex, mesele o değil!"

"Biz motosiklet sürüyoruz, risk alıyoruz Christian," dedi, sakinliğini koruyarak. "Bunu biliyorsun. Sen de risk alıyorsun."

"Kabul edilebilir riskler," diye ekledi, ince işaret parmağıyla aralarındaki havayı dürterek. "Bir sınır var ve sen onu çok aştın, Alex."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayatını bu kadar pervasızca tehlikeye atmanın artık sona ermesi gerektiğini söylüyorum. O atı derhal Haskell'a geri göndereceksin."

Onun otokratik, "seni daha iyi bilen" ses tonuna sinirlendi. "Bunu sen karar veremezsin, Christian. Sen benim hayatımı yönetemezsin."

İkinci gök gürültüsü, üstlerindeki kirişleri salladı. "Birisi yönetmek zorunda, çünkü kendini öldüreceksin!"

"Sadece işimi yapıyorum," dedi Alex sertçe.

Christian başını salladı. "Bu, işini yapmak ya da lanet olası bağımsızlığına tutunmaktan çok daha öte bir şey. Kendini cezalandırmaya çalışıyorsun. Kaliforniya'da işlediğin hayali günahları, kaybettiğin her şeyi telafi etmek için o haydut gibi adamlarla uğraşman gerektiğini düşünüyorsun..."

"Bu saçmalık!" diye bağırdı ve sanki birdenbire kızarmış gibi tack sandığından atladı.

"Bu kendini yok etmek, Alex, ve aptalca..."

"Bu lanet bir yalan!" diye bağırdı, kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Christian yumuşak bir sesle. Parmaklarıyla kızın çenesini kavradı ve morarmış yüzünü yukarı doğru çevirdi. "Gözlerime bak, Alex. Gözlerime bak ve o piç Reidell'in sana yaptıkları için kendini suçlamadığını söyle."

Gözlerinde yaşlar ve isyan belirdi, ama inkar edemedi. Sözcüklerin boğazında bir kaya gibi takıldığını hissedebiliyordu, ama onları dışarı çıkaramıyordu. Christian'a öfkeyle baktı, ona bunu yaptığı, hissetmek istemediği şeyleri hissettirdiği ve yüzleşmek istemediği şeylerle yüzleşmesine neden olduğu için ondan nefret ediyordu. İçinde öfke birikiyordu, ama tüm kelimeler içinde kalıyordu ve baskı artıyordu.

Christian içini çekti ve avucunu yaralanmamış yanağına kaydırıldı.

"Seni seviyorum Alex," diye mırıldandı. "Ama senin hatan olmayan bir şeyin cezası olarak boynunu kırmanı seyirci kalarak izleyemem."

"Ne diyorsun sen?"

"O at ya da ben giderim," dedi Christian, dişlerini sıkarak. O hiç ultimatom veren biri olmamıştı. İnsanları manipüle eden biri de olmamıştı. Ama o zamana kadar hiç aşık olmamıştı. Sevdiği biri hayatını tehlikeye atarken ve

onu kaybetmeye yaklaştığını izlemiş de değildi. Onu kurtarmak, kendini kurtarmak için bir şeyler yapmalıydı ve aklına gelen tek şey buydu.

"Bunu karşılayamam..."

"Ödeyemezsen de olmaz. Kendini düşünemiyorsan Isabella'yı düşün. Bugün orada öldürülseydin ya da sakat kalsaydın ona ne olurdu? Hem de hepsi boşuna, Alex!" dedi acıklı bir sesle. "Paranın sorun olduğunu biliyorum, ama izin verirsen sana yardım edebilirim. Haskell'a ihtiyacın yok." *Bana ihtiyacın var. Lütfen bana ihtiyacın olduğunu söyle.*

"Zorbalığa da ihtiyacım yok," dedi Alex, eski yaraları yeni yaralardan daha keskin bir şekilde acıtarak. "Ve beni psikanaliz etmene de ihtiyacım yok. Hayatımı kontrol etme konusunda takıntılı bir maço ihtiyacın olduğu için bu konuyu abartıyorsun. Sana bir haberim var, dostum," dedi ve buz torbasını ona fırlattı. Torba omzuna çarptı ve ahşap zemine düştü. Alex, onunla yüz yüze gelmek için yanına yaklaşırken torbayı ayağıyla itti. "Kontrol bende," dedi. "Kimse bana ne yapacağımı, kim olacağımı veya nasıl giyineceğimi söyleyemez," dedi, sesi her kelimeyle yükseliyordu. *"Kontrol bende!"*

Bağırış kendi kulaklarında yankılandı, sesin yüksekliği ve tınısı, söylediklerinin doğru olmadığını acı bir şekilde ortaya koyuyordu. Christian'a aynı şekilde bakmaya devam etti, geri adım atmaya niyetli değildi. Christian da ona bakıyordu, yakışıklı yüzü dikkatlice ifadesizdi.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi sessizce, göğsünü parçalayan acıyı bastırmak için tüm gücünü kullanarak.

"Kim demiş ben seni arayacağım diye?" Alex, sözlerinin Christian'ı incittiğinden daha çok kendisini incittiğinden emindi. Sözleri söylerken kalbi sızladı ve Christian, onun kulübesinden ve hayatından uzaklaşarak uzaklaştı.

on bir

HAREKET ETMEK ACI VERİYORDU. EN UZUN HAREKET BİLE vücudunun sağ tarafında küçük ağrı patlamalarına neden oluyordu. Omuzu korkunç bir şekilde zonkluyordu. Yan tarafındaki tüm kaslar sanki kıyma makinesinden geçirilmiş gibi hissediyordu. Alex, her bir yaralanmanın kendine özgü ağrı türlerini tanıyordu. Birbirinden ayırt edebilecek kadar sık yaralanmıştı. Yırtılan kas liflerinden kaynaklanan ağrı vardı. Derinin altında biriken kandan kaynaklanan ağrı vardı. Ani ve sert bir darbenin sarsıntısından kaynaklanan ağrı vardı.

Ancak fiziksel acı, tüm varlığını kaplayan duygusal acıdan hoş bir kaçış noktasıydı, bu yüzden Pazartesi sabahı, şafak sökünce Alex yataktan yavaşça kalktı ve koridorda topallayarak küvete girip terapötik bir banyo yaptı. Kasları bir dereceye kadar gevşedi, en azından yirmi dakika sonra sudan çıkmaya çalışırken sağ kolunu neredeyse omuz hizasına kadar kaldırabilecek hale gelene kadar.

Beklediği gibi, vücudunun sağ tarafının çoğu, atlayış sırasında kalın ahşap çubuklara sert bir şekilde çarptığı için morarmıştı. Havluyla en ufak bir dokunuş bile onu irkiltiyordu ve her irkildiğinde, yanağındaki kesik, doktorun uyguladığı kelebek bandajını çekiyordu. Yanağındaki ağrı dişlerini sıkmasına neden oluyordu ve dişlerini sıkmak da başındaki zonklamayı artırıyordu.

"Kabul et, Gianni," diye aynadaki yaralı yansımasına mırıldandı. "Kaybetmekten başka bir şey yapamıyorsun."

Korku filmi için iyi bir figüran olabilirdi. Hem de ucuz. Makyaj sanatçısının onu korkunç göstermek için hiçbir şeye ihtiyacı olmazdı. Düşüşünün neden olduğu şişlikler ve morlukların yanı sıra, yüzü solgun ve solgundu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, uyumaktan başka bir şey yaparak geçirdiği bir gecenin kanıtıydı.

Acı, bütün geceyi kaplamıştı. Düşmenin acısı. Christian'ın vazgeçmesinin daha da büyük acısı. Yalnızlığın acısı. Kendine güvenmemenin acısı. Öfkenin acısı. Sıcak ve amansız gece uzadıkça, bundan kaçış yokmuş gibi görünüyordu. Sabah da bir rahatlama getirmedi. Her acı düşünce bir başkasını doğuruyor, sonsuz bir acı döngüsü yaratıyordu.

Şeftali rengi bornozunu giymeye çalışırken kemeri beceriksizce tutuşturan Alex, banyodan çıkıp koridorda topallayarak, hayatında henüz onun hakkında yargıda bulunmamış tek kişiyi görmeye gitti.

Isabella beşiğinde oturmuş, Christian'ın ona verdiği sarı doldurulmuş midilli ile oynarken kendi kendine konuşuyordu. Alex içeri girdiğinde dikkatini hemen kapıya çevirdi ve bebek babasının sevimli, çarpık gülümsemesini taklit ederek sırtıttı.

"Anne!"

"Merhaba, tatlım," diye fısıldadı Alex, yüzünün sadece bir tarafında gülümsemeyi başararak odayı geçip iyi koluyla kızını beşikten kaldırdı. "Beni tanıdığına sevindim. Beni görünce ağlamaya başlasaydın, buna dayanamazdım herhalde."

Isabella, annesinin söylediklerinden çok, annesinin yanağındaki bandaja ilgi duyuyordu. Koyu renkli gözleri yoğun bir şekilde, işaret parmağını bandaja doğru uzattı ve Alex dişlerinin arasından nefesini çekti.

"Hayır, hayır tatlım. Bu anneciğini incitir."

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı Isabella, başını şiddetle sallayarak, koyu renkli bukleleri zıplıyordu.

Alex gülümsedi ve kızının burnunu kendi burnunun ucuyla okşadı. "Hey, sen, gürültü yapma. Pearl'ü uyandıracaksın. Dikkat etmezsek, yeğeninin yanına gidip bizi kendi başımıza bırakacak."

Isabella, annesinin sözlerinden değil de ifadesinden hoşlanarak kıkırdadı.

Değiştirme masasında her zamanki sabah rutinlerini yaptılar: temiz bir bez, bunaltıcı ısıcağa karşı bolca pudra, bebeğin kalın saçlarını tarama ve yarım düzine minik toka ile saçlarını boynundan ve yüzünden uzaklaştırma. Alex her zamankinden çok daha yavaş ve beceriksizce hareket ediyordu, ama bu sefer kızıyla geçirdiği bu zamandan vazgeçmeye niyeti yoktu. Isabella, hayatındaki tek sabit şeydi, onu koşulsuz seven tek kişiydi. Özellikle bu sabah Alex, bu temel gerçeklerden teselli bulma ihtiyacı hissetti. Bu sabah kendini çok yalnız hissettiği için.

Bir gün ne kadar büyük bir fark yaratabilir, diye düşündü. Dün Christian'ın kollarında uyanmıştı, dudaklarının sıcak büyüğü onu derin uykusundan uyandırmıştı. Güneş doğarken sevişmişlerdi, ikisi de tek kelime etmeden, sadece birbirlerinin gözlerine bakarak, bedenleri kalplerindeki sevgiyi iletmişti. Bu sabah Christian tepenin diğer tarafındaydı, hayatına devam ediyordu, Alex ise orada acı çekiyor, kendini kaybolmuş, belirsiz ve yalnız hissediyordu, sanki yüz yıldır terk edilmiş gibi.

"Onu özlüyorum," diye fısıldayarak itiraf etti.

Sol eli Isabella'nın küçük ördek saç fırçasını karıştırırken, bütün gece tutmayı başardığı gözyaşları aniden gözlerine doldu. Bu sözleri yüksek sesle söylemek, tutmak için mücadele ettiği duyguların selini açmıştı. Şimdi, tüm duygular bir anda onu saldırıya geçmişti ve hepsi, göğsünde yankılanıyor gibi görünen tek bir acı verici kelimeyle ifade ediliyordu: *neden*.

Neden bu kadar talepkar olmak zorundaydı? Neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı? Neden hayat, her şeyi kontrol altına aldığını düşündüğü anda ona bir tekme atmak zorundaydı?

Neden b u k a d a r acı vermek zorundaydı?

"Alex! Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?" Pearl odaya girerek sordu. Saat henüz yedi olmamasına rağmen giyinmişti bile. Pamuklu, şekilsiz bir gecelik tombul vücudunu örtüyordu. Çelik grisi kıvrırcık saçları taranmıştı. Pearl, altmış küsur yıldır saat altı buçukta kalktığını ve emekliliğin bu mükemmel alışkanlığı bozmak için bir neden olmadığını savunuyordu.

"Hareket etmek bana iyi geliyor," dedi Alex, sesindeki kısık tınıya içinden yüzünü buruşturarak. Ev arkadaşına sırtını dönerek, gözlerinden süzülme üzere olan yaşların izlerini gizlice silmeye çalıştı. "Güven bana. Bunu daha önce de yaşadım. Sadece güldüğümde acıyor."

"Pek gülmüyormuşsun gibi görünüyor," dedi yaşlı kadın bilgece, Isabella'yı alt değiştirme masasından kaldırıp tombul kalçasına oturturken.

Ben de pek gülecek gibi değilim, diye düşündü Alex somurtkan bir şekilde.

"İki iyi kulağım var," dedi Pearl. "Ve en az bir kez duymadıkları hiçbir şey yok. Yani konuşmak istersen tatlım, hiç çekinme."

Eskiden bu teklifi seve seve kabul ederdi, ama Alex o zamandan beri kendi düşüncelerini kendine saklamayı öğrenmişti. Çok fazla sırdaşı hayal kırıklığına uğramış ve onu onaylamamıştı. Yine de Pearl'ün teklifini takdir etti ve bunun için yarı gülümsemeyi başardı. "Teşekkürler Pearl, ama ben iyiyim."

Kadın kaşlarını çattı. "Sadece Tanrı her şeyi tek başına halledebilir, kızım, sen Yüce Tanrı değilsin. Bunu unutma." Kendi kendine mırıldanarak odadan çıktı, giderken kollarında Isabella'yı salladı.

Alex odasına gidip giyinmek için topallayarak yürüdü. Küçük odada hava çoktan bunaltıcı hale gelmişti. Penceredeki eski vantilatör gürültüyle çalışıyor ve aşırı çalışmaktan dolayı bozulmak üzereydi. Alex bornozunu çıkardı ve vantilatörün ürettiği az miktardaki esintiye yakaladı, bunun vantilatör tamamen bozulmadan önce son şansı olabileceğini düşündü. O,

Komodinin üzerindeki aynada kendi görüntüsünü, kesilmiş saçlarını, çökmüş yanaklarını, hayalet gibi gözlerini izledi. Ve uzun, dağınık saçları ve parıldayan, fırtınalı gülümsemesi olan kızı hatırladı. Ona bakan kadın bir mahkum gibi görünüyordu. Geçmişin mahkumuydu. Tecavüzden sonraki o korkunç dönemde zihninde kök salmış fikirlerin mahkumuydu.

Çok cüretkarsın Alexa. Her zaman

çok flörtözdün. Sen bunu istedin.

Bu senin hatandı.

Ve geçmişten gelen bu koroya Christian'ın sesi de katıldı.
Kendini cezalandırıyorsun.

Öyle miydi?

Sağ eli, erkek çocuğu gibi kısa saçlarına uzandı ve tuhaf bir panik hissi onu sardığında, dalgın dalgın saç uçlarını parmaklarıyla okşadı.

Aniden elini çekip zihinsel frenleri devreye soktu. Hayır, kendini cezalandırmaya çalışmıyordu. Yıkıcı bir şey yapmıyordu. Sadece geçimini sağlamaya çalışıyordu. Kimse bunun kolay ya da risksiz olacağını söylememişti. Bedelini ödemek zorundaydı.

Ne için bedelini ödemek?

O ürpertici, kaygan his yine midesine indiğinde elini karnına bastırdı. İtalyanca küfrederek aynadan döndü ve topallayarak dolaba doğru yürüdü. Depresyona daha fazla batmayı reddeden kız, bir çift kot pantolon ve bol, kolsuz mavi bir iş gömleği giydi ve Charlie'nin sabah işlerine çoktan başladığı ahıra doğru yola çıktı.

"Hay aksi, hanımefendi! Burada olmamalısınız!" diye itiraz etti kız, yem arabasından yulafları alıp, kahvaltısını sabırsızlıkla bekleyen kırmızı atın kutusuna dökerken. Hâlâ aç olan atlar, sıralar halinde bir koroda kişnemeye başladılar. Charlie onların yalvarışlarını görmezden geldi ve Alex'e öfkeyle baktı, sanki onun orada olması bir şekilde hakaretmiş gibi.

Alex kaşlarını çattı. "Herkes benim için neyin en iyi olduğunu biliyor gibi görünüyor."

"Eh, senin bilmediğın kesin," dedi Charlie her zamanki açık sözlülüğüyle. "Senin durumunla bisiklet bile süremezsın, atı bırak!"

"Bu konuda sana katılıyorum. Ama sen ahırları temizlerken ben de bakımını yapabilirim."

"Tabii, haklısın," dedi seysis alaycı bir tonla. "Hiçbir neden yok. Sanki sen çitlere fırlatılıp, o çirkin, kocaman geyik hayvanının üzerine yarı yarıya düşmedin sanki."

İkisi de koridordan karşıya, kulaklarını dikip ahırında dolaşan ve dünyaya kızgın bakışlar atan Terminator'a baktılar.

"Bu iş bana iyi gelecek," dedi Alex.

"Eminim," dedi Charlie kaba bir şekilde burnunu çekerek. Kaşlarını çatarak başını salladı ve alnındaki teri, en nemli havada bile bozulmayan bordo saçlarının arasına sildi. "Sen tam bir aptalsın."

Alex, kızın koridordan uzaklaşırken mırıldanarak ve başını tiksintiyle sallayarak izledi. Charlie'ye ne yapacağını kısa bir süre düşündü, sonra onsuz ne yapacağını mutsuz bir şekilde merak etti. Küstah damada çok bağlanmıştı, ama Christian'ın Charlie'nin maaşını ödemeye devam etmesine izin veremezdi ve kendisi de bunu karşılayamazdı. Kamyonetin tamire ihtiyacı vardı ve Terminator düşüşte en iyi eyerini mahvetmişti. Bu iki şey öncelikliydi. Yardımcı tutmak lüks bir şeydi.

Bazıları müzikte, bazıları bahçecilikte, bazıları da duada teselli bulurdu. Alex ise her zaman atları fırçalamak gibi metodik bir işte huzur bulmuştu. Elleriyle hayvanın tüylerini çeşitli fırçalarla okşarken, zihni düşüncelere dalabilir, tozu temizleyip tüyleri parlak bir ışıltıya kavuşturabilirdi. Bugün ise gerçek bir huzur bulamıyordu. Bu iş hem acı verici hem de zordu ve zihni, daha sakin duygulara ulaşmak yerine öfke ve bahaneler üretmeye odaklanmıştı.

İnsanların ona ne yapması gerektiğini ve nasıl yapması gerektiğini söylemesinden bıkmıştı. İnsanların her fırsatta onu analiz etmesinden bıkmıştı.

Hayatını yeniden kurmak için oraya gelmişti ve bunu yapacaktı. Bu süreçte yaralanmıştı, ama bu tehlikeli bir işti. Terminator'ün bu kursa hazır olmadığını biliyordu. Yaptığı tek hata, onu yarıştan çekmeleri için ısrar etmemekti. Atın sadece biraz zamana ve anlayışa ihtiyacı vardı. Aklını başına toplayacaktı.

"Çekil başımdan, seni köpek herifi!" Charlie'nin sesi şiddetli ve panik içinde yankılandı. Ardından bir atın homurtusu, ahşaba çarpan nalların keskin sesi ve sonra bir çığlık geldi.

Kalbi güm güm atan Alex, fırçasını düşürdü ve kendi yaralarını aklından uzaklaştırarak koridora koştu. El arabası Terminator'un kapısının yanında duruyordu ve büyük kısrakın kulakları başının yanına yapışmış halde ahırda dönüp durduğunu görebiliyordu. Groomu göremediğini fark edince kanı dondu.

"Charlie!" diye bağırdı ve ahır kapısını geriye doğru itti.

Kız samanların üzerinde, ellerini başının üzerine koymuş ve sırtını duvara dayamış, cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordu. Bir kolundaki kesikten kan akıyordu. At dönüp tekrar ona doğru atıldı.

Vücudunda patlayan acıyla Alex, dirgeni kapıp beyzbol sopası gibi salladı, Terminator'ün göğsüne sertçe vurdu ve onu geri çekilmeye zorladı. Terminator, ahırın arkasında durmuş, homurdanıp arka ayakları üzerinde yükselmiş, gözleri çılgınca dönüyordu.

Sağ koluyla dirgeni tutmaya çalışan Alex, ahıra doğru yavaşça ilerledi ve yere düşen seyisin yanına çömeldi. "Charlie, beni duyuyor musun? Bilincin yerinde mi?"

"Lanet olsun," dedi kız, hıçkırarak. "Keşke bilincim yerinde olmasaydı. O piç kurusu kolumu kırdı."

"Hareket edebiliyor musun? Seni sürükleyebilir miyim bilmiyorum."

Ağlayıp küfrederek Charlie dizlerinin üzerine çöküp ahırdan sürünerek çıktı, Alex ise Terminator'ü dirgenle uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Briarwood'daki acil servise kasvetli bir sessizlik içinde gittiler, Charlie acıyı bastırmaya çalışırken, Alex kendini

Kızın kolu tedavi edilip hastaneden taburcu edildikten iki saat sonra bile geçmeyen kara bir depresyon.

"Senin suçun değildi, hanımefendi," diye mırıldandı Charlie, Alex eski arabasını çiftliğe doğru sürerken. Ağrı kesiciler onun duyularını köreltiyordu. Yırtık koltuğa yaslandı ve kolundaki tertemiz alçıya baktı. "Hiç de senin suçun değildi."

Alex hiçbir şey söylemedi.

Charlie'yi eve yerleştirdikten sonra ahıra geri döndü ve Terminator'ün ahırının önüne durdu.

Bu onun hatasıydı. Atın tehlikeli olduğunu başından beri biliyordu. Öyleyse neden onu elinde tutmuştu? Bakışları, sessizce saman çığneyen Duchess'in bulunduğu yanındaki ahıra kaydı ve Christian'ın haklı olduğunu anladı. Bunun kısırakla hiçbir ilgisi yoktu. Kendine bununla ilgisi olduğunu söylemişti, çünkü bu uygun ve geçerli bir bahaneydi, ama gerçek bu değildi.

Kendini derinlemesine incelediğinde, mantık ve rasyonalizasyonun ötesinde, bir savaşçının kalkanı gibi kullandığı tüm savunmaların ötesinde, tüm sorunlarını kendi başına getirdiğine, suçlu olduğuna ve şimdi kaybettiği her şeyi geri kazanması gerektiğine dair bir korku yatıyordu.

Belki Christian haklıydı. Belki de bu korkular onu Terminator ile aldığı türden riskleri almaya itmişti.

Boğucu sığağa rağmen Alex bu düşünceye titredi. Neden fark etmemişti? Neden ne kadar aptalca davrandığını, ne kadar inatçı olduğunu fark etmemişti? Neden geçmişinin onu nereye sürüklediğini görmemişti? Bu kendini yok eden ve sorumsuzca bir davranıştı. Şimdi Charlie onun yüzünden kolu kırık yatıyordu. Kız ölebilirdi. Düşüşünü ve bu hayvanın ona verdiği diğer tüm yaraları düşündü. Ölebilirdi, peki ne için? Kendini cezalandırması gerektiğini düşündüğü için.

"Madre di Dio," diye fısıldadı, gözlerini elleriyle kapatarak, içini kaplayan mutsuzlukla.

Ne hale gelmişti? Greg Reidell'in onu neye dönüştürmesine izin vermişti? Tecavüz hayatı mahvetmiş, destek ağını parçalamış, kendini kendine güvenmeye takıntılı bir şekilde bağımlı hale getirmiş ve kendini cezalandırma konusunda yıkıcı bir ihtiyaç duymasına neden olmuştu. Ve şimdi bu yüzden başka biri tehlikeye girmişti. Greg Reidell'in hayatını mahvetmesine daha ne kadar izin verecekti?

"Yeter," diye fısıldadı ve tezgahdan uzaklaştı. Artık kurban olmaktan bıkmıştı.

Yaşlı ve yorgun hisseden Alex, eyer odasına girip oradaki telefonu kullanarak Tully Haskell'ı aradı. Telesekreterine uğramasını rica eden bir mesaj bıraktı. Sonra bakımına ve düşüncelerine geri döndü, zihnini Christian'ı geri kazanmanın en iyi yolunu bulmaya odakladı.

Christian, açık hava arenanın çitine oturmuş, Quaid Çiftliği'nin dalgalı otlaklarına bakarak tuhaf bir tür kopukluk hissediyordu. Burası, Amerika'da tanıdığı tek eviydi. Birçok yönden, Westerleigh Malikanesi'nden daha çok evi gibiydi. Ama burada her zaman hissettiği rahatlık ve memnuniyet duygusu kaybolmuştu. İçinde bir huzursuzluk, fırtınalı, kehribar gözlü bir yaramaz kız tarafından canlanan bir özlem vardı. Birdenbire, hayatı boyunca kaçındığı her şeyi, bağları, sorumlulukları, bir eş, çocukları istemeye başladı.

Zavallı Dicky Amca, diye düşündü sevgi dolu, hüzünlü bir gülümsemeyle, Atherton ailesinin son kara koyunu da saygın birine dönüştü.

İçinde kasıp kavuran duygu fırtınası sona ermişti. Sakinleşmiş, kaderini kabullenmişti. Bekar çapkın rolünü artık daha genç bir delikanlı üstlenebilirdi. Christian Atherton başka, daha önemli şeyler için hazırды.

Soru şuydu: Alex'i nasıl ikna edecekti? Birçok yönden, bindiği at kadar evcilleştirilemez, ateşli, coşkulu ve güvensizdi. Bu düşünceyle gülümsedi. Onu idare etmek için çok uğraşması gerekecekti, ama onun ne kadar tatlı ve sevgi dolu olabileceğini, nazik bir dokunuşa ne kadar duyarlı olduğunu, kalbinin ne kadar yumuşak olduğunu biliyordu.

nasıl sevgi dolu olabileceğini, nazik bir dokunuşa nasıl tepki vereceğini, kalbinin ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

Onu özlemekten acı çekiyordu. O ahırdan çıkmak, hayatında yaptığı en zor şeylerden biriydi. Bütün gece boş yatağında uyanık yatmış, sanki hayatından büyük bir parça koparılmış gibi hissetmişti. Ve onu iliklerine kadar üşüten bir korku duymuştu.

Alex çok inatçıydı, gurur doluydu... Ya hiç pes etmezse? Ya onun tahminleri gerçeğe çok yakınsa? En derin sırlarını ve zayıflıklarını bilen birinin yanında olmak çok rahatsız edici olduğunu düşünerek ondan uzaklaşmayı seçebilir.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Hiçbir kadın onu bu kadar etkilememiş, karmaşık kişiliğini oluşturan tüm yönleri bu kadar ilgisini çekmemişti. Alex'in inatçı gururunun son engelini aşabilirse, hayatının geri kalanında onun bilmecelerini ve gizemlerini keyifle yaşayacaktı.

Çitten atlayıp tozlu ringin karşısına geçerken içinde bir güven duygusu uyandı. Christian Atherton'ın atlayamayacağı bir çit yoktu.

Alex ahır kapısını kapattı ve iç çekerek kapıya yaslandı. Tımar işi bitmişti. Ahırlar, öğrencileri akşam çıkıncaya kadar beklemek zorunda kalacaktı. Bu işi tek başına yapamazdı. Vücudunda tek bir kemik bile kalmamış gibi hissediyordu. Hepsi, içini kaplayan donuk bir acı havuzuna erimiş gibiydi.

Yerden mineral su şişesini aldı, bir yudum içti, sonra kalanını başına döktü, serinlemek ve kir ve teri yıkamak için.

"Çok sıcak, değil mi?"

Nefes nefese kalan Alex, ahır kapısına doğru geri çekildi. Ahırın açık ucuna bakarken, gözlerinin alışması biraz zaman aldı.

uzun boylu, iri yarısı adamın arkasından parıldayan parlak güneş. Kalbi hızla çarptı, sonra tekrar yavaşladı. "Bay Haskell, beni korkuttunuz."

"Neden bilmiyorum," dedi Tully yumuşak bir sesle, botlarının topukları betonda tıklayarak koridorda yavaşça yürüdü. Sarı kovboy gömleği ter lekeleriyle kaplıydı ve etli yüzü sıcaktan kızarmış ve parlıyordu. Büyük burnu, Christian'ın attığı yumrukla şişmiş ve yumuşamış görünüyordu. Yaklaştıkça, kısık gözleriyle Alex'in pamuklu iş gömleğine sızan ve göğsüne yapışan su lekesini takip etti. "Beni sen çağırdın."

"Evet, aradım." Kabinden uzaklaşarak, cildinden nemli kumaşı çekip yumruğunda sıktı. Kahretsin, bu adamın yanında bu kadar gergin olmayı ne zaman bırakacaktı? Muhtemelen asla, ama bugünden sonra onu pek görmeyeceğini düşünüyordu.

"Öyle olacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"Öyleyse, ne diyeceğimi biliyorsun."

"Oldukça iyi bir fikrim var," dedi, ağzı yavaşça gülümsemeye dönüştü. "Dün Atherton'ı kovduğunda oradaydım. O İngiliz züppesinden ne kadar süre sonra bıkaçığını merak ediyordum."

Alex kaşlarını çattı, içini bir tedirginlik kapladı. "Bay Haskell, bunun sizi aramamın sebebi ile ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Bana karşı çekingen davranmana gerek yok, Alex. Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Son beş kelime damarlarına buz gibi bir soğukluk yaydı. Haskell'a baktı ve onu yanlış anlamış olmasını Tanrı'ya dua etti.

"Ne tür bir kadın olduğunu biliyorum," dedi Haskell, biraz daha yaklaşarak, bakışları onun tüylerini diken diken edecek şekilde üzerinde dolaştı. "Neye ihtiyacın olduğunu, neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." İnkâr, ondan uzaklaşmak, üzerinde duran adamla arasına mesafe koymak ihtiyacı kadar otomatik bir şekilde geldi.

"Elbette biliyorsun, tatlım," diye ısrar etti Haskell, sesi alçak ve fazla dostçaydı. Onun geri çekilmesinden hiç etkilenmeden, dönüp onu takip etti.

"Reidell adı sana bir şey çağrıştırıyor mu?"

Alex'in içini yine soğuk bir elektrik akımı sardı. Bir adım daha geri çekildi.

"Ol' Jack ve benim bazı ortak iş çıkarlarımız var," diye devam etti Tully, gülümsemesi şehvetli bir hal aldı. "Bana senden her şeyi anlattı, tatlım."

Alex, boğazında biriken korkunun onu boğduğunu hissetti. Neredeyse gardını indirmeye, etrafındaki kimsenin geçmişini bilmediğine veya umursamadığına inanmaya hazırdı. Şimdi Tully Haskell, başından beri bildiğini söylüyordu. Bu düşünce midesini bulandırdı. Kaç kez ona bakmış, ona dokunmuş, kim bilir ne düşünmüştü?

"Jack'in nerede hata yaptığını biliyorum," dedi. "Sana ödeme yapmalı ve seni Wide Acre'da tutmalıydı. Onun o küstah çocuğuna iyi gelirdi."

"Öyle değildi," dedi Alex, ona anlamasını sağlamak için çaresizce çabaladı. Ama Tully Haskell, diğerleri gibi onu dinlemekle hiç ilgilenmiyordu. Gözlerindeki vahşi parıltıdan, Reidell'in ona hikayenin en kötü versiyonunu anlattığını ve onun da bunu hevesle inandığını anlayabilirdi.

"Merak etme," dedi, onu tack odasının kapısının yanındaki duvara yaslayarak. "Aynı hatayı yapmayacağım. Sana bakacağım, tatlım," dedi, sesi alçaldı ve bakışları onun dudaklarına sabitlendi, "sen de bana bakacaksın."

"Hayır!" diye bağırdı Alex, Haskell başını eğip onu öpmeye çalışırken. Ağzından kaçarak dizini sertçe kasıklarına vurdu.

Tully homurdandı ve geriye sendeledi, yüzü bordo rengine dönerek kendini tuttu. "Seni küçük sürtük!"

Alex koşmak için döndü, ama Haskell ona atladı ve onu yakaladı, parmakları yaralı koluna acımasızca gömüldü. Acı dalgalar halinde geldi, onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve görüşünü bulanıklaştırdı. Haskell'in elleri

omuzlarını kavradı ve onu tack odasına doğru sürükledi.

Alex vücudunu gevşetti ve bir saniye boyunca bilinçsizliğin mutluluğunu yaşadı, ama Haskell'ın sesi onu geri getirdi.

"Bana layık olmadığını düşünüyorsun, değil mi? Reidell ve Atherton gibi erkeklere, sadece onların yüksek ve güçlü isimleri yüzünden bacaklarını açıyorsun. Sana bir haberim var tatlım, bunu benim için de yapacaksın ve bunu çok seveceksin."

Harekete geçen Alex, onun tutuşuna karşı direndi, ayakları yere basmak için çabaladı. O bir an için tutuşunu gevşetti ve Alex kaçtı, ancak ezici bir kucaklamayla tekrar ona doğru çekildi. Ter ve puro kokusu onu boğdu ve nefes almaya çalışırken, adam onu morarmış kaburgalarına daha sıkı sarıldı. Zaten hırpalanmış vücudunun acısından değil, adaletsizlikten dolayı çığlık atmaktan kendini alamadı. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir şey.

Christian, Alex'in evinin önündeki yolda arabasını döndürdü ve ahırın ucuna park etmiş Tully Haskell'ın kamyonetini görünce kaşlarını çatı. Dayanılmaz domuz. Alex atından düştükten sonra ambulansa gelme zahmetine bile girmedi. Bu adamın gitmesi gerekiyordu, hem de hemen ve sonsuza kadar. Christian, bu mesajı iletme için ne kadar sert davranması gerektiği umurunda değildi. Tully Haskell'ın Alex'e bakışlarından hoşlanmıyordu. Onun Alex'e yaklaşması düşüncesi, onu kıskançlık ve öfkeyle kör ediyordu.

Christian Mercedes'ten indiğinde ahırın karanlık içinden gelen çığlık, kalbini bıçak gibi deldi. Ahıra koştu, ama gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla durdu: Tully Haskell, Alex'i eyer odasına zorla sokmaya çalışıyordu.

Haskell başını çevirip davetsiz misafire gözlerini kısarken, Alex bir kolunu kurtarmayı başardı. Eli ilk bulduğu şeyi yakaladı

bulduğu ilk şeyi yakaladı: kapının yanındaki kancaya asılı bir dizgin. Elinden geldiğince dönerek silahını salladı ve ağır metal parça Tully'nin yüzünün yan tarafına çarptı. Sonra Christian koşarak Haskell'a vurdu ve hepsi yere yuvarlandı.

Alex yana yuvarlandı ve duvar boyunca kendini yukarı çekmeyi başardı, nefes nefese kalmış ve vücudunu saran acıya yüzünü buruşturmuştu. Yarısı ikiye katlanmış halde, Christian'ın saldırganı ayağa kaldırıp karnına sağlam bir sağ yumruk ve çenesine bir sol yumruk attığını izledi. Tully ayakları üzerinde sallandı. Christian'ın kafasına vahşi bir yumruk atmayı başardı, ama Christian bunu engelledi ve Haskell'ın burnunu iki gün içinde ikinci kez kanattı. Bu sefer, kemik kırılmasının yankılanan sesi ahırda bir silah sesi gibi yankılandı. Tully dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yüzüne bastırırken parmaklarından kan akıyordu.

"Kalk!" diye bağırdı Christian, yumrukları hâlâ önünde sıkılıydı. "Kalk, seni piç kurusu, işimi bitirmeme izin ver!"

Alex elini koluna koyduğunda, Christian hızla döndü. Adrenalin vücudunda dolaşıyordu. Hiç bu kadar öfkeli, bu kadar ilkel ve bu kadar öldürmeye hazır hissetmemişti. Haskell'ın niyetini anladığı anda, soğukkanlı ve sofistike tavırları tamamen ortadan kalkmıştı.

"Şerifi arayacağım," dedi Alex, sesi o kadar titriyordu ki, fısıldamaktan başka bir şey yapamıyordu. Christian'a baktı, yüzündeki gerginliğe, gözlerindeki şiddetli yoğunluğa ve bir titreme onu sardı. "Bırak o halletsin."

Christian, beton zeminde kanlar içinde yatan adama tekrar baktı ve içinden bir yılan gibi tiksinti yükseldi. "Dışarıda bekleyelim," dedi, kolunu Alex'in omuzlarına dolayarak onu kapıya doğru yönlendirdi. "Onu görmek istemiyorum."

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Christian, Mercedes'i ahırın ucuna park ederken.

Haskell'ın kamyoneti, bir şerif yardımcısı tarafından Briarwood'a götürülmüş, ortadan kaybolmuştu. Garajın önünden kıvrılarak aşağıya doğru uzanan tuhaf bir konvoy oluşturmuşlardı.

tepelerden şirin küçük üniversite kasabasına doğru giden bir şerif arabası, bir kamyonet ve bir Mercedes, hepsi adliyeye doğru gidiyordu. Meraklı gözlerin onları takip ettiği geniş merdivenleri çıkmak hoş bir deneyim olmamıştı. Sonrasında yaşananlar da hoş değildi. Christian, Alex'in olabildiğince sakın bir şekilde ifadesini vermesini izlemişti. Alex'in gözyaşlarını ve başına gelenlerin taze hatıralarını bastırmaya çalışmasını izlemiş ve bu, Haskell'ın kanına yeniden susamasına neden olmuştu.

Bir erkeğin bir kadına bu kadar aşağılayıcı ve şiddetli davranması onu tiksindiriyordu. Alex'in daha önce de tüm bunları yaşadığını, inanamama ve şüphe duygusunun ağırlığı altında acı çektiğini düşünmek, içini parçalıyordu. Daha önce hiç kimse için bu kadar acı çekmemişti. Kendini her zaman şefkatli biri olarak görmüştü, ama bu, bencilliğinin izin verdiği ölçüdeydi. Kendi ihtiyaçları her zaman öncelikliydi. Artık durum böyle değildi.

"Sen gelmeseydin, şimdi olduğumdan daha iyi durumda olurum," dedi Alex, boşuna ortamı yumuşatmaya çalışarak. Spor arabadan inerken ve arabanın tavanına yaslanıp Christian'ın arabanın önünden geçmesini izlerken, sert ve titreyerek, parçalanmanın eşiğinde olduğunu hissetti.

"Tanrım, Alex," diye fısıldadı, sesi gergindi.

Onu nazikçe kollarına aldı, ona nasıl davrandığına dikkat etti. Onu kucaklaması gerekiyordu, gerçekten zamanında yetiştiğini kendine kanıtlamak için. Başka birinden sorumlu olmak konusunda hala tereddütleri varsa, Alex'in onu tecavüz etmek isteyen adamdan kurtulmaya çalışırken gördüğü anda bu tereddütler buharlaşmıştı. Onu bir daha gözünün önünden ayırmak istemiyordu, bir daha kollarından çıkmasına izin vermek istemiyordu.

"Sana elini süren adamı öldürebilirdim."

"Ben de," dedi Alex, sıkıca kapalı gözlerinden yaşlar süzülerek Christian'ın yırtık mavi tişörtüne damladı. Bir dakika boyunca gözyaşlarının akmasına izin verdi, biraz rahatlamak için. Artık dikkatli gözlerden uzak oldukları için sorun yok gibi görünüyordu.

Bahçede artık huzur hakimdi. Güneş en sıcak noktasını geçmişti. Ormanda esen bir rüzgâr, temiz hava ve ormanın yemyeşil kokusunu getiriyordu. Akşamın erken saatlerinin sükûneti etraflarını sarmıştı ve Alex bunun bir kısmını içine çekmeye çalıştı, ama bunu başarmak için kendini çok kirli ve çok hırpalanmış hissediyordu. Olanları ve neredeyse olacakları hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.

"Bana dokunmasından nefret ediyorum!" Dişlerinin arasından bu sözleri hırladı, Haskell'ın aldığı özgürlükten, onu durduramadığından, o anların hatırasının sonsuza kadar onunla kalacağından dolayı öfkeliydi.

"Bir daha sana dokunmayacak, canım. Bunun için biz ilgileneceğiz."

Alex, başka bir duruşma düşüncesiyle titredi. Sonuncusunun anıları zihninde çok tazeydi: aşağılanma, tek başına savaşmanın boşunallığı, en çok ihtiyaç duyduğu insanların güvenini kaybetmesi. Bunu bir daha yaşayamazdı.

Christian onun aklını kolayca okudu. "Senin yanında olacağım, aşkım. Her adımında yanında olacağım." Başını eğerek, şakağına bir öpücük kondurdu.

"Ah."

Christian geri çekildi ve ona suçlayıcı bir bakış attı. "Sen incinmişsin."

"Sen de yaralısın," dedi Alex, gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

Sağ kolunu kaldırdı ve parmağıyla onun sol elmacık kemiğindeki sıyrığı okşadı. Adam yüzünü buruşturdu. Geri adım atarak, başka yaraları olup olmadığını kontrol etti. Soluk renkli kot pantolonunun her iki dizinde de yırtıklar vardı. Mavi tişörtünde kan lekeleri vardı, ama onun kanı değildi. Tully Haskell'ın yüzüne vurduğu yerlerde parmak eklemleri kanamıştı.

Kendi bluzunun bir omuzu yırtılmıştı ve kot pantolonu kirlenmişti. Dizindeki sıyrıkta akan kan, kot pantolonuna leke yapmıştı. "Pearl

O sıyrıkların üzerine antiseptik sür. Burayı revir haline getirmeyi düşünüyor.

"Bir dakika. Konuşmamız lazım."

Alex gergin bir gülümseme takınmaya çalıştı. "Daha düzgün görününe kadar bekleyemez mi?"

"Yeterince bekledik zaten."

Elinden tutup onu ahırın ucundaki basit tahta bankın yanına götürdü ve oturması için işaret etti. Alex dikkatlice oturdu, gözleri Christian'ın önünde bir ileri bir geri yürüyen Christian'a takılı kalmıştı. Bir görevi olan bir adam gibi görünüyordu. O görevin iyi mi kötü mü olduğunu merak ederken kalbi hızla atıyordu.

Aklında, Christian'ın hayatından çekilme ihtimali yüksek görünüyordu. Onu neye bulaştırmıştı! Christian, çıkacak, birlikte eğlenecek bir kadın aramaya gelmişti, ama onun geçmişinin ağına takılmıştı, üstelik bu geçmişin kaybolacağını hiçbir işareti yoktu.

Sonunda Christian durdu ve ona bakmak için döndü, gözleri üstlerindeki yaz gökyüzünden daha maviydi. Göğsünde nefes almasını zorlaştıran bir gerginlik vardı. Bunun muhtemelen doğru zaman ve yer olmadığını biliyordu. Romantik bir ortam tercih ederdi. Ancak son yirmi dört saatte yaşadıkları onu derinden sarsmış ve şimdi kalbindekileri söylemeye teşvik etmişti.

"Seni seviyorum, Alex. Dün söylediğim her şey hala geçerli, ama gerçek şu ki, senden uzak kalmaya dayanamıyorum. Seni seviyorum ve benim karım olmanı istiyorum."

Sanki onun karşı çıkmasını beklermiş gibi söyledi. Alex şaşkınlıkla ona baktı.

"Evlenmek, kendi evimizi almak ve bir düzine çocuk sahibi olmak istiyorum."

Yine ona bakarak, tartışmacı bir münazara takımı kaptanı gibi bir itiraz bekledi.

"Her şeyi planlamışsın gibi görünüyor," dedi Alex, onu yakından izleyerek, ondan buhar gibi yayılan kararlılığa hayranlıkla. İnsanlar kıyafetlerin insanı yarattığını söylerdi, ama Christian'ın güçlü kişiliği, yırtık pırtık kot pantolonuyla bile etrafına bir aura gibi yayılıyordu.

Elini saçlarının arasına geçirdi ve çenesini inatçı bir açıyla kenara çekti. "Hayatını yönetmemi istemediğini biliyorum, ama yanılıyorsun Alex. Risk alıp almayacağına karar verme hakkım var. Seni sevmek bana bu hakkı veriyor, çünkü artık sadece kendi hayatını riske atmıyorsun, benimkini de. Eğer benim de söz hakkım varsa, hayatlarımız şimdi ve sonsuza kadar birbirine bağlı. Hoşuna gitmeyebilir, ama durum bu."

Alex, arabalar geçip giderken uzun bir dakika boyunca yola bakarak oturdu. Virginia'ya geldiğinde, kendine güvenebileceği kimsesi olmadığını düşünmüştü. Bir ilişki kurma fikri uzak, hatta imkansız görünüyordu. Şimdi ise bu muhteşem adam, onun üzerinde dikilip, onunla evlenmek istediğini söylüyordu. Batı dünyasında pek çok kalbi çalmış bu zaptedilemez çapkın, ona evlenme teklif ediyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı, kaşları karışık bir şekilde çatılırken, duyguları içinde bir fırtına gibi kasıp kavruluyordu.

"Beni sevdiğini söyle," diye fısıldadı Christian, kalbi gırtlığında. Onun önünde diz çöktü, dişlerini sıktı, çakıl taşları sıyrılmış derisine batıyordu.

Alex, onun ifadesindeki ani kırılganlık karşısında nefesini tuttu. Onun kendisini sevdiğinden nasıl şüphe edebilirdi? Onu sevmekten kalbi acıyordu. "Seni seviyorum."

"O zaman benimle evleneceğini söyle." Sessizliğine takılıp kaldı, geçen her saniye biraz daha ölüyordu.

"Ben... ben korkuyorum, Christian," dedi Alex sonunda, farkına vardığında sözler ağzından döküldü.

Onun için çok fazla iyi şey kötüye gitmişti. Çok fazla hayal hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı. Christian onun önünde diz çöktü, altın rengi ve baştan çıkarıcı, gerçek olamayacak kadar iyi. Onu kucaklama arzusundan titriyordu

kucaklama arzusundan ve ona değerli olan diğer pek çok şey gibi onun da bir şekilde elinden kayıp gideceği korkusundan titriyordu.

"Korkuyorum."

Christian ellerini tuttu. "Mutluluğu aramaktan korkma, Alex. Sen bunu hak ediyorsun. Sevilmeyi ve değer verilmeyi hak ediyorsun. Geçmişin yüzünden kendini daha fazla inkar etme. Önümüzde bir gelecek var."

Haklıydı. Geçmişinin kendisi üzerinde çok fazla güç sahibi olmasına izin vermişti. Bunun bedelini demiş, acı çekmiş ve ağlamıştı. Artık bunu geride bırakıp, sevdiği, ona inanan bir adamla geleceğe bakmanın zamanı gelmişti.

Christian, Alex'in dolgun dudaklarında yavaşça bir glmsemi belirttiğini ve gözlerinin altın rengi parladığını izledi. Kalbinin ısındığını ve genişlediğini hissedebiliyordu. ne eğilerek, onu nazık bir öpücükle gülümsemesini yakaladı.

"Hadi Dr. Pearl' görmeye gidelim," dedi, ayağa kalkarak Alex'i de kendisiyle birlikte kaldırdı.

Kolunu Alex'in omzuna doladı ve onu kendine yakın tutarak eski çiftlik evine, yeni hayatlarına doğru yola ıktılar.

Ve kalbinin derinliklerinde, "*Hoşça kal, Dicky Amca, nerede olursan ol*" dedi.

*Huzursuz
Kalp*

bir

"DANIELLE TEYZE, JEREMY TATLIMA TÜKÜRDÜ!"

Danielle Hamilton, Jeremy'nin bunu görüp şeytani dokuz yaşındaki beyninde gelecekte kullanmak üzere kaydetmesin diye, yüzündeki tiksinti ifadesini hızla sildi. Düşünemeyecek kadar yorgun olan kadın, aile odasına açılan beyaz çerçeveli kemere ağır ağır yaslandı.

"O zaman sen de onun tatlısına tükür, Dahlia," diye önerdi. Çocuklar hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir şey. Kenya'daki Bushmenlerle başa çıkmak daha kolay gelmişti. Tibetli göçebeler onun için daha az gizemliydi. Çocukken bile çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu; yetişkinlerin dünyasında büyümüştü.

"Onun üzerine tükürdüm," dedi on bir yaşındaki Dahlia Beauvais. "O yine de yedi."

"İğrenç," diye mırıldandı Danielle, kapı zili çalarken. Büyük bir çaba sarf ederek kapı çerçevesinden uzaklaştı ve plastik bir savaş uçağının minyatür askerlerin bulunduğu alana yaptığı katliamı atlatmaya çalıştı.

"Hey, dikkat et!" diye bağırdı Tinks Beauvais öfkeyle. Yedi yaşındaki erkek fatma, kanatlı koltuğun arkasına çömelmiş, uzay gemisini savaşın ortasına göndermek için hazırdı. "Savaş bölgesindesin!"

"Bana mı söylüyorsun," diye Danielle kuru bir şekilde homurdandı.

Kuzey ve Güney yeniden karşı karşıya. Ve bu sefer Güney kazanıyordu. New Hampshire'dan dünyaca ünlü bir fotoğrafçı, çocuklar ve yetişkinler arasındaki güç mücadelesinde bu beş tecrübeli gaziye karşı hiç şansı yoktu. Sayıca ciddi şekilde azdı. Ayrıca, onun umursamadığı bir yaş avantajı da vardı. Enerji rezervleri inanılmazdı. Onunkiler tükenmişti. O bitkin düşmüştü ve bu bebek bakıcılığı fiyaskosunda ona yardım etmesini beklediği tek kişi, görevlerinin ilk gününde devre dışı kalmıştı.

Butler'ı kıskanıyordu. Butler şimdi odasının sessiz inzivasında saatlerini geçirmekteydi, yüksek dozda Darvon sayesinde durumdan mutlu bir şekilde kopmuştu.

Tanrım, Beauvais çocukları Butler'ı nasıl hareketsiz hale getirmişlerdi, diye düşündü titreyerek. Kırk yıldır babasının evini yöneten, yılmaz Alistair Urquhart-Butler. Zamanın sınavından geçmiş, Laird Hamilton'ın beş karısını geride bırakmış ve altı Hamilton çocuğunun yetiştirilmesine yardım etmiş olan adam, sonunda bir patenle yere serilmişti. Bu düşünülemez bir şeydi. Özellikle de onu New Orleans'a gelmeye zorlayan kişi olduğu için düşünülemezdi.

"Evet, kızım, seninle geleceğim," demişti. "Sana yardım edeceğim. Bana güvenebilirsiniz."

Şimdiye kadar ona güvendiği tek şey, o cilalı çam zemine kemik sarsıcı bir gürültüyle düştüğünde onu saymamaktı.

Kapı zili ikinci kez çaldığında, güzelce korunmuş Garden District evinin tavanındaki karmaşık alçı süslemeleri görmezden gelerek başını kaldırdı. İlgisi daha yüksek bir düzlemdeydi. "Tanrım," diye mırıldandı, "bu dadı olsa iyi olur, yoksa bazı önemli emirlerin ciddi ihlallerine tanık olacağız."

Danielle, her zaman geçici delilik iddiasında bulunabileceğini düşündü. Aslında, Suzannah'nın çocuklarıyla kalmayı kabul etmesine neden olan şey, bir tür geçici delilik olmalıydı. Genelde çocuklardan uzak durmaya özen gösterirdi.

kafası karışık ve şaşkın olmalıydı, yoksa bunu asla kabul etmezdi. Suzannah, onun jet lag'ından yararlanmıştı. Kız kardeşi, Tibet'te bir yıllık projesini tamamladıktan sonra Amerika'ya dönen uçağından indiğı anda üzerine atlamıştı.

"Oh, Danielle, Courtland ve ben tatile çıkarken çocuklarla kalır mısın? Onların 'aile etkisine' ihtiyaçları var." Danielle, koridordan ön kapıya ve kurtuluşuna doğru ilerlerken kız kardeşinin ricasını alaycı bir şekilde reddetti. Kaba bir şekilde burnunu çekti. "Onların ihtiyacı olan şey bir talim çavuşu."

Koridorda, günün başında büyük, coşkulu ve kökeni belirsiz bir köpek olan kahverengi bir kürk yığını yorgun bir şekilde yatıyordu. Başını pençelerinin üzerine koymuş, Beauvais evine taşınmanın akıllıca olup olmadığını yeniden düşünüyordu. Danielle, onun buraya ait olmadığına oldukça emindi. Çocuklar ona ait olduğunu söylemişlerdi, ancak her biri zavallı hayvana farklı bir isim takmıştı. Suzannah köpekten bahsetmemişti.

Suzannah pek çok şeyi anlatmamıştı. Kocasıyla Karayipler'e tatile çıkmak için acele eden Danielle'in üvey kız kardeşi, çocuklarının canavar gibi olduklarını söylemeyi unutmuştu. Beauvais evinden bahsetmenin New Orleans'taki neredeyse tüm dadıların kalbine korku salmaya yeteceğini Danielle'e söylemeyi de uygun bir şekilde unutmuştu. Beş yeğeniyle iki gün geçirdikten sonra Danielle, Mary Poppins'in bile onları almaya razı olacağını sanmıyordu. Beauvais çocukları daha sert birine ihtiyaç duyuyordu, örneğin deniz piyadelerine.

Köpeğin üzerinden atlayıp durdu, derin bir nefes aldı ve azalan kaynaklarını yeniden topladı. Beauvais evine dadı göndermek isteyen bir ajans bulmak için on dokuz telefon görüşmesi yapmıştı. Şehirdeki her yerden reddedildikten sonra, sesini değiştirip çocukların soyadını söylemeden listeyi tekrar gözden geçirmeyi denedi. Bu kadını korkutup kaçırmak istemiyordu. Yakında takviye gelmezse, kendini korumak için silah almak zorunda kalacaktı.

Salon masasının üzerinde asılı duran süslü yaldızlı çerçeveli ayna, güzel yalanlar söylemiyordu. Danielle, aynadaki görüntüsüne inledi. Amazon ormanlarında geçirdiği iki ayın ardından bile bu kadar kötü görünmemiştir. Sanki otuz dokuz yaşını bir kez değil, birkaç kez yaşamış gibi görünüyordu. Omuzlarının hemen altına kadar uzanan kül rengi sarı saçları, paçavra paspas gibi duruyordu. Bebeği uyutmak için iki gece uykusuz kalmak, gri gözlerinin altına mor lekeler çizmişti. Annesinin klasik kemik yapısını miras almıştı: dünyaca ünlü Ingamar elmacık kemikleri, ince düz burun, heykel gibi çene. Ama şu anda yüzünde görünenler, ünlü manken olan annesi Ingrid'i şoka sokardı. Torbalar, gölgeler ve endişe çizgileri, bir mankenin kabusu.

Tinks ve Jeremy'nin öğle yemeğinde yaptıkları yemek savaşının kalıntıları lavanta rengi ipek tişörtüne yapışmıştı. Haki renkli safari şortunda iki büyük pençe izi vardı. Ayaklarındaki Hermès sandaletleri, dört yaşındaki Ambrose tarafından floresan turuncuya boyanmıştı, o da bebeğe püre haline getirilmiş pancar yedirmeye çalışıyordu.

"Bu kadın sana bir bakış atıp kaçacak," diye mırıldandı Danielle. Avucunda bir tutam saçını sıkıştırırken, kurumuş pancar parçaları buldu. "Akıllı başında hiç kimse buraya yaklaşmaz."

Derin bir nefes alarak, ağır meşe kapıyı açtı ve ferforje güvenlik kapısının diğer tarafında duran kişiyi görünce nefesi kesildi.

O, Mary Poppins değildi.

iki

NE YÜZ! DANIELLE'İN İLK İSTİNATKI

kamerasını kapıp onu filme almaktı — bir yıl önce portre çekmeyi bırakmış olmasına rağmen.

Geniş, güçlü ve tamamen erkeksi bir yüzden parıldayan siyah gözler ona bakıyordu. Gözlerinin kenarlarından hafif gülümseme çizgileri yayılırken, siyah bıyığının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. Sağlam, kare bir çenesi ve cesur, kartal burunlu bir burnu vardı. Danielle'in ayak parmakları karıncalandı. O, her zaman güzel çeneli erkeklere zaafı olan biriydi. Sol yanağında derin bir gamze, gülümsemesi genişledikçe ortaya çıktı. Düzgün, beyaz dişleri, koyu bronz teninde parıldıyordu. Bu etki, bir kadının aşk kölesi olarak hizmetlerini sunmasına yetecek kadar güçlüydü.

Vücudu da bu konuda fikrini değiştirmeyecekti. Ağır sıklet bir boksörün vücuduna sahipti — geniş omuzlar ve kalın bir göğüs. Kravat takıyordu, ama gömleğinin en üst düğmesi açıktı, sanki yakasını boynuna kapatamamış gibi. Danielle, en sevdiği Nikon fotoğraf makinesini ortaya koyarak, bu adamın muhafazakar beyaz gömleği ve kömür rengi pantolonunun altında gerçek bir kas heykeli olduğuna bahse girerdi.

Gözleri tekrar adamın yüzüne kaydı. "Hadi birlikte kaçalım."

Adamın koyu renkli gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Anlamadım?"

"Boş ver," dedi Danielle, arkasında evin içinde bir yerden gelen bir çarpma sesi duyulunca ve gerçeklik geri dönünce, kederli bir şekilde.

intikam dolu bir acele. Fantezisini gerekleştirememesinin beş küçük nedeni ve bir *büyük* nedeni vardı. O, ondan neredeyse on yaş daha genç ve onun hissettiğinden yüz yaş daha genç olmalıydı. Onunla kaçamazdı: onu tekerlekli sandalyeye oturtması gerekirdi.

"Evden ıkamam," dedi düz bir sesle. "Bir dadı bekliyorum —ya da damarlarımın sertleşmesini bekliyorum. Hangisi önce gelirse." "Siz Bayan Hamilton mısınız?"

"*Bayan* Hamilton," diye hemen düzeltti. O kadar genç ve erkeksi birinin karşısında, zaten hissettiğinden daha fazla olgun hissetmenin bir anlamı yoktu. "Danielle Hamilton."

"Oh, tanıştığımıza memnun oldum. *Bayan* Danielle Hamilton," dedi, sözcükler ağızından tembelce dökülüyordu, yumuşak ünlüler ve Cajun Fransızcası aksanı ile. Adını sanki onu zaten tanıyormuş gibi söyledi — yakından. Sesi ham ipek gibiydi, hem prztl hem de przszld. Gözleri cilalı oniks gibi parlıyordu.

Danielle'in ayak parmakları floresan turuncu sandaletlerine kıvrıldı. Kimsenin sesin bir cinsel organ olduğu konusunda bir teori geliştirip geliştirmediğini merak etti. Onun her hecesinin duyularını okşadığını hissedebiliyordu. Bu inanılmaz ve biraz rahatsız ediciydi. O olgun, deneyimli bir kadındı. Bir erkeğin sadece sesiyle onu bu kadar heyecanlandırđı son zamanı hatırlayamıyordu.

Göz teması kurarak, geniş elini güvenlik kapısının parmaklıkları arasından uzattı. Danielle'in zarif eli, ona dokunmanın şokuna dayanabileceğinden emin değilmiş gibi, tereddütle ona doğru uzandı. Sesinin i sıcaklığına yaptığı etkiyi düşünürsek, dokunurlarsa kendiliğinden alev alabilirdi.

"Remy Doucet," dedi, parmaklarını onun parmaklarının etrafına dolayarak. Ağızının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve gamzesi derinleşti. "Ben senin dadınım, *chère*."

Danielle ona şaşkınlık ve inanamama ile baktı. "Delirmiş olmalıyım," dedi sonunda histerik bir kahkaha atarak. "Senin benim dadım olduğunu

benim dadım olduğunu söylediğini sanmıştım."

Yüzünde lezzetli, seksi bir gülümseme yayıldı.

"Öyleyim." "Öyle misin?"

"Oh, tabii ki," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Danielle, trans halinden çıkmaya çalışır gibi başını salladı. Bu yıkıcı erkeklik abidesi bir *dadı* mıydı? *Onun* dadısı mı? Tek yaptığı bir telefon numarasını tuşlamak olmuştu ve biri bu birinci sınıf yakışıklıyı kapısına göndermişti? Dial-A-Stud. Ne konsept ama!

Her türlü yasadışı düşünce dizlerinin gücünü keserken, kapı çerçevesine ağır ağır yaslandı. Eğer işi kabul ederse, gece gündüz evde olacaktı - Suzannah'ın masrafları ile, diye düşündü Danielle, geniş ağzında kötücül bir gülümseme belirdi. İsteddiği zaman ona bakabilecekti. Sorun şu ki, bakmak, aniden çıldırmış hormonlarının aklındaki tek şey değildi.

Elinin topuğuyla alnına vurdu. Tanrım, ailenin dadısına aşık oluyordu! Yakışıklı bir genç adamın emrinde olmasını hayal ediyordu. Ne tür ahlaksız, neredeyse orta yaşlı bir insana dönüşüyordu? Bu tamamen kabul edilemez bir davranıştı. Tanrı aşkına, o Danielle Ingamar Hamilton'dı! Prenslerle çıkmıştı. Ormanlarda, çöllerde ve New York'ta hayatta kalmıştı. Her koşulda sakın ve soğukkanlı tavırlarıyla dünya çapında tanınıyordu.

"Bir dadı çağırdın, değil mi, *chère*?" Remy, koyu renkli kaşlarını kaldırarak sordu.

"Tabii ki dadı çağırdım," dedi Danielle, kendini toparlayarak. Ona şüpheli bir bakış attı. "Ama siz tam olarak aklındaki kişi değilsiniz, Bay...?"

"*Doucet*," diye tamamladı adam, gözlerinde bir anlık Fransız öfkesi parladı. Bu iş de tam olarak aklındaki şey değildi, bayan. O bir jeologdu. Ama bu günlerde Güney Louisiana'da jeologlar için pek iş yoktu.

Petrol ekonomisi çöktüğünde işler birkaç yıl önce zorlaşmıştı. O zamanlar hâlâ bir işi vardı. Ama Eagle Oil, sadece bir yıl önce yabancı şirket Knox Amalgamated tarafından satın alındığında, şirketin yeniden yapılandırılması ona iki seçenek bırakmıştı: Outer Hebrides'e taşınmak ya da yeni bir mesleğe geçmek. İlkini denemişti. Şimdi ikincisini deniyordu.

"Ne oldu, *chère*?" diye savunmacı bir tavırla sordu. "Bir erkek iyi bir dadı olamaz mı sence?"

"Şey, hayır, ben..."

Ellerini beline koydu ve agresif bir şekilde öne eğildi. "Bir erkek, kadın olmadığı için kötü bir dadı olur mu sence?"

"Şey... Aslında bu konuyu pek düşünmedim."

Güvenlik kapısının parmaklıkları arasından kalın parmağını ona doğru salladı. "Sırf göğüslerin yok diye dadı olamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Danielle, beyaz gömleğin sınırlarını zorlayan sağlam erkek göğüs kaslarına takdir dolu bir bakış attı. "İnanın bana Bay Doucet, göğüsleriniz olmadığı için *çok mutluyum*. Bu konuda muhtemelen tüm kadınlar adına konuşabilirim."

"Erkeklerin dadı olmalarına engel olan bir kural yok, biliyorsun. Bir erkek bu işi bir kadın kadar iyi yapabilir." Kız kardeşi Annick'e söylediği sözler daha çok "herkes yapabilir" şeklindeydi, ancak gelecekteki işvereni için bu ifadeyi biraz değiştirmeye karar verdi.

"Eminim haklısın." En azından Danielle bu konuda onunla tartışmaya niyetli değildi. Görünüşüne bakılırsa, istediği her şeyi yapabileceğini düşündü. Bu inanılmaz derecede maço görünümlü adamın geçimini sağlamak için çocuk bakmak istemesi gerçekten çok tatlıydı. Bu fikir, kalbinin çok özel, çok hassas bir kısmını etkiledi.

"Ee, beni içeri alacak mısın, sevgilim?" Remy aniden bastıramadığı bir gülümsemeyle sordu. Öfkesi yaz yağmuru gibi çabucak geçmişti.

bir yaz sağanak yağısı kadar çabuk geçmişti. Kapının yanına iri omzunu dayadı, ayak bileklerini çaprazladı ve eliyle kendini yelpazelemeye başladı. "Dışarısı çok sıcak oluyor."

Dışarısı, Danielle'in içindeki sıcaklıktan daha sıcak değildi, ama Danielle bu küçük gözlemine kendine sakladı. Remy Doucet, aşırı derecede flörtöz olmak için fazla teşvike ihtiyaç duymayan bir adam gibi görünüyordu.

Güvenlik kapısını açtı ve elini sallayarak geri çekildi ve ona içeri girmesini işaret etti. O yanından geçerken, zihni nükleer bir felaketin ardından kalmış gibi görünmeyen bir oda bulmak için çılgınca aradı. Böyle bir oda yoktu. Beauvais'lerin çocukları, ebeveynlerinin ayrılmasından sonra gösterişli evi darmadağın etmişti. Röportaj için karanlık odaya girebilirlerdi, ama adamın çekiciliğini düşününce, bu ona pek de akıllıca bir fikir gibi gelmedi — ekici, evet, akıllıca, hayır.

Remy zarif giriş salonuna göz gezdirdi. Fildişi rengi moiré duvar kağıdı, kristal prizmalardan oluşan bir avize, *Rüzgar Gibi Geçti* filmindeki gibi kıvrımlı bir merdiven. Güzel. Ve önünde duran bayanın açıkça bitkin olduğu gerçeğine rağmen, dağınık sarı saçlarının tepesinden parlak turuncu sandaletlerinin ucuna kadar her yerinde bir zarafet havası vardı. Ayakkabılara biraz kaşlarını çattı.

"Koridorun sonundaki salona geçelim," dedi kadın. *Orada duvarlarda yemek yok.*

Remy, potansiyel işverenini takdirle süzen bakışlarla onu koridorda takip etti. Kadın uzundu, onun 1,80 metreden birkaç santim daha kısaydı ve bir mankenin köşeli zarafetine sahipti. İnce, ama zayıf değildi. Güzel bir poposu vardı. *Gerçekten* güzel bir poposu. Bir erkeğin en erotik rüyalarını süsleyen türden bacakları vardı. Göründükleri kadar ipeksi olup olmadıklarını merak etti. O uzun bacakları okşamayı düşünerek parmaklarını esnetti.

Kendini tut, Remy, diye uyardı kendini, bu bayan senin patronun olacak.

Küçük şeytan omzunda şöyle dedi: "*Bakmak günah değildir.*"

Her zamanki gibi, şeytanın tavsiyesini sırtarak kabul etti.

Bir kemerli geçide vardıklarında, bir kasırga rüzgarı gibi şiddetli bir rock müziği patlaması onları vurdu. Jeremy, Danielle'in hemen önündeki koridor dolabından atladı, yüzüne naylon bir çorap geçirmiş, yüz hatlarını grotesk bir şekilde bozmuştu. Danielle çığlık attı ve kendini duvara doğru fırlattı, dar bir Louis XIV masasına çarptı ve taze çiçeklerle dolu kobalt mavisi bir vazoyu devirdi. Tinks, kalçasında bir Uzi replikası ile aile odasından dışarı fırladı. Düzgün bir omuz dönüşü yaptı ve şaşkın Remy'nin arkasına geldi. Kaslı bacaklarını siper olarak kullanarak, kardeşine körü körüne nişan aldı ve koridora staccato bir Kool-Aid patlaması ateşledi, bu da zeminde ıslak mor bir iz bıraktı.

Danielle onların isimlerini haykırmaktan başka bir şey yapamadan, yağmacılar ön kapıdan kayboldular. Kalbi sıkıştı. Remy Doucet'in şimdi muhteşem vücudunu ve çocuk yetiştirme becerilerini alıp geldiği dadı ajansına geri döneceğinden hiç şüphesi yoktu. Şu anda oldukça şok olmuş bir hali vardı. Akli başına gelir gelmez, her akli başında, mantıklı insan gibi ona veda edip çekip gidecekti.

Aniden paniğe kapıldı. Onun gitmesini istemiyordu. Beauvais evine girecek kadar cesur ya da pervasız olan tek yetişkin oydu. O giderse ne yapacaktı? Yine *çocuklarla* yalnız kalacaktı. Tüyleri diken diken oldu. Çocuklar *onunla* yalnız kalacaktı. Bu kombinasyon zehirliydi.

Aile odasının kapısına yaslandı ve tüm gücüyle bağırdı. "Dahlia, o müzik setinin sesini kıs yoksa 'I Want Your Sex'in ne anlama geldiğini öğrenecek kadar uzun yaşamayacaksın!"

Dahlia, müzik setinin düğmesini çevirdi ve kendini beğenmiş bir ifadeyle teyzesine doğru yavaşça yürüdü. Uzun bakır rengi saçlarını omzunun üzerine attı ve "Zaten biliyorum" dedi.

Danielle acı bir gülümsemeyle Remy'ye döndü ve Suzannah'nın en ünlü sözlerinden birini söyledi. "Ne kadar neşeli çocuklar."

Remy başını eğdi ve boğazını temizledi.

"Bu yakışıklı kim?" diye sordu Dahlia, ona aşırı cüretkar bir bakışla.

"Senin yeni dadın olabilirim," dedi Remy, sert görünmeye çalışarak. Dadı eğitim kılavuzunun küstahlığa gülmeyi hoş görmeyeceğinden oldukça emindi.

Dahlia sıırttı. "Radikal!"

Danielle kızı omuzlarından çevirip onu aile odasına geri itti. "Neden gidip eğitim sütyenleri kataloğuna bakmıyorsun, canım?"

"Ben push-up olanlardan istiyorum. Madonna'nınki gibi." Dahlia dizlerinin üzerine çöktü ve sehpanın üzerindeki dağınıklığın içinden bir katalog aradı. "Molly Gerard'ın annesi ona aynen bunun gibi bir tane sipariş etmişti." Hikayesinin ne kadar iyi karşılandığını görmek için göz ucuyla baktı.

Danielle ona bir bakış attı. "Tabii. İyi denemeydi."

Remy kızın omzunun üzerinden baktı ve kırmızı dantelli büstiyeri görünce kaşlarını kaldırdı. Danielle'e yan gözle baktı. "Zevki iyiymiş."

"Küçük bir teselli," diye mırıldandı Danielle kuru bir şekilde. "Bunu kullanacak kadar yaşayamayabilir."

Bir kat yukarıda bir bebek ağlamaya başladı. Ses, Danielle'in boncuklu kemerine takılı monitörden cızırtılı bir stereo efekti gibi geliyor ve merdivenlerden aşağıya yayılıyordu. Danielle'in gözleri birdenbire yaşlarla doldu. Yorgundu. Sinirliydi. Gizlice bebeklerden korkuyordu. Neden, neden Suzannah'ın onu bu işe ikna etmesine izin vermişti?

Dudaklarını ısırarak, başını eğip Remy'nin yanından geçti, saçları yüzünü onun meraklı bakışlarından koruyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, eli yapışkan parmak izleriyle matlaşmış maun korkuluğu üzerinde kayıyordu. Remy'nin ayak seslerini hemen arkasında duyabiliyordu.

"Toplamda kaç tane var?"

"Beş."

Kaşları yukarı kalktı. Beş çocuk annesi gibi görünmüyordu. Beş çocukla başa çıkabilecek kadar donanımlı da görünmüyordu. Ama burası şehrin şık bir bölgesiydi. Danielle Hamilton'ın annelik için donanımlı olması gerekmiyordu. Tek yapması gereken, telefonu çevirip bu işi yapacak başka birini tutmaktı. Öfke içindeydi. İnsanların çocuklarını sevmeyi ve onlara bakmayı bilmiyorlarsa çocuk sahibi olmamaları gerektiğine inanıyordu.

Görüşlerini sıkı bir şekilde kontrol altına alarak, tarafsız bir şekilde, "Beş çocuğu tek başına büyütmek zor bir iş olmalı, değil mi?" dedi.

"Tek başına mı?"

"Boşandınız, değil mi?"

"Ben mi? Hiç evlenmedim."

Hayal kırıklığı Remy'nin üzerine yoğun bir sis gibi çöktü. Beş çocuğu var ve hiç evlenmemiş mi? Bu müthiş bir başarıydı. Dışlerinin arasından ıslık çaldı. "Ah, benim *sevgilim*, sen çok gezmişsin."

Danielle, bebek odasının kapısında ona döndü, gözleri ikiz gümüş aylar gibiydi. "Ben mi? Bunların *benim* çocuklarım olduğunu mu düşünüyorsun? Dalga geçiyorsun herhalde!"

Remy ona şaşkın ama rahatlamış bir şekilde baktı. "Onlar senin çocukların değil mi?" diye sordu bebeğin ağlamasının üstüne.

"Hayır, şükürler olsun. Ben sadece enayi olduğum için buradayım. Bu küçük sevimli şeyler kız kardeşim Suzannah Beauvais'e ait. O ve kocası tatilde olduklarını söylüyorlar. Şahsen ben şehirden kaçtıklarını düşünüyorum. Zenginlerin yazın ortasında Karayipler'e gittiğini kim duymuştur ki?"

Remy omuz silkti ve bunu retorik bir soru olarak kabul etmeye karar verdi. Zenginler hakkında pek bir şey bilmiyordu.

Danielle, pembe renkli lüks halıyı geçerek, küçük Eudora'nın ağlayıp yumruklarıyla boğazını sıkarak oturduğu beyaz beşiğe doğru yürürken tiksintiyle başını salladı. "O ve

Courtland yokken, çocuklarına aile etkisi olarak benim kalmamı istedi. Eminim geri dönerse, yasaların izin verdiği en ağır cezaya çarptırılacaktır."

Ağlayan bebeğe üzüntüyle baktı ve Eudora'nın sorununun ne olduğunu nasıl anlayabileceğini merak etti. On aylık bir bebeğin ruh halini nasıl çözebileceği konusunda hiçbir f kri yoktu. Eudora'nın kirpiklerinden iki büyük gözyaşı damlası yanaklarından aşığı yuvarlanırken, bir kadın olarak ne kadar başarısız olduğunu düşündü.

Remy bebeği kucağına aldı, ona sıkıca sarıldı ve Cajun Fransızcası ile ona fısıldadı. Çok sevimli bir bebektir. On kilo ağırlığında, büyük mavi gözleri ve kabarık kıızıl saçları olan bir bebek. Remy, bir eliyle beşığin köşesinde sıkışmış yumuşak bir havlu kumaştan yapılmış fil buldu. Oyuncağı Eudora'ya verdi ve Eudora hemen filin hortumunu kemirmeye başladı. Bebeğin ağlamaları hemen iniltiye dönüştü, sonra memnuniyetle cıvıldamaya ve aralıklı hıçkırıklara dönüştü.

Danielle, sanki bir büyücülük eylemine tanık olmuş gibi ona temkinli bir bakış attı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Hepsi aynalarla yapıldı," diye cevapladı Remy. Ne tür bir kadın dış çıkaran bir bebeği rahatlatacak kadar bilgili olmaz? Ne tür bir anne, çocuklarını bu kadar bariz bir şekilde anne içgüdülerinden yoksun birine bırakır?  fkesi tekrar su yüzüne çıktı ve Danielle'e patladı, onun potansiyel işvereni olduğunu bir an için unuttu. Emir vermekten çok emir almaya alışkındı. "Diş  ıkartıyor. Ona çiğnemesi için bir şey vermek için yeterli bilgisi yok mu? Sen ne tür bir bebek bakıcısısın?"

"Ben bebek bakıcısı falan değilim!" Danielle, gözlerinin arkasında sıcak gözyaşları şeklinde biriken hayal kırıklığıyla sertçe cevap verdi. "Ben sadece aileye etki eden kişi olmalıyım. Butler bebek bakıcısı, lanet olsun, ve ona ihtiyacım olduğunda nerede bu adam? Patenle devrilmiş! Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Dişleri çıkmamış bebekler olduğunu nereden bilebilirdim? Seni bunun için işe alıyorum!"

Danielle ona sırtını dönüp çok sessizce ağlamaya başlayınca Remy bir an panikledi. Sadece hafif bir hıçkırık, omuzlarının hafifçe titremesiydi.

Omuzları hafifçe titriyordu. Tam da onun her zaman zarif kadınların ağlayacağını hayal ettiği gibi. Ama bir bebeği sakinleştirmek başka bir şeydi. Yetişkin bir kadın ise bambaşka bir şeydi. Danielle'i ağzına havlu kumaştan yapılmış bir fil sokarak sakinleştiremezdi.

Eudora'yı beşiğine geri koydu ve ne yapması gerektiğini bilemeden Danielle'in arkasına geçti. Bir kadının ağlamasını duymak içini parçalıyordu. O gözyaşlarının sebebinin kendisi olduğunu bilmek, yarasına tuz basmak gibiydi. Çoğu eğitilmiş dadının patronunu kollarının arasına alıp sarılacağını sanmıyordu, ama o bunu yapmak istiyordu. Yapabileceği tek şey buydu.

"Ağlama, *chère*," diye yalvardı, alçak ve boğuk bir sesle, Danielle'i omuzlarından nazikçe çevirerek. Onu kendine doğru çekti, büyük eliyle melek saçlarını okşadı, başını omzuna doğru çekti. O, ona karşı bir demiryolu rayı kadar sert duruyordu, gözyaşlarına ve onun sunmaya çalıştığı teselliye karşı koyuyordu. "Üzgünüm, sevgilim. Sana öyle davranmamalıydım."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum!" dedi Danielle, öfkeyle titreyerek. "Elimde değil, hiçbir şey bilmiyorum!"

"Elbette bilemezsin tatlım," diye mırıldandı Remy, bebeklerle ilgilenmekte becerikli olmayan bir kadın olacağı için içten içe hayalkırıklığına uğradı.

"Yorgunum ve sinirliyim." "Elbette öylesin."

"Ve saçımda pancar var!"

Sonunda gözyaşları bir sel gibi akmaya başladı. Danielle uzun zamandır kimsenin önünde ağlamamıştı. Bu nadir olayları her zaman utanç verici, onursuz ve kendi kendini kontrol etme gücünün çok altında bulmuştu. Ama artık iş işten geçmişti. Göz yaşlarını tutmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Üstelik, bu seli durduracak gücü olduğunu da sanmıyordu. İki gündür gözünü bile kırpmamıştı ve birkaç dakika da olsa, dayanabileceği biri olması çok iyi geliyordu.

Remy, Danielle'in gururunu bir kenara bırakıp kendisine yaslandığını hissedince gözleri buğulandı. "Ah, güzel yüzünü Remy'nin omzuna yasla ve ağla, canım."

Yavaş ve sabit bir hareketle sırtını okşadı, içinden sempati duygusu sızıyordu. Zavallı kız. Çocuklarla hiç tecrübesi olmadığını itiraf etmişken neden bu işi kabul etmişti? Çocukların bu tür şeyleri hissedebildikleri ve acemi çalışanlara acımasızca davranabildikleri bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçektir. Zavallı Danielle.

Oooh, adının zihninde yankılanışını seviyordu — yumuşak ve seksi bir tınısı vardı. Sevişirken dilinden kolayca dökülecek, karanlık ve erotik bir tınısı olan bir isimdi. Onun kendisine dokunuşunu da seviyordu. Vücutları içgüdüsel olarak birbirine kıvrılıyor, iki yapboz parçası gibi birbirine mükemmel uyan tüm noktaları buluyordu. Arzu, sıcak ve tembel bir nehir gibi içinden akıp gidiyordu.

"Beni dinlemeyecekler," diye mırıldandı, yüzü hala onun kaslı omzuna yaslanmış halde.

"Dinlemeyeceklerini biliyorum," diye mırıldandı, dudakları kadının gümüş rengi saçlarını okşayarak.

"Çocukları sevmediğimden değil. Ben de bir zamanlar çocuktum."

"Elbette öyleydin, *bebeğim*." Ama artık öyle değildi. O bir kadındı ve çok çekici bir kadındı.

"Suzannah benden yardım istememeliydi," dedi, kalbi yeniden umutsuzlukla doldu. "Bu konuda berbat olduğumu biliyor."

"Oh, hayır, *chère*, hayır," diye fısıldadı, o hıçkırırken. "Her şey yoluna girecek, göreceksin. Ben buradayım." Remy'nin sahip olduğu tüm koruyucu içgüdüler, onun kendisine ihtiyacı olduğu düşüncesiyle su yüzüne çıktı. O, içgüdülerine her zaman saygı duyan ve onlara göre hareket eden bir adamdı. "Her şey yoluna girecek," diye tekrarladı, parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü yukarı doğru kaldırdı.

Danielle, sanki yeryüzünde kalan tek erkek oymuş gibi ona baktı. ve iki onlar belirlenmiş Tanrı tarafından

türün devamlılığını sağlamak için. *Bon Dieu*, saçında pancar olsa bile çok güzeldi.

Başparmağının ucuyla kadının ağzının köşesinden bir gözyaşı sildi. Sonra başını eğdi ve kadının yanağından bir öpücük daha aldı. Başını birkaç milim daha eğip dudaklarını kadının dudaklarına değdirmek, dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu.

Danielle, Remy onu öpmeye başladığı anda tüm kemiklerinin eridiğini hissetti. Dadılar, şeytani çocuklar ve kendi yetersizlikleri hakkındaki tüm düşünceler kafasından uçup gitti, geride parlak yıldız tozu ve altın tozu patlamaları ve içinden sızan ve karnının derinliklerine yerleşen yumuşak, sıcak bir his bıraktı. Dudakları açılırken kendini ona daha da yaklaştırdı, onu öpücüğü derinleştirmeye davet etti, ama Remy bir santim geri çekildi ve başını kaldırarak bu lezzetli teması sonlandırdı.

Danielle, sanki atılmış giysiler gibi yere yığılacakmış gibi hissetti. "Vay canına," diye mırıldandı, ona bakarak. Sersemlemiş bir halde, elini kaldırıp parmak uçlarıyla acıyan dudaklarına dokundu ve bıyığının gıdıkladığı yeri kaşıdı. O öpücük ayak parmaklarını kıvırmıştı. Çan sesleri duymuştu. Ne hoş bir komşuluk karşılama. Bay Rogers'ın hiç kimseyi öyle öptüğünü sanmıyordu.

"Bence böyle öpüşecek yaşta değilsin," dedi, yaş konusunu açtığı için anında kendine kızdı.

"Uzun zamandır kısa pantolon giymiyorum, tatlım," diye onu ikna etti Remy. "Öyle mi? Eminim Shirelles'in kim olduğunu bilmiyorsundur." "Hayır," diye itiraf etti. "Balfa Brothers'ı biliyor musun?"

"Hayır."

Omuz silkti. "O zaman ödeştik."

"Ödeştik mi? Huh," Danielle, kollarını göğsünde kavuşturarak homurdandı. Ona somurtarak baktı, düz ve koyu renkli kaşları birbirine yaklaştı. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz bir. Sen kaç yaşındasın?"

"Ben..." Gözlerini kısarak ona sert bir bakış attı. "Seni ilgilendirmez."

"Hadi ama tatlım, sen... kaç olabilirsin ki? Otuz beş, otuz altı mı?"

Danielle, gurur mu duymalı yoksa kırılmalı mı karar veremedi. Konuyu değiştirmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Yaşın hiçbir önemi yoktu, çünkü onunla kesinlikle bir ilişkiye girmeyecekti.

"Dinleyin, zamanınızı boşa harcadığım için üzgünüm Bay Doucet, ama bu gerçekten kötü bir fikir. Dadıların öyle öpüşmemesi gerektiğini düşünüyorum."

Remy korsan gibi sırıttı. "Dadılar nasıl öpüşmeli, bana gösterir misin? Tekrar denemeye hazırım."

Danielle, Remy ona doğru bir adım attığında beyaz sallanan sandalyenin arkasına geçti. "Hevesiniz için teşekkür ederim, Bay Doucet..."

"Remy," diye onu *tsk-tsk* diye düzeltti.

Danielle zorlukla yutkundu. "Remy." Tam da korktuğu gibi, onun adı kendi dudaklarından bile seksi geliyordu. Tadı seksi idi. Sadece adını söylemek bile, onun ağzının zengin, koyu lezzetini yeniden hatırlatıyordu. "Alınma ama, ajansında demir gibi saçları ve destek çorapları olan iri yarı kadınlar yok mu?"

"Üzgünüm, *chère*," dedi, koyu renkli gözlerinde şeytani bir ışıltıyla, sallanan sandalyenin etrafından dolaşarak Danielle'i her iki koluyla sandalyeye sıkıştırdı. "Mavi saçlı küçük bayanlar yeni bitti."

"Peki ya tombul Aunt Jemima tiplerinden biri?"

Kafasını salladı, simsiyah saçları gözlerine düştü. "Hepsi gitti."

Danielle, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Remy, öğleden sonra sakalının gölgesinin geniş yanaklarını kararttığını görebileceği kadar yakın duruyordu. Bandit gibi öpüşen ve günde iki kez tıraş olmak zorunda olan bir dadıyı nasıl işe alabilirdi? Ama orada duruyordu — uzun boylu, esmer, Cajun, alnına düşen üç tane asi siyah saç teli ve şimdiye kadar gördüğü en baştan çıkarıcı yatak odası gözleri ile. Ona bakmak bile

gömleğini yırtıp göğüs kıllarını elleriyle okşamak istiyordu.

Bütün bu sahnenin saçma olduğu aklına geldi. O, ilk görüşte aşık olan türden bir kadın değildi. Aslında, son ilişkisi suya düştükten sonra erkeklerden tamamen uzak durmaya karar vermişti. Kendisinden önceki birçok Hamilton gibi, başarısız aşk ilişkilerinden başka bir şeye mahkum olduğu ona açıkça belli olmuştu. Bu, mücadele etmektense kabullenmek daha iyi olan bir hayat gerçeğiydi. Ayrıca, bu adam ev işleri için başvurmuştu. O, hizmetçinin peşinden koşmanın yakışsız olduğunu düşünerek yetiştirilmişti.

Tabii ki, şu anda peşinde koşan kişi o değildi. Remy biraz daha yaklaşırken onu ihtiyatla izledi. Remy, sanki doğanın en büyüleyici fenomeniymiş gibi onun ağzına bakıyordu. İçinde bir heyecan dalgası yayıldı.

"Söylesene," dedi, alaycı değil, nefes nefese bir sesle. "Normalde iş görüşmelerinde böyle mi davranırsın?"

Bıyığının bir tarafı yukarı kalktı ve yanaklarında derin bir gamze belirdi. Sesi, *café noir* kadar yumuşak ve koyu idi. "Zam istediğimde nasıl davrandığımı görmelisin."

Danielle midesinin floresan ışıklı ayaklarına kadar düştüğünü hissetti. "Bu iş için kaç kişi daha mülakata geliyor?"

Remy, kendini zorlayarak bir adım geri çekildi.

Ona. Onu kafasına bir şeye vurup polisi aramak için kaçmamış olması bir mucizeydi. O bir mağara adamı gibi davranıyordu. Ama o da onu biraz ilkel hissettiriyordu. Onu omzuna atıp bataklık bölgesine götürme fikri, inkar edilemez bir çekiciliğe sahipti.

Kimyasal çekim. Burada olan şey buydu, diye karar verdi. O bir bilim adamıydı, kimya ve doğanın karşı konulmaz güçleri hakkında her şeyi biliyordu... ve içgüdüler, biyoloji, kuşlar, arılar ve büyük kalay rengi gözleri olan güzel kadınlar...

Kız onun bakışlarından kaçındı ve dudağını ısırды, belli ki bir yalan düşünmekteydi.

"Kaç tane?" diye tekrar sordu.

"Şey... birkaç tane," dedi Danielle, derin bir nefes alarak. Remy omuz silkti. "Bir? İki?"

"Aşağı yukarı."

"Aşağı yukarı kaç tane?"

Ona somurtarak baktı. "Bir ya da iki."

"Gördün mü, meleğim," dedi, parmağını ona doğru sallayarak. "Beni bırakmamalısın. Senin tek sahip olduğun benim."

Danielle, bir kat yukarıdan gelen uğursuz bir gürültü duyunca, bu ilginç bir düşünce olduğunu kabul etti. Arayabileceği ajanslar tükenmişti. Listesindeki sonraki isimler bir vudu rahibi ve profesyonel bir timsah güreşçisiydi.

Eudora'yı kontrol etmek için beşiğe geri dönen Remy'ye bir bakış attı. Sanki sihir gibi, havada yoğun bir şekilde hissedilen cinsel gerilim bir anda yok olmuştu. Bunu hayal mi etti diye merak etti. Belki de yorgunluk ve hayalperestliğin birleşimiydi. Pratik bir kadın olmasına rağmen, mantığından çok hormonlarına göre hareket eden yakışıklı, erkeksi erkekler hakkında fanteziler kurmaktan kendini alamıyordu. Aslında, kırk yaşı kara bir bulut gibi ufukta belirirken, bu tür konularda geçici delilik anları yaşayacağına emin olabilirdi.

"Ailesi ne kadar süreliğine yok?" diye sordu Remy. Bebeği kucağına aldı ve onu bir kolunun altına futbol topu gibi sıkıştırarak, iyi donanımlı bebek odasını kurcalamaya başladı.

"Üç hafta," dedi Danielle dalgın bir şekilde, kaşlarını çatarak. "Bebeği böyle taşımak gerektiğinden emin misin?"

"Oh, tabii ki." Futbol bursuyla LSU'ya gitmiş bir erkek için bebeği taşımak için en doğal yol bu gibi görünüyordu. Mavi duvarlı bebek odasının bir köşesinde bulunan küçük beyaz keten dolaba boş kolunu uzattı ve yumuşak bir şekilde yattı. "Bu, dadı okulunda bize öğrettikleri ilk şey."

"Oh. Peki..."

Eudora sevinçle çığlık attı ve Remy'nin Şüpheli ifadesine inanırlılık kattı. Minyatür bir uçan Supergirl gibi kollarını uzattı ve "Brrrrph!" diyerek her yöne salya sıçrattı.

Danielle yüzünü buruşturdu. "Suzannah'ın dokuz nesildir evliliği beş yıldan fazla süren tek Hamilton olması gerçeğini kutlamak için ikinci bir balayı istediler. Biz lanetliyiz, anlarsın ya."

Remy ona Şüpheli bir bakış attı. "Lanetli mi? Kara büyü gibi mi?"

"Eski usul İskoç laneti gibi lanetli," diye açıkladı. "Normalde bu tür Şeylere inanmam, ama bunu destekleyen pek çok belge var. 1516'da rakip bir klan reisi, gelinini çaldığı için Ramsay Hamilton'a lanet okudu. O zamandan beri evliliklerimizde başarısız olduk. Bu yüzden Suzannah'ın kutlama yapmak istemesi haklı. O ve Courtland on iki yılı geride bıraktılar.

"Şahsen, balayı için üç hafta biraz fazla olduğunu düşünüyorum. Yani, gerçekten kaç farklı Şekilde... ah... Şey..." Kekelemeye başladı ve yüzü kızardı.

Remy aniden döndü ve ona yaklaştı. "Hadi ama Danielle," dedi o kumlu, sıcak sesiyle. "Romantizm anlayışın nerede? Üç haftalık bir balayı istemez misin?"

"Tabii," diye espri yaptı, başı dönüyordu. "Nereye gitmek istersin?"

Sesi, kadifeden siyah kadifeye doğru bir kez daha sertleşti. Bakışları dudaklarını okşadı. "Seni cennete götürürdüm, melek."

"Seni asla içeri almazlar," diye mırıldandı, tüyleri diken diken olmuştu.

Adam göğsünden gelen derin, erkeksi bir sesle güldü. "Hayır, ama oraya gitmek de eğlencenin bir parçası, değil mi?"

Adam iflah olmazdı. Burada duruyordu, geleceği kadının elinde, kucağında bir bebek varken, utanmadan onunla flört etmeye cüret ediyordu. Doğum gününe bu kadar yakın olmasaydı, belki de gücenebilirdi.

doğum gününe bu kadar yakın olmasaydı, kırılabilirdi. Gerçek şu ki, Remy Doucet'i çok seviyordu. Muhtemelen fazla seviyordu.

"Al," dedi, hayvanımsı çekiciliğini açtığı kadar kolay bir şekilde tekrar kapatarak. "Bebeği al."

Eudora'yı kollarının arasına itti ve Danielle, deneyimsizliğin ve körü körüne duyduğu korkunun tüm beceriksizliğiyle zavallı çocuğa sarıldı. Aşırı yüklü bir market poşeti gibi bebeği dengelemeye çalıştı.

Danielle bebeği kendine sıkıca sararken, Remy sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Dikkatli ol. Sırılsıklam."

"İyy!" Eudora hemen bir kol mesafesi uzağa itildi. Gülücükler atarak neşeyle ayaklarını havada salladı. Danielle, lavanta rengi ipek tişörtünün önündeki büyük ıslak lekeyi izleyerek dişlerinin arasından konuştu. "Suzannah geri döndüğünde ona tarif edilemez zulümler yapacağım. Sonra da *gerçekten* çok acımasız olacağım."

Remy kaşlarını çatarak bebeği aldı ve alt değiştirme masasına koydu. "Anladığım kadarıyla bu durumdan pek memnun değilsin."

"Çocukları sevmediğimden değil," diye açıkladı Danielle. "Üzerime kusmadıkları, altlarına yapmadıkları ve suçlu bir delilikleri olmadığı sürece sorun yok. Ne yazık ki, bu durumda Suzannah'nın çocukları tamamen diskalifiye oluyor."

Remy, Eudora'nın bezini değiştirirken "O kadar da kötü olamazlar" dedi.

"*The Omen*'ı izledin mi?" diye sordu, ıslak bluzunu cildinden çekerek. "Sanırım abartıyor olabilirim. Çocuklarla pek tecrübem yok. Annem babamdan ben iki yaşındayken boşandı. Çoğunlukla moda çekimlerinde büyüdüm. Huysuz bir mankeni bakacak ya da sinirli bir fotoğrafçıyı yatıştıracak birine ihtiyacın varsa, ben tam aradığın kişiyim. Ama bebekler söz konusu olduğunda... pek iyi değilim."

Sesi inceldi ve kesildi. Remy, onun gri gözlerinin karardığını ve ondan gözlerini kaçırırken yüzünde fırtına bulutu gibi bir gölge geçtiğini ilgiyle fark etti. Aniden

üzgün ve kaybolmuş görünüyordu. Parmakları, sallanan sandalyenin arkasına katlanmış örgü battaniyenin saçaklarıyla sinirli bir şekilde oynuyordu. Hikayenin anlattığından daha fazlası olduğunu hissetti ve ona güvenmesini şiddetle arzuladığını biliyordu, ancak bunun olacağını sanmıyordu.

"Yani daha önce hiç yeğenlerinle burada kalmadın mı?" diye sordu, sesinde hafif bir şaşkınlık vardı. Onun hayatı sürekli küçük akrabalarıyla doluydu.

"Hayır," diye itiraf etti Danielle, bu konuda en ufak bir suçluluk hissetmesi gerektiği için sinirlenerek. Onlar onun çocukları değildi. Onlardan sorumlu değildi. Bu, herkesin rahat bir nefes almasını sağlayacak bir gerçektir. "İşim gereği çok seyahat ediyorum. Tibet'te bir yıllık kalışımdan yeni döndüm."

"Tibet mi?" diye tekrarladı Remy, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle. Bebeği beşiğine yatırdı ve fil oynadığını ona geri verdi. "Orada ailen mi var?"

"Tibet'te mi? Tabii ki yok."

"Ve bir yıl orada mı kaldınız?"

Onun karanlık gözlerinde gördüğünü sandığı hoşnutsuzluğu beğenmeyen Danielle, konuşmayı başından beri olması gerektiği yöne çevirdi. "Peki, ne zamandır dadılık yapıyorsun?"

"Oh... çok uzun zamandır değil..." diye mırıldandı, başını eğerek keten dolabının altındaki tezgahta bulunan küçük beyaz porselen lavaboya doğru yürüdü. Danielle'e göre, ellerini yıkamaya aşırı derecede dikkat ediyordu.

"Sanırım özgeçmişinizi veya referanslarınızı falan görmem gerek."

"Oh... kahretsın... Sanırım özgeçmişimi unutmuşum," dedi, Danielle'in de bunu unutmasını umarak. "Ama çok deneyimim var ve ajans sözleşmesini getirmeyi unutmadım."

Küçük pembe havluyla ellerini kuruladı, sonra arka cebinden katlanmış iki sayfalık bir form çıkardı ve Danielle'e uzattı. Danielle, gözlerini onun fermuarının sıkıştığı yerden ayırdı.

onun anatomisinin çok etkileyici bir kısmına karşı koydu ve onu kendine çekmek için zar zor direndi.

"Aslında, buna ihtiyacımız olacağını sanmıyorum," dedi yüksek, nefes nefese bir sesle. Remy'ye kırılgan bir gülümseme gönderdi ve çılgınca sağduyusunu toplamaya çalıştı. İçinde çılgın arzular uyandıran bir dadıyı gerçekten tutamazdı. "Şu anda benim ihtiyaçlarıma pek uymuyorsun."

"Tabii ki uyuyorum, tatlım," dedi Remy, onu tekrar sallanan sandalyeye doğru iterek. "Sorun da bu, değil mi? Belki de ihtiyaçlarına biraz fazla uyuyorum?"

Danielle, aniden boğazına takılan kalbi etrafında konuşmaya çalıştı. Gözleri, onun alt dudağının erkeksi kıvrımına takıldı ve avuç içleri terlemeye başladı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Yalan söylememelisin, meleğim. Bu, küçükler için kötü bir örnek olur."

Biraz geri çekilerek ikisine de nefes almaları için yer açtı. Bu işe ihtiyacı vardı. Öncelikle paraya ihtiyacı vardı. Ama bu pratik nedenin gölgesinde, cıva gibi gözleri ve kış ay ışığı gibi saçları olan bir kadın vardı. İşten daha çok, Danielle Hamilton ile arasında kaynayan bu değişken kimyayı keşfetme şansını istiyordu. Bu arada birkaç küçük çocuğa bakmayı da kesinlikle başarabilirdi. Ancak ilk olarak işi alması gerekiyordu ve bu konuda pek de başarılı değildi. Danielle'in onları birbirine çeken çekicilikten dolayı gergin olduğunu görmek için dahi olmak gerekmiyordu. Bu yüzden onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

O içini çekip saçlarını eliyle geriye doğru taradı. En pişmanlık dolu ifadesini takınarak şöyle dedi: "Bak, *chère*, senin bir dadıya ihtiyacın var, benim de bir işe. Sana söz veriyorum, çocuklarla aram iyidir ve elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Şimdiye kadar gördüklerimi düşünürsek, bu pek bir şey ifade etmiyor," dedi Danielle, savunmacı bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Sana yalan söylemeyeceğim ve senden hoşlanmadığımı söylemeyeceğim, tatlım, çünkü hoşlanıyorum. Ama sana söylediğim gibi, bu işe ihtiyacım var ve senin de bir

bakıcıya ihtiyacın var. Başka kimi arayacaksın?"

"Rambo listemin bir sonraki ismiydi."

Ronald Reagan maskesi takmış küçük bir figür aniden kreşin kapısında belirdi. Maskenin üstünde parlak turuncu saçlar horoz ibisi gibi dikilmişti. Altında ise buruşuk bir Spiderman pijaması vardı. Çocuğun sağ kolunun altında yırtık pırtık, kirli siyah beyaz bir doldurulmuş köpek vardı. "Dan-L teyze?"

"Merhaba, Ambrose." Danielle dört yaşındaki çocuğa sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Ne oluyor?"

"Jeremy, Tinks'i ayaklarından tavana asıyor."

   

REMY, Savoy Ajansı'nın   n kapısının önünde durup kendini toparlamak için bir süre **bekledi**. Ajans, Fransızların New Orleans'ı yönettiği son günlerde inşa edilmiş, dar, üç katlı, kırmızı tuğlalı bir binada bulunuyordu. Sokakta yan yana dizilmiş diğer binalar gibi, siyah lake kapısı, panjurları ve ikinci ve üçüncü katları süsleyen zarif demir parmaklıklı balkonlarıyla hâlâ zarif bir   ehir evi gibi görünüyordu. Sadece kapıdaki cilalı pirinç levha, bu antika cephenin arkasında başarılı bir i   yürütüldüğünü gösteriyordu.

Remy kravatını d  zelitti, parmaklarıyla sa  clarını geriye taradı ve üç kez yavaşça derin nefes aldı. *Bon Dieu*, Beauvais'in çocukları tam birer canavardı! Ama bunu kız kardeşlerine itiraf etmeye niyeti yoktu. Karanlık yüzünü aydınlatan parlak bir gülümseme takındı, kapıyı itti ve sanki Audubon Park'ta ferahlatıcı bir yürüyüşten gelmiş gibi klimalı serinli  e doğru yavaşça yürüdü.

Binanın i  i de dışı kadar zarifti. Resepsiyon alanındaki yüksek pencerede beyaz perdelerin üzerine bordo kadife perdeler asılıydı. Aynı renkteki iki adet deve sırtı kanepesi, müşterileri oturup ceviz ağacından yapılmış sehpanın üzerine dağılmış dergileri karıştırmaya davet ediyordu. Genel olarak sade bir zarafet hissi veren mekan, müşterilerin çocukları için bir köşeye yerleştirilmiş pembe puf koltuklar ve çeşitli oyuncaklar tarafından hafifçe bozuluyordu.

Remy'nin küçük kız kardeşi Annick, omuz ve kulağı arasında telefon ahizesini sıkıştırmış, özenle oyulmuş ceviz ağacından yapılmış resepsiyon masasının arkasında oturuyordu. Önündeki masada iki kalın kitap açık duruyordu. Konuşurken spiral defterine notlar alıyordu, sadece telaşlı bir hukuk öğrencisinin yapabileceği şekilde dikkatini telefon görüşmesi ile dersleri arasında bölüştürmüştü. Remy'ye bakarak gülümsedi ve kaleminin silgi ucuyla koyu renk gözlerinden siyah kâkülleri çekip aldı.

Remy kollarını genişçe açtı ve sanki "İşte buradayım, hala tek parça" der gibi yavaşça bir pirouette yaptı. Annick arayan kişiye veda edip telefonu kapattı, gözlerini ağabeyinden hiç ayırmadan. Remy masanın köşesine bir kalçasını koydu ve avucunu yukarı doğru uzatarak elini uzattı. "Ver şunu, *'tite soeur.*"

"Ne?"

"Ne mi? Bana borçlu olduğun yirmi doları, onu."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Giselle sana sorarsa, sen de bilmiyorsun. Senin dışarı çıktığını söylediğimde, onun keskin dilini zaten tattım. Saat dörde kadar masada çalışman gerekiyordu."

"Bunu yaparken aynı zamanda sana ne kadar iyi bir dadı olabileceğimi kanıtlayamazdım, değil mi?"

Onun uyarısını umursamayan Remy, ajans sözleşmesini cebinden çıkardı ve buruşuk kağıtları Annick'e uzattı. "Artık resmi olarak Beauvais ailesinin dadısıyım. İşte kanıtın, tatlım, imzalanmış, mühürlenmiş ve teslim edilmiş."

Annick formları açtı ve güzel ağzı tiksinti dolu bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu iğrenç! Alt kısımda yazanlar da ne?"

Remy başka yere bakarak, ağzını eliyle ovuşturdu ve homurdandı. "şey... önemli bir şey değil. Sadece biraz kan, hepsi bu."

"Kan mı? Umarım senin kanındır," diye alaycı bir şekilde dedi Annick. "Sen bir dadısın. Konuş bakalım!"

Alaycı kahkahası aniden kesildi ve arkasındaki kapı açılıp Remy'nin ikiz kardeşi Giselle, bir insan kasırgası gibi öfkeyle ofisinden fırlayınca yüzünü buruşturdu. Siyah gözleri parıldayarak masanın etrafından dolaştı ve ellerini güzel kıvrımlı kalçalarına koydu. Üzerinde pembe renkli, vücuduna oturan bir takım elbiseyle bir iş kadını gibi giyinmiş olabilir, ama ifadesi daha çok bir takım güreşçinininkine benziyordu.

Remy ve Annick, Remy'nin kulaklarını yakan bir dizi Cajun küfürü savururken içgüdüsel olarak ondan uzaklaştılar. İngilizceye geri döndüğünde, öfkesi aksanını kalınlaştırdı ve normalde kullandığı düzgün grameri bozdu.

"Sizin ikinizin nesi var? İşimi mahvetmeye mi çalışıyorsunuz? Ben bu kasabada iyi bir üne sahibim, sizin gibiler sayesinde değil! Annick, Remy benim dadılarımdan biri kılığına girip dışarı çıkarken onu koruyorsun. O bebeğin ne bildiğini, bir kere, bir kerecik bile besleyemezsin!" Giselle, kardeşinin incinmiş ve kırgın bakışlarından hiç etkilenmedi. "Ve sen!" Düzgün manikürlü işaret parmağıyla onun göğüs kafesine dokundu. "Sen daha iyi bilirsin. Sen dadı değilsin, ama kesinlikle bir dadıya ihtiyacın var!"

"İş aldım," dedi Remy yumuşak bir sesle.

Masasının önünde bir ileri bir geri yürüyen Giselle, öfkeyle konuşmaya devam etti. "Benim dadılarımdan birinin kimliğine bürünmüş! Benim dadılarım New Orleans'ın en iyileridir, eğitilmiş, deneyimli..." Birden durdu ve ona şüpheyle baktı. "Ne yaptın sen?"

Danielle'in imzaladığı ajans sözleşmesini eline aldı ve salladı, yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Giselle onu elinden kaptı ve bir işletme fakültesi mezununun eleştirel gözüyle belgeyi inceledi, belgenin berbat durumuna yüzünü buruşturdu. "Buna ne yaptın sen, *cher*? Arabayla mı geçtin üstünden?"

Arabasıyla ezilmek, sözleşmenin uğradığı tek aşağılama değildi. Beauvais'lerin evinin çatısına çıkmış ve orada Tinks'i Jeremy'nin kötü pençelerinden kurtarmıştı.

sorunlar yüzünden bacağına tekme yedi. Ambrose formu köpeğe yedirmeye çalışmıştı, ama köpek onu gül bahçesine gömmek istemişti. Remy, çoğunlukla dikenlerden oluşan, yeni gübrelenmiş bir çalı altından formu çıkarmış ve Danielle'e imzalaması için vermeden önce üzerine kanını bulaştırmıştı.

"Önemli olan tek şey sonuçtur," diye homurdandı.

"Önemli değil." Giselle başını salladı, modaya uygun kısa kesilmiş siyah saçları yüzünün etrafında sallandı ve düzgün bir şekilde yerine düştü. "Eğitim almadın, deneyimin yok..."

"Bolca tecrübem var!" diye itiraz etti Remy. "Kaç kez senin çocuklarına baktım? Ya da Alicia'nın çocuklarına? Ya da kuzen Emile'in çocuklarına? Onlara bolca baktım."

"Evet, ama..."

"Beauvais evi." Annick, kaleminin ucuyla acente sözleşmesini hafifçe vurarak uygun bir hayranlıkla söyledi.

Giselle'in gözleri inanamama hissiyle büyüdü. "Ne?" Formu yüzüne doğru çekip iki kez okudu. "O kadına oraya gönderecek kimse olmadığını söyledim."

"Onunla konuştuğumda Hamilton adını verdi," dedi Annick. "Huh!"

Eminim öyledir," diye homurdandı Giselle. "Kitaptaki kitaptaki tüm ajansları dolaşmış, o eve dadı gönderecek kadar deli kimse olmadığını öğrenmiş, sonra da sahte bir isimle baştan başlasa gerek. Tüm bu alçaklar..."

"Bu tam olarak bir numara değildi." Remy, Danielle'i savunmak için atladı, sonra ikizinin keskin gözleri ona biraz fazla yoğun bir şekilde odaklanınca kasıtlı olarak rahatladı. Çalışılmış bir kayıtsızlıkla sordu, "Peki, oraya gönderebileceğin başka biri var mı?"

"O eve şeytanın kendisini bile göndermezdim."

"Remy en iyi ikinci seçenek," dedi Annick kıkırdayarak. Remy ona yan gözle baktı ve yanağını çimdikledi.

Giselle'in yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin, Remy?" diye sordu, sanki Remy intihar görevine gönüllü olmuş gibi.

Remy, Danielle'in görüntüsü zihninde dans ederken, her iki şekilde onun için çok önemli olmadığını belirten tembel bir omuz silkmeye yanıt verdi. Hâlâ dudaklarında onun tatlı ve sıcak tadını hissedebiliyordu. Aralarında dolaşan elektrikli havayı fark ettiğinde gözlerindeki utanmaz şaşkınlığı hâlâ görebiliyordu. Ona çocuklarla pek iyi olmadığını söylediğinde, onun üzüntüsünü ve belirsizliğini hala hissedebiliyordu. Bu işi istediğinden emin miydi? Danielle Hamilton'ın yanında gece gündüz geçirmek istediğinden emin miydi? Ne soru ama!

"Çocuklarla aram iyidir." İsteksizce ekledi, "Paraya ihtiyacım var."

Giselle onun yanağını okşadı ve kendi çocuklarına bakacağı gibi ona da aynı şefkatli bakışı attı. "Biliyorum, *canım*."

Onu, normal resepsiyonistinin doğum izninde olduğu süre boyunca telefonlara cevap vermesi için işe almıştı, ama maaş ve prestij açısından pek de iyi bir iş sayılmazdı. Kardeşi gururlu bir adamdı. İşsizlik nedeniyle düştüğü durumdan hoşnut değildi. Şikâyet etmemişti, ama Giselle biliyordu. İkiz olarak, aralarında kelimelere gerek duymayan bir iletişim vardı.

Dolgun alt dudağını ısırdı. "O kadının kendisine yardım edecek başka birini bulamayacağı kesin. Sen de küçük çocuklarla aran iyidir. Eğer gerçekten istiyorsan, bu iş senin."

Remy, zıplayıp kız kardeşini odanın içinde dans ettirmekten zorlukla kendini alıkoydu. Ona gülümsemesiyle teşekkür etti.

Giselle anlaşmayı tekrar eline aldı ve daha dikkatli bir şekilde inceledi. "Danielle Hamilton kim? Bayan Beauvais neden bunu imzalamamış?"

"Bayan Beauvais, Bay Beauvais ile ikinci balayına çıktı. Danielle onun üvey kız kardeşi. Çocuklarla kalmayı kabul etti, ama..."

"*Danielle* mi?" diye sordu Annick, kaşlarını kaldırarak, karanlık gözlerini şeytani bir şekilde parlatarak. Masaya eğildi ve kalemiyle onu dürttü. "Bu Danielle kim, Remy? Güzel mi?"

Omuz silkti ve kız kardeşinin alaycı bakışlarından kaçtı, ama gömleğinin yakasından yükselen kızarıklığı durduramadı. *Bon Dieu*, gizli sevgilisine bakarken yakalanan bir ergen gibi hissediyordu. Danielle'in cadaloz suratlı bir cadaloz olduğunu söylemek dilinin ucundaydı. Tabii ki, bunun için çok geçti; kızarması onu ele vermişti.

Giselle kollarını göğsünde kavuşturdu ve pembe topuklu ayakkabısıyla düz gri halıya hafifçe vurdu. İkizine, yalan söylemesini engelleyen bir bakış attı. "Ooh, şimdi meselenin özüne geliyoruz, ha? Bu işi *une belle femme yüzünden mi* almak istiyorsun?"

Remy somurtarak, "Onun yardıma ihtiyacı var," dedi.

"*Mais non, 'tit frère*, benim müşterilerimden biriyle bir şeyler yapmaya kalkışıp işimin itibarını zedellersen, yardıma ihtiyacı olan sen olursun. Anladın mı?"

Kızgın bir kedinin kuyruğu gibi bıyıkları bir yandan diğer yana seğirirken, kirli ayakkabılarının uçlarına öfkeyle baktı. "Mmmbrl."

"Bu ne biçim bir cevap?" diye sordu Giselle. "Mmmbrl? Bana söz vermeni istiyorum, Remy Doucet. Beni utandırmayacağına dair ciddi bir yemin etmeni istiyorum."

Remy elini çenesine sürdü. Omzundaki şeytan, bu ifadenin yorumlanmasında çok fazla esneklik olduğunu söyledi. Kız kardeşine sııttı. "Söz veriyorum."

Annick koyu renkli gözlerini devirdi ve inanamadan güldü. "Bu, *m'sieu renard'dan* tavuk kümesinden uzak durmasını istemek ve o da 'mais yeah' dediğinde ona inanmak gibi bir şey."

Remy ona bir bakış attı. "Kim sordu sana, *gosse*?"

"Kimse. Ve bana velet deme." "Velet."

Kız kardeşine dilini çıkardı. Remy sııttı ve küçük kız kardeşinin kısa saçlarını karıştırdı. Annick yirmi üç yaşında ve önünde parlak bir hukuk kariyeri olabilirdi, ama Remy onu on üç yaşındayken olduğu kadar hala kızdırmaktan zevk alıyordu.

Giselle başını salladı ve uzun bir iç çekişle içini çekti. "Ah, ben, ikinizin davranışlarından, senin gelecekte avukat,

üniversite eğitimi almış bir adam olduğunuzu kim tahmin edebilir ki?"

"The Amazing Kreskin?" Remy umutlu bir bakışla önerdi.

Çocuksu cazibesine kapılan Giselle güldü. "Ah, Remy, seninle ne yapacağım ben?"

"Dans et!" Masadan atladı, kız kardeşini yakaladı ve onu iki adım dansa kaldırdı.

"Oooh, zavallı ağrıyan sırtım!" Alistair Urquhart-Butler inledi. Yüzünü buruşturarak, Danielle'in tepkisini görmek için gözlerini hafifçe açtı. Bu performanstan habersiz olan Danielle, yatağın etrafında dolaşarak örtülerini düzeltilti, güzel ağzı kaşlarını çatmış, alnında endişe çizgileri vardı. "Sana yardım edemediğim için çok üzgünüm, kızım. Küçük çocuklarla nasıl gidiyor? İyi, umarım."

"Oh, harika," dedi Danielle yavaşça. Ona bir bardak buzlu su doldurdu ve sırt ağrısı için elinde tuttuğu kahverengi ilaç şişesini uzattı. Butler'ın iki tane çıkarıp yutmasını izledi, onları yutarken büyük bir gösteri yaptı.

O içini çekti, başını salladı ve genel olarak kederli görünüyordu. "Senin çocuklara yardım etmem için bana güvendiğin halde görev başında bu şekilde yakalanmış olmak kendimi çok kötü hissettiriyor..."

"Senin suçun değildi," dedi Danielle, onu büyütmesine yardım eden adamın yanına, yatağın kenarına oturdu.

Butler, Laird Hamilton'ın kendisi kadar ona ve diğer Hamilton çocuklarına da bir baba gibiydi. Sert ama sevgi dolu olan Butler, içlerinden birinin yardıma veya kışına bir şaplak atılmasına ihtiyaç duyduğunda her zaman oradaydı. Onları ailesi gibi sevdiğini biliyordu ve bu duygular karşılıklıydı.

Şimdi, cebinde klan arması işlenmiş Hamilton tartan pijamalarıyla oyulmuş başlığa yaslanmış halini incelerken, onun ona hiç farklı görünmediğini düşündü. Ne kadar uzun süre uzak kalırsa kalsın, geldiğinde bunu anlardı.

Butler, dizlerini sıyırdığı zaman yaralarını sararak babasının purolarından hasta olduğu için onu azarlayan adamdı. Altmış yaşını geçmişti, ama hala başı güzel kızıl saçlarla doluydu. Saçlarını her zaman düzgünce tarar, sağdan ayırır ve hamamelis jeli ile sabitlerdi. Babası gibi aynı cesur İskoç özelliklerine sahipti: yüksek, geniş alın, inatçı çene ve iri burun. Her ikisi de hayatlarının yarısından fazlasını Amerika'da geçirmiş olsalar da, aynı saf İskoç aksanına sahiptiler.

"Yine de, bunu hiç beklemiyordum," dedi, yine acı dolu bir yüz ifadesi takınarak ve bu sefer onun bunu fark edip etmediğini kontrol ederek.

Danielle parmaklarıyla ekose yatak örtüsünü kıvırdı ve kaşlarını çattı. "Böl ve fethet. Onların stratejisi bu. Ama bunun için endişelenmeni istemiyorum. Sen burada yat ve dinlen. Ben hallederim."

"Gördün mü, kızım, sana bunu halledebileceğini söylemiştim," dedi Butler gururla. Oturmaya başladı, sonra vazgeçti ve yüzünü buruşturarak yastıklara dikkatlice yaslandı. "Korkularını geride bırakırsan..."

"Bir dadı tuttum," dedi Danielle, Butler'ın moral verici konuşmasını kesmek ve iyi haberi vermek için. Korkularını geride bırakamamıştı. Geçmişini aşabildiği için onun övgüsüne katlanabileceğini sanmıyordu, çünkü bunu başarabileceğinden şüpheliydi. Yaptıklarının hatırası zihninde her zaman çok taze kalacak, acısı kalbinde çok derin olacaktı.

Butler'ın keskin mavi gözleri bir anlığına büyüdü. Sesindeki yorgunluk ve acı izleri kayboldu. Biraz sinirlenmiş görünüyordu. "Ne yaptın?"

"Her iyi zengin kızın zorluklarla karşılaştığında yaptığı şeyi yaptım —yardımcı tuttum." Ayağa kalktı ve yeni melon rengi tişörtünü düzeltti, sonra kemerine asılı bebek monitörünün çalıştığından emin olmak için iki kez kontrol etti. "Biraz alışılmadık olsa da, gayet yetkin görünüyor..."

"O mu?"

"Remy Doucet. Bu gece taşınacak. Eminim iyi iş çıkaracaktır. Hiç endişelenme. Gidip bebeği kontrol etsem iyi olacak.

"Şimdi," dedi, monitörle uğraşarak. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Evet," dedi dalgın bir şekilde.

Danielle odaya göz gezdirdi. Üst katta ele geçirdiği oda kadar büyük değildi, ama kesinlikle rahattı. Oymalı maun çift kişilik yatağın yanı sıra mermer üstlü komodin, uyumlu bir şifonyer ve VCR ve stereo bulunan bir televizyonun yer aldığı uzun bir dolap vardı. Uşağın odası ev konforuna sahipti ve Beauvais çocuklarının giremediği bir yer olması da ek bir avantajdı. Danielle, sırt ağrısı ve diğer sorunlara rağmen, onunla yer değiştirmeyi seve seve kabul ederdi.

"Biraz dinlen," dedi, kapıya doğru ilerlerken. "Sen de dinlen, kızım," diye mırıldandı.

Kendi düşünceleriyle o kadar meşgul olmasaydı, Danielle onun sesinde hafif bir suçluluk duyduğunu fark edebilirdi. Ama çok yorgun, çok telaşlı ve yerine geçecek kişi gelene kadar görevini yerine getirmeye çok kararlıydı. Butler'ın odasından çıkıp hizmetçi merdivenlerine doğru yöneldi. Tek yapması gereken Remy gelene kadar dayanmaktı, sonra ondan ve Beauvais'lerin sevgililerinden uzak duracaktı. Önümüzdeki üç hafta boyunca birbirlerini meşgul edebilirlerdi ve Suzannah aile etkisine dair fikrini alıp boğazına tıkayabilirdi.

Butler, Danielle'in ayak seslerinin uzaklaşmasını dinlerken nefesini tuttu. Zavallı kız. Ölümün eşiğinde gibi görünüyordu. Bu görevi başarıyla yerine getireceğinden emindi, ama gözlerinin altındaki mor halkalar başka bir hikaye anlatıyordu. Şimdi gidip bir dadı tutmuştu. İşler plana göre gitmiyordu.

Başını sallayarak, örtüleri geri attı ve yataktan kalktı. Elinde tuttuğu iki hapi şişeye geri koydu, Danielle'in çok sersemlemiş durumda olduğunu ve hapların azaldığını fark edemeyeceğinden emindi. Her iki elini yüksek tavana doğru uzattı, sonra eğilip ayak parmaklarına dokundu. Tüm gerginliğini attıktan sonra, komodinin üzerindeki telefona uzandı ve bir numarayı tuşladı.

"Benim," dedi alçak sesle. "Küçük bir sorunuz var."

dört

"NE OLDU, DAN-L TEYZE?" AMBROSE, Lone Ranger maskesinin arkasından güveç tenceresine bakarak sordu.

"Makarna sürprizi."

"Sürpriz ne?"

Jeremy, uzun saplı kaşıkla erişmeleri karıştırırken alaycı bir şekilde burnunu çekti. "Eğer bunu yiyip hayatta kalırsak, o da şaşıracaktır."

"Hayal kırıklığına uğrayacağı da cabası," diye mırıldandı Danielle, Jeremy'ye öfkeyle bakarak.

Çocuklar, onun aşçı olmadığını oldukça çabuk anlamışlardı. O da aşçı olmadığını biliyordu; bu haber ona sürpriz olmadı. Ancak incinmiş hissetmesi sürpriz oldu. Çocuklara ev yapımı bir yemek hazırlamak için çaba sarf etmişti, bunun bir şekilde ona anne figürü olarak bakmalarını sağlayacağını ummuştu.

Kabul et Danielle, dedi kendi kendine, yenilginin acı tadını yutarak, makarna ile başarılı bir bağ kuramazsın. Başarılı bir bağ kuramazsın, nokta. Kimi kandırmaya çalışıyorsun?

Bunun için uygun olmadığını bir süredir biliyordu. Öyleyse neden bu fikir şimdi onu boğuyordu, diye merak etti, iştah açıcı olmayan güveci somurtkan bir şekilde izlerken. Hayatını olduğu gibi seviyordu. İsteddiği zaman, istediği yere seyahat etmekte özgürdü. Maya harabelerinin birkaç fotoğrafını çekmek isterse

Chichen Itza'da tek yapması gereken kameralarını toplayıp gitmekti. Bütün gece karanlık odasında baskı teknikleri üzerinde çalışmak isterse, onu ihmal ettiği için şikayet edecek kimse yoktu.

Hayatı, her an nerede olduğunu bilmek isteyen ya da zamanını talep eden insanlarla dolu değildi. Erkeklerle ilişkileri hiç uzun sürmedi, bu yüzden bu konuda da çok az dikkat dağınıklığı vardı. Temelde sanatına tamamen kendini adayabilirdi ve o da bunu istiyordu.

O her zaman önce bir sanatçı olacaktı. Ve bir sanatçı olarak, yalın ve odaklanmış bir hayata ihtiyaç duyuyordu. İlham perisi bencil bir metrestir, sanatçının tüm dikkatini ister, sanatçının zamanını paylaşmak isteyen herkesi uzaklaştıran utanmaz bir fahişedir. Danielle'in, yumuşak makarnadan daha yenilebilir bir şey pişirmeyi bilmemesinin nedeni ilham perisiydi. Ama o, her zaman bir sanatçı olmak istemişti.

Beauvais çocuklarıyla bir haftadan az bir süre geçirmişti ama şimdiden aile ortamından bıkmıştı. Sürekli gerginlik ve dikkat dağınıklığı onu bunaltıyordu. Danielle Hamilton'ın bir aileye ihtiyacı yoktu. Hayır, efendim. Şu anda ihtiyacı olan şey bu eğlence evinden çıkmak için bir biletti. Huzur ve sükuneti özlüyordu... bir nevi.

"Bunu yemek zorunda mıyız?" diye sordu Tinks, tabağındaki buharlı, yapışkan kütleye bakarak. "İğrenç."

Danielle ona kaşlarını çattı ve duygularının incinmediğine dair kendine söz verdi. Omuzları çöktü ve tabağındaki iğrenç karışıklığa baktı. Haklıydılar. İğrençti.

"Pişmiş beyin gibi görünüyor," dedi Jeremy, Dahlia'nın tabağına çatalını uzatıp yemeğini karıştırırken kötü niyetli bir zevkle. "Yapışkan, sümüksü pişmiş opossum beyni."

Dahlia dehşetle başını kaldırdı, beyaz yüzünde çilleri belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. "Onu durdurun! Onu durdurun, Danielle Teyze! Kusacağım!"

Jeremy manyakça kıkırdadı, kız kardeşini iğrendirmekten o kadar zevk alıyordu ki, sandalyesinde zorlukla durabiliyordu. "Yapışkan timsah beyni! Kaygan, sümüksü yılan iç organları!"

"Kusacağım!" diye bağırdı Dahlia.

Danielle yeğenine en sert bakışını attı. Bu onu hiç etkilemedi. "Jeremy, kes şunu yoksa akşam yemeği yok."

Jeremy gözlerini devirdi. "*Bu* bir tehdit mi? Ha!"

"Bakın çocuklar," dedi Danielle, diplomatik bir şekilde başka bir yol denedi. "Bu şeyler sizin için iyi. Protein açısından çok zengin."

"Hamam böcekleri de öyle," diye mırıldandı Jeremy. "Onları yemiyoruz."

"Bu ayarlanabilir." Danielle'in sesinde, sözlerine inandırıcılık katacak kadar tehdit vardı. Dört kızıl saçlı kafa tabaklarının üzerine eğildi. Çatallar porselenlere çarptı.

Danielle, yanında sarı mama sandalyesinde oturan Eudora'yı beslemesi gerektiği bahanesiyle kendi tabağını görmezden geldi. Bebek beslenmesi hakkında hiçbir şey bilmeyen Danielle, bu akşamın potluck gecesi olacağına karar vermişti. Hoş bir renk kombinasyonu olduğu için üç kavanoz püre ve ezilmiş yiyecek seçmişti. Eudora bunu umursamıyor gibiydi. Her kaşıқта bir gurme gibi zevkle yiyor, bir kaşıқта Danielle'e tükürüyordu.

Danielle etkilenmeden bebeği beslemeye devam etti. Üzerine tükürülmesi önemli değildi. Afrika'da bir kobra tarafından üzerine tükürülmüştü ama yine de istediği fotoğrafı çekmişti. Bu, en ünlü vahşi yaşam fotoğraflarından biriydi ve *National Geographic*'in kapağını süslemişti. Üzerine tükürülmesine katlanabilirdi. Bu, Suzannah'ın küçük canavarlarından şimdiye kadar gördüğü en hafif tacizdi.

Eudora bir avuç şeftali turtası aldı ve "Wheel!" diye coşkulu bir çığlık atarak Danielle'in yüzüne fırlattı.

Danielle dişlerini sıktı ve diş minelerinin ne kadar sürede aşınacağını merak etti. Tanrım, Remy'nin onu kurtarmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Kurtulmak mı? Kulakları çınlayana kadar öpülmek mi kurtulmak demektir? Bu anı hatırlayınca ayak parmakları karıncalandı. Tanrım, o adam öpüşmeyi biliyordu! Ama bunun önemi yoktu, diye kendini sertçe uyardı ve bebeğin lastik kaplı kaşığına bir kaşık daha püre haline getirilmiş bezelye koydu. Remy'nin öpücüğü muhteşem olabilir, ama o geçmişte kalmıştı, bitmişti,

bitti. O andan itibaren, olgun bir kadın gibi davranmaya çalışacaktı. Artık genç, kaslı, yıkıcı derecede seksi Cajun erkekleri için aklını kaçırmayacaktı. Artık ateşli öpücükler olmayacaktı. Artık bebek odasında sarılmalar olmayacaktı. Artık onun muhteşem poposu hakkında fanteziler kurmayacaktı.

Mutfak duvarını kaplayan ezilmiş bezelye lekelerine bakarak, kızarmış yüzünü boş eliyle serinletmeye çalıştı. Belki de birazcık hayal kurmanın bir zararı olmazdı. Sonuçta, onun yaşında, daha genç bir erkek hakkında hayal kurmak muhtemelen yapabileceği tek şeydi. Ve hayal kurmak için bir erkek seçmesi gerekirse, Remy Doucet tam da aradığıydı. Adamın gerçekten güçlü bir poposu vardı.

Ama dokunmak yok, diye kendi kendine söyledi, kaşlarını çatarak. Kesinlikle, kesinlikle dokunmak *yok*.

Tanrım, diye inledi, parmakları ona dokunmak için kaşınıyordu! Muhtemelen aynı odada yalnız kaldıkları anda çıldırıp ona dokunacaktı. Ne berbat bir zamanlama. Remy Doucet'ten daha çok dokunmak istediği bir adamla hiç tanışmamıştı ve o da yasak bölgeydi. Onu dadı olarak işe almamış olsa bile, o zamanlar ilkokulun harikalarını keşfederken, Papa Doucet'in gözünde henüz bir ışık bile olmayan bir adam olduğu gerçeği vardı.

"Şansıma bak," diye mırıldandı, Eudora'nın kaçan ağzını hedef almaya çalışırken kolunu ileri geri salladı.

Eh, o gelmeden önce şehvetini dizginlemesi gerekecekti.

"Hey, Danielle," mutfak kapısından neşeli bir erkek sesi duyuldu. "Neredesin?"

Remy'yi dar kot pantolon ve siyah polo tişörtüyle görünce içini bir heyecan kapladı, Danielle zihnini onun tipik New Orleans selamlamasını düşünmeye zorladı. Neden *nasıl* olduğunu sormadı? *Nerede* olduğunu biliyordu. Tam önünde, her tarafı çamurla kaplı bir şekilde oturuyordu. Kesinlikle romantik değil, diye düşündü, Gerber'in en güzel çiçekleriyle boyanmış bluzunun ön kısmına bakarak.

Küçük bir panik dalgası içini kapladı. Romantik bir şey istemiyordu, romantik olamazdı. Bu düzenleme hiçbir şekilde

romantikti. O çocukların dadısıydı. Onu, sakallı Mary Poppins olarak düşünmek zorundaydı.

"Merhaba, Bay Doucet," dedi, ona iş adamı gibi bir gülümsemeyle. "Çocuklar, Bay Doucet'e merhaba deyin."

Eudora'nın mutlu, pancar suyu içen gurgulama sesinden başka hiçbir ses çıkmadığında, Danielle masanın etrafına bakındı. Çocuklar masadan kalkmıştı. Remy'nin erkeksi özellikleri hakkında düşüncelere dalmış olduğu için, onların masadan kalktığını fark etmemişti bile. Ne kadar iyi bir anne olacağına dair bir başka örnek daha.

"Televizyon izliyorlar," dedi, bordo renkli naylon çantasını yere bırakarak. Büyük ellerini beline koydu ve terk edilmiş bir tabaktaki donmuş makarna topaklarına yüzünü buruşturdu, bıyığının uçları ağzının kenarlarına doğru çekildi.

"Hadi, söyle," dedi Danielle savunmacı bir tavırla. "Dayanabilirim. Yüzünden okunuyor. Berbat bir aşçıyım."

"Sen berbat bir aşçısın." Dikkatlice, sanki yemek canlanıp ona saldıracakmış gibi, çatalla dağınık yemeği karıştırdı. "Bu ne?"

"Makarna sürprizi."

"Yediler mi?" "Hayır."

"Hiç şaşırmadım."

Yine de biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Asla itiraf etmezdi, ama o tam bir şovenistti. Geldiği yerde kadınlar yemek yapmayı bilirdi, aslında neredeyse herkes yemek yapmayı bilirdi. Çocuk yetiştirmeyi de bilirlerdi. Danielle bu kadınsı sanatların hiçbirinde yetenekli görünmüyordu.

Ama kesinlikle güzeldi. Bu, birçok şeyi telafi ediyordu, diye düşündü, ona meydan okurcasına bakan mükemmel aristokrat yüz hatlarını incelerken. Yarı saydam gri gözleri gümüş gibi parlıyordu. Çenesi agresif bir şekilde öne çıkmıştı. Bebek mamasıyla kaplıyken nasıl bu kadar onurlu görünebildiğini anlayamıyordu. Bunun gerçek bir hanımefendinin işareti olduğuna karar verdi.

"Bu parmağı görüyor musun?" diye sordu, sol yumruğunu kaldırıp işaret parmağını uzattı. "Bu benim yemek pişirme parmağım."

"Yemek pişirme parmağın mı?"

"Bu parmakla dünyanın her şehrindeki tüm önemli paket servis yerlerinin numaralarını arayabilirim. Söylesene, daha neye ihtiyacım olabilir ki?"

Remy masanın köşesinden çizgili bir bulaşık bezi aldı ve burnunun ucundaki şeftali turtası lekesini sildi. "Duş."

Danielle gözlerini kırptı. Havlu kumaşın içinden bile dokunuşu elektrik gibiydi. Dakjir Prensi Abdul Rifal bir keresinde ipek bir peçenin içinden parmak uçlarıyla yüzünü okşamıştı ama bu onu bu kadar derinden etkilememişti. Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırarak tişörtünün ön tarafına baktı. Yeşil, yakut ve şeftali renginde güneş ışığı desenleri, göğsüne topak topak, sıvı bir ihtişamla sıçramıştı. Aynı renkler, üç boyutlu çiller gibi kollarını da süslüyordu.

"İğrenç."

Remy dilini şaklattı ve koyu renkli başını salladı. "Berbat durumdasın, *chère*. Belki de seni arkaya götürüp hortumla yıkamalıyız."

"Hayır, teşekkürler. Sıcak bir duş fikri daha çok hoşuma gidiyor."

"Ben de," dedi, günah kokan o samimi, kadifemsi ses tonuyla. Bir elini masaya, diğerini sandalyenin arkasına koyarak ona doğru eğildi. Gözleri, sıcak siyah mıknatısların çeliği çekmesi gibi onun gözlerini yakaladı. Kaşlarını oynattı. "Yardım ister misin, *chère*?"

Bu düşünce bile Danielle'in içini tabağındaki fazla pişmiş makarna kadar yumuşak hale getirdi. İkisi birlikte duş kabinde, buhar yükselirken, sabun köpükleri kaygan tenlerinde kayarken, resmini hayal etmek onu bayılmak üzere getirdi.

"Hayır!" dedi aniden, sandalyesine yaslanarak, onun erkeksi havasından kaçmaya çalışarak. "Ben halledebilirim."

"Emin misin?" diye mırıldandı Remy, Danielle'in göğüslerinin ona doğru çıkıntı yaparken, sahip olduğu azıcık nezaketi unutarak

. Göğüsleri küçüktü ama sıkı ve yuvarlaktı ve sütyenin bağlarından kurtulmuştu. "Ellerimle çok iyiyimdir."

Danielle'in nefesi aralık dudaklarından dışarı çıktı. Duşun üzerlerine yağmur gibi yağarken, o büyük ellerin onu okşadığını, sevdiğini, göğüslerini avuçlayıp ağzına götürdüğünü hayal edebiliyordu. Bakışları çaresizce Remy'nin ağzına kilitlendi, o kadar yakındı ki, o kadar cazipti ki. Remy biraz daha yaklaştı.

"İyi davranış sözüne ne oldu?" diye sordu nefes nefese, aklının son kırıntıları ile tutunmaya çalışarak.

Gözleri parıldarken, ona yavaşça korsan gibi bir gülümseme attı. Dumanlı sesi onu okşar gibi okşadı. "Bu kadar iyi olamaz."

"Aman Tanrım..."

Eudora aniden sevinç çılgılığı attı ve bir avuç bezelyeyi Remy'nin yüzüne fırlattı. "Eii-up, da da da da!" diye neşeyle kıkırdadı, ellerini çırparak sebzeleri her yöne sıçrattı ve Danielle'in büyük rahatlamasına neden olacak şekilde ortamı bozdu.

—yoksa dehşet miydi?

"Görünüşe göre şimdi seninle duşa girmek zorunda kalacağım, değil mi?" Remy, yüzündeki yeşil yapışkan maddeyi bulaşık havlusuyla temizlerken Danielle'e sırtarak dedi.

"Hayır, sanmıyorum." Danielle kolunun altından eğilip tam boyuna yükseldi ve onun avantajını ortadan kaldırdı. Kendini toparlayıp ona eşyalarını nereye koyacağını söyledi, sonra kapıya doğru koştu ve kötü ruhlara karşı bir büyü gibi "dokunma, dokunma" diye fısıldadı.

Remy doğruldu ve onun kaçışını izledi, kız kardeşine verdiği sözü düşünerek suçluluk duydu.

Eudora çılgılık attı ve kollarını uzattı, mama sandalyesinden indirilmesini istedi. Vücut boyama salonuna gitmiş gibi görünüyordu. Küçük parmaklarından bebek maması damlıyordu. Romperinin önü lekeliydi. Şeftali turtası, ördek tüyü gibi saçlarına jel gibi bulaşmış, saçlarını punk tarzında dikleştirmişti. Yüzü

bezelye püresi ile kaplıydı. Yine de, dağınık hali rağmen, ya da belki de bu yüzden, çok mutlu görünüyordu.

"Pembe çamurda yüzen domuz kadar mutlusun, değil mi?" Remy gülerek dedi. Gömleğini umursamadan, onu kollarının arasına aldı ve kapıya doğru yöneldi. "*Hadi, pichouette*, görünüşe göre bu gece yıkayacağım tek bayan sensin."

Danielle odasından çıktığında, duşunu almış ve modaya uygun bol mor pamuklu pantolon ve ona uyan bir üst giymişti. Remy ise Eudora'yı yıkamış ve üzerine zıplayan sarı tavşanların baskılandığı bembeyaz bir pijama giydirmişti. Büyük çocuklar hâlâ televizyonun önünde oturmuş, *McGyver'in* son macerasına dalmışlardı.

"Aslında çok sessizler," diye mırıldandı Danielle, koridordan onlara bakarak. Duş başlığının soğuk suyunun altında, coşan hormonlarını kontrol altına almış ve normal sakinliğini geri kazanmıştı. Kararsız duyguları, alaycı mizahının halısının altına geri çekilmişti. Yine kendini kontrol edebildiğini hissetti ve Remy'ye tekrar öpüşecek kadar yaklaşmadığı sürece bu şekilde kalacağından oldukça emindi. Aralarındaki mesafeyi kontrol etti ve ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Eğer daha iyi bilmesem, onları normal bir aile sanabilirdim."

"Hadi ama, tatlım." Remy, öğleden sonra çatıda yaşanan olayı uygun bir şekilde unutarak güldü. Eudora'yı aile odasının kapısının hemen içindeki oyun parkına indirdi ve ona bir köpük top verdi. Eudora hemen topu çiğnemeye başladı. Remy doğruldu ve ellerini kot pantolonunun beline koydu. "Bu ev, çocuklu diğer evlerden çok da farklı değil."

"Bence bu, planlı ebeveynlik için çok iyi bir argüman," diye espri yaptı Danielle. Ev sahnesinden bir adım geri çekildi ve evin arka tarafına doğru başını salladı. "Vaktin varsa, seni Butler ile tanıştırayım. Ağrı kesici ilacını alma zamanı geldi. Belki şanslıysak, bizimle de biraz paylaşır."

Remy buna kaşlarını çattı, ama onun şaka yaptığını düşündü. Onun arkasına geçerek, kalçalarının sallanışını hayranlıkla izledi. "Bu Butler kim? Öğleden sonra ondan bahsetmiştin, ama ağlamalar ve telaşlar arasında sormayı unuttum."

Danielle, ona utanç verici anı hatırlattığı için hoşnut olmadığını belirten bir bakış attı. "Butler, uşaktır."

Şaşkınlıktan donakalan Remy, öfkeyle burnunu çekti. "En azından zavallı adamın adıyla hitap et! Adın mevkiinle birlikte anıldığı günler çoktan geride kaldı, burada bile. Ve bir an olsun bana Nanny diye hitap etmene izin vereceğimi sanıyorsan, bir daha düşün," dedi, işaret parmağıyla havayı dürterek.

Danielle elini itti ve gözlerini devirdi. "Öfkenizi daha iyi bir güne saklayın, *Bay Doucet*. Adı Butler — Alistair Urquhart-Butler."

Remy'nin bronz teninde derin bir kızarıklık belirdi. "Oh."

"Oh." Danielle başını salladı. "Tanrım, beni ne sanıyorsun?"

Zengin, şımarık, şımartılmış, hoşuna gitmeyen her işi yapmak için hizmetçilere para ödeyen bir kadın. Ama bunu söylemedi, çünkü onu işe aldığı gibi kolayca kovabileceğini biliyordu ve bu işe ihtiyacı vardı, hayır, bu işi *istiyordu*. Danielle hakkında başka ne gibi yanlış kanıları olduğunu öğrenme şansı istiyordu.

"Sanırım zenginlerin hizmetçilerine nasıl davrandıklarını pek bilmiyorum," diye itiraf etti.

Danielle, Butler'ın kapısında durdu ve Remy'ye tuhaf bir bakış attı. "Bu ilişkiyi iyi bildiğini sanırdım. Bay ve Bayan Fabrika İşçisi pek çok dadı tutmazlar. Kim için çalışıyordun?"

"Oooohhh..." Remy'nin boğazı cevabını söylemek için sıkıştı ve boğulmak üzereyken, kapının diğer tarafından titrek bir ses duyuldu.

"Danni? Sen misin, kızım?"

Danielle kapıyı açtı ve endişeli bir ifadeyle odanın karşısına doğru yürüdü. "Sesin çok kötü! Kendini

kötü mü hissediyorsun?"

Butler yastıklara yaslanarak pozisyonunu değiştirdi, yüzünü buruşturdu ama Danielle'e cesur bir ifade takındı. "Oh, endişelenme, kızım. Ağrı çok kötü, ama dayanabilirim. Beni bitiren endişe."

"Sana endişelenmemeni söyledim. Her şey kontrolüm altında. Yeni dadıyı seninle tanıştırmak için getirdim."

Butler şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, Remy öne çıktı, geniş omuzları kapıyı neredeyse dolduruyordu.

"Bu Remy Doucet," dedi Danielle, erkekler birbirlerine bakarken bir kenara çekilip Butler'ın ilaç şişesiyle uğraşmaya başladı. "Remy, bu Alistair Urquhart-Butler, yıllardır Hamilton klanına sadık bir hizmetkar."

Adamlar el sıkıştı, Remy yaşlı adamın sıkı el sıkışmasına şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Butler hızla elini bıraktı ve yastık yığınının arasına hafifçe inledi. "Kalkmak isterdim Bay Do-sit, ama gördüğünüz gibi hareket edemiyorum."

"Ne yazık ki," dedi Danielle. "Butler çocuklara bakacaktı. Ben sadece vitrin süsü olarak getirildim."

"Endişelenmenize gerek yok, Bay Butler," dedi Remy aldatıcı bir sakinlikle gülümseyerek. "Çocuklara çok iyi bakacağım." Sesi bir an için kısıldı. "Ve Bayan Danielle'e de."

O, küçük eklemeyi mükemmel bir poker suratıyla yaptı ama Danielle yine de kızardı. Hemen Butler'ın keskin mavi gözlerinin yüzüne doğru fırladığını hissetti, ısı güdümlü füzeler gibi ona doğru yöneliyorlardı. Bu, on dört yaşındayken babasının evinde yaz tatilini geçirirken, Butler'ın ona bakarak, gölün karşıındaki Jamey Sheridan ile her gece öpüşme seanslarına girdiğini bir şekilde anlamış olması kadar kötüydü. Şimdi ona bakıyordu ve Remy Doucet'e çekilen her hormonunu görebildiğinden emindi.

Ona haplarını uzattı. "Bay Doucet, şehirdeki en iyi ajanslardan birinden geliyor."

"Öyle mi?" Butler, metresinin kızgın yüzünden gözlerini ayırmadı. Danielle kıvrandı ve başka yere baktı, Butler'ın ilaçları avucuna aldığı anı tamamen kaçırdı. Butler şişeyi ona geri verdiğinde, tutunacak bir şey bulduğu için sevinçle aldı. "Peki, ne zamandır dadılık yapıyorsunuz Bay Do-sit?"

Remy boğazını temizledi ve yatakta uzanan uşaklara komodinden bir bardak su uzattı. Koyu renkli gözleri uşağın gözlerine takıldı ve anlamlı bir bakışla onu süzmeye başladı. "O büyük hapları suyla yutun Bay Butler. Boğulmanızı istemeyiz. O ağrı kesiciler o kadar büyük ki, insan onları avucunda tutup avucuyla birlikte yutabilir."

Butler soldu ve gerçek bir sıkıntı içinde biraz öksürdü. Su bardağından bir yudum aldı ve solgun bir gülümseme zorladı. "Danielle'in çocuklarla ilgili yardım alacağını bilmek ne kadar rahatlatıcı."

Remy'nin bıyığının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle seğirdi. "Öyle değil mi?"

"Akşam yemeğin nasıldı?" Danielle, yatak tepsisindeki boş tabağı şüpheyi inceleyerek sordu.

"İyiymi, kızım." Butler, makarna sürpriziyle dolu çöp sepetini örtmek için yatağın en alt kısmını örtmek için yatak örtüsünü çekti. Biraz daha dik oturdu ve kollarını biraz uzattı. "Yemekler hakkında. Biliyorsun, yarın biraz daha iyi hissedeceğime eminim. Belki mutfaktaki görevime devam edebilirim."

"Kesinlikle olmaz!"

"Ben halledebilirim, Bay Butler." Remy sırttı. "Ben iyi bir aşçıyım... tabii bir bedeli varsa."

"Söyle bakalım," diye patladı Butler.

"Hey!" Danielle ellerini beline koydu ve ikisine de kaşlarını çatı.

Butler ona özür diler gibi baktı. "Alınma, kızım, ama sen Julia Child değilsin."

"Oh, peki," diye tersledi, yetersiz ev becerilerinin eleştirilmesinden haksız yere incinmiş bir şekilde. "Önlüğümü seve seve buradaki Cookin' Cajun'a bırakırım. Herkes benim mutfak işleri veya bebek bezi değiştirme işleri için yaratılmadığımı bilir."

Remy, sesindeki acıyı biraz fazla keskin bir şekilde algılayarak ona meraklı bir bakış attı. Ondan Butler'a, sonra tekrar ona baktı ve ikisinin yüzünde gergin bir duygu karışımı okudu.

"Şimdi, kızım..."

"Sana dinlenmen için izin vermeliyiz, Butler," dedi Danielle, saklamayı tercih edeceği bir şeyi ağzından kaçırdığından korkarak. Remy'nin ona bakışlarından hoşlanmamıştı ve Butler'ın söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemediğini biliyordu. Kapıya doğru geri çekildi, dönüp kaçma isteğiyle mücadele etti. "Ayrıca, hepimiz bir odada toplanmamalıyız. Jeremy kapıyı kilitleyebilir."

Remy, Butler'a iyi geceler diledi ve Danielle'i takip ederek koridora çıktı. "Yemek yapmamın sakıncası yok, değil mi *chère*?"

"Umursamak mı? Neden umursayayım ki?" Abartılı bir omuz silkme hareketiyle kollarını salladı ve deli bir balerin gibi mutfakta dönerek ocağı, dolapları, tezgahın üzerinde sıralanan mutfak aletlerini işaret etti. "Yemek yap! Yemek yap! Kendini çılgına çevirene kadar yemek yap!"

"Sadece biraz üzgün görünüyorsun, hepsi bu," dedi, lavabonun yanındaki kurutucudan bir biberon alarak. Buzdolabına gitti, bir karton süt çıkardı ve biberonu doldurdu, tüm bu süreç boyunca Danielle'i dikkatle izledi.

Kadın bir şeyden dolayı tedirgindi ve bunun makarna sürprizinden çok daha önemli bir şey olduğuna bahse girerdi. Burada onun hakkında hiçbir şey bilmediği şeyler oluyordu, ama yine de altta yatan akıntıyı hissedebiliyordu. Ayrıca Danielle'e ulaşip ona destek ve rahatlık sunma ihtiyacı da hissediyordu. Bu onu biraz tedirgin ediyordu. Danielle, normalde onda koruma duygusu uyandıran türden bir kadın değildi, hiç de bile.

Danielle, onun nefes kesen küçük bir hareketle buzdolabını kapatmasını izledi. Ocağa gidip bebeğin biberonunu ısıtmaya başladı, hareketleri sanki bunu hayatı boyunca her gün yapmış gibi kendinden emindi. Eudora'dan sorumlu olduğu kısa süre içinde, bir elinde çocuk bakımıyla ilgili bir kitapla dolaşmış, sonunda kitabı ameliyatla çıkarmak zorunda kalmıştı.

"Sana üzgün mü görünüyorum?" diye sordu. Beceriksizliğinin tüm hatıraları bir anda üzerine çöktü ve göğsünde bir kaya gibi yerleşti. Yeniden kazanmak için çok uğraştığı sakinliği onu tamamen terk etmiş, onu her zamankinden daha tedirgin hissettirmişti. "Eh, berbat bir aşçı ve beceriksiz bir bebek bakıcısı olmanın yanı sıra, aynı zamanda huysuz bir cadalozum da," dedi, gerçek duygularını bastırmaya çalışmaktan sesi kısılmıştı. Saçlarını omzunun üzerine attı ve Remy'ye en kibirli bakışını attı, ama onun gözlerine bakmadı. "Biz zengin kadınlar genellikle böyleyizdir, biliyorsun. Buna alışsan iyi olur."

Bunun üzerine odadan çıkıp gitti, geride sadece sözlerinin acısı ve Giorgio'nun kokulu izi kaldı.

Remy yüzünü buruşturdu ve sallanan kapıya bakarak dışlerinin arasından ıslık çaldı. "Bu hanımefendi timsah gibi ısıyor. Neden acaba?"

beş

KENDİNİ APTAL GİBİ HİSSEDEN DANIELLE, Beauvais evinin önünü süsleyen geniş verandaya çıplak ayakla çıktı. Remy, mutfaktaki davranışlarından sonra onun biraz dengesiz olduğunu düşünmek zorundaydı. Danielle de bunu merak etmeye başlamıştı.

Tibet'te geçirdiği zaman, iyileşme zamanı, olayları perspektifine oturtma zamanı, geleceğiyle barışma ve Londra'da olanların hatıralarını silme zamanı olarak düşünülmüştü. Aylarca Chang Tang platosunun kenarında, sadece bir yak ve bir keçi eşliğinde basit bir kulübede yaşamıştı. Günleri, kasvetli Tibet manzarasının sonsuz film rulolarını çekmekle geçmişti. Geceleri ise sessiz meditasyonla geçiyordu. Kendisiyle barışık bir şekilde geri dönmüştü. Ama bu huzur duygusu hem sahte hem de kırıllandı. Şimdi ona inandığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

İçinde umutsuzluk duygusu yükselirken, pürüzsüz ahşap bir sütuna sarıldı, yanağını beyaz boyalı ahşaba dayadı. Yoğun ve sıcak havada çiçeklerin ağır kokusunu belli belirsiz fark etti, cumartesi gecesini bir genelev patronesinin parfümü gibi tatlı ve baygın bir kokuydu. Güneş batmıştı ama karanlık henüz Big Easy'yi örtmemişti. Garden District sessizdi. French Quarter ise tam da canlanmaya başlıyordu.

Sokakta, yorgun görünümlü siyah bir atın çektiği, turistlerle dolu bir araba geçip gitti. Turistler, bloğu çevreleyen muhteşem evleri görmek için boyunlarını uzattılar. Kameralar Danielle'in yönüne döndü ve o, fotoğrafçıların merakının konusu olmasının ironisini gülümsemeyle karşıladı.

Remy, Eudora'yı kaslı kolunun kıvrımına sıkıştırmış, dudaklarında sönmüş bir sigara ile verandaya çıktı. Danielle, gözünün ucuyla Remy'nin verandadaki salıncakta bir köşeye yerleşip bebeğe biberonunu verdiğini izledi. Remy'nin koyu renkli gözleri Danielle'e doğru kaydı ve konuşmadan önce onu uzun bir süre açıkça inceledi.

"Neden oturmazsın, *chère*?" diye sordu, sesi alçaktı, tonu açıkça cinsel değildi, ama davetkar ve çekiciydi.

Danielle, verandayı geçerken ayak bileklerine kadar bataklıkta yürür gibi hissetti. İçgüduları ona kaçmasını haykırıyordu, ama o bunları açıkça görmezden geldi. O yetişkin bir kadındı, dünyayı bilen bir kadındı, bu kelimeden giderek nefret etmeye başlayan olgun bir kadındı. Bu salıncakta oturup bu adamla medeni bir sohbet edecekti, tıpkı önümüzdeki haftaları onunla aynı evde yaşayarak geçireceği gibi.

Salıncığın karşı köşesine sıkıştı, ayaklarını koltuğa çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Mutfakta sana sert çıktığım için özür dilerim. Son zamanlarda biraz gerginim."

Remy, gözlerini kırpmadan, ifadesiz bir yüzle onu incelemeye devam etti. "Neden?"

Bunun birçok nedeni vardı, ama hiçbirini ona açıklamak istemiyordu. Ancak bu çok cazip geliyordu. Bir parçası ona anlatmak istiyordu ve bu tür bir istek, sahip olmak söz konusu olmadığında tehlikeli bir şeydi.

"Bu kadar çok insanın arasında olmaya alışkın değilim," dedi. Bu en azından gerçeğin bir parçasıydı. "Tibet'te kaldığım yer Times Meydanı gibi bir yer değildi."

Remy sigarasını dudaklarından aldı ve kalem gibi kulağının arkasına taktı. Kalın kaşlarını çatarak ona açık bir merakla baktı. "Böyle bir yerde bunca zaman ne yapıyordun?"

Acı çekiyor, düşünüyor, kefareti ödüyor ve iyileşmeye çalışıyor, diye düşündü, ama o, gözlerinde bu cevapları görmeden önce yine bakışlarını ondan kaçırdı. "Fotoğraf çekiyordum. Ben fotoğrafçıyım."

"Öyle mi? Dergi için mi, yoksa başka bir şey için mi?"

"Bazen dergilere fotoğraflar gönderiyorum. Çalışmalarımın çoğu galerilerde ve kitaplarda yer alıyor. Tibet'ten çektiğim fotoğraflar bir kitap olacak. *Ay Manzaraları, Manzaralar: Tibet'in Portresi.*"

Remy oldukça etkilenmiş görünüyordu. Ancak ifadesinde başka bir şey daha vardı, endişe gibi bir şey. Eudora'yı kollarında değiştirdi, biberonunun açısını ayarladı, bankta bir iki santim kayd. "Bunu yapmak için çok seyahat ediyor musun?"

"Tüm dünyayı."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Neden rahatsız olsun ki? Ben valizlerle büyüdüm. Annem uluslararası mankendi. Beni gittiği her yere götürürdü."

"Ama hiç evde kalıp, kök salıp, bir aile kurma isteği duymuyor musun?"

"Benim evim, kamera çantamı astığım yerdir."

"Peki ya geri kalanı?"

"Sizi ilgilendirmez, Bay Doucet," dedi soğukkanlılıkla, ince burunlu burnunu biraz kaldırarak.

Remy, ses tonuna kızgın bir ifadeyle baktı. Onu geri çekilmeye zorluyordu. Onun, hizmetçilerin huzurunda selam verip eğilmesini isteyen türden bir sosyete hanımı olduğuna bir an bile inanmadı. Ama şu anda ona verdiği izlenim buydu.

Salıncak koltuğundan uzun bacaklarını açmış ve terbiye okullarında öğretilen o imkansız pretzel bükümüyle onları nazıkçe çaprazlamıştı. Soğukkanlı ve ulaşılmaz görünmekte ustaydı, ama bu numara onun üzerinde işe yaramıyordu. Onu kucaklamış, yüzeyinin altında yatan kırılgan savunmasızlığı hissetmiş, öpücüğünün tatlılığını tatmıştı. Danielle Hamilton'da, kibar tavırları ve güzel şeyleri sevmesinden çok daha fazlası vardı ve o, onun büyük gözlerinde saklı olan sırları ortaya çıkarmaya niyetliydi.

"Seyahat etmeyi seviyor musun?" diye sordu, sesinden şaşkınlığını gizleyemeden. Ona biraz daha yaklaştı.

Danielle, en çok korktuğu konuları bırakınca biraz rahatladı. Yine çiçekli minderlerin üzerine uzandı ve başını salladı. "Dünyanın farklı yerlerini keşfetmeyi, insanların nasıl olduğunu, yemeklerin nasıl olduğunu, çevreyi, tarihi öğrenmeyi seviyorum. Hepsi benim için büyüleyici."

Remy, dalgın bir şekilde kaşlarını çatarak Eudora'ya baktı. O tür bir gezginlik arzusunu anlayamıyordu. Bunu düşünmek ve Danielle'in kendisinden bu kadar farklı olduğunu düşünmek onu biraz rahatsız ediyordu. Aralarındaki tek büyük farkın eğlenceli bir fark, yani anatomik bir fark olmasını tercih ederdi.

Danielle, Remy düşüncelere dalmış gibi görünürken onu inceledi. Küçük Eudora'nın Remy'nin göğsüne sokulmuş, uykuya dalarken tombul yanaklarına peri kanatları gibi çırpınan açık renkli kirpikleriyle tatlı bir acı hissetti. Tamamen rahatlamış görünüyordu, sanki kendini tamamen güvende hissediyormuş gibi, ve Remy kucağındaki bebekle garip bir şekilde doğal görünüyordu. Bu mantıklı gelmiyordu. Remy Doucet gibi iri, kaslı bir adam, her santimetresinden erkeklik yayıyor gibi görünürken, bir bebeği beslerken bu kadar rahat olmamalıydı. Ama Eudora'yı uzun yılların deneyiminden gelen, ikinci doğası gibi gelen bir rahatlıkla tutuyordu.

Danielle, yeğeniyle yer değiştirmek istediğini fark etti. Remy'nin göğsüne yaslanarak uykuya dalmanın çok rahat olacağını hissediyordu... ya da öyle bir şey. Onun

kollarının onu sardığı anı, bir sirenin cazibesi gibi aklına geldi. Sirenin kurbanlarının her zaman felaketle karşılaştığını hatırlamak için kendini zorlaması gerekti - ki Remy'nin göğsünü hayal etmek de tam olarak ona doğru giden bir şeydi.

Romantik düşünceleri kafasından silip, Louisiana'nın nemi kadar somut bir şekilde üzerlerine çöken uyuşuk havayı bozmak için boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla hayatın boyunca burada yaşamışsın."

"Neredeyse. Ailem yaklaşık iki yüz yıldır Bayou Noir'da yaşıyor."

"Vay canına, yüz üç yaşından fazla görünmüyorsun," dedi kuru bir şekilde.

Remy timsah gibi gülümsedi, koyu renkli gözleri parıldayarak biraz daha yaklaştı. "Bu, benim senin için çok genç olduğumu düşünmediğin anlamına mı geliyor, tatlım?"

Danielle dişlerini sıkıp öfkelendi, yanakları ise ön kapının iki yanındaki taş saksılardan taşan sardunyalarla yarışacak kadar kızardı.

Onu korkutmak istemeyen Remy, Danielle bir şey söylemeden konuyu değiştirdi. "Bir keresinde Louisiana'dan taşındım. Bir petrol şirketinde çalışıyordum ve İskoçya'ya, Outer Hebrides'e tayin oldum." Gözlerini devirdi ve bu anıyı hatırlayarak titredi.

Danielle bir yaz ayını Hebrides'te geçirmişti. Zorlu bir yerdi, ama güzeldi. Rüzgârın ve denizin sesini, ağaçsız engebeli manzarayı, ada sakinlerinin pratiklik ve misafirperverliğini sevmişti. Remy ise açıkça sevmemişti.

"Eve dönmek zorundaydım," dedi. "Ailem burada. Başka bir yerde nasıl yaşayabilirim ki?"

Danielle omuz silkti. "Benim ailem dünyanın dört bir yanına dağılmış durumda. Bu bizi daha az aile yapmaz."

"Kaç tane kardeşin var?"

"Beş. Drew ve Tony hariç, hepimiz sadece babamızdan akraba sayılırız, onlar ikizler."

"*Bon Dieu!* Babanız gerçekten beş karısı mı vardı?"

Kız başını salladı ve omuzlarını zarıfçe kaldırıp indirdi. "Hamilton laneti," dedi yumuşak bir sesle. "Kadınlar Laird'e ilk görüşte aşık oluyorlar. Ama onunla evli kalmaya dayanamıyorlar. Garip bir şekilde, hepsi boşandıktan sonra da arkadaş kalmışlar. Herhangi bir zamanda bir veya daha fazla eski eşin malikanede kalması hiç de nadir bir durum değil."

"Ve sen bu lanete inanıyor musun, *chère*?"

Danielle lanete ne kadar inandığından emin değildi, ama erkeklerle ilişkilerinin uzun sürmediğini inkar edemezdi. Pratik düşündüğünde, birlikte yaşaması kolay bir insan olmadığını kabul ediyordu. Kendini mağdur hissettiğinde ise laneti suçluyordu. "Şu anda tam olarak bir hanımefendi sayılmam, değil mi?" diye cevap verdi.

"Bayan Beauvais öyle."

"Suzannah kuralın istisnasıdır."

Danielle onun arkasından, pencereden evin içine baktı. Bulunduğu yerden çocukları göremiyordu, ama televizyon hâlâ parlıyor ve mırıldanıyordu.

"Wild Bunch'a ne yaptın?" diye sordu kuru bir sesle. "Anneleri karnındayken bu kadar sessiz olmamışlardı."

"Onlara, hapisshanedeyken yazışma kursuyla dadılık yapmayı öğrendiğimi söyledim."

Danielle'in kalbi bir saniye boyunca dondu, sonra hızla çarpmaya başladı. Şimdi ne yapmıştı? Referanslarını kontrol etmekte ısrar etmeliydi. Onun muhteşem poposuna o kadar hayran kalmıştı ki, onun psikopat bir katil ya da başka bir şey olabileceğini düşünememişti. Bir an için bebeği kollarından alıp eve koşmayı düşündü, ama bu fikri reddetti. Jeremy Beauvais ile aynı evde kilitli kalmaktansa, kaçak bir mahkumla şansını denemeyi tercih ederdi.

"Sakin ol, tatlım," dedi Remy gülerek. "Ben tam olarak görüdüğüm gibiyim."

Danielle, bunun pek de rahatlatıcı olmadığını düşündü. Adam, baş döndürücü, karşı konulmaz bir erkeklikle doluydu. Danielle'in şimdiye kadar gördüğü tüm erotik rüyaların cevabı gibiydi. Aynı yaş grubuna dahil olamayacak kadar genç görünüyordu. Danielle, zorlukla yutkundu ve dişlerini göstererek gülümseme taklidi yaptı. "Harika."

"Ben de senin harika olduğunu düşünüyorum, Danielle."

Danielle, içindeki her şeyin aşırı ısınmaya başladığını hissetti. O anda Remy'nin artık salıncağın kendi köşesinde güvenli bir şekilde oturmadığını fark etti. Kaslı uyluğu, onun uyluğuna değiyordu. Sol kolunu bankın arkasına kaydırmış, parmak uçları çıplak omzunun hemen arkasında duruyordu. Biraz daha yaklaştı. Ona sert bir bakış attı, bu da onu oturtmaya yetti ama salıncağın kendi tarafına çekilmesini engelleyemedi.

"Bir erkeği denediği için suçlayamazsın, değil mi?" dedi, ona masum bir altar çocuğu bakışı atarak.

"Sen tam bir Cajun Casanova'sın, değil mi?" diye suçladı Danielle. "Ve kucağında bir bebek varken. Utanmalısın."

Utanmış görünmüyordu, ama kolunda mutlu bir şekilde uyuyan Eudora'ya baktı. Yumuşak, kalp çalan bir gülümseme bıyığının kenarlarını kaldırdı. "O küçük bir bebek, *değil mi?*"

"Evet, öyle," diye mırıldandı Danielle, küçük yeğenine bakarken dudağını ısırıldı. Eudora, tombul yanakları ve ördek yavrusu gibi tüylü saçlarıyla şüphesiz çok sevimliydi. Onu gören hiç kimse, onun büyüdüğünde kötü şöhretli Beauvais klanının bir üyesi olacağını tahmin edemezdi. Danielle'in kalbini hemen çalmıştı ve şimdi Danielle, hafifçe titreyen elini uzatıp bebeğin ince kızıl saçlarını okşarken, kalbi göğsünde biraz sıkıştı. "Bazen beni sevdiğini bile düşünüyorum."

Sesindeki hüznün Remy'nin göğsüne çarptı. Danielle'in gardı tamamen düşmüşken ona baktı ve tanımlayamadığı bir duygu boğazına düğümlendi. Hebrides'te bir kış günü kadar sert, haşmetli ve soğuk bakabilen bu kadın

görünebilen kadın, şimdi perişan, güvensiz ve özlemle dolmuş görünüyordu.

"Elbette seni seviyor," diye fısıldadı Remy, boş eliyle Danielle'in melek gibi saçlarından bir tutamı geriye doğru tararken. "Onu kucağına almak ister misin?"

Danielle yüzünü buruşturdu. "Ben o konuda pek iyi değilim."

"Öyle deme," dedi, Danielle'in ayak parmaklarını kıvrılmaya zorlayan o yumuşak, baştan çıkarıcı ses tonuyla. "Sadece biraz pratik yapman gerekiyor."

Yine ona yaklaştı, ta ki uyluğu onun uyluğuna sıkıca yapışana kadar. Danielle onun sıcaklığını hissetti ve derinin kot ve pamuklu tülün içinden eriyip kaynaşmasının mümkün olup olmadığını merak etti.

"Al," dedi ve bebeği Danielle'in kollarına kaydırmak için pozisyonunu ayarladı. "Tek yapman gereken rahatlamak, tatlım."

Karanlık gözleri Danielle'in gözlerine kilitlendiğinde, Danielle konuşmayı tamamen unuttu. O an birdenbire her türlü olasılıkla doldu — şu anda giydiğinden çok daha az giysi içeren olasılıklar. Nefesi acı verici bir şekilde kısılırken, göğüs uçları aniden sertleşen tişörtünün kumaşı altında sertleşti. Remy ile paylaştığı öpücüğün anıları, bulanık zihnini doldurdu — bıyığının cildine değmesi ve gıdıklaması, sert alt dudağının duyusal dolgunluğu, temiz toprak kokusu. Eudora'nın ağırlığı kollarında yerleştiğinde, ona tekrar öpmesini yalvarmak üzereydi.

Uyuyan çocuğa baktı ve otomatik olarak kollarını sıktı. Eudora kıvrandı ve uykusunda yüzünü buruşturdu.

"Sakin ol," dedi Remy nazikçe. "Onu sıkma, o akordeon değil. Aynen öyle. Sakin ol, *chère*, kırılmaz."

Bu sefer, hiçbir numara yapmadan kolunu doğrudan Danielle'in omuzlarına doladı. Danielle'in şu anda onun desteğine ihtiyacı vardı. Bebeği kucağında tutan, gri gözleri belirsizlikle dolu halini görmek, onun içinde derin duygular uyandırdı; koruyucu duygular, ilkel duygular. Daha önce ona karşı hissettiği şehveti utandıran, tatlı, acıtan bir şefkat vardı.

"*Bien*," diye mırıldandı, eğilip dudaklarını kadının şakağına değdirdi. "Sorun yok. Gayet iyi gidiyorsun."

Danielle, yağmuru emen kuru bir sünger gibi onun sözlerini içine çekti. O anda kırk yaşında olduğunu hissetmedi, korku hissetti. Remy çok genç değildi, çok iyi, çok tatlıydı. Gözlerini kaldırdı, alaycı bir sözle bu büyüü bozmak niyetindeydi, ama onun samimi, şefkatli bakışlarıyla karşılaştığında kalbi gırtlığına düğümlendi.

Remy parmak uçlarıyla yanaklarını okşadı, başparmağıyla ağzının köşesini okşadı. Sonra büyü bozulmadan önce eğildi ve açılmış dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Tatlı, yumuşak bir öpücüktü, tehditkar ya da talepkar değildi. Çok kısaydı, ama yine de Danielle'in tüm duyularını çılgına çevirecek kadar uzundu.

Bunu, uzun zamandır bir erkeğin yanında bulunmadığı gerçeğine bağlayabilirdi. Ya da son zamanlarda yaşadığı strese bağlayabilirdi. Ancak tüm bu bahanelerin altında yatan temel gerçek şuydu: Bu adama, daha önce hiç hissetmediği bir şekilde ilgi duyuyordu. Bu korkutucuydu, özellikle de artık ateşli bir aşk ya da mutluluk bulamayacağına karar verdiği, bazı hayallerin gerçekleşmeyeceği gerçeğini nihayet kabullendiği şu anda.

Eudora'ya bakarak, sesindeki boğukluğu gidermeye çalıştı, ama sadece kısık bir fısıltıyla, "Belki de onu şimdi yatağa götürmelisin," diyebilirdi.

Remy, yatırmak istediği kişinin Danielle olduğunu düşünerek arkasına yaslandı. Onu kucaklamak ve güzel gri gözlerindeki tüm gölgeleri sevgiyle silmek istiyordu. Onu öpmek, içine gömülmek ve ona ne kadar güzel olduğunu, onu ne kadar tahrik ettiğini söylemek istiyordu. *Bon Dieu*, diye düşündü, salıncak onun altında yanmamış olması bir mucizeydi.

Ön kapıda kısa bir hareket onun dikkatini çekti ve çocuklardan birini görmeyi bekleyerek oraya baktı, ancak hızla geri çekilen figür Beauvais'lerden biri olamayacak kadar uzundu. Boynunun arkasını ovuşturdu ve düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak kulağının arkasından sigarasını çıkardı ve ağzının köşesine koydu.

Burada çok garip şeyler oluyordu.

"Şu Butler," diye başladı. "Ne tür bir adam?"

"Uşak mı?" Danielle, beyni hala kısa devre yapmış halde, aptalca tekrarladı. "Evet. O asla..."

Sorusu, evin içinde bir yerde meydana gelen *gürültülü* bir patlama sesiyle kesildi.

Remy ayağa fırladı ve kapıya koştu. Danielle ayağa kalktı ve salıncak dizlerinin arkasına çarptığında sendeledi. Eudora'yı omzuna sıkıca sarıldı, bu da bebeği uyandırdı ve onu korkuttu, böylece bebek hemen kulakları sağır eden bir ağlama başlattı.

Patlamanın nerede meydana geldiğini anlamak zor değildi. Mutfaktan kapının altından duman çıkıyordu. Kapı açıldığında duman bulutu dışarıya yayıldı ve buluttan küçük Ambrose çıktı, saçları dikilmiş ve Lone Ranger maskesinin altında yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Ambrose! Ne oldu?" Danielle, Eudora'yı kucağında zıplatarak koridorda koşarken telaşla sordu. Koşarken bebeğin ağlaması bir tür yodel sesine benziyordu.

"Tinks makarna sürprizini havai fişekle havaya uçurdu," dedi kıkırdayarak. "Çok eğlenceliydi."

En kötüsüne hazırlanan Danielle, mutfak kapısını itip içeri girdi. Remy, elinde yangın söndürücüyle masanın yanında duruyordu. Masa, beyaz köpük denizinin altında kaybolmuştu. Her yer makarna doluydu. Duvarlara, beyaz dolaplara yapışmıştı. Makarna solucanları tavandan ve aydınlatma armatüründen sarkıyordu.

Ancak, en kötüsünü Tinks'in yaşadığı belliydi. Masada başucunda duruyordu ve ucuz bir korku filminden çıkmış gibi görünüyordu. Yüzü, mantar çorbası kremasıyla kaplıydı, üzerinde mantar parçaları ve fazla pişmiş makarna parçaları vardı. Neyse ki, ciddi şekilde zarar gören tek şey

Gururu incinmişti. Alt dudağı, tehditkar bir şekilde dışarı çıkmıştı.

Eudora ise ağlamayı kesmişti. Odayı etrafına bakınıyor, mavi gözleri hayretle açılmış, sanki Noel sabahı gibi hayranlıkla manzarayı izliyordu.

"Ah, ben." Remy inleyerek yangın söndürücüyü yere bıraktı. Makarna ile kaplı zeminde suçluya doğru ilerlerken, iki elini koyu renkli saçlarının arasına geçirdi. "Ne dağınıklık!"

"Radikal!" diye bağırdı Jeremy, kapıdan içeri dalarak Danielle'in yanından geçip gitti. "Tinks mutfağı yapış yapış hale getirmiş!" Kaygan muşamba üzerinde kayarak, sanki bir buz pateni pistiymiş gibi davranıyordu.

Dahlia, kafasını mutfağa sokacak kadar kapıyı açtı. Manzarayı görünce dehşete kapıldı ve "İğrenç! Kusacağım!" diye bağırdı.

Eudora'yı kalçasına oturtan Danielle, odaya parmak uçlarında girdi ve Remy'nin izlediği yolu dikkatlice takip ederek, spatula ile Tinks'i kazıdığı yere geldi.

"Görünüşe göre, hapis hikayelerinin uyandırdığı ihtiyat duygusu artık yok olmuş."

Remy hiçbir şey söylemedi, ama Tinks'e somurtarak baktı, öfkesi kaynıyordu.

Mutfağın diğer tarafındaki koridordan Butler nefes nefese çıktı, saçları dağınık, yanakları kızarmıştı. Remy'ye, sanki ön merdivenlerden yukarı, arka merdivenlerden aşağı koşmuş gibi göründü, ama Remy, İskoç'un ayakkabılarına kaşlarını kaldırmaktan başka bir yorum yapmadı — pijama pantolonunun paçalarının altında çok uygunsuz görünen bir çift siyah kanat uçlu ayakkabı.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu Butler nefes nefese. Bornozunun kemerini sıkıştırdı ve odaya doğru ilerlemeye başladı, geç de olsa eğilip sırtına elini koymayı hatırladı. "Bu evde bir adam bir an bile huzur bulamıyor!"

"Önemli bir şey değildi, Butler," dedi Danielle güven verici bir şekilde. "Sadece küçük bir patlama. Yatağına geri dönebilirsin." Durdu ve başını salladı, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Ne diyorum ben? *Sadece* bir patlama mı? Burası bir ev değil, cüce teröristler için bir eğitim tesisi!"

Remy dikkatini tekrar Tinks'e çevirdi, büyük elleri kot pantolonunun beline dayandı, omuzları ona eğildiğinde inanılmaz derecede büyük görünüyordu. "Başın büyük belada, *'tite rouge*. Bir saat önce yukarı çıkmanı istiyorum. Anladın mı?"

Tinks ona isyankar bir bakış attı. "Beni zorlayamazsın. Senin dediklerini yapmak zorunda değilim."

Remy'nin çenesindeki kaslar gerildi ve tekme attı. "Buna bahse girmek ister misin?"

O, Remy onu yakalayamadan bir saniye önce geri çekildi ve bacağına tekme attı. Remy, ağzından çıkmak üzere olan küfürleri dişleriyle bastırarak yüzünü buruşturdu. Tinks kaçmak için döndü, ama Remy onu belinden yakaladı, havaya kaldırdı, döndürdü ve bir çuval patates gibi omzuna attı. Şaşkın bir "Oof!" diye bağırarak nefesini kaybetti. Bir kez tekmelemeye çalıştı. Remy, bir eliyle ayak bileklerini kelepçeleyip, diğer eliyle poposuna sertçe vurarak onun kıvranmasını engelledi.

"Yukarıda patlayıcılarla ilgili yeni ev kurallarını tartışacağız," dedi Remy, Danielle'in yanından geçerken sert bir sesle, yüzü öfkeyle kararmış, siyah gözleri parıltıyordu.

Danielle, Eudora ve Jeremy onların gitmesini izlediler. Jeremy şaşkın ve solgun görünüyordu, çilleri cildinde keskin bir şekilde belirgindi. Gözleri Bart Simpson'ınki gibi dışarı çıkmıştı. Butler düşünceli görünüyordu. Eudora, mutfak kapısı kapanırken şaşkın bir şekilde küçük bir çığlık attı ve tombul elini ağzına bastırdı.

"Uh-oh haklısın tatlım," dedi Danielle, kendini beğenmiş bir hayranlıkla gülümseyerek. "Sanırım Tinks kendine denk birini buldu."

"Sence onu öldürecek mi?" Jeremy sessizce sordu. "Sence onu tavuk suyuna batırıp timsahlara yem yapacak mı?"

Danielle ona bir bakış attı. "Tabii ki hayır. Bay Doucet eğitimli profesyonel bir dadı."

Butler buna burun kıvırdı, ama Danielle ona döndüğünde daha fazla açıklama yapmaktan kaçındı. Remy'nin davranışlarından duyduğu ilk zevk kaybolurken, yüzünden Jeremy'ye, oradan da Eudora'ya baktı. Tinks'in tavrını değiştirmesini istemiş olabilir, ama Danielle'in kendisi yaptığı birçok boş tehdide rağmen, küçük kızın incinmesini kesinlikle istemiyordu. Dönüp mutfak kapısına sanki cehenneme açılan bir kapıymış gibi baktı, kulaklarını en ufak bir acı sesini bile yakalamak için keskinleştirdi. Evde uğursuz bir sessizlik hakimdi.

Remy Doucet hakkında gerçekte ne biliyordu? Paranoya zihninde yer edinmeye çalışırken, herkesin paniğe kapılmasını istemediği için makarna halısının üzerinde sakın bir şekilde yürüdü.

"Eudora'yı yatağına götüreceğim," dedi, sesine o kadar sahte bir sakinlik katarak, sanki lobotomi ameliyatı geçirmiş gibi konuşuyordu. "Neden hepiniz yaptığınız işe geri dönmüyorsunuz?"

Bebeği beşiğine yatırdıktan sonra Danielle, Tinks'in odasından sızan ve karanlık koridora düşen ışık şeridine doğru koridorda sessizce ilerledi. Remy'nin boğuk sesinin gürültüsü, kısmen açık kapının yanındaki duvara yanaşıp aralıktan içeriye bakarken yavaş yavaş netleşti.

"Yaralanabilirdin. Kardeşlerinden birini yaralayabilirdin. Ambrose'un kafası uçmuş olsaydı nasıl hissederdin?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Tinks uysalca. Yatağının kenarına oturmuş, başı eğik, elleri sarı geceliğinin kucağında kavuşturulmuştu. Etkili bir şekilde yıkanmış ve kızıl saçları kulaklarının arkasına taranmıştı. Remy, bir bacağını kaldırmış, elleri belinde, yüzünde ciddi ve bekleyen bir ifadeyle onun önünde duruyordu. Tinks ona bakıp tekrar başını eğdi. "Kötü, sanırım."

"Sanırım." Remy burnunu çekti. Ne elini ne de sesini yükseltti, ama sonraki sözleriyle Tinks'i yine de gözyaşlarına boğdu. "O senin küçük kardeşin ve seni seviyor. Bir dahaki sefere aptalca bir şey yapmadan önce bunu hatırla."

"Evet, efendim."

Danielle, yeğeninin saygılı ses tonuna şaşırarak gözlerini genişletti.

"Peki, *Tante* Danielle senin için hazırladığı yemeği mahvettiğinde nasıl hisseder sence?"

"Ama iğrençti!"

Remy'nin ifadesi, onun itirazını bastırdı. "Konserve köpek maması gibi tadı olsa bile umurumda değil. Onun duygularını incittin ve utanmalısın."

Danielle dudağını ısırdı, gözleri Tinks'e duyduğu sempati, kendine duyduğu acıma ve Remy'nin onun duygularını düşünmesine duyduğu şefkatle doldu. O gerçekten tatlı bir adamdı. Tatlı bir *genç* adamdı, ama o anda bunun pek önemi yoktu.

Tinks başını daha da eğdi ve gözyaşlarını geri çekmeye çalıştı ama başaramadı. Remy o zaman yumuşadı ve yatağın kenarına oturdu, küçük erkek fatma kızı kendine doğru çekip kucakladı. Tinks kollarını onun kaslı boynuna doladı ve geniş omzunda birkaç dakika ağladı. Remy onu salladı ve fısıldadı, dudakları ara sıra kızın şakağına değiyordu. Sonunda kulağına bir şey fısıldadı ve Tinks kıkırdadı. Remy'nin kucağına oturdu ve yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu.

Remy burnunu çimdikledi ve ona göz kırptı. "Yatma zamanı, *pichoutte*."

"Bu ne demek?" diye sordu Tinks, yorganın altına girerken Remy onu örtüyordu.

"Küçük kız."

"Yuk!"

O gülerek kapıya doğru döndü. Çok geç, Danielle kapıdan geri atladı. Onu açıkça görmüştü. Gözleri o kısacık anda kesin bir şekilde karşılaşmıştı. Yavaşlayan reflekslerine lanet etti. İlk gidenler onlardı. Sonra insanlardan iyi kulağına konuşmalarını isteyecekti.

Kaçmak için sembolik bir girişimde bulunmak için döndü, ama Remy, Tinks'in kapısından üç adım bile uzaklaşmadan onu arkadan yakaladı.

"Beni mi gözetliyorsun patron?" diye sordu yumuşak bir sesle,

"Beni mi gözetliyorsun patron?" diye sordu yumuşak bir sesle, koyu renkli gözleri parıldayarak onu sırtını duvara dayayarak ustaca köşeye sıkıştırdı. Büyük ellerini omuzlarının iki yanına koydu ve ona doğru eğilerek alaycı, sorgulayıcı bir bakış attı. "Beni mi kontrol ediyorsun? Hmm?"

Danielle zorlukla yutkundu. Remy ona çok yaklaşır yaklaşmaz ağzının içi tülbent gibi olmuş gibiydi. "Ben... şey ... şey... çok kızgın görünüyordun..."

"Kızgındım," diye itiraf etti. "Çok öfkeli biriyim, *chère*. Ama bu havai fişek gibi, bir patlama ve her şey biter."

"Her şey bitti," dedi Danielle, konuşmayı tehlikeli bir alandan uzaklaştırmak için fırsatı değerlendirerek. "Mutfak her yer makarna ile kaplı. İkinci Geliş'e kadar makarna temizleyeceğiz."

"Anladığım kadarıyla hizmetçi yok mu?"

"Suzannah ve Courtland gittiği gün kaçtı. Beyrut'ta tur rehberi olarak çalışmayı tercih ettiğini söyledi."

"Evet, bazı insanlar hiç cesaretli değil," dedi kuru bir şekilde. "Yarın mutfağı ben hallederim."

"Teşekkürler." Danielle ona minnettarlık ve özür dolu alaycı bir gülümseme attı. "Çocuklar, yemek pişirme, temizlik. Sanırım bu işi kabul ederken beklediğinden fazlasını aldın."

Onu seyrederken yüzündeki ifade yumuşadı, gözleri koridorun loş ışığında siyah kadife gibi görünüyordu. "Kesinlikle öyle, tatlım," diye fısıldadı, yaklaşarak, sağlam, kaslı vücudunun ağırlığıyla onu nazikçe duvara dayadı. "Kesinlikle öyle."

Danielle, onun kendisine yaslandığını hissedince iç geçirdi. Dudakları onun dudaklarına değmeden hemen önce, o iç çekişini ağzıyla yakaladı. Nazik bir öpücüktü, ilk başta neredeyse çekingen. Dudaklarını onun dudaklarına yumuşakça sürttü, ona reddetme şansı verdi. Danielle reddetmeyince, bir adım daha ileri gitti ve dilinin ucuyla onun ağzının çizgisini izledi.

Danielle, bu cazibeye direnmek için çabalarken titredi, ama savaşı kaybetti. Çok uzun zaman olmuştu. Kendine buna ihtiyacı olmadığını, onsuz da yaşayabileceğini söylemeye çalışırken, gizlice bunu arzuluyordu. Daha önce kendini inkar etmişti, ama şimdi inkar edemiyordu. Remy'yi inkar edemiyordu. Ağzı, güneşin sıcaklığıyla açan bir çiçek gibi onun ağzının altında açıldı.

Kollarını ona dolayarak memnuniyetini inleyerek ifade etti ve dilini ağzının içine kaydırarak, dizlerinin gücünü kesen uyuşuk bir okşama yaptı. Ona yaslanarak, onun filizlenen uyarılmasının karnını dürttüğü noktadan sinirlerine elektrik akımı gibi yayılan bir zevk hissetti.

İstenmek, dokunulmak çok güzeldi. Son bir yılı yalnızlık içinde geçirmişti. Şimdi duyuları, neredeyse nefesini kesecek kadar keskin bir şekilde uyanıyordu. Remy öpüşmeyi bırakıp aralarına bir santim mesafe koyduğunda, neredeyse ılgık atacaktı.

Remy, Danielle'in akıl sağlığı yavaş yavaş yerine gelirken yüzünü izledi. Hayal kırıklığına uğramış bakışı yerini şaşkınlığa, sonra dehşete, sonra da zoraki öfkeye bıraktı. Ona kaşlarını çatarak baktı, koyu renk kaşları sinirden birbirine yaklaştı, geniş ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı.

"Beni buraya kadar takip ettin çünkü küçük yıkım uzmanına zarar vereceğimden korktun, değil mi?" dedi, ona onu öpmemesi gerektiğini söylemeden önce saldırıya geçti. Onu öpmesi gerekirdi ve öpmeye devam edecekti. Bunun hakkında tartışmanın bir anlamı yoktu. "Bence bu çocukları gösterdiğinden daha çok seviyorsun. Bence onları çok seviyorsun."

Bu sözleri bir meydan okuma gibi söyledi. Kızın kaşları çatıldı. Kız, onun, kız kardeşinin kendisine yüklediği küçük canavarları çok önemsediyini düşünmesini istemiyordu, ama adam onun önemsediyini hissedebiliyordu. Küçük Eudora'yı kucağına aldığı anda bunu kızın gözlerinde görmüştü. Tinks'i mutfaktan dışarı çıkarırken de görmüştü. Şu anda bile, adamın keskin sezgisine yönelttiği şiddetli bakışlarının arkasında bu duygu vardı.

"Dilini tut," dedi, kırılmış gibi davranarak.

Remy kaşlarını oynattı ve şeytani bir gülümsemeye merdivenlere doğru geri çekildi. "Seninkini ısırmayı tercih ederim."

"Seni kovmalıyım," diye tehdit etti Danielle, onun cüretkar önerisi karşısında içini kaplayan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak. "Sen itaatsizsin."

"Evet, ama ben harika öpüşürüm, değil mi, *chère*?"

Bu gerçeklik notuyla, dönüp büyük merdivenlerden aşağı koşarak indi ve ıslık çaldı.

altı

DANIELLE ANIDEN UYANDI, yatakta dik bir şekilde **oturdu** ve nefes nefese kaldı. Geceliği terden sırılsıklam olmuştu. Şiddetle titreyerek kollarını kendine doladı ve sıkıca sarıldı. Etrafındaki oda, yüksek pencerelerin açık perdelerinden içeri giren New Orleans'ın büyük ayı sayesinde gümüş rengi bir ışıkla aydınlanmıştı. Her şey hareketsizdi. Her şey sessizdi.

Nerede olduğunu ve neden orada olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Kabus o kadar gerçekçi gelmişti ki. Londra'da, Kensington'da kiraladığı dairede, en yakın arkadaşı olan bir kadının acı suçlamalarıyla karşı karşıya olduğu hissini bir türlü atamıyordu. O gecenin zihninde bu kadar canlı kalması onun cezasıydı. Bir yıldan fazla zaman geçmişti ama hâlâ o gecenin soğuşunu, sözlerin bıçak sırtı keskinliğini hissedebiliyordu. Hâlâ o gece havada asılı kalan karanlık oda kimyasallarının kokusunu alabiliyordu ve bir an için odadaki her şey güvenli ışığın kırmızı sisini aldı. Çalışırken onu saran yoğunluğu hissedebiliyordu, onu karartma perdesi gibi saran, sanatıyla ilgisi olmayan tüm dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldıran yoğunluğu. Ve daha sonra kalbine saplanan bir mızrak gibi onu delen o korkunç sessizlik bir kez daha geri geldi.

Yatağın yanındaki komodine doğru hızla döndü ve Beauvais'ların evine geldiğinden beri yanında taşıdığı monitörü otomatik olarak aradı. Monitör yoktu.

Zihnindeki karmaşaya biraz mantık katmaya çalışmadan, Danielle yorganı geri attı ve yataktan fırladı. Bornoğunu veya terliklerini giymek için durmadı. Panik onu doğrudan koridora çıkardı.

Ev sessizdi. Saat sabahın ikisini geçmişti. Herkes uyuyordu. Şeytani Jeremy bile yatağında rahatça yatıyor, şeytani rüyalarını görüyordu. Danielle, kalbi göğsünde çarparak koridorda aceleyle yürüdü, çıplak ayakları koridoru kaplayan yumuşak mavi halıyı sürtüyordu. Çocuk odasının kapısında durdu ve bir anlığına korkuyla titreyerek orada kaldı. Sonra şiddetle titreyen eliyle kristal kapı koluna uzandı ve odaya girdi.

Kendi odasının bulunduğu evin aynı tarafında, bebek odası ay ışığıyla doluydu. Beyaz mobilyalar ay ışığıyla parlıyordu. Beşikte Eudora karnı üzerinde yatıyordu, yanağı çarşafa bastırılmış, gözleri huzurla kapalı, küçük ağzı mükemmel bir O şeklindeydi. Danielle dizlerinin üzerine çöktü ve bebeğe baktı, parmakları bir mahkumun hücre kapısına tutunması gibi beşiğin parmaklıklarını kavradı. Bebeğe bakarken nefesini ciğerlerinde tuttu. Gözleri yanarken, Eudora'nın sırtının inip kalkmasını izledi.

Bebeğin düzgün nefes aldığından emin olduğunda, düzensiz bir nefes verdi ve gerginliğinin en kötüsü, dışarı çıkan hava ile birlikte ondan uzaklaştı. Sallanan sandalyeyi beşiğin yanına çekip içine sürünerek oturduğunda titremeler tüm gücüyle geri döndü. Titremeler, bir depremin artçı sarsıntıları gibi içini sarsıyordu ve her biri gücünden biraz daha götürüyordu. Ayaklarını sandalyenin koltuğuna çekti ve bilinçsizce dizlerini kollarının arasına alıp kendini toparlamaya çalıştı.

Eudora iyiydi. Her şey yolundaydı. Danielle sonunda uykuya yenik düştüğünden beri hiçbir şey olmamıştı. Nöbetini bozmuştu, ama hiçbir şey olmamıştı. Burası Kensington değildi. Bu Ann Fielding'in bebeği değildi.

Yavaş yavaş titremesi azaldı ve kutsal bir uyuşukluk onu sardı. Hareketsizce oturup yeğeninin uyumasını izledi.

Remy kapı eşiğinden, omzunu pervaza dayayarak izliyordu. Yüzüne düşen ışık, onun hiç bilmediği, hiç görmediği bir tür acıyı aydınlatıyordu. O kadar keskin, o kadar kasvetliydi ki, nefesini kesti. Dünyayı dışlamak için tasarlanmış bir pozisyonda sandalyeye kıvrılmıştı, ama ifadesinden, başarılı olamadığını anladı. Onu inciten şeyin içinden geldiğini ve savunmasının onu bundan koruyamadığını hissetti.

"Danielle," dedi yumuşak bir sesle.

Danielle, kapıya bakacak kadar uzun bir süre özel cehenneminden kendini kurtardı. Remy'ye, sanki ay ışığının bir oyunuymuş gibi baktı. Remy, hem rahat hem de kibirli bir erkekçe zarafetle kapı çerçevesine yaslanmıştı. Beyaz oxford gömleği açık duruyordu ve göğsündeki heykel gibi kasların üzerinde kıvrılan koyu renkli tüyleri ortaya çıkıyordu. Çıplaktı. Kot pantolonunun fermuarı çekilmişti ama düğmeleri iliklenmemişti. Bel kısmı, karnını ikiye bölen koyu renkli saçların kaybolduğu yerde küçük bir V şeklinde açılmıştı. O, erkek türünün en iyi örneğiydi: yakışıklı, erkeksi, güçlü ama şefkatli. Ne yazık ki, onun ulaşamayacağı biriydi.

Danielle ondan uzaklaştığında, adam tekrar "Danielle" dedi. Halı üzerinde yürüyerek, kadının sandalyesinin yanına diz çöktü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bebegi izliyorum," diye fısıldadı, gözlerini Eudora'dan ayırmadan.

"Uyuyor." "Hmmm."

"Sen de uyumalısın."

"Ben iyiyim. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Bu benim işim. Uyuduğundan emin olmak için bir bakayım dedim. Seni de kontrol etmem gerektiğini hiç düşünmemiştim."

"Ben iyiyim," dedi yine, ama yine de ona bakmadı.

Remy iç geçirdi ve dağınık saçlarını eliyle geriye doğru taradı. En kalın kafalı insan bile Danielle'in iyi olmadığını anlayabilirdi.

. O kadar yorgun görünmesine rağmen, bir ceset gibi uyuyor olması gerekirdi, ama burada oturmuş, sanki uyuyan bebekten gözlerini ayırmaya korkuyormuş gibi Eudora Beauvais'e bakıyordu.

Kül rengi sarı saçları başının ve omuzlarının etrafında dağınık bir şekilde dağılmıştı. Saçlarını düzeltmek için hiçbir hareket yapmadı. Ağzının etrafında gerginlik çizgileri vardı ve kaşlarının arasında bir çizgi belirgindi. Bunların hiçbirisi onun güzel olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Lavanta rengi ipek geceliğiyle soğukkanlı ve mesafeli bir şekilde otururken, Remy ona uzanıp dokunmak istedi. Onu yere çekip yumuşak halının üzerinde sevişmek istedi, ama arzularını bastırdı. Burada bir terslik vardı ve yardım etmeye başlamadan önce bunun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Ayağa kalkarak Danielle'e elini uzattı. Danielle eline bir bakış attı, ama dikkatini tekrar bebeğe çevirdi.

"Ben burada kalmayı tercih ederim, teşekkürler. Sen yatmaya devam edebilirsin." "Ben burada kalmayı tercih ederim, teşekkürler," dedi, onun kibar sözlerini tekrar ederek.
ton. Uzattığı elini geri çekmedi, ama
"Gel, yanıma otur, *chère*. Gel de yaşlı Remy'ye, tüm iyi patron hanımların uyuyor olması gereken gece yarısı burada ne yaptığını anlat."

Danielle içinde bulunduğu durumu düşündü. Akli başına yeterince gelmişti ve sandalyede kalmakta ısrar etmesinin onu çok garip bulacağını biliyordu. Ama odadan çıkacak kadar da akli başına gelmemişti. Buraya neden geldiğini ona söylemeye niyeti yoktu, ama hiç konuşmayı reddederse bu sadece onun merakını daha da artıracaktı.

Sonunda kendini sallanan sandalyeden kaldırdı. Eudora'ya endişeli bir bakış attıktan sonra pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdü ve sırtını dik tutarak, bakışlarını beşiğe dikip gül rengi kadife yastığın kenarına oturdu. Remy onun karşısına oturdu, sırtını duvara dayadı, sol ayağını yastığın üzerine, sağ ayağını yere koydu. Danielle, onun kendisini izlediğini, bir şey söylemesini beklediğini hissedebiliyordu.

"Kötü bir rüya gördüm," diye itiraf etti, ona bakmadan, çünkü bu gerçeğin tamamı değildi.

"Eudora hakkında mı?"

"Buraya gelip onunla oturursam kendimi daha iyi hissederim diye düşündüm."

Birkaç dakika sessizlik hakim oldu. Danielle bebeği izlemeye devam etti. Remy'nin ne düşündüğünü merak ediyordu. Onun açıklamasını olduğu gibi kabul edecek mi, yoksa daha derine inmeye çalışacak mı diye merak ediyordu. Ve kendi içindeki çatışmayla mücadele ediyordu. Bir parçası ona gerçeği söylemek istiyordu. Remy çok şefkatli, anlayışlı birine benziyordu. Ama o gece Londra'da olanları kim anlayabilirdi ki? Kendini affedemediği halde, kim onu affedebilirdi ki? Kendini rahatlatarak elde edeceği geçici rahatlama, kınanma riskine değmezdi.

Remy onu sessizce, düşünceli bir şekilde izledi. Gömleğinin cebinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına gevşekçe yerleştirdi, yakılmamış tütünün hafif kokusunu içine çekti. Karşısındaki kadın bir bilmeceydi. Zengindi, ama onun zenginlik ve soy ile ilişkilendirdiği havası yoktu. Bağımsızdı, ama onda bir özlem, bir yalnızlık hissediyordu. Kendine güveniyordu, ama onun en sıradan şeyler olarak gördüğü şeylerde, yemek pişirmek ve çocuk yetiştirmek gibi, güvensizdi. Yeğenlerine bakmaktansa dışçıye gitmeyi tercih edecekmiş gibi konuşuyordu, ama burada, gece yarısı Eudora'ya koruyucu melek gibi göz kulak oluyordu.

Parmaklarının arasında sigarasını yuvarlayarak, "Neden kendi çocuğun yok?" diye sordu.

Danielle, onun alçak ve kaba sesini duyunca irkildi. Ya da belki de onu irkilten sorusuydu. Normalde bu cinsiyetçi soruya keskin bir "seni ilgilendirmez" cevabı verirdi, ama bu durum göz önüne alındığında sorunun geçerli olduğunu düşündü.

"Sanırım ben evliliğe öncelik veren eski kafalı kızlardan biriyim."

"Peki neden hiç evlenmedin?"

Gülümsemesi hüznünlüydü. "Bana evlenme teklif eden erkekler hiç uygun değildi, uygun erkek ise hiç teklif etmedi."

Remy sigarasını tekrar cebine koydu ve kaşlarını çatı. "Bu doğru adam kim?" diye biraz huysuzca sordu, tüm bölgesel içgüdülerini bir bekçi köpeğinin tüyleri gibi diken diken olmuştu. "Adı var mı?"

"Hayır," dedi Danielle, eğlenceli bir şekilde saatinden dikkatini başka yöne çevirerek. Biraz döndü ve bankta daha rahat oturmak için yerini değıştirdi. "Ben bir Hamilton'um, unuttun mu? Doğru erkek, benim monogramlı havlularımın değıştirilmesi için gereken süreden daha uzun süre dayanamaz."

"Sen bu lanet olayına gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

"Oh, bu lanet değil," diye itiraf etti. "Ben birlikte yaşaması kolay bir insan değilim. Sanırım bu konuda babama çekmişim. Erkeklerle pek iyi bir geçmişim yok. Sanırım bunun nedeni sanatçı olmam," dedi, uyuyan bebeğe bakarak, alaycı gülümsemesi kayboldu. "Bir sanatçı her zaman önce işine evlidir. Bu bir takıntıdır. İlham perimin gölgesinde kalmayı kabul eden pek fazla erkekle karşılaşmadım."

Remy yavaşça öne eğildi, siyah gözlerinde yırtıcı bir ışık parladı. Sağ elini kaldırıp Danielle'in yanağından saçlarını geriye taradı. Parmaklarını gümüş rengi saçlara geçirip, başını geriye eğdi, böylece Danielle ona bakmak zorunda kaldı. "Belki de ilham perini alt üst edecek kadar iyi bir erkek bulamadın," dedi, sıvı duman gibi bir sesle.

Tehdidi dolaylıydı. O yeterince erkekti. Danielle'in içinde heyecan kaynıyordu. Karnının derinliklerinde bir girdap gibi dönüyor ve göğüslerinde yanıyordu. İçinde gizli bir pervasızlık duygusu uyandı ve ona yaslanmasını, kıvrımlı siyah kıllarla kaplı geniş erkek göğsüne kendini bastırmasını istedi. Vücudunun ısınısını hissedebiliyordu; onu kendine çekiyordu, tıpkı alt dudağının şehvetli kıvrımı onu kendine çektiğı gibi.

Çılgınlık, diye düşündü, vücudunun ilkel dürtüleriyle mücadele ederken. Bir yerlerde kendini beğenmiş bir gülümseme bulmayı başardı ve "Erkekler denedi ve erkekler öldü" dedi.

"Öyle mi?" Remy güldü. Gülümsemesi karanlıkta bir korsan bıçağının bıçağı gibi parladı. "Bana bir meydan okuma gibi geldi."

"Üzgünüm, yaş şartını karşılamıyorsun."

Onu bırakıp geriye yaslanırken yüzünü buruşturdu. "Yaş konusunda bir fareyi kovalayan terrier gibisin, değil mi? Yakında doğum günün yaklaşıyor olmalı."

"Eğer bilmek istiyorsan, kırk yaşına basacağım," dedi, omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak. "İşte, söyledim. Şimdi çekip gidebilir ve senin yaşında bir kadına asılmakla ne kadar aptalca davrandığını düşünebilirsin..."

"Sevgilim." Bu kelime, onun ağzından çıkan bir okşama gibiydi. Bu kelimeyi, kelimenin ima ettiği tüm ateşli tutkuyla söyledi. Bu kelimeyi, buruşuk çarşaf ve terle kaplı ten görüntülerini akla getiren bir heyecanla söyledi. Danielle'in ciğerlerinden nefesini ılık gibi çıkardı. "Benden birkaç yaş büyüsun, *chère*. Ne fark eder ki? Aramızdakinin yaşla hiçbir ilgisi yok."

"Şimdi öyle diyebilirsin, ama çelik kemerli iç çamaşırlarımı gördüğünde ne diyeceksin?" diye alay etti, başı dönerek zorlukla yutkundu.

"Sapıkça." Ona gözlerini devirdiğinde gülümsedi. "Kırk yaşına girmek seni gerçekten bu kadar rahatsız mı ediyor? Ne var bunda? Sadece bir sayı. Kuru erik suyu içenler grubuna katılmana daha çok var."

Bu konuda haklıydı. Başka bir yıl olsaydı, o da aynı şeyi söylerdi. Yaş onun için hiç önemli olmamıştı. Sadece kırk yaş daha önemli bir dönüm noktasıydı. Kırk yaşına girecekti ve bunun için elinde ne vardı? Başarılı bir kariyeri vardı, ama kariyerini başarı peşinde koşarak elde etmemişti; şöhret için değil, sanat için sanatçıydı. Zengindi, ama öyle doğmuştu; bu bir başarı değildi.

Belki de onu rahatsız eden şey, birkaç gün içinde teknik olarak tepeyi aşacak olması ve bu tırmanışta gösterecek önemli bir şeyi olmamasıydı. Eudora'ya bakarken, belki de çocukların

hayatı ölçmenin bir yoluydu ve onda yoktu; asla da olmayacaktı. Sanatı vardı, ama o öldüğünde sanatı onun için yas tutmayacaktı.

"Sen çok güzel bir kadınsın, Danielle," diye fısıldadı Remy.

"Sen de dadıydın," diye karşılık verdi, hizmetçileri yerlerine oturtmak için kullanılan bir tonla. Sorun şu ki, bu Cajun haydutu yerini bilmiyordu. Koyu renkli gözleri isyankar bir ışıkla parıldarken, ona bakmaya devam etti.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Neden bir sürü küçük Doucet senin peşinde koşmuyor?"

Remy'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Onun sorusuna verecek iyi bir cevabı yoktu. Gerçek şu ki, o her zaman bir aile istemişti ve hala bir aile kurmayı planlıyordu. Kaygısız bir bekar olmaktan hoşlansa da, evlilik hayatının fikrini seviyordu — sadakat, istikrar, bir eşin verdiği rahatlık. Ve gerçek şu ki, birçok sevimli bayan arasından seçim yapabiliirdi. Özellikle biri, o teklif ederse bir dakika bile düşünmeden onunla evleneceğini açıkça belirtmişti. Ama o teklif etmemişti ve nedenini de bilmiyordu. Marie Broussard, onun bir eşten beklediği her şeye sahipti: değerlerini paylaşan, güzel bir Cajun kızı. Sorun, Marie'ye hiç aşık olamamış olmasıydı. Onu seviyordu, ama aşık değildi ve o kadar romantikti ki, daha azıyla yetinemezdi.

Düşünceli bir şekilde iç geçirdi, sonra kaşlarını kaldırdı ve dudaklarının köşelerini yukarı çekti. "Bu durumu düzeltmek için bir şeyler yapmak ister misin, *ma chère*?"

Beklediği esprili cevap yerine, Danielle'in gözleri donuklaştı. Ondan uzaklaştı. "Bunu sorman gereken son kişi benim."

Bu lanetle ilgili değildi, diye düşündü onu incelerken. Bu, yaklaşan doğum günüyle de ilgili değildi. Neden uyuması gerekirken karanlıkta oturup kendini parçaladığına dair küçük meseleye geri dönmüşlerdi.

"Çocuklarla ilgili uzmanlığımın küçük bir örneğini gördün," dedi alaycı bir şekilde, sesindeki kalınlaşma alaycılığın etkisini bozuyordu. "Kimse beni yılın annesi adayı göstermez."

Remy, onun kendisini kendisinden daha iyi tanıdığını düşündü; çünkü o sadece onunla tanışmıştı. Ama kendini onun sözlerini çürütmek isterken buldu. Belki de bu kendi yararına idi. Belki de Danielle'in gerçekte olduğundan daha yetenekli bir anne olmasını istiyordu. Ya da belki de sadece sesindeki hüzne tepki gösteriyordu. Sebep ne olursa olsun, içgüdüleriyle hareket etti ve onun direnişine aldırış etmeden onu pencere kenarındaki koltuğa çekti. Onu bacaklarının arasına çekti ve göğsüne sarıldı.

"Bay Doucet!" diye tısladı, kolları çelik gibi göğüslerinin en dolgun kısmının altında beline dolanırken, boşuna kurtulmaya çalışıyordu. Onu küçük Ambrose'u tutacağı kadar kolay tuttu.

"Sessiz ol," diye emretti ve kıvrınmasını durdurmak için onu sıkıca sarıldı. "Bebeği uyandıracaksın."

"Bu, endişelenmen gereken en son şey olmalı."

"Bu tehdit etkisini yitiriyor, tatlım. Beni kovmayacaksın; bana çok ihtiyacın var. Şimdi eski Remy'ye yaslan ve o güzel gümüş gözlerini rahatsız eden karanlık düşünceleri bırak."

Onun içgörüsü, kadının öfkesinin rüzgârını etkili bir şekilde kesmişti. Kadın, acısını ve kendinden şüphe duymasını gizleyecek kadar iyi bir oyuncu olduğuna her zaman inanmıştı. Adam, kadının kalkanını kolaylıkla görmüştü. Ve kadın istese de istemese de ona teselli sunacaktı.

Yavaş yavaş vücudundaki gerginlik eridi ve ona yaslandı. Adam kaya gibi sağlam, güvenlik battaniyesi gibi sıcaktı. Onun kollarında olmak çok iyi geliyordu. Bu durumun hiçbir yanı doğru değildi, ama hiçbir şey bu kadar acı verici bir şekilde doğru gelmemişti. Artık bununla mücadele edecek kadar yorgundu. Başını göğsüne yasladı, yüzünü çevirerek yanağını yumuşak

saçlarına değecek şekilde çevirdi. Onun sıcak, erkeksi kokusunu derin derin içine çekti ve son direnişini de iç çekerek bıraktı.

Remy, kızın karışık saçlarına bir öpücük kondurdu ve ona Cajun ninni gibi gelen birkaç mısra yumuşak bir sesle söyledi. Harika bir sesi vardı. İyi bir viski kadar yumuşak, bir öpücük kadar baştan çıkarıcıydı. Farkında bile olmadan, onun sıcaklığına daha da yakınlaştı ve göz kapakları yarı kapalı hale geldi. Bakışları hala bebektesydi, ama bu görevle ilgili tüm gerginlik onu terk etmişti. Remy'nin sesini dinledi, beyni boş boş kelimeleri anlamaya çalışıyordu, ama Cajun lehçesi, öğrendiğı Fransızca'dan, Elizabethan İngilizcesi'nin modern İngilizce'den farklı olduğu kadar farklıydı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu yumuşak bir sesle, yarı yarıya aşk sözleri duymayı bekliyordu. Yarı yarıya umutla, zihni uykunun gölgelerine doğru sürüklenirken.

Remy saçlarına gülümsedi ve fısıldadı. "Çalışmak çok zor ve çalmak doğru değil."

Gözleri kapanırken, yumuşak bir kahkaha dudaklarından döküldü. "Ne kadar romantik değil."

"Demander comme moi je t'aimais, ma jolie filie," diye yumuşak bir sesle şarkı söyledi, ona uygun bir melodiye geçerek. *Bana seni ne kadar sevdiğimi sor, güzel kızım.*

Kalbi tuhaf bir şekilde atladı ve Danielle'in fark edip etmediğini merak ederek bir dakika nefesini tuttu. Ama Danielle kollarında derin bir uykuya dalmıştı. Bir çocuk kadar güvenilir, bir melek kadar güzel bir şekilde ona yaslanmıştı. O, onun için hiç uygun değildi — huzursuz bir kalple dünyayı dolaşan ve onun anlayamadığı şeylere aç bir *Amerikalı* kadındı. Kız kardeşi onu bu müşteriden uzak durması için uyarmıştı.

Kollarını ona daha sıkı doladı ve yumuşak, dağınık saçlarına içini çekti. Onun için tamamen yanlış biriydi belki, ama o kadar doğru geliyordu ki. Kurallara göre, onu istememesi gerekiyordu. *Ama sonra*, omzundaki küçük şeytan, *"Sen kurallara pek aldırtış etmezsin ki"* dedi.

"Mais non, hiç de bile," diye mırıldandı, yüzünü hilal gibi aydınlatan bir gülümsemeyle.

yedi

DANIELLE YAVAŞÇA UYANDI. KARIYERİ BOYUNCA

istediği fotoğrafı çekmek için gerekli olan saatte kalkıyordu, ama doğası gereği bir gece insanıydı. Seçme şansı olduğunda, sabahları yaptığı en yorucu aktivite, öğlene kadar alarm saatine odaklanmak için göz kapaklarını yeterince açmaktı. 1981'den beri gönüllü olarak güneşin doğuşunu izlememişti.

Yatağın üzerine büyük bir ağırlık düştü ve bacaklarını yatağa sabitledi. Antika maun dört direkli yatak onun altında sallandı. Belli ki bu bir depremdi ve tavan üzerine çökmüştü, diye düşündü, bir santim bile kıpırdamadan. Kurtarma ekibi gelip onu enkazdan çıkarana kadar uyumaya karar verdi.

Yatak tekrar sallandı. Bacaklarının üzerindeki ağırlık başının yönüne doğru sürünerek ilerledi. Uzun, ıslak bir dil yanağını yaladı.

"Uyan, Dan-L Teyze."

Danielle, bir göz kapağını kaldırarak, yatağın yanında duran Ambrose'u görebildi. Ambrose, Şirinler pijaması ve büyük sahte burun, kalın kaşlar ve bıyık takılı siyah gözlükler takmıştı. Yırtık pırtık doldurulmuş köpeği kolunun altına sıkıştırmıştı.

"Puppy Chow'un seni tekrar öpmesini ister misin?"

Kafasını çevirdiğinde, diğer yastığa yerleşmiş olan Eski İngiliz çoban köpeği ile karşı karşıya geldi.

ve o kadar tüylüydü ki, kafasında göze çarpan tek özellik ıslak siyah burnunun ucu idi. Yine, hiç çekinmeden onu yaladı.

"İyy!" Yastığını yüzüne kalkan olarak çekerek, yeğenine onun üzerinden konuştu. "Ambrose, bu senin köpeğin değil."

"Uh-huh."

"Hayır, değil." Bacaklarını yatağın kenarına indirmeye zorladı ve oturmak için çabaladı. "Köpeğinin kahverengi olduğunu çok net hatırlıyorum."

Oğlan, sanki en aptalca şeyi söylemiş gibi kıkırdadı. Onun gevşek elini tutup çekti. Titrek bacakları ve bulanık zihniyle Danielle ayağa kalktı ve zombi gibi zarif odada dolaşmaya başladı. Karışık saçlarını eliyle düzeltti ve önceki gece yatağa döndüğünü hatırlamaya çalıştı. Son hatırladığı şey, Remy'nin ona şarkı söylerkenki sesiydi. Dağınık yatağa bakarak, onu çocuk odasından buraya taşıdığını merak etti. Onu çarşafın altına sokmuş, örtmüş, dudaklarına bir öpücük kondurmuş muydu?

Bu düşünceyle vücudu ısındı ve titredi. Ona çok çekici geliyordu. Çok baştan çıkarıcıydı. Çok gençti.

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

O düşüncelere dalmış bir şekilde dururken, Ambrose işini yapar gibi davranarak, annesinin depo olarak kullandığı dolaptan giysiler çıkarıp ona giymesi için seçti. Giysileri yabani erik halısının üzerine serdi ve Danielle'e uzattı. Danielle, ne olduklarına dikkat etmeden otomatik olarak geceliğinin üzerine giysileri giydi. Beyninde, uykunun hemen üzerinde dolaşan mutlu bir boşluk hissi vardı. Giyinmeyi bitirdiğinde, yeğeni onu tekrar elinden tutup, koyun köpeğinin yastığını çiğnemeye başladığı yataktan uzaklaştırdı. Onu kapıdan geçip koridora götürdü ve bu sırada günün planları hakkında konuşup durdu.

"Kahve," diye mırıldandı Danielle sersemlemiş gibi. "Kahve."

Remy, Eudora'yı bir kolunun altına sıkıştırmış, diğer elinde spatula ile mutfakta durmuş, ocaktaki omleti karıştırıyordu. Kapı açılıp Ambrose Danielle'i içeri soktuğunda başını kaldırdı. Ciğerleri sıcak bir hava ile doldu. Erkeklik hormonları harekete geçince merhamet için dua etti.

O, kötü şöhretli bir evden gelen pahalı bir fahişe gibi görünüyordu. En son gördüğünde giydiği aynı kısa lavanta rengi geceliği giymişti, ama üzerine dantelli, beline geniş bir deri kemerle bağlanmış şeffaf siyah bir sabahlık giymişti. Çiçek desenli ipek bir fular, omzunun üzerine şık bir şekilde atılmıştı. Düzgün bacakları, nefes kesici bir şekilde uyluk ortasından birkaç santim yukarıya kadar çıplaktı. Derin bir nefes alıp verseydi, kadının külotla uyuyup uyumadığını anlayabilirdi.

Onu odasına taşıdığı önceki gece bakabilirdi, ama bu adil olmazdı. Bilinci kapalı kadınları dikizlemekten hoşlanmazdı.

Şu anda zar zor bilinçli olan kadın, gözleri yüzünde sadece birer çizgi halinde, "Kahve... kahve..." diye mırıldanarak yerde sürünerek ilerliyordu.

Remy spatulasını bıraktı ve kendine doldurduğu fincanı ona uzattı. Kız, seramik fincanı iki eliyle kavradı ve sanki içinde hayat iksiri varmış gibi dudaklarına götürdü. Güçlü, sıcak sıvı boğazında acı bir iz bırakarak hindiba tadını geride bıraktı. Cadı iksiri gibi cızırdayarak ve kaynayarak midesine ulaştı. Kafein doğrudan beynine gitti ve tüm küçük gri hücreleri canlandırdı. Gözleri normal boyutunun iki katı kadar açıldı. Gece yarısı bataklığından daha siyah olan kahveyi fincandan izledi.

Sözleri ince bir nefesle çıktı. "Biraz s-s-sert."

"Güzel, değil mi?" dedi Remy. Yakınlaşarak, her iki elini tezgahın üzerine koydu. Eudora'yı yeni silinmiş zemine bırakmıştı. Bebek oyuncaklarını aramak için mutlu bir şekilde emeklemeye başladı. "Kahve böyle olmalı. Beğendin mi?"

Danielle solgun bir gülümsemeyi başardı. "Diyelim ki tam olarak Bayan Olson değilsin. Olson değilsin diyelim."

"Evet," dedi Remy, kalçalarını kaydırarak biraz daha yaklaştı. "Mutlu değil misin?"

Başı dönen bir cıvıltı tek cevabı oldu.

"Giydiklerin çok güzel, *chère*," dedi kadife gibi sesiyle. Siyah gözleri parıldarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

Danielle kendine baktı. Ağzı o kadar açık kaldı ki, neredeyse göğsüne çarpacaktı. Bourbon Street'te bir iş görüşmesine gitmeye hazır gibi görünüyordu. "Aman Tanrım!"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye tembel bir sesle onayladı. Bıyığı sağ tarafta yukarı doğru çekilirken, bakışları tekrar kadının üzerine kaydı.

"Dan-L teyze çok güzel değil mi?" diye sordu Ambrose gururla. "Kıyafetlerini ben seçtim."

Remy gülümsedi. "Sen benim **g i b i** bir adamsın, Ambrose. Kıyafeti muhteşem."

Ambrose, şapşal gözlüklerinin arkasından gülümsedi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Oh, evet..." Sesi, kalbi durduracak kadar alçaldı. "Kesinlikle."

Danielle, kızaracak kadar yaşlı olduğunu düşünmesine rağmen yüzü bordo rengine döndü. Remy'nin kolunu dikkatlice yolundan çekti, parmak uçlarının altında hissettiği kaslar ve sert, koyu renkli saçlar midesini altüst etti. Dikkatlice uzaklaşırken gözlerini ondan ayırmadı.

Alt vücudunun her bir santimini vurgulayan kot pantolon giymişti ve onu erkek yapan etkileyici anatomisini açıkça sergiliyordu. Geniş omuzlarını kaplayan haki renkli tişörtünde, bira satan sırttan bir timsah resmi vardı. Danielle, kapıya doğru ilerlerken, günün bu saatinde kimsenin bu kadar seksi görünmeye hakkı olmadığını düşündü.

"Oh, Danielle," diye seslendi. "Lütfen, biri takılıp düşmeden önce yerde duran o oyuncak arabayı kaldırır mısın?"

Otomatik olarak eğilmeye başladı, ama geceliğinin uyluklarının arkasına tırmanmasını hissedince kendini tuttu. Dikleşti ve omzunun üzerinden dar gözlerle baktı. "Hayatta olmaz, Doucet."

Omuz silkti ve bastıramadığı çocuksu bir gülümsemeyle sırıttı. "Denediği için bir erkeği suçlayamazsın."

Hayır, denediği için onu suçlayamazdı. Denemesini istediği için kendini suçladı. Duş alırken, önümüzdeki iki buçuk haftayı nasıl geçireceğini merak etti.

Remy'nin erkek cazibesinden daha güçlü bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacı vardı. Diz boyu lacivert şort ve Peter Pan yakalı, beyaz, kolsuz pamuklu bluz giyerken, bu imkansız gibi görünen görevi düşündü. Ambrose'un onun için seçtiği fularını eline aldı ve yumuşacık ipek kumaşı parmaklarıyla okşadı. Bu çocuğa aşık olduğu için değil, diye kendi kendine söyledi ve eşarbı kullanarak saçlarını ensesinde topladı. Elbette, Ambrose'a Remy Doucet'e aşık olduğu kadar aşık değildi.

Kardeşim, Suzannah bunun bedelini ödeyecek! Ama intikam daha sonra alacaktı. Şimdi dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu. İhtiyacı olan şey... işti. İş! İşte buydu. İşine yoğunlaştığı zaman, dikkatini dağıtan çok az şey vardı. Tek yapması gereken boynuna bir kamera asmaktı, bu da ona yaklaştırmaya hakkı olmayan genç erkekleri uzak tutacak bir tılsım görevi görecekti. Ona şarkı söyleyen, onu kucaklayan ve haydutlar gibi öpen, sahip olduğu tüm sağduyuyu çalan genç erkekler. Koyu Cajun sesleri ve korsan gülümsemeleri olan genç erkekler.

Dizleri titredi ve kararlılığı tehlikeli bir şekilde sarsıldı, Courtland Beauvais'in hobi olarak kendi siyah beyaz fotoğraflarını banyo ettiği karanlık odaya koştu. Her zaman kapı çerçevesinin üstünde bırakılan küçük anahtarla kapıyı açtı ve kendi yıpranmış kamera çantalarının yanındaki serin muşamba zemine diz çöktü.

İş. Kutsanmış, görkemli iş. New Orleans'ın perspektifini çizecekti. New Orleans'ın mimarisini. Hayır, bundan daha odaklanmış bir şeye ihtiyacı vardı. New Orleans'ın kapıları. Evet, işte buydu. Kapılar. Onları bölümlere ayırarak çizecekti: Fransız Mahallesi, Bahçe Bölgesi, Bourbon Caddesi ve Magazine Caddesi. Beynini bir görüntü seli kapladığında rahat bir nefes aldı. Bu mükemmel bir eğlenceydi. Sonuçta iş onun hayatıydı.

Bu düşüncenin getirdiği boşluk hissini görmezden gelerek, kamera çantasını omzuna astı ve merdivenlere doğru yöneldi.

Remy mutfak masasında oturmuş, bir fincan daha öldürücü kahve ve *Times-Picayune* gazetesinin ekonomi bölümünü inceliyordu. Beauvais ortalarda yoktu. Tek ses, tezgâhtaki radyodan gelen neşeli zydeco müziği idi. Danielle, gürültülü akordeon müziğinin kalp atışlarının sesini neredeyse bastırıldığını düşünürken, Remy başını kaldırıp yeni kıyafetini hafifçe kaşlarını çatarak değerlendirdi.

"Çocuklar nerede?"

"Yüzmeye gittiler. Bebek hariç hepsi. O uykuya daldı."

Harika. Danielle içinden inledi. Çocuklar gitmişti, evden çıkmışlardı, ortadan kaybolmuşlardı. Esasen, yılın Cajun yakışıklısı Remy Doucet ile baş başa kalmıştı. Harika, diye düşündü, kamerasını yere indirirken içini bir sıkıntı kapladı. Onlara ihtiyacı olduğunda o yaramaz çocuklar neredeydi? Remy'den başka bakacak bir şey bulmak için gözleri odanın içinde dolaştı.

"Bu odayı bu kadar çabuk nasıl bu kadar temizledin?" Mutfığa ilk girdiğinde fark etmemişti, ama dün geceki felaketin izi kalmamıştı. Hiçbir yerde makarna parçası göremiyordu. O odaya giren hiç kimse, akşam yemeğinin o kadar yenilmez olduğunu ve çocukların onu havaya uçurmak zorunda kaldıklarını tahmin edemezdi.

"Çocuklara bana yardım etmeleri gerektiğini, yoksa arkadaşlarıyla yüzmeye gidemeyeceklerini söyledim."

"Şantaj." Danielle onaylayarak başını salladı. "Neden bunu düşünemedim ki?"

Kendine yarım fincan kahve doldurdu ve kalanını musluk suyuyla doldurdu. Cajun kahvesinden bir yudum içmek yeterli olmuştu. Geç kalmış bir inanamama ifadesiyle, masada Remy'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Beauvais çocuklarının arkadaşları mı var?"

"Kendi gözlerimle gördüm. İnanması zor, değil mi?"

"Oh," dedi hüzünlü bir iç çekişle. "Sanırım neredeyse insan gibi göründükleri anlar oluyor."

Remy, boşluğa bakarken onun ifadesini inceledi. Gazetesini bir kenara koydu ve dirseklerini masaya dayadı. "Onlar normal çocuklardan çok da farklı değiller. Sadece biraz disipline ihtiyaçları var, hepsi bu."

"Onlarla çok iyi anlaşıyorsun," dedi Danielle, bir patronun çalışanını övüyormuş gibi konuşmaya çalışarak. Davranış derslerini hatırlayarak, sulandırılmış kahvesini yudumlarken ve beignet'ini ısıtırken sandalyesinde dik oturdu. "Neden dadı olmakla ilgilenmeye başladın?"

Remy suçlulukla başka yere baktı. Bu işi bir meydan okuma sonucu kabul ettiğini söylerse, Danielle'in hoşuna gitmeyeceğini biliyordu. Ona yalan söylemek de hoşuna gitmiyordu. Boğazına dolanan ilmek sıkıştıkça, zorlukla yutkundu. Omzundaki küçük şeytan imdadına yetişti.

Yalan söylemene gerek yok. Sadece gerçeği söyleme.

"Oh, peki," diye başladı, haylaz gülümsemesi yine yüzüne yerleşmişti. "Bayou Noir'da çok sayıda Doucet var. Yıllardır yeğenlerime, kuzenlerime ve diğer akrabalarım bakıyorum. Bu bir nevi aile geleneği, bilirsin. Kız kardeşim Giselle, N'Awlins'teki ajansında büyük başarılar elde etti." Ve ben bu işi batırırsam, o da benim zavallı kıcımı kırbaçlayacak, diye hatırlattı kendine. "Bütün bunları, kendi çocuklarım olduğunda iyi bir deneyim olarak görüyorum, sen de öyle değil misin?"

"Ben mi?" Danielle sandalyesinde kıpır kıpır oturdu. "Çocuklarla ne yapacağım ki?"

"Onları seviyorum," dedi basitçe.

Onun sabit ve karanlık bakışlarından kaçarak, bir parça beignet kopardı ve yedi, işaret parmağının ucundaki pudra şekerini nazıkçe yaladı. Onları sev. Sevginin her zaman yeterli olmadığını bilmiyor muydu?

Belli ki bilmiyordu. Çocuklarla arası iyiydi. Yetenekli insanlar, yeteneklerinin ne kadar özel ve nadir olduğunu asla tam olarak anlayamazlar. Melankoliye kapılmanın eşiğine gelen Danielle, kuru mizahıyla bu duyguyla mücadele etti. "Nasıl çocuk sahibi olabilirim ki? Daha büyük bir daireye, daha fazla valize, bir erkeğe ihtiyacım var."

"Gönüllü arıyor musun?" Remy'nin gözleri parladı. Sesi seksi bir tona döndü. "Git diğer kıyafeti giy, sonra konuşuruz."

"Nedense o kostümün pek konuşmaya ilham vereceğini sanmıyorum," dedi Danielle kuru bir şekilde.

"Hayır," diye kabul etti Remy, yırtıcı bir gülümsemeyle. "Ama kesinlikle bir sürü eyleme ilham verir."

Konuşmayı cinsel olmayan bir düzeye geri getirmek için büyük çaba sarf eden Danielle, en profesyonel tavrını takınarak, "Normalde seyahattem. İşim ev ve aile hayatına elverişli değil" dedi.

Remy kaşlarını çattı. "Bana öyle geliyor ki, senin hayatın yalnızlıktan başka hiçbir şeye elverişli değil."

Onun gözleminin doğruluğu onu şaşırttı. Ve onu şaşırttı. Hayatını hiç yalnızlık içinde yaşamadığını düşünmemişti. Dünyanın her yerinde arkadaşları ve meslektaşları vardı. İşini seviyordu. Ama geçtiğimiz bir yıl boyunca yaşadığı şey, Remy'nin söylediği gibiydi: yalnızlık; Tibet'te sürdürdüğü yalnız yaşamla pek ilgisi olmayan bir yalnızlık; bundan çok daha derin bir şeydi. Onun sözleri onu da tedirgin etmişti, ama bunu ona belli etmek istemiyordu.

"Hayatımı seviyorum," dedi. "Tek bir yerde çok uzun süre kalınca huzursuz oluyorum. Seyahat etmeyi, dünyayı görmeyi, insanlarla tanışmayı seviyorum."

"O zaman Bayan Beauvais geri döndüğünde N'Awlins'ten ayrılacaksın."

Sandalyesini masadan geri çekip ayağa kalktı. "Beni burada tutan hiçbir şey yok."

Ne olduğunu anlamadan, Remy sandalyesinden kalkmış ve onu kollarının arasına almış, Cajun

korsan gülümsemesi karanlık yüzünü aydınlattı ve mürekkep siyahı saçları alnına döküldü, onu sert kaslı koluna yasladı. "Seni burada tutuyorum, tatlım. Dans etmek ister misin?"

"Sen delisin," dedi Danielle nefes nefese, onun değişken ruh hali karşısında şaşkınlıkla. Uyluklarının onun uyluklarına değdiği yerde eriyip gideceğini sandı. O, meşe ağacı kadar sağlam ve aynı derecede kolay hareket edebiliyordu. Mücadelesi, onu onunla daha da yakın temas haline getirmeye yaradı, avuçlarını göğsüne dayayarak denge sağlamak için pelvisini ona doğru eğdi. Ona kaşlarını çattı. "Bu kadar çaresiz olmasaydım, referanslarını kontrol ederdim."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Bana çaresiz mi? Bu hoşuma gitti."

"Öyle mi? Kemiklerin kırılmasının sesini de sever misin? Beni bırakmazsan sana yumruk atacağım."

O, dikleştı, tek koluyla onu kendinden uzaklaştırdı, döndürdü ve tekrar kollarına çekti, böylece kız göğsüne çarparak yere düştü — hatta öncekinden daha da yakın bir mesafeye. Güvenilemeyecek kadar masum bir ifade takındı. "Sana dans dersi verdiğim için bana yumruk mu atacaksın?"

"Dans dersiymiş, hadi oradan."

Kalbi çılgınca atıyordu, sadece kendi göğsüne değil, Remy'nin göğsüne de çarpıyordu. O da derin bir nefes almaya çalışırken, göğsünün keskin bir şekilde inip kalktığını hissedebiliyordu. Onun da en az kendisi kadar tahrik olduğunu bilmek, mücadele etmeye çalıştığı heyecanı daha da artırıyordu. Ondan uzak duracağına yemin etmişti, ama o anda vücudu onun vücuduna yapışık değildi. Bir kadını tedbiri elden bırakmaya ikna etmek için bu yetmezse, başka hiçbir şey yetmezdi.

Radyodan gelen müzik, şehvetli bir havaya bürünmüştü. Neville Brothers'ın seksi şarkısı "Yellow Moon", kalçaları sallamaya teşvik eden, yasak ateşleri yakmak için tasarlanmış bir şarkıydı — sanki Danielle'in ateşine ek yakıt gerekmiş gibi, diye düşündü Danielle. Remy'nin vücudu, ritmini müziği ve hareket etmeye

otomatik olarak, neredeyse dalgın bir şekilde, sanki dans etmek onun için yürümek kadar doğal bir şeymiş gibi.

"Bu gece dans etmeye gidelim. Beausoleil Maple Leafte."

"Çocuklar ne olacak?" Danielle, onun vücudunun baştan çıkarıcı salınımına ve sırtının alt kısmına dokunan büyük ellerinin hissine kapılarak nefes nefese sordu.

"Bir bakıcı tutarız."

Ayaklarını linolyumun üzerine sıkıca bastırdı ve ona bir bakış attı. "Bakıcı *sensin*."

Remy yüzünü buruşturdu ve onu eğdi. "Detaylara çok takılıyorsun, melek. Rahatla biraz. Burası N'Awlins, hayatım, Big Easy. *Laissez les bons temps* rouler—iyi zamanlar devam etsin. N'Awlins'teyken dans etmelisin. Sanırım bu bir şehir yönetmeliği."

"O zaman başım belada, değil mi?" dedi, onun şehvetli hareketlerinin çağrısına karşı koyarak ve kararlı bir şekilde spor ayakkabılarını yere sabit tutarak.

"Merak etme. Sana öğretirim."

"Ayaklarına değer veriyor musun?"

"Sadece yürümek için ihtiyaç duyduğumda." Siyah gözleri yaramazlıkla parladı ve yanaklarında derin bir gamze belirdi. "Beni çok fena sakatlarsan, tüm zamanımı yatakta geçirmek zorunda kalırım herhalde."

"Ne kadar yalnız kalacağını bir düşün," dedi, dişlerini sıkarak, dizleri kendi kendine sallanmaya başladı.

Gözlerini onun gözlerine dikmiş olan Remy başını eğdi ve alt dudağını ısırdı. Sesi, buruşuk siyah saten çarşaflar kadar karanlık ve dokulu idi. "Sen benimle olursan yalnız olmazsın, *chère*."

Kimya inanılmaz bir şey, diye düşündü Danielle, Remy'nin ağzı onun ağzına yapışırken. Remy'nin tek yapması gereken ona dokunmaktı ve buhar yükseldi. Tutkunun sıcak sisi zihnini bulandırdı, yaş, uygunluk ve güvenlikle ilgili tüm düşünceleri gizledi. Erkeklerle pek şanslı olmadığını, her bakımdan onlardan vazgeçtiğini unuttu. Remy'nin ona ve içinde yarattığı sıcaklık, zihnindeki her şeyi yakıp kül etti.

Ona karşı eridi, o dilini ustaca hareketlerle öpücüğü derinleştirirken içini çekti. Kafası onun tadı ve kokusuyla doldu — sıcak, koyu, tamamen erkeksi, kahve aromalı. Bıyığı üst dudağını gıdıklarken vücudu titremeye başladı. Yırtıcı bir sahiplenmeyle ağzını ele geçirdi, araştırdı, okşadı. Sağ eli belinden yukarı kayarak göğüs kafesini kavradı ve şişkin göğüslerini ele geçirdi. Onu avuçladı, yoğurdu, başparmağıyla meme ucunu okşarken ağzına inleyerek sesler çıkardı. Sıkı düğümlü eti nazikçe bastırarak dairesel hareketlerle ovuşturdu ve Danielle'e ayak parmaklarına kadar ulaşan şok dalgaları gönderdi.

Kendi ellerinin, onun geniş sırtında dolaştığını, tişörtünün kumaşı üzerinden sert kaslarının düzlüklerini ve çıkıntılarını keşfettiğini fark etti. Bu hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu. Onun çıplak ve sıcak tenini hissetmek istiyordu. Onun pürüzsüz cildinin altındaki kaslarının esnemesini ve gerilmesini deneyimlemekten onu ayıran hiçbir şey istemiyordu. Tişörtü ona bu ayrıcalığı tanıımıyordu ve bu reddetme, zaten aşırı olan açlığını daha da keskinleştiriyordu.

Remy onu mutfak masasına doğru ittiğinde, o eteğin kenarını keşfetti ve elini eteğin altına soktu. Kalçaları masanın kenarına çarptı ve otomatik olarak parmak uçlarına yükselerek cilalı çam ağacının üzerine yarı oturur pozisyona geçti. Remy dizlerini ayırarak bacaklarının arasına girdi ve kendini ona sıkıca bastırdı. Danielle, Remy dilini ağzına sokarken aynı ritimle ereksiyonunu ona sürterken, kısa tırnaklarını onun sırtına geçirdi.

Mesaj açık ve karşı konulmazdı. Yine de ağzını kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı, "Oh, Danielle, seni istiyorum. Seni sevmeme izin ver, *chère*. İkimizi de memnun etmeme izin ver."

Danielle, sesindeki ham arzudan inledi. Bu, kendi arzusunu yansıtıyordu. Onu, beş yaşındaki bir çocuğun Noel'i istediği kadar çaresizce istiyordu. Kanı damarlarında kaynıyordu ve ısı, bacaklarının arasında sıvı bir sıcaklık olarak birikiyordu. Kalçaları ısrarla onun kalçalarına sürtünüyordu. Güçlü, keskin uçlu parmakları göğüslerini okşuyordu. İşlerin bu kadar çabuk kontrolden çıkmasına neden olduğunu bilmiyordu, ama o anda mantığını kaybetmişti.

Remy'nin eli göğsünden şortunun beline kaydı ve düğmeyi ustaca açtı.

"Hayır," diye fısıldadı, Remy fermuarını indirmeden önce parmaklarını onun parmaklarının üzerine kapattı. Bir an için onu durdurmaya çalışacağını sandı, sonra ağzından "Burada olmaz" kelimeleri döküldü.

Remy elini çevirip onun kot pantolonunun önüne getirdi, parmaklarını onun cinsel organının etrafına doladı ve kotun üzerinden onu okşarken inledi. "Benim odama gidelim," diye dişlerinin arasından homurdandı. "Orası daha yakın."

"Herkes iyi günler!" arka koridorun kapısından sahte bir neşeyle bir ses yükseldi.

"Butler!" Bu isim Danielle'in dudaklarından bir küfür gibi fırladı. Masadan sıçrayarak kalktı ve ellerini belinde sinirli bir şekilde birleştirdi. "Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?"

"Yatmamızı engelliyorsun," diye mırıldandı Remy. Masada bıraktığı katlanmış gazeteyi kapıp önüne tuttu ve rahat görünmeye çalıştı. İskoç'a sert bir bakış attı.

"Biraz hareket etmek bana iyi gelir diye düşündüm," dedi Butler. Tartan bornozunun kuşağını sıktı ve dikkatlice mutfığa doğru yürüdü.

"Evet," dedi Remy, kare çenesindeki kasları gerginleşerek. "Belki de *uzun* bir yürüyüş yapmalısın. Baton Rouge'a vardığında bizi ara, seni almaya geliriz."

Butler yorum yapmadı, ama ona kendini beğenmiş bir zaferle dolu soğuk bir bakış attı.

"Çocuklar yüzmeye gittiler," dedi Danielle, tezgaha doğru yürüyerek uşak için Remy'nin boya sökücü kahvesinden bir fincan doldurmak ve şortunu dikkat çekmeden bağlamak için. "Huzur ve sükunetten yararlanıp dinlenmeliydin."

Kupayı aldı ve Remy'ye dindar bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Çocuklar yüzmeye gitti ve dadı onlarla gitmedi mi?"

"Dadısı bebekle burada kaldı," dedi Remy sertçe.

"Gerçekten mi?" dedi uşak şüpheyile. "Hanımefendi de mi?" Bakışları genç adamın ellerine düştü. "O bugünün gazetesi mi?"

"Dünün," dedi Remy dişlerinin arasından. "Balık sarmak dışında hiçbir işe yaramaz."

Danielle, o kağıdın şu anda koruduğu devasa şeyin düşüncesiyle kızardı. Kupa büyüklüğünde. Sergilemeye uygun. Utançtan kızaran yüzü kulaklarının ucuna kadar yayıldı. Remy'nin kendisini nasıl bu kadar zor durumda bırakmasına izin vermişti? Daha iyi bilirdi. Tanrım, neredeyse kız kardeşinin mutfak masasında kendini rezil edecekti! Aklını kaçırmış olmalıydı. Bunama, işte buydu, Alzheimer'ın başlangıcı. Remy Doucet gibi, kökleri olan ve bir aile özlemi çeken bir adamla ilişki kuramazdı.

Gözleri, daha önce bıraktığı kamera çantasına takıldı ve boğulan bir kadının can simidine atladığı gibi çantaya atladı. Çantayı kaldırdı, askısını omzuna taktı ve kapıya doğru yürümeye başladı. İki adam, somurtkan bakışmalarından vazgeçip, başlarını aynı anda ona doğru çevirdiler.

"Kızım?"

"Hey, nereye gidiyorsun tatlım?"

"İşe," dedi, farklı nedenlerle kendisine yöneltilen hayal kırıklığı dolu bakışlara karşı kendini hazırlayarak. "Ait olduğum yere."

sekiz

DANIELLE, REMY VE çocuklardan bütün gün kaçmayı başardı.

Sabah evden çıktıktan sonra, kendi dertlerini unutmak için elinden geleni yaparak, Unutulmuş Şehir'de dolaştı. Bu çabası sonuçsuz kaldı. Suzannah'nın "aileye etki etmek" için yaptığı büyük planı lanetlemiş, çocukları bakıcıya bırakmak niyetiyle bir bakıcı tutmuş olmasına rağmen, kendini suçlu hissediyordu. Bu delice bir durumdu, ama ölüm tehditleri ve ağlama seslerini bir şekilde özlüyordu.

Magazine Street'e birkaç blok yürüdü ve günün büyük bir kısmını antika dükkanlarının kapılarını fotoğraflamakla geçirdi. Remy'nin görüntüleri görüşünü bulanıklaştırdığında, vitrinleri dolduran pahalı eski eşyalara katılmaya hak kazanmaktan çok da uzak olmadığını kendine hatırlattı.

Cadde boyunca uzanan tuğla binaların çoğu on yedinci ve on sekizinci yüzyıllara dayanıyordu. Kapıları sanat eserleriydi. Bunlar sadece iş yerlerinin girişleri değil, İspanyol ve Fransız egemenliğini, korsanları ve güzelleri, askerleri ve fırsatçıları görmüş binaların yüzleriydi. Başka çağlara açılan kemerli geçitlerdi.

İş günüydü ve dükkanlar açıldı, ancak yoğun sıcaklık ve nem çoğu aklı başında insanı evlerinde tutmuştu. Bu Danielle'e çok uygundu; kendisi hiç de aklı başında hissetmiyordu.

boğucu havayı zihninden uzaklaştırdı. Gölgede hava 35 dereceydi ve havayı bir pala ile kesebilirdi. Ter, göğüslerinin arasından sırtına doğru akıyordu. Bu, mutfakta Remy ile paylaştığı ateşli sahneye kıyasla hiçbir şeydi. Kamera çantasından yıpranmış haki bir şapka çıkardı ve başına taktı. Subtropikal güneş, Remy'nin öpücüklerinin yaptığı kadar beynini kızartamazdı.

Her zaman ünlü olduğu konsantrasyonunun onu terk etmiş gibi görünmesinden tiksindi. Çoğu zaman, Remy'yi düşünerek çekimden dikkatinin dağıldığını fark etti; çoğunlukla mutfak masasında kıl payı kaçırdıkları anların seçkin anıları.

Öyle bir şekilde kafasını kaybetmek ona göre değildi, öğleden sonra geç saatlerde lezzetli görünen deniz ürünlü po'boy sandviçini yerken düşündü. Fransız Mahallesi'ndeki bir kaldırım kafesindeki küçük ferforje masada oturuyordu. Sipariş ettiği soğuk maden suyu kolayca gitti, ama sandviçin kenarlarını fare gibi kemirdi, ne ekmeğın ne de küçük karideslerin tazeliğini gerçekten tatamadı.

İçindeki huzursuzluk korkunç bir şeydi. Uzak bir yer ilham perisini çağırdığında hissettiği şeyden farklıydı. Bu tamamen farklı bir şeydi. Onu Londra'dan uzaklaştıran içsel kargaşayla neredeyse aynıydı. Bu işkenceci şeytandan nefret ediyordu, ancak onun emrine karşı koymak için neredeyse güçsüz hissediyordu.

Lanet olsun Suzannah, diye düşündü, çöreğın bir parçasını koparıp ayaklarına yalvaran bir güvercine attı. Üvey kız kardeşi olmasaydı, kimsenin onu rahatsız edemeyeceğı, ona güvenemeyeceğı, elinde kamerayla saatlerini geçirmekten başka bir şey beklemeyeceğı bir yere gitmiş olacaktı.

Danielle'in sonraki iki gün boyunca düştüğü rutin yorucuydu, ama onu Beauvais evinden etkili bir şekilde uzak tuttu. Ya da daha doğrusu, Beauvais evinin sakinlerinden uzak tuttu. Şafak sökünce kalktı ve kaçtı.

kamera ekipmanlarını da yanına alarak, Remy'nin meşgul olduğu çocukların yatma saatinde eve dönüyordu. Herkese iyi geceler dileyip, gece yarısından sonra karanlık odaya kapanıyordu. Sabahın erken saatlerinde Eudora'nın odasına girip bebeğin uyumasını izliyordu. Kendisi de çok az uyuyabiliyordu, uykuya dalıp uyanıyordu, ta ki tüm rutin yeniden başlayana kadar.

Bu yorucu rutin, onu Butler'ın fazla dikkatli gözünden uzak tutuyordu. Onu çocuklardan uzak tutuyordu. Onu Remy'nin cazibesinden uzak tutuyordu. Aynı zamanda onu mutsuz ve yorgun düşürüyordu. Sinirleri bozulmuştu. Kendini suçlu hissediyordu. Sanki göğsünde bir şey ikiye bölünüyor gibi hissediyordu. Devam etmesinin tek yolu, iki hafta sonra her şeyin biteceğini kendine hatırlatmak ve o zaman bir yere gidip bir ay boyunca uyuyacağına söz vermektir.

"Ya da belki iki ay," diye mırıldandı kendi kendine, eşyalarını kıvrımlı büyük merdivenden yukarı taşıyarak, çilesinin üçüncü gecesinde karanlık odaya doğru ilerlerken.

"Dan-L teyze!" Ambrose, teyze yanından geçerken yatak odasından koşarak çıktı. Şirin pijamaları ve mavi tüylü Mardi Gras maskesi ile teyzeye doğru koştu. Kucakında doldurulmuş köpeği vardı. Gerçek bir köpek, kahverengi ve beyaz bir terrier, ayaklarının dibinde koşturuyordu. İkisi teyzenin önünde durdu. "Bütün gün neredeydin?"

"Çalışıyordum. Ambrose, o senin köpeğin değil. Büyük tüylü köpeğine ne oldu?"

Ambrose, sadece çocukların yapabileceği şekilde sorusunu görmezden geldi. "Sen hep çalışıyorsun. Eğlenceyi kaçırdın. Bay Butler bahçeye oturmaya çıktı ve Tinks ona su balonu attı. Pat!" Ellerini kullanarak patlamayı canlandırırken yüzü sevinçle aydınlandı. "Bay Remy güldü, ama onu gören tek kişi bendim; bu benim sırrım. Sonra Jeremy tuvalete bir çorap attı ve her yer su altında kaldı. Dahlia öğürdü."

Danielle gülümsemesine engel olamayacak kadar yorgundu. Diz çöküp çocuğun parlak saçlarını okşadı. "Görünüşe göre oldukça hareketli bir gün geçirmişsin."

"Evet. Ama seni özledim. Keşke daha uzun kalabilseydin."

Danielle, yeğeninin samimi itirafına boğazında Bermuda soğanı büyüklüğünde bir yumru hissetti. Ambrose onu özlemişti. Duygular, kararlılığının barajını aşarak onu sular altında bıraktı. "Ben de seni özledim," diye fısıldadı.

"O zaman neden çalışmak zorundasın? Neden bizimle olamıyorsun?"

"Bu biraz karmaşık, Ambrose," dedi. Bu, sahip olamayacağı şeyleri istemek ve tüm ilgili tarafların yararı için bir şeyler yapmakla ilgiliydi. Keşke bu kadar acı verici olmasaydı.

Aniden merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Danielle dönüp baktığında, Tinks ve Jeremy'nin ona doğru koşarak geldiklerini gördü, sanki az önce ölümcül bir tehlikeden kıl payı kurtulmuş gibiydiler.

"Merhaba," dedi Jeremy nefes nefese. Gözleri Danielle'in arkasındaki kapıya takıldı, sonra ona döndü. "Tinks ve ben karanlık odaya sizinle girebilir miyiz?"

Danielle başını salladı, ama içten içe onunla vakit geçirmek istemelerine sevindi. Belki de çocuklarla o kadar da beceriksiz değildi. Ambrose onu özlemişti. Jeremy ve Tinks onunla olmak istiyordu. "Hayır. Üzgünüm. Karanlık odayla ilgili kuralları biliyorsunuz, çocukların girmesi kesinlikle yasak. Orada size zarar verebilecek çok fazla şey var."

Jeremy ona en yalvaran bakışını attı, Tinks ise omzunun üzerinden gergin bir bakış attı. "Hadi ama Danielle teyze. Lütfen. Çok güzel olur."

Danielle kendini yumuşadığını hissetti, ama pes etmedi. Çocukların onu sevmesini ne kadar istese de, önce güvenliği düşünmek zorundaydı. Kimyasallarla dolu bir karanlık oda, doyumsuz bir meraklı dokuz yaşındaki çocuk ve her şeye cesaret eden küçük kız kardeşi için uygun bir yer değildi. "Hayır. Size izin veremem çocuklar."

Tam yalvarmaya başlayacaklardı ki, merdivenlerden ağır adımlar duyuldu. Tinks ve Jeremy, çillerinin altında biraz solgunlaştılar

. Terrier havladı. Ambrose kıkırdadı.

Remy, intikam peşinde bir Cajun tanrısı gibi merdivene çıktı — iri, esmer ve somurtkan. Bakışları Danielle'in üzerinde dolaştı ama hemen Tinks ve Jeremy'ye odaklandı. Koridorda ilerlerken, yüzünde uğursuz bir ifadeyle elini kaldırdı ve ikiliyi işaret etti.

"Siz ikiniz, mutfağa dönün. Beni daha fazla kızdırmayın, yoksa sizi kardeşim Lucky'ye teslim ederim ve o da sizi timsah yemi olarak kullanır."

Jeremy ve Tinks tek kelime etmeden onun yanından geçip merdivenlerden aşağı indiler. Danielle, çocukların onu ve karanlık odayı sadece saklanmak için kullanmak istediklerini öğrenince hissettiği hayal kırıklığını içine attı.

"Şimdi ne yaptılar?" diye sordu, ayağa kalkarken.

Remy ellerini beline koydu ve ona alaycı bir bakış attı. "Andrew Jackson'ın yanında N'Awlins Savaşı'nda savaşıyan Beauvais'in yağlı boya portresini biliyor musun?"

"Courtland'ın çalışma odasında asılı olan mı?"

"Evet, aynen o. Dinamik İkili, bıyık ve keçi sakalıyla daha iyi görüneceğine karar verdi."

Danielle'in yüzü düştü. "Yapmadılar, değil mi?"

"Yaptılar. Silinmez çamaşır kalemi ile. Şimdi diş fırçalarıyla mutfak yerlerini fırçalarken yaptıkları hatayı düşünmeleri gerekiyor."

"Bay Butler *gerçekten* çok kızdı," diye ekledi Ambrose, maskesinin arkasından gözlerini kocaman açarak.

Remy, hayatının belası olan Butler'ı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Saatine bakarak, "Yatma vaktin geçti, *'tit chaoui'*" dedi.

"Bu 'küçük rakun' anlamına geliyor," diye Ambrose Danielle'e gururla açıkladı. Danielle'in elini çekerek ona iyi geceler öpücüğü için eğilmesini sağladı, sonra günün gizemli köpeği hemen arkasında koşarak odasına geri döndü.

Çocuk ortadan kaybolduğu anda Danielle, o meşhur mutfak sahnesinden bu yana ilk kez Remy ile baş başa kaldığının acı verici bir şekilde farkına vardı. Kamera çantasını kollarının arasına aldı ve ona sarıldı.

"Peki," dedi, ağzı pamuk gibi kurumuş, bakışları Remy'nin başının soluna odaklanmış. "Sanırım işe koyulsam iyi olacak. Ben yokken burada her şeyi hallettiğin için mutluyum."

"Oh, işleri halletmekte gerçekten iyiyim," dedi, koyu sesinde imalar vardı. Onun muhteşem elmacık kemiklerinde yayılan rengi izlerken kendi kendine hafifçe gülümsedi. "Seninle karanlık odaya girebilir *miyim*, Danielle? Ben büyük bir çocuğum."

Hiç öyle olmadı mı, diye düşündü, gözlerini onun kaslı vücudundan açgözlülükle ayırmak için kendini zor tuttu. Sıcaklık onu sardı, malikanenin merkezi klimasına alaycı bir gülümseme attı. "Sanmıyorum," diye kekeleydi. "Çalışırken dikkatimin dağılmasını sevmem."

Onu göndermek için döndü, sakladığı yerden anahtarı aldı ve kapıyı açtı. Adam gitmiyordu; tam arkasında durduğunu hissedebiliyordu. "İyi geceler," diye mırıldandı ve karanlık odaya girdi. Arkasında kapıyı kapatmaya çalıştı, ama büyük bir spor ayakkabılı ayak onu engelledi.

"Bu seferlik," dedi Remy çocuksu bir gülümsemeyle. "Beni görmezden gelmek dışında bütün gün ne yaptığını görmek istiyorum."

Bir zamanlar erkekler giyinme odası olan dar odaya zorla girdi. Danielle ona kaşlarını çattı. "Kapı kapı dolaşıp satış yapmayı hiç düşündün mü?"

Onun alaycı sorusunu görmezden gelerek, Danielle'i göz ucuyla izleyerek karanlık odayı keşfetmeye başladı. Danielle, onun özel alanına izinsiz girmesinden hoşlanmamıştı ve köşede bir kedi gibi tüylerini diken diken ederek duruyordu. Eh, bu çok kötü, diye düşündü, etrafı kurcalayarak tankları, baskı tepsilerini, çeşitli gizemli çözeltilerin bulunduğu şişeleri, büyütücüyü, baskı kurutucuyu inceledi — onun her şeyden çok değer verdiğini söylediği mesleğin araçlarını. Bu konuda şüpheleri vardı

ama şimdilik bunları kendine saklayacaktı.

Beauvais kütüphanesinde onun eserlerinin yer aldığı birkaç kitap bulmuş ve son birkaç gün boyunca bunları dikkatle incelemişti. Eğitimli olmayan gözüyle bile Danielle'in dehası fark edilebilirdi. Fotoğrafladığı her kişinin özünü yakalamakta olağanüstü bir yeteneği vardı. Fotoğraflarının kahramanlarının hayatları ve düşünceleri herkesin görebileceği şekilde oradaydı: sevinç, keder, masumiyet, gurur, hatta en karmaşık duygu karışımları bile çarpıcı bir netlikle ortaya çıkıyordu. Fotoğrafları o kadar canlı ve gerçeğe yakındı ki, neredeyse üç boyutlu gibi görünüyordardı.

Danielle'in *Americans adlı kitabı* onu birden fazla kez gözyaşlarına boğmuştu. İkinci Dünya Savaşı gazisi, Vietnam'da bacıklarını kaybeden oğluya el ele tutuşmuş, önlerinden Anma Günü geçit töreni geçiyordu. Orta Batı'dan bir çiftçi ve karısı, yaz kuraklığını sona erdiren yağmur yağarken, kollarını gökyüzüne kaldırarak bahçelerinde neşeyle dans ediyorlardı. San Francisco sokaklarında, çocuğunu kucağında tutan evsiz bir kadın, bir yabancıya bozuk para dilenirken gururu paramparça oluyordu.

Bunlar, sanatı her şeyden üstün tutan bir kadının fotoğrafları değildi. Bunlar, belki biraz fazla duyarlı, fazla anlayışlı bir k a d ı n ı n dehası sayesinde ortaya çıkmıştı. Kadın, çalışmalarında kendi ruhunu ortaya koymuştu ve Remy, ona biraz daha aşık olduğunu fark etti. Hatta, onu somurtkan bir İskoç ve ıslah evine gönderilecek bir grup çocuğun insafına terk ettiği için onu affedebildiğini fark etti.

"Gözetlemeyi bitirdiysen," dedi Danielle keskin bir sesle. "Yapacak işlerim var."

"Mmmmm..." diye mırıldandı Remy, kadının köşesine doğru geri dönerek.

Eğer bayan, mutfaktaki yarım kalmış kimya deneyinden sonra onun kendisini sonsuza kadar kaçmasına izin vereceğini düşünüyorsa, bir daha düşünmesi gerekecekti. Hayatında hiç böyle bir spontan yanma deneyimi yaşamamıştı ve Danielle'in de yaşamadığını iddia etmeye hazırdı. Bu, onun kaçmasının nedenlerinden biriydi.

kesin olarak emin. Kontrolünü bu şekilde kaybetmek onu korkutmuştu. Bu onu çok heyecanlandırmıştı, ama o bu ilişkiye girme konusunda hiç korkmuyordu. Birkaç gün boyunca ondan kaçmasına izin vermeye karar vermişti, onun da kendi düşüncesine katılacağını umuyordu. Ama o buna bir son vermezse, kız sonsuza kadar kaçmaya devam edecek gibi görünüyordu.

"Bu fotoğrafları sen mi çektin?" diye sordu, raftan bir yığın siyah beyaz fotoğraf çekerek.

"İstediğin kadar bakabilirsin," dedi kız, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Yüzlerce fotoğraf vardı, 8x10 ve 5x7 boyutlarında, açık ve koyu tonlarda, akla gelebilecek her açıdan çekilmiş. Her biri bir kapıydı, başka bir şey yoktu. Kapalı kapıların fotoğrafları arka arkaya dizilmişti. Remy fotoğrafları incelerken kaşlarını çatmış, anlamlarını düşünürken alnında küçük bir endişe çizgisi belirmişti.

"Bunlarda kimse yok," dedi yavaşça.

"Kahretsin, bir şey unuttuğumu biliyordum," dedi. Avucuyla alnına vurdu. "Ne kadar dalgınım." Ona dokunmamaya dikkat ederek etrafından dolaştı ve ilham verici olmayan beş rulo kapı fotoğrafını daha basmak için her şeyi hazırlamaya başladı.

Remy, fotoğrafları bulduğu yere geri koydu ve Danielle'in tankın içine geliştiriciyi dökerken ve sıcaklığın uygun aralıkta olduğundan emin olmak için termometreyi kontrol ederken onu dikkatle izledi. "Neden kimse yok?"

"Çünkü insanları fotoğraflamak istemiyordum."

"Ama sen her zaman insanların fotoğraflarını çekersin—Tibet'te, Bora Bora'da, Des Moines'da..."

Danielle, Remy'nin onu incelediğinden hoşnut olmamaya çalışarak omuz silkti.

"Fotoğraflarda insanlar olmalıydı."

"Herkes eleştirmen," diye mırıldandı, zihninin bir köşesinde onun haklı olduğunu çok iyi biliyordu. Birden fazla kez, mutlu bir müşteri dükkandan bir hazineyle çıkarken, sıkılmış bir satış elemanı hava almak için dışarı çıktığında ya da dükkan sahibinin karısı, parlak tüylü bir sokak kedisi için bir kase süt koyduğunda, içinden bir ses ona kapıyı fotoğraflamasını söylüyordu. Ama o bu fotoğrafları çekmedi. Kapı kapanana kadar bekledi.

Sinirli bir şekilde etrafına bakındı. Ekipman ve kimyasallar hazırды, ama normal ışığı kapatıp loş kırmızı güvenlik ışığını açmadan devam edemezdi, ki Remy odadayken bu hiç de iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Yarın çocukları hayvanat bahçesine götürüyorum," dedi. "Bana kalırsa, bir süre yetecek kadar boş kapı fotoğrafı çektin. Sen de bizimle gel."

Ona bir bakış attı. "Beauvais çocuklarıyla hayvanat bahçesinde bir gün geçirmek mi? Ne eğlenceli. Evde kalıp çekiçle parmağımı vurmam daha iyi olmaz mı?"

"Neden korkuyorsun tatlım? Gerçekten eğlenebileceğinden mi?" diye sordu, gözlerinde meydan okuma ışığıyla.

Bu *tam* da onun korktuğu şeydi, ama Remy'ye bunu itiraf etmesi mümkün değildi. Ona güvenirse, sadece daha da zor bir duruma düşecekti. Hata yapma, reddedilme ve acı çekme ihtimali çok fazlaydı. Onun ipucunu alarak, cevap vermedi, sadece çantasından kameralarını çıkarmaya gitti. "Butler bugün nasıldı? Sırtı daha iyiye gidiyor mu?"

Remy gözlerini devirdi ve burnunu çekti. "O adam tam bir baş belası."

"Yaptığı işte çok iyi."

"Uzanıp şikayet etmek mi? Evet, bu konuda ondan daha iyisini görmedim. O bir usta."

"Oh, sadece bizi böldüğü için kızgınsın..." Konuyu ve anıyı yeniden gündeme getirdiği için kendine lanet etti. Bir anda içini bir sıcaklık kapladı.

"Ağrı iyi bir kelime," dedi Remy tembelce. Kollarını onun iki yanına koyarak onu tezgaha sıkıştırdı ve çok kasıtlı bir şekilde pelvisini onun poposuna sürttü, Danielle'den istem dışı bir inilti kopardı. "Hâlâ o ağrı var, *chère*," dedi düşük bir iniltiyle. "Ve şimdi yalnız olduğumuza göre, belki bu konuda bana yardım edersin."

"Sanmıyorum." Sesi, istediğinden çok daha zayıf ve kararlı çıkmadı.

"Neden olmasın?" diye sordu Remy, onu kollarında ustaca çevirerek yüzünü ondan saklayamayacak hale getirdi. "Ben senden etkileniyorum. Sen de benden etkileniyorsun. İkimiz de olgun yetişkinleriz."

"Bazılarımız diğerlerinden daha olgun," diye mırıldandı.

Sinirlenen Remy, elini at kuyruğuna takıp başını geriye doğru eğdi, böylece gözlerine bakmak zorunda kaldı. "Bana yaş saçmalıklarını anlatma, Danielle. Benim için önemli değilse, senin için de önemli olmamalı."

"Benim için önemli. Bence bu işe karışmamalıyız." "Senin sorunun bu, melek," diye homurdandı. "Sen çok fazla düşünüyorsun."

Öpücüğü ateşli ve açgözlüydü. Danielle'in dudaklarına, en kadınsı bölgelerine şok dalgaları gönderen bir kararlılıkla eğildi. Utanç verici bir şekilde, onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Hain ihtiyaçları, korkuları, şüpheleri ve kendini koruma duygusunu bir kenara itti ve Remy'nin sunduğunu açgözlülükle kabul etti. Sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, düşünmeyi bıraktı ve kendini hissetmeye bıraktı.

İçinde filizlenen bu arzu, güçlü ve korkutucu bir güçtü. Daha önce hiç bilmediği bir şeydi ve bu onu korkutuyordu. Neredeyse kırk yıldır hiç böyle hissetmemişse, bir daha asla böyle hissetmeyeceği ihtimali vardı. Bu adam tek erkek olabilirdi ve onun seçtiği yaşam tarzı için hiç uygun değildi.

Ama Remy'nin ağzı onun ağzındayken, dili acilen aradığında onun mutluluğa daldığında,

Danielle, onu öpmenin keyfini çıkardı. Sanki yıllardır ona dokunmamış gibi her hissi içine çekti. Bıyığının dokunuşunu ve gıdıklamasını, kahve tadını, onu kucaklayan kaslı kollarının gücünü zevkle hissetti. Vücudunu ona doğru eğerek, onun sert erkeksi hatlarını daha iyi hissetmek, onda uyandırdığı tutkunun kanıtına karşı kendini eğmek istedi.

Öpüşmeyi kesmeden, kolunu arkasına uzattı ve ışık anahtarlarının bulunduğu paneli körü körüne aradı. Yumuşak beyaz ışık, güvenli ışığın puslu kırmızısına yerini bıraktı ve Danielle, o ışık altında çalışırken bir daha asla aynı şekilde hissetmeyeceğini düşündü. O yumuşak kırmızı ışık, bundan sonra ona Louisiana'nın sıcak gecelerini, siyah kahvenin tadını ve güçlü kolların hissini hatırlatacaktı.

"Ah, chère, j'aime te faire l'amour avec toi," diye mırıldandı Remy, ellerini yanlarından yukarı doğru kaydırarak giydiği yumuşak şeftali rengi tişörtün üzerinden göğüslerini okşarken, boynuna öpücükler yağdırdı.

Sözlerin anlamını anlamak için kelimeleri anlamasına gerek yoktu. O onu istiyordu. O da onu istiyordu. Akli birdenbire kaybolan Danielle, bu sefer pes etmekten vazgeçmek için bir neden bulabileceğinden emin değildi.

Sonuçta, buna gerek kalmadı. Karanlık odanın kapısının diğer tarafındaki biri onun yerine yaptı. Kapının çalınmasıyla Remy dönüp süpürgeliklere tekme attı, Fransızca, İngilizce ve sonra ikisini karıştırarak küfürler yağdırdı. Gözleri ateş saçarak kapıya bakıyordu.

"Bu acil bir durum olsa iyi olur!"

Danielle sakinliğini yeniden toplayarak derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Dahlia Beauvais'in arkasında duran kişiye bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Dahlia da biraz şaşkın görünüyordu ve "Bay Remy, vudu rahibeniz geldi" dedi.

"Voodoo rahibesi mi?" dedi Danielle, inanamayan bakışlarıyla garip kadından Remy'ye doğru bakarak.

"Mam'selle Annick," dedi genç kadın, Danielle'e dramatik bir reverans yaparak, ince kollarını yanlara doğru açtı ve elinde tuttuğu ilkel çingirakları salladı. Çok renkli bir kaftan giymişti, ince beline yaklaşık yirmi tane boncuklu kemer takmıştı. Boynunda, Mr. T'yi utandıracak kadar çok kolye vardı. Her parmağında bir yüzük ve uzun kırmızı takma tırnaklar vardı. Makyajı Cats'teki karakterlerinkine benziyordu: aşırı belirgin koyu renkli gözler, abartılı kaşlar, uzun takma kirpikler. Siyah saçları, başının etrafında aslan yelesi gibi kabartılmıştı.

Remy hiç de şaşırmış görünmüyordu. Ziyaretçisine kaşlarını çatarak, "Zamanlaman berbat," dedi.

Mademoiselle Annick'in gözleri parladı. Mor boyalı ağzının köşeleri biraz seğirdi. Danielle, kadının onun neyi böldüğünü tam olarak bildiğine dair çok rahatsız edici bir hisse kapıldı. Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı ve ellerini beline koyarak Remy'ye döndü.

"Bu ne demek oluyor? Şu anda sana söylüyorum, onun Jeremy'ye lanet okumasını izin vermeyeceğim..."

Remy parmağını ona doğru salladı. "O çocukları sevmeye başlıyorsun."

Danielle burnunu biraz kaldırdı. "Beni hakaretlerle dikkatimi dağıtmaya çalışma. Muhtemelen Vampira'nın yapabileceğinden daha kötüsünü hak ettiğini biliyorum, ama..."

"Merak etme, *chère*," dedi Remy, onu dirseğinden tutup karanlık odadan dışarı çıkardı. Neler olacağını tahmin ederken öfkesi tamamen yok oldu. "Mam'selle, Bay Butler'ı iyileştirmek için burada."

Danielle kaşlarını çattı. "Bunu hiç sevmeyecek."

"Ben de öyle umuyorum," diye mırıldandı Remy. O yaşlı sahtekarın etrafında dolaşıp onu gözetlemesinden ve Remy'nin görevini yerine getirme şeklini kınayarak dilini şaklatmasından bıkmıştı

. Ama asıl olarak mutfaktaki kesinti için intikam almak istiyordu. İskoç'un müdahalesi olmasaydı, Remy, Danielle'in son üç günü Nikon'unun arkasında saklanarak geçirmeyeceğinden ve kendisinin de son üç geceyi soğuk duş altında geçirmeyeceğinden emindi.

Butler'ın odasına geri döndüler, Danielle ve Remy önde, tuhaf Mam'selle Annick arkada ve meraktan patlayan Beauvais çocukları da arkada, garip bir geçit töreni gibi. Remy kapıyı çalmadan açtı. Butler sıçradı, sonra pratik yaptığı golf sopasının üzerine eğildi ve golf sopasını baston gibi kullanarak odanın diğer ucundaki yatağına doğru topallayarak yürüdü.

"İlaç zamanı, eski dostum," dedi Remy sırtarak. "Butler!" diye bağırdı Danielle, odanın diğer ucuna doğru koşarak. "Ne Yataktan kalkıp ne yapıyorsun? Dinlenmezsen sırtın asla düzgün bir şekilde iyileşmeyecek.

Butler suçlulukla kızardı ve bakışlarından kaçtı. "Sadece televizyonu değiştiriyorum," diye mırıldandı ve yastıklara yaslandı.

"Bunun için uzaktan kumanda var."

Burun kıvırdı ve elini salladı. "O lanet şeyi kullanamıyorum. Çok fazla küçük düğme var."

Danielle ona şüpheyle baktı. Babasının evinde James Bond filmlerinden daha fazla elektronik alet vardı. Yaşlı adam bunak mı oluyordu acaba? Yaşlı Butler'ın bunak olduğu düşüncesi kalbini korkunç bir şekilde sıkıştırdı.

Remy gözlerini devirdi ve rahibesini odaya çekerek, potansiyel izleyicilerinin yüzüne kapıyı kapattı. "Artık o işe yaramaz haplara gerek yok, Bay Butler," dedi neşeli bir gülümsemeyle Annick'i yatağına doğru yönlendirirken. "Sizin için tam da uygun bir şeyim var. Mam'selle Annick, eski geleneklerin uygulayıcısı, köklerin ve meyvelerin doktoru. Sizi *hemen iyileştirecek*."

Annick kardeşine bir bakış attı ve sadece onun duyabileceği şekilde dişlerinin arasından yumuşak bir sesle konuştu. "Giselle bunu öğrenirse bizi canlı canlı derimizi yüzer."

Kardeşi ona tehdit dolu bir bakış attı. "O zaman öğrenmesin daha iyi, *'tite soeur.*"

Uşak, şaşırtıcı mam'selle'ye bir bakış attı ve yüzü bembeyaz oldu. Annick yatağın yanına koştu, ona çılgın gözlerle baktı ve çingiraklarını salladı. Yaşlı uşak, sopasını kapıp onu adaletin kılıcıyla savuşturdu. "Bana elini sürmeyeceksin, cadı!"

Danielle, Annick'in eski Dixie Cups şarkısı "Iko, Iko"nun sözlerini söyleyerek çember çizip dans ederken, çingiraklarını sallarken, giderek artan bir şüpheyle izledi. Sonra ona, şüpheli bir şekilde hazır sıcak kakao gibi kokan kahverengi bir toz attı. Yatağın ayak ucunda Remy, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kahkahayla öfkeli bir savaş verirken, bıyığı seğiriyordu.

Yüzü yaklaşan felç nöbetiyle kızaran Butler, golf sopasıyla rahibeye bir darbe indirdi. "Defol git buradan, kafir kadın! Bu evde senin karanlık yöntemlerini uygulamayacağım!" Danielle'e bir bakış attı ve aniden acı dolu bir ifadeyle yastıklarına geri düştü. "Ooooh! Yine zorladım! Hepsi onun suçu!" diye haykırdı ve suçlayıcı bir şekilde Remy'yi işaret etti.

Remy itiraz etmeye başladı ama Danielle'in karanlık bakışıyla sustu.

"Tamam millet, gösteri bitti," dedi kuru bir sesle, dans eden rahibeyi boncuklu kemerlerinden birinden yakalayıp neredeyse devirecekti. Kadını kapıya kadar eşlik etti ve onu dışarı kovdu, gözleri fal taşı gibi açılmış Beauvais'leri her yöne dağıttı. "Faturanızı Bay Doucet'e gönderin," dedi Danielle gülümseyerek. "Ve eğer hemen ödeme yapmazsa, onun bir benzerini yapıp iğnelerle delik deşik etmekten çekinmeyin."

Rahibenin yüzüne kapıyı kapatan Danielle, dönüp Remy'ye sert bir bakış attı. "Böyle bir aldatmaca yaptığın için kendinden utanmalısın."

"Ben mi?" Remy, düşmanını ifşa etmek için can atıyordu. Kendini fazla kendini beğenmiş gösteren Butler'a kaşlarını çattı ve dişlerini gıcırdatarak dişlerini sıktı. İskoçyalıyı ifşa edemezdi, yoksa İskoçyalı da onu ifşa ederdi.

Danielle'e, onun değerli yaşı uşıının onu enayi yerine koyduğunu söyleyemezdi, çünkü o zaman Danielle, kendisinin de onu kandırdığını anlayacaktı.

"Sanırım özür dilemeniz gerekiyor, Bay Doucet," dedi Danielle ciddiyetle. "Sizi yalnız bırakayım."

Danielle odadan çıkarken Remy öfkeyle titredi. Dönüp Butler'a parmağını salladı. "Sen bir sahtekarsın, ihtiyar."

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi Butler, gözlerinde sert bir parıltı ve elinde golf sopasıyla.

"Sırtın benimkinden daha kötü değil."

"Sen de benim ayak başparmağımdan daha fazla dadı değilsin."

"Bana öyle geliyor ki, burada eski usul bir Meksika çatışması yaşıyoruz, Scottie," dedi Remy, Butler'ın golf sopasını ustaca elinden alarak. Ayak parmağıyla yatak eteğinin altından birkaç golf topunu itti, alışık olduğu duruşunu aldı ve her birini halının üzerinde metodik bir şekilde vurdu. İlki, hedefini birkaç milim farkla ıskaladı. İkincisi, dolabın altına sıkışmış devrilmiş su bardağına tam olarak yuvarlandı. Pozisyonunu koruyarak Butler'a baktı ve kaşını kaldırdı. "Bununla ne yapacağız, *mon ami*?"

Butler, Remy'nin yüzünü ve golf sopasını tutuşunu inceleyerek keskin mavi gözlerini kısarak bir an düşündü. "Siz golf oynayan birisiniz, Bay Do-sit?"

"Petrol şirketinde çalıştığım günlerde dokuz handikapım vardı."

Butler başını salladı ve ifadesi biraz yumuşadı, sanki Remy'nin etkileyici handikapı onu otomatik olarak iyi bir insan yapıyormuş gibi. Sonunda ekose bornozunun kemerini sıkıca bağladı ve "Kızı incitmene izin vermeyeceğim" dedi.

"Ona zarar vermeyi düşünmüyorum. Bana kalırsa, kendisi yeterince zarar vermiş, değil mi?"

"Oh, evet, delikanlı," diye mırıldandı Butler. Sanki sırtıyla ilgisi olmayan içsel bir acıyı uzaklaştırmak istercesine ağızını kısa bir süre sıkıştırdı. "Öyle. Gerçekten öyle."

Remy yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu ve ayaklarını yatağın üzerine uzattı. Hala dalgın dalgın golf sopasıyla oynarken, Butler'a uzun uzun baktı ve "Neden Remy'ye her şeyi anlatmıyorsun?" dedi.

Butler ona baktı, dıştan soğukkanlı, içten memnun.

Remy gittikten sonra ahizeye fısıldadı: "Benim. Endişelenme. Her şey yoluna girdi. Her zamankinden daha iyi. Evet, bir iki günlüğüne ufak bir aksilik yaşadık ama her şey yoluna giriyor. Sonunda her şey yoluna girecek, eminim."

dokuz

KARANLIK ODANIN IŞIKLARINI KAPATAN Danielle

kendini koridora çıkardı. Akşamın erken saatlerinde Mam'selle Annick'in tuhaf gösterisi olayından beri ne Remy'yi ne de Butler'ı görmemişti. Aralarındaki anlaşmazlığı çözüp çözmediklerini merak etti. Butler, son birkaç gün içinde her fırsatta Remy'nin adını ona karalamak için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı. Remy'nin Butler hakkındaki görüşü de hiç de parlak değildi. Bütün bu olay kıskançlık kokuyordu. Bu düşünceyle hafifçe gülümsedi, ama hemen dudaklarını aşağı doğru çekti.

Çocuk odasının kapısı açıktı ve o, her gece yaptığı nöbeti tutmaya razı olarak otomatik olarak kapıya doğru yürüdü. Kendi yatağı ona sadece kabuslar getirecekti.

Remy sallanan sandalyede oturmuş, hafifçe ileri geri sallanıyordu. Saçları dağınıktı ve soluk ışıktaki hafifçe parlıyordu. İlk gece giydiği aynı düğmesiz beyaz oxford gömleği giymişti. Sönmüş sigarası dudağında sallanıyordu. Kaslı kolunun kıvrımına sokulmuş bebek, Remy ona fısıltı kadar yumuşak bir sesle şarkı söylerken huzur içinde uyuyordu.

Danielle dönüp kaçması gerektiğini biliyordu. İçgüdüleri ona olabildiğince çabuk uzaklaşmasını söylüyordu. Ama hareket edemiyordu.

Orada donakalmıştı ve önündeki manzara, nefesini kesen bir hızla büyüsunü yapıyordu.

Remy Doucet gibi iri yarı, sert bir erkeğin tüylü pijamalı bir bebeği kucağında tuttuğu manzaradan daha değerli, daha sevimli ne olabilirdi? O, saf erkekliğin resmidir, ama Eudora'yı büyük bir özen ve şefkatle tutuyordu. Ve onun düşük ve kaba sesi, ona en iyi bildiği dilde şarkı söylerken yorgan kadar yumuşaktı.

Ona baktı ve Eudora geri çekilmenin çok geç olduğunu anladı. "Çok güzeldi," diye fısıldadı, tereddütle bir adım daha attı. ona doğru. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Arkadaşının oltalarını çalmasına sinirlenen bir adam. Birbirlerini bayılana kadar dövdükten sonra birlikte içmeye gidip kadınların acımasızlığından şikayet ederler."

"Ne hoş."

"Kardeşimin en sevdiği hikaye." "Oldukça ilginç bir adam olmalı."

Remy bunu düşündü ve yorum yapmamaya karar verdi. Lucky lakaplı kardeşi Etienne'i çok seviyordu. Ancak Lucky'nin kadınlar arasındaki ünü çok kötüydü ve Partout Parish'teki tüm kızlar bir zamanlar ona aşık olmuştu. Lucky, elbette, hiçbir kadının kalbini veya özgürlüğünü çalmasına izin vermemişti, ama bu sadece kadınların onu evcilleştirme içgüdüsünü daha da körüklemişti. Bu garip bir fenomendi ve Remy bunu Danielle üzerinde denemek istemiyordu. Onu tamamen kendine saklamayı planlıyordu.

Butler ile yaptığı samimi konuşma aydınlatıcı olmuştu. Şimdi Danielle'e ne kadarını bildiğini göstermesi gerektiğini merak ediyordu. Kesinlikle ona, yaşlı adamlarla kurdukları küçük ittifakı anlatmayacaktı. En iyi ihtimalle, bunu öğrenirse ikisini de parçalardı. Geri kalanı için ise, duruma göre hareket etmeye karar verdi.

"Yatmaya gidiyordum," dedi Danielle. "Önce buraya bir bakayım dedim."

"Mmm."

Bebeğe bir göz attı. "Gördüğüm kadarıyla iyi, yani..."

Odaya girerken olduğundan daha da tereddütlü görünüyordu. Remy'nin kalbi ona sempatiyle doldu. Son nefesini verene kadar bunu inkar ederdi, ama bebeği bırakmaktan korkuyordu. Remy bunu ilk geceden beri hissetmişti. Bebeği kontrol etmeye geldiğinde her seferinde bunu hissetmişti ve Danielle'i şu anda kendisinin oturduğu sandalyede oturmuş, yeğenini sessizce beklerken bulmuştu. O geceler ona müdahale etmemişti. Sadece koridorun karanlığından onu izlemişti. Artık Danielle'in sırrını biliyordu. Bilmesek bile, gözlerindeki korkuyu görmüştu. Her gece ruhunu parçalayan iç çatışmasını hissetmişti.

Dikkatlice sallanan sandalyeden kalkarak beşğin üzerine eğildi ve Eudora'yı doldurulmuş oyuncaklarının ve diş çıkarma halkalarının arasına yerleştirdi, sonra üzerine hafif bir battaniye örttü. Dönünce Danielle'in bakışları bebekten ona, ondan bebeğe kaydı.

"Belki bir süre burada oturup dinlenirim," dedi, sesi istediği kadar kendinden emin değildi.

Sallanan sandalyeye doğru bir adım attı ama Remy dönüp büyük elleriyle nazikçe omuzlarından tuttu. Ona keskin bir bakış attı, onun hareketlerini nasıl yorumlaması veya nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu.

"O iyi, Danielle," diye mırıldandı. "Sadece uyuyor."

"Biliyorum," dedi Danielle savunmacı bir tavırla. Ancak bakışları sözlerini yalanlıyordu, bebeğin göğsünün inip kalkmasını görmek için çocuğa doğru bakıyordu.

Onun için üzölen Remy, onu kucakladı. Kollarını ona doladı ve yanağını gümüş rengi dalgalı saçlarına sürttü. "Senin suçun değildi, hayatım," diye fısıldadı.

Biliyordur. Danielle bilmiyormuş gibi davranmaya çalışmadı. Remy, Londra'yı, Ann Fielding'in bebeğini biliyordu. Görünüşe göre o ve Butler aralarındaki husumeti tamamen gömmüşlerdi, diye düşündü Danielle alaycı bir şekilde, kendini ihanete uğramış ve savunmasız hissederek.

"Senin suçun değildi," dedi Remy tekrar.

Danielle, onun kucaklamasından kendini kopardı ve onun sunduğu teselliye reddetti çünkü bunu hak etmediğini düşünüyordu. "Bunu, benim gözetimimdeyken bebeği ölen kadına söyle."

"Orada duruyor olsan da hiçbir şey değişmezdi."

"Ama ben orada değildim," dedi acı bir şekilde, eski suçlamalar kolayca yüzeye çıktı. "Karanlık odamda, çok iyi yaptığım ve önemsemişim tek şeye dalmıştım. Arkadaşımın bebeğine söz verdiğim gibi bakmak yerine çalışıyordum. En son şaheserimi basmakla o kadar meşguldüm ki, Ann'in kızının yan odada uyuduğunu tamamen unuttum. Ann geri geldiğinde bebeği ölmüştü."

"Ani bebek ölümü," dedi Remy, başını sallayarak. Butler açıklamıştı. Remy, ajansın telefonuna bakarken Giselle'in çocuk yetiştirme dergilerini okuyarak bu sendrom hakkında biraz bilgi sahibi olmuştu. Karşısındaki kadını kınamayacak kadar bilgisi vardı. "Bunu engelleyemezdin, Danielle. Kimse engelleyemezdi."

"Orada olabilirdim," diye fısıldadı, sesi hatırladığı acı ve pişmanlıkla boğulmuştu.

O geceyi yeniden yaşamak için dünyadaki her şeyi, her şeyi verirdi. Yapabilseydi yeteneğini bile verirdi. Şimdi, ilk kez değil, şu anda yapabileceği hiçbir şeyin telafi edemeyeceğini fark edince gözyaşları yanaklarından süzüldü. Ne kadar acı çekerse çeksın, ne kadar fedakarlık yaparsa yapsın, Ann'in bebeğini geri getiremezdi.

O gece, yabancı bir odanın karanlığında, veda edecek tanıdık bir ses ya da dokunuş olmadan, tek başına kaybolan o küçük hayatı düşünürken, yumruğunu ağzına götürdü ve bir parmağını sertçe ısırdı. Acı, sanki bir yıl geçmemiş gibi, sanki onu hafifletmek için yeterince yıl geçmemiş gibi, kalbini ikiye böldü.

Omuzları, sessizce ağlayarak sarsıldı, çünkü ağlamasını paylaşmak istemiyordu. Yine de, Remy onu döndürüp kollarına aldığı anda, ona karşı koymadı. Gücü yoktu. Acıyı tek başına çekmek zorundaydı, ama Tanrı yardım etsin,

onun ikinci teselli teklifini reddetmeye gücü yetmedi. Bu da onun bir başka zayıflığıydı. Bir tane daha ne fark ederdi ki?

Başını onun geniş omzuna yasladı. Onun kendisini sıkıca sarmasına ve saçlarını öpmesine izin verdi. Ağlamasına izin verdi. Zihninde Ann'in acı suçlamalarını tekrar dinledi. Danielle çocukların yanında olmaya uygun değildi, diye bağırırmıştı. Danielle iğrenç derecede bencil ve işine kendini adanmış biriydi. Danielle anne olmayı asla hak etmeyen bir kadındı. Ve Danielle, bunların hepsinin doğru olduğunu bildiği için daha da çok ağladı.

"Ağlama sevgilim," diye fısıldadı Remy, boğazındaki düğümle. "Ağlama *chère*, kalbimi kırıyorsun."

Onun için o kadar acı çekiyordu ki, neredeyse dayanamıyordu. Güçlü, bağımsız Danielle. Hiçbir bağı ihtiyaç duymadığını söyleyen Danielle. Sanki içindeki son bir gram güç de ondan sökülüp alınmış gibi kollarında titriyordu.

"Şimdi neden buraya ait olmadığımı anlıyorsun," diye mırıldandı. "Asla sormamalıydı."

"Hayır," dedi Remy, onu daha sıkı sarıldı. "Şimdi neden sorduğunu tam olarak anlıyorum." Suzannah Beauvais'in üvey kız kardeşine ne kadar değer verdiğini ve bu sevginin nasıl karşılık bulduğunu da görebiliyordu. Danielle'in, Suzannah'ın isteği yüzünden kendini böyle duygusal bir cehenneme sokması ona çok şey anlatıyordu. "Sana güvendiği için sordu."

"Belki de seni işe almam konusunda bana güvendi," diye kabul etti Danielle. "Daha çok, batı yarımkürede Büyük Kötü Beauvais klanının efsanesini duymamış tek kişi bendim. Muhtemelen bu çocukların her şeye, hatta bana bile dayanacak kadar güçlü olduklarını düşünüyor."

Son iki kelimeyi söylerken sesi acı bir şekilde gerildi ve Remy biraz irkildi. Kadın kendine karşı çok sertti; bu, alışkanlık olarak bencil olan birinin özelliği değildi. Kendinden emin değildi; bu, hayatında kimseye ihtiyaç duymayacak kadar kendine hakim bir kadının özelliği değildi.

"Yapmadığın bir şey için kendini daha ne kadar suçlayacaksın?" diye sordu sessizce. "Sen sadece bir insansın Danielle, Tanrı değilsin. O bebeğin ölümü çok üzücü bir olaydı, ama buna sen neden olmadın."

Bu tür şeyler olur. Nedenini bilmiyoruz. Yasımızı tutabiliriz, sonra hayatımıza devam edebiliriz."

"Ann hayatına nasıl devam edebilir? Çocuğunu kaybetti."

"Onun acısını hayal bile edemiyorum. Ama bunu sonsuza kadar sürdürmesinin ona ne faydası olacak? O zaman bir değil, iki hayat kaybedilmiş olacak. Bunun mantığı ne? Sen de hayatını mahvetme, Danielle. Bu, bebeğini geri getirmeyecek. Suçluluk duygusu seni aileden, sanatından, hatta belki benden bile uzaklaştırıyor, değil mi?"

"Hayır!" dedi, çok geç fark ederek, düzgünce tuzağa düşürüldüğünü anladı. Eğer sadece son cümleyi reddederse, ilk kısmının doğru olduğunu kabul etmiş olacaktı. Eğer tüm suçlamayı reddederse, yalan söylediğini anlayacaktı. Kendini Tibet'e sürgün etmiş, kasvetli fotoğraflar çekmişti. İnsanları hayatından çıkarmış, onları bencilliğinden kurtaracağını düşünmüştü. Ve yaptığı hiçbir şey bir fark yaratmamıştı.

O, kadını tam anlamıyla haklamıştı. Adam çok fazla anlayışlıydı. Ne zamandan beri erkekler anlayışlı olmaya başlamıştı? Bu, maço erkeklik kurallarına aykırı değil miydi? Remy'ye bakarak, neredeyse gülecekti. Bu haydutun aşmayacağı, altından geçmeyeceği veya etrafından dolaşmayacağı bir kural yoktu.

"Sen bir sinsi sinapsın,"

dedi. "Ben senin arkadaşınım."

Bu doğrudu, diye düşündü, biraz şaşkın.

Remy nazikçe gülümsedi. "Öyleyse kapalı kapıların fotoğrafını çekmeyi bırakıp yeniden yaşamaya başlayacak mısın, *chère*? O kapılardan bazılarını açacak mısın?"

"Bu kadar akıllı olmayı nereden öğrendin?" diye sordu kuru bir şekilde, minnettarlık gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutarak. "Dadılık okulunda mı?"

Remy suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturdu. Onu sahtekar olarak damgalayacak bir itirafta bulunmanın sırası değildi. "Sanırım aileden geliyor."

"Nereden gelirse gelsin," diye boğuk bir sesle fısıldadı, "teşekkürler."

Remy başını eğdi ve yanağına burnunu sürterek, dudaklarını kendisinininkilere yaklaştırmayı için onu ikna etti. O da onu öptü, kolları boynuna dolandı, vücudu hala gevşek bir şekilde ona yapışık duruyordu. Duygularının fırtınası onu sarsarken, o onun dayanağı olmuştu. Şimdi de ona hala sarılıyordu, onun gücünden vazgeçemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Onun onu derin ve uzun bir şekilde öpmesine izin verdi, ama öpücük bittiğinde ondan uzaklaştı ve geri adım attı.

"Bunu yapmamalıyız."

Remy, sesinde pek bir inanç olmadığını fark etti. Vicdanı, sadece bir alçakgönüllü onun savunmasızlığından yararlanabileceğini söyledi. Omzundaki küçük şeytan, Danielle'in duygusal kendini cezalandırma halinden uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Biraz eğlenceye, ünlü Doucet marka T.L.C.'ye ihtiyacı vardı. Hayata ve insanlara yeniden dahil olması gerekiyordu. Onunla ilişkiye girerek başlayabilirdi.

"Neden olmasın?" dedi, bakışları meydan okurcasına. "İkimiz de yetişkiniz. Ne istediğimizi biliyoruz. Haydi ama tatlım, dürüst olalım. Sen kapıyı açıp beni karşında gördüğün andan beri ikimiz de bunu istiyorduk."

Danielle ona bakarken inkar edilemez bir cazibe hissetti. O inanılmaz derecede seksi biriydi. Gömleği açık duruyordu, geniş omuzlarından aşağıya doğru sarkarak kalın göğsünü çerçeveliyordu. Heykel gibi kaslarının üzerinde siyah bukeler halı gibi uzanıyor, karın kaslarına doğru inceliyor ve kot pantolonunun düşük beline doğru kayboluyordu. Ama bu nefes kesici erkeksi görüntünün ötesinde, onu en çok çeken şey ifadesiydi: alaycı ve şefkatli, tatlı ve yaramaz. Koyu renkli gözlerindeki bakış, onu onunla birlikte çılgınca eğlenmeye, baştan çıkarmaya, günlerdir bastırmaya çalıştığı arzularına teslim olmaya davet ediyordu. Ona bakarken kendini daha canlı hissediyordu. Cinsel enerji dalgalar halinde ondan yayılıyor ve hem ona hem de uzun süredir ihmal ettiği kendi ihtiyaçlarına olan farkındalığını artırıyor.

"Bunu yapmamamız için milyonlarca neden var," dedi, ona nedenlerini saymasını istemeyeceğini umarak.

Seksi bir havayla, aralarına koyduğu mesafeyi kapattı. Gözlerinde şeytani bir ışık dans ediyordu. Bıyıkları, köşeye sıkışmış bir kanaryaya yaklaşan bir kediye andıran bir gülümsemeyle köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı. "Hepsi bir araya gelse bile bir pireye bile denk gelmez."

Ellerini omuzlarına koydu, sonra kasıtlı olarak yanlarından aşağıya, beline doğru kaydırды, başparmakları göğüslerinin yanlarını okşadı. Onun alt vücudunu kendine yaklaştırdı ve sanki sadece kendisinin duyabildiği şehvetli bir müziğin ritmine uyarak sallanmaya başladı. "Hadi ama *chère*, kabul et, bu çekim ikimizden de büyük. Neden karşı koyuyorsun? Burası N'Awlins, *bébé*, iyi zamanların tadını çıkar."

Danielle'in kalçaları Remy'nin kalçalarıyla aynı ritimde hareket etmeye başlamıştı. Onları durduramıyor gibiydi. Gerçekten durdurmak istiyor muydu? O kadar yakın, o kadar seksi, duyularını kışkırtan bir adam varken, onunla ilişkiye girmemek için nedenleri duman gibi uçup gitti. Onun ruh halini bu kadar hızlı ve zahmetsizce değiştirmiş olması gerçekten dikkat çekiciydi.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Seni işsizlik kuyruğuna göndermem gerek."

"Beni yatak odana yuvarlarsan ikimiz de çok daha fazla eğleniriz," dedi, eğilip kulak memesini ısırarak. "O zaman ikimiz de gerçek anlamda yuvarlanabiliriz, *oui*?"

Danielle'in aklına gelen görüntüler yüzünden başı biraz döndü. Adam haklıydı. Neden direniyordu ki? Yaşlanıp bunu tadını çıkaramayacak hale gelmeden önce, inanılmaz derecede yakışıklı genç bir erkekle bir kaçamak yapma fırsatını kaçırmamalıydı. Ne zararı olabilirdi ki? Birkaç günlüğüne birlikte olacaklardı. Bu kadar kısa sürede ne ters gidebilirdi ki?

Zihninin karanlık köşelerinde, çok kötü sonuçlanabilecek bir şeyin farkındaydı. Ona aşık olabilirdi. Ama şu anki ruh haliyle bu olasılığı reddetti. O bir Hamilton'du; ilişkileri asla uzun sürmezdi. Kalbini fazla kaptırmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Birbirlerinin tadını çıkaracaklar, sonra da güzel anılarla ayrı yollarına gideceklerdi.

Remy, onun lehine karar verdiğini anında anladı. Direnişinin duvarının yıkıldığını hissetti. Dans etmeyi bıraktı ve ona baktı, soluk ay ışığında gri gözleri berrak ve samimiydi. Hareketsiz kaldı ve ona baktı, kalbi göğsünde çarpıyordu, bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu aniden fark etti. Gözlerinin altında koyu hilaller oluşturan gerginliği ortadan kaldırmak istedi. Vücuyla ona ne kadar çekici olduğunu göstermek istedi. Onun huzursuz kalbindeki tüm yalnızlığı sevmek ve onu tutkuyla doldurmak istedi.

Tek kelime etmeden elini tuttu ve onu odadan çıkardı, sadece Danielle'e bebeğin huzur içinde uyduğunu söylemek için durdu. Kolunu beline dolayarak Danielle'i koridordan geçip odasına götürdü. Yatağın önünden geçerken adımları biraz sendeledi, ama onu isteyerek takip ederek pencereden giren ay ışığının beyaz fayanslara gümüş bir parıltı verdiği geniş banyoya girdi.

Işığı açmadı, uzun mermer lavaboya gidip bir ucunda duran üç kalın kokulu mumu yaktı. Mumların ışığı aynada yansıyarak, iki tarafı buzlu camla çevrili duş kabinine kadar uzanan, zengin bir kehribar rengi havuz oluşturdu.

Danielle'in dizleri titredi ve içleri, duşun sıcak suyunun altında ilk kez birlikte olduklarını hayal ettikleri günün anısı ile sıcak ve şurup gibi oldu. Gerçeklik elinin altındaydı. Remy duş kabinindeki muslukları ayarladı ve ona döndüğünde buhar yükselmeye başlamıştı bile, çevrelerine ruhani, mistik bir hava katıyordu.

Ona döndü ve beyaz gömleğini omuzlarından yavaşça çıkardı, gömlek karo zemine düştü. Danielle ona dokunma isteğine direnmeye çalışmadı. Ellerini göğsüne kaldırdı ve parmaklarını olabildiğince geniş açarak onu tek seferde mümkün olduğunca çok dokunmak istedi. Parmak uçlarını aşağı doğru çekip kaslarının her bir çıkıntısını ve çukurunu izleyerek göğüs kafesini okşadı ve kot pantolonunun bel kısmına dokunduğunda burun delikleri genişledi. O onu alay edercesine parmaklarını yavaşça sürüklerken dişlerinin arasından nefes aldı.

pantolonunun içinde düğmeye kadar uzanıyordu. Gözlerini ondan ayırmadan, düğme deliğinden metal diski çıkardı ve yeni ortaya çıkan cildi okşadı. Fermuarını indirirken, o da başparmaklarını kot pantolonunun ve külotunun beline taktı ve iki yumuşak adımda ikisini de çıkardı.

Sonra biraz geri çekildi ve Danielle'in doyasıya bakmasına izin verdi. Titrek mum ışığında muhteşem çıplaklığı karşısında ağzı kurudu. Biraz ilkel ve tamamen erkeksi görünüyordu, vücudu doğa tarafından bir başyapıt olarak şekillendirilmiş sağlam bir kas bloğuydu —üst vücudu güçlü bir kama, kalçaları düzgün, uylukları sağlam ve uyluklarının birleştiği yerde ona olan arzusunun kanıtı olan kalınlaşma. O izlerken sertleşti ve "muhteşem" kelimesi birdenbire onun için yepyeni bir anlam kazandı.

O, onun şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Bu yargıya bir sanatçının objektifliğiyle vardı. İçindeki kadın da buna yürekten katılıyordu. İçindeki kadın dokunmak, tatmak, deneyimlemek istiyordu. Bir adım öne çıktı. Adam geri çekildi, koyu renk saçlarını salladı, tembel bir gülümseme yanaklarında gamze oluşturdu.

"Sıra sende, melek," diye mırıldandı. "Ben de bakmayı seviyorum."

Danielle'in parmakları titriyordu, şortunun fermuarını açmaya çalışırken. Yaşıyla ilgili tüm güvensizlikleri bir anda yüzeye çıktı, ama artık geri dönüş yoktu. Tereddüt etti, Remy'ye dar gözlerle bakarak.

"Selülit hakkında tek bir laf edersen, öldün demektir."

Remy'nin kalbi eridi. Kadın, onu ne kadar çok sevdiğini bilseydi, kaçır giderdi. Danielle, aşk itiraflarını duymaya hazır değildi. Sormadan da, bunun kısa süreli bir ilişki olacağını düşündüğünü biliyordu. Onun yanıldığını kanıtlamak niyetindeydi, ama şu anda elini göstermeye niyeti yoktu.

Yaklaşarak ellerini kendi elleriyle kapattı. Aşağı doğru bastırarak fısıldadı, "Ne kadar güzel olduğunu, beni ne kadar tahrik ettiğini bilemezsin." Şort yere düştü. "Her gece seni çıplak görmek, sana dokunmak için nasıl hayal kurduğumu." Sağ elini bırakıp

külotunun i inden dokundu, parmaklarını yavaşça bacaklarının arasına kaydırdı ve ipek kumaşı, zaten sıcak ve nemli olan hassas tenine s rtt . Sesi bir kez daha sertleşti. "Senin bana dokunmanı hayal ettim."

Hâlâ bir eliyle onu okşarken, elini ereksiyonuna çekti ve soğuk parmakları onu kavradığında dişlerinin arasından tısladı. O onu keşfederken, sertleşmiş uzunluğunu okşarken, kadifemsi ucunu parmaklarken, göğsü kırık gibi inip kalkıyordu.

"Oh, Remy," diye fısıldadı, nefesi titreyerek. Onunla birleşecek olmanın düşüncesi onu hafifçe bayılttı. Kendini soyunmaya devam edemeyecek kadar başı dönüyordu ve bunun yerine kendi fantezilerinden birini gerçekleştirmeye karar verdi. Ona bakarak, tutkuyla kaplı gözleriyle mırıldandı. "Bluzumu  ıkar."

Remy, Danielle'in d  meli bir şey giymediği için şükretti, çünkü onu çıkarmak için uğraşırken sinirden ölecekti. Ellerini titreyerek tişörtünü başından çıkardı ve bir kenara attı. Sadece bakma düşüncesi, a  gözleri onun vücudunu tararken buharlaşmıştı. G  sleri yüksek ve sıkıydı, sütyen giymeden de idare edebilecek kadar küçüktü, bir erkeğin ellerini dokunmak için kaşındırmaya yetecek kadar doluydu - Remy bunu yapmakta tereddüt etmedi.

Her iki eliyle g  slerini avuçladı ve başparmaklarıyla koyu renkli meme uçlarını okşadı, bu da kadından bir inilti kopardı. İnilti, başını hızla eğip önce birini, sonra diğerini sertçe emerek öpmeye başladığında iniltiye dönüştü. Elleri kadının vücudunu okşadı, sonra ağzını a   zl l kle kadının ağzına geri döndü. Dilleri birbirine dolandı, dişleri çarpıştı ve başparmaklarını külotunun bel kısmına takıp aşağı çekti, bir sonraki hareketinde onu kendine doğru çekip, parmaklarını kalçalarının yumuşak etine batırdı.

Danielle, aralarında sert ve sıcak olan erkekliğinin hissine inleyerek, dili agresif bir şekilde ağzına girerken, onun yumuşak karnına acil bir şekilde bastırdı. Kollarını onun beline doladı ve ellerini

Lezzetli bir şekilde yuvarlaklaşan kalçalarının üzerinde kaydıldı, sıkıp yoğurdu. Öpüşürken sağ dizini yukarı çekti ve onun uyluklarının dış kısmına şehvetle sürtündü, onun dilinin her vuruşuyla daha yükseğe tırmandı.

Onu duşa taşıdı, sadece duş kabininin cam kapısını açmak için öpüşmelerini kısa bir süreliğine kesintiye uğrattı. Danielle, etraflarında yükselen buharın, duş başlığından akan sıcak sudan ziyade, onların tutkularından kaynaklandığından hiç emin değildi. Hiç bu kadar arzusunun içsel ateşiyle tüketildiğini hissetmemişti. Remy ise duygularını fazlasıyla açıkça belli ediyordu. Gözlerinde şiddetle parıldayan bir yoğunlukla onu istiyordu. Tüm alaylar, yaramazlıklar artık yoktu, yerini Danielle'in damarlarında kanını kaynatacak kadar şiddetli bir arzu almıştı.

Su üzerlerine yağmur gibi yağıyor, ciltlerini ıslatıyor ve sıcaklığı artırıyor. Damlalar Remy'nin göğüs kıllarına takıldı ve Danielle onları diliyle topladı. O, Danielle düz meme ucundan bir damla sıçratana kadar bu işkenceye katlandı. Sonra boğazından düşük bir homurtu çıktı ve onu kendine çekerek bir kez daha öptü.

Onu pürüzsüz fayanslarla kaplı duvara dayayarak, her iki uyluğunun arkasına birer elini koyarak onu kaldırdı ve kalçalarını kendine doğru eğdi. Bacaklarını kalçalarına dolayarak, kadının sıkı ve sıcak kadınlık bölgesine girerken inledi. Nefesi boğazında takıldı ve ona acil sözler, övgü dolu sözler, onun bilmediği bir dilde seksle ilgili sözler fısıldadı. Mesaj yeterince açıktı ve Danielle ona karşılık olarak ona doğru hareket etti.

Harika, ilkel, mükemmeldi, diye düşündü. Onun içinde ve ona karşı hareket ettiğini, onu fayanslara sabitlediğini hissederek sevindi. O, hiçbir şeyi saklamadan, samimi bir dürüstlikle sevişti. Ona, uzun zamandır hissetmediği kadar canlı hissettirdi. Ona bunu söylemek istedi, ama ciğerlerinde yeterince nefes yok gibiydi. Ayrıca, ağzı onun ağzına yapışmışken çok mutluydu ve beyninin düşünecek başka şeyleri vardı - örneğin, karnının derinliklerinde giderek artan inanılmaz his gibi. Remy'nin her itişinde giderek artan bu hissi düşünmeye odaklandı

her itişiyile büyüyen bu duyguya odaklandı, ta ki bu duygu patlayana ve o da bu patlamanın vahşi kasırgasına kapılana kadar.

Remy de titreyerek doruğa ulaşırken, Danielle onun geniş omuzlarına sarıldı. Sonunda ikisi de nefes nefese kalmıştı. Danielle yorgun bir gülümsemeyle öksürdü.

"Boğuluyorum," diye mırıldandı.

"Oh... ben de, *chère*. İnanılmazdı."

"Hayır. Demek istediğim..." Yine öksürdü. "Gerçekten boğuluyorum."

"Ha?" Başını omzundan kaldırdı ve düşün suyu yüzüne tam güçle çarptığını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, tanrım. Özür dilerim, hayatım."

"Önemli değil," dedi. Ondan ayrıldı ama onu hala sıkıca tuttu. Birbirlerine destek olmak için birbirlerine yaslandılar. Danielle kollarını onun beline doladı. "Ne güzel bir son."

Remy, kalın ithal sabunu aldı ve kadının sırtında yukarı aşağı gezdirmeye başladı, kadın kediler gibi onun dokunuşuna karşı kıvrılırken gülümsedi. Elleri, köpüğü kalçalarından aşağı, hoş bir şekilde yuvarlaklaşan poposuna doğru kaydırды ve kadının görünüşüyle ilgili güvensizliğine hafifçe başını salladı. Kadının vücudu, birçok genç kadının imrendiği bir vücuttu. Erkeklerin de, diye düşündü, kıskançlık dalgası içini yakıp kavurdu. Danielle çok çekici bir kadındı. Bu gece ona bunu kanıtlamak onun göreviydi.

Geri adım atarak, ellerini onun önüne getirdi ve işlemi baştan başlattı, göğüslerine ve karnına köpükler sürdü. Başını eğdi ve merhamet dilenene kadar sabunla acımasızca onu kızdırırken onu öptü. Sonra sabunu ondan almayı başardı ve kendi başına biraz kızdırmaya başladı.

Düşün altında tekrar seviştiler, sonra kalın havlularla birbirlerini kuruladılar. Remy mumları söndürdü ve Danielle'i odadan çıkardı, yatak odasına dönerken küçük bir masa lambasını yaktı.

"Benimle kalacak mısın?" diye sordu sessizce, birdenbire yine kararsız hissederek. Uzun zamandır kimseyle aynı yatağı paylaşmamıştı. Şimdi olduğu kadar çok istediği zamandan beri çok uzun zaman geçmişti.

Onu omuzlarından çevirip gözlerine baktı, artık ondan saklayamayacağı sırları, kurşun rengi gözlerinin derinliklerinde okudu, en üst düzeyde fiziksel yakınlığı paylaştıktan sonra bu kadar yakınken. Kalbinde sevgi ve koruma duygusu kabardı. Elini çenesine koydu ve ona şiddetli, seksi bir bakış attı. "Beni uzaklaştırmaya çalışıyorsun, tatlım."

Kadının ağzının bir köşesi, tanıdık, alaycı bir gülümsemenin gölgesiyle yukarı doğru kıvrıldı. "Ben tam tersini yapmayı tercih ederim. Sen yapmaz mısın?"

Remy güldü ve onu yatağa devirdi, üstüne çıkıp Danielle'in kollarını başının üstündeki yatağa bastırdı. Koyu renkli gözleri parıldayarak eğildi ve dilini meme ucuna değdirdi.

"Oh... kesinlikle, tatlım. Kesinlikle."

"BEŞ BEAUVAIS, SADECE İKİ YETİŞKİNİN GÖZETİMİNDE,
sadece iki yetişkinin gözetimi altında," diye mırıldandı Danielle,
istemsizce titreyerek.

Siyah bir tişört ve haki renkli yürüyüş şortuyla yan verandada durmuş, garaj yolundaki dolu minibüse endişeyle bakıyordu. Büyük çocuklar, en iyi koltukları kapmak için hararetli bir mücadele verdikten sonra çoktan araca yerleşmişlerdi. Dahlia arka koltuğun en ucunda oturuyordu, devasa bir manolya ağacının gölgesi ve geniş kenarlı hasır şapkasının gölgesi nedeniyle sadece silueti görünüyordu. Danielle, onun biraz fazla göze batmadığını düşündü ve yola çıkmadan önce makyajını kontrol etmeyi aklına yazdı. Ambrose, korsan göz bandı takmış ve başına bandana bağlamış olarak karşı pencerenin yanında oturuyordu. Tinks ve Jeremy, aracın en arkadaki koltukları işgal etmişlerdi. Ancak o anda Jeremy, Tinks'i açık arka camdan ayak bileklerinden tutup kaldırırma indirmeye çalışıyordu.

"Jeremy, kız kardeşini içeri götür ve uslu dur!" Remy sakin bir şekilde seslendi ve Eudora'yı koluna takarak kapıdan çıktı. Diğer kolunda ise, tutacakları ön koluna asılı olan bir şemsiye bebek arabası vardı. Omzunda ise göz kamaştırıcı pembe bir bebek bezi çantası asılıydı. Ortaya çıkan görüntü, uyumsuz ve sevimliydi.

"Bundan emin değilim, Remy." Danielle ona bir bakış attı. "Bunu yapabileceğimizden emin misin?"

Remy'nin bakışları anında Louisiana yazından daha sıcak hale geldi. "Sanırım bu küçük gezimizi iptal edip, odana kilitlenip, günü bunu keşfederek geçirebiliriz." Kirpikleri siyah dantel yelpazeler gibi aşağıya doğru uzanıyordu. Sesi sıvı duman gibiydi. "Ama dün gecedен sonra, bunu nasıl sorabilirsin bilmiyorum."

Danielle saçlarının köklerine kadar kızardı. "Ben öyle demek istemedim!"

Remy, onu azarlayarak dilini şaklattı. "Beni bu şekilde oyalamayı bırakmalısın, Danielle."

"Seni kandırmak mı?" Danielle, ona kamera çantasını fırlatmayı düşünerek, kekeledi. "Seni işsizlik kuyruğuna yönlendirmeliyim."

"Ama bana ihtiyacın var," diye şarkı söyler gibi konuştu.

Kadın somurtmuş gibi yaptı. "Bunu cinsel imaya çevireceğın için cevap vermeyi reddediyorum."

"Cinsel imalar." Diye homurdandı ve ona doğru eğildi, göz kapakları tembelce düştü. "Bunu söyleme şeklinizi seviyorum. Çok sapıkça geliyor. Kulağıma fısıldar mısınız?"

"Kulağını tokatlarım." Danielle, kahkahayı bastırmaya çalışarak bebeği ondan aldı. "Etkilenebilir bir çocuğun önünde böyle şeyler söylemekten utanmalısın."

Eudora'nın kızıl saçlarına bağladığı, imkansız derecede eğri sarı fiyonku düzeltmeye çalıştı. Bebek protesto etmek için çığlık attı ve Danielle'in bluzunun önünü tükürükle ıslattı.

"Bu, kızın flört edecek yaşa geldiğinde ilginç bir savunma mekanizması olacak," dedi Danielle, etkilenmemiş bir şekilde. Küçük bir tükürük gününü mahvetmesine izin vermeyecek kadar iyi bir ruh hali içindeydi. Bebek bezi çantasındaki bir keseden bir havlu çıkardı ve elinden geldiğince hasarı onardı.

Butler onları uğurlamak için kapıya geldi. Eğilip kapı koluna destek acı çeken yüzler repertuarından

acı dolu yüzler repertuarından. "Seninle gelemediğim için üzgünüm, kızım," dedi, gerçekten pişmanmış gibi görünüyordu.

"Ben de." Danielle, bornozunun eteğinden görünen ekose desenli golf pantolonuna şüpheyle baktı. "Biliyorsun Butler, yürüyüş sana iyi gelebilir."

"Oh, hayır," diye patladı Remy. "Dinlenme ve rahatlama." Ona sinirli bir bakış attı ve minibüse doğru yürümeye başladı. "Adam kendi sırtını bilmeli, Danielle."

"Haklısın, haklısın," diye mırıldandı Butler, bilgece başını sallayarak Remy'yi onaylayarak izledi. "Ve çok yakışıklı bir delikanlı. Och, bir kız daha kötüsünü de bulabilirdi."

Danielle ona tuhaf bir bakış attı. "Güneşten uzak dur, Butler. Bu sığağa alışkın değilsin. Sanırım seni etkiliyor."

Bebeği araba koltuğuna yerleştirdiler, sonra kendileri de yerleştiler, Remy direksiyona geçti. Dahlia, giydiği yarım kilo makyajı çıkarmak için eve geri gönderildi. Ambrose, garaj yolunun sonuna gelene kadar bekledi ve sonra tuvalete gitmesi gerektiğine karar verdi. Jeremy ve Tinks, kimin daha uzağa tükürebileceği konusunda ölümcül bir kavgaya tutuştuklarında, kenara çekmek zorunda kaldılar. Ama sonunda hayvanat bahçesine vardılar.

Gün sıcak ve açıktı, Danielle'in yavaş yavaş alışmaya başladığı nemli sisin içinden tereyağı sarısı güneş ışığı süzülüyordu. Derin Güney'de yazın ortasındaydılar, sıcak, bunaltıcı, yarı tropikal bir hava vardı. Eğer onun pamuklu şortu giriş kapısından geçmeden önce solmuşsa, etrafındaki herkes de solmuştu. Remy hariç. O solgun görünmüyordu, diye düşündü Danielle, onun muhteşem kalçalarını ortaya çıkaran siyah, paçaları kıvrımlı yürüyüş şortunu ve koyu tenini vurgulayan bol beyaz gömleğini incelerken. Harika görünüyordu... dokunulması... yiyilesi kadar güzel.

Remy, Danielle'in bakışlarını fark etti ve ona gizli bir gülümseme gönderdi. Danielle, artık tanıdık gelen bir elektrik akımı hissetti ve kanvas spor ayakkabılarının içinde ayak parmaklarını kıvrırdı. O da gülümsedi, futbol takımının kaptanına ilk kez aşık olan başı dönen bir genç kız gibi hissediyordu.

Gece boyu sevişmişlerdi, Remy onda var olduğunu bilmediği bir cinsel arzuyu uyandırmıştı. Remy şafak sökene kadar onun yatağında uyumuş, sonra çocuklar uyanmadan kendi odasına dönmüştü. Remy'nin kollarında geçirdiği bir gece, ona hayatın sevincini ve her türlü zorluğun üstesinden gelmeye hazır olduğunu hissettirmişti — hatta hayvanat bahçesinde yeğenlerine bakmak bile. Remy ile hem çocuk odasında hem de daha sonra yatakta yaptıkları sakın sohbet, çocuklarla ilgilenme ve onlarla ilişki kurma becerileriyle ilgili korkularını yatıştırmıştı. Remy ona rahatlamasını ve küçük şeyleri mahvetme konusunda çok endişelenmemesini söylemişti ve o da onun tavsiyesine uymaya karar vermişti. Ne de olsa uzman olan oydu. Ayrıca, yeni bir yaklaşım denemek, mevcut durumdan mutsuz olmaktan kesinlikle daha iyiydi.

Remy'nin ısrarı üzerine birlikte patikalarda yürüyüşe çıktılar. Dahlia önlerinde yürüyordu, "çocuklarla" birlikte olmaktan utanmamak için onlardan biraz önde kalıyordu. Jeremy ve Tinks arkalarından geliyordu. Jeremy kamuflaj şapkası takmıştı, Tinks ise plastik bir tropikal şapka. İkisi de talihsiz bir olayla karşılaşmamak için gözlerini dört açmışlardı. Remy, Eudora'yı bebek arabasında itiyordu. Danielle, korsan kıyafetine mavi bir Audubon Hayvanat Bahçesi şapkası ekleyen Ambrose'un elini tutuyordu.

Remy'nin ısrarı üzerine Danielle'in güvenilir Nikon fotoğraf makinesi de oradaydı, bir muska gibi boynuna asılıydı. Remy, Danielle'e her şeyi ve daha da önemlisi *herkesi* fotoğraflamasını tavsiye etti. Ve bir yıl sonra ilk kez, insanları fotoğraflamama konusundaki kendi koyduğu yasağı çiğnedi. Çocukları, hayvanları, hayvanat bahçesi görevlilerini, bermuda şort ve siyah çorap giyen erkekleri, kışın şişmanladıkları vücutlarını yazlık spandex kıyafetlere sığdırmaya çalışan kadınları fotoğrafladı. Sanki oruç bozmak gibiydi. Yavaş yavaş başladı, sonra kendini aşırıya kaçtı. Öğle yemeği vaktine kadar beş rulo film bitirmişti.

Ve flamingoları, deniz aslanlarını ve kaplanları inceleyerek yürürken, Danielle, Remy ve Beauvais ailesiyle bir aile olduklarını hayal etmeye başladı, sadece nasıl olurdu görmek için. Evlenip beş çocuk sahibi olma niyeti yoktu. Hiç de değil, kendine güvence verdi. Sadece biraz meraklıydı, hepsi bu.

Bu hoşuna gitmişti.

Hoş bir duyguydu.

Gün, küçük olaylar olmadan geçmedi.

Jeremy, o yılanları rahat bırak... Çok özür dilerim, efendim. Onu bir sirkten evlat edindik. Bir çocuğun palyaçolardan nasıl bir eğitim alacağını ancak hayal edebilirsiniz.

Jeremy, Tinks nerede? Çitin içinde bir delik buldu da ne demek?

Üzgünüm hanımefendi, eminim onun nesli tükenmekte olan bir tür olduğunu fark etmemiştir.

Tinks, kardeşin nerede? ... Ne göleti? ... Timsahların olduğu gölet!

"Bugün kız kardeşini göremediğimiz için çok üzgünüm," dedi Danielle. "Onunla tanışmak isterdim. Bizi az farkla kaçırmış olmalı."

"Evet," dedi Remy, pişmanlık duymadığını belli ederek. "Ne yazık."

Gözlerini gökyüzüne dikip, sık sık görmezden geldiği o küçük meleğe şükretti. Dün gece karanlık odanın kapısında Annick yerine Giselle olsaydı, şu anda ne durumda olacağını düşünmek bile onu ürpertti. Danielle'den hala sakladığı küçük sırrı hatırlayınca vicdanı sızladı, ama bunu görmezden geldi. Ona tam olarak bir dadı olmadığını söylemek için bolca zaman vardı. Üstelik, gördüğü kadarıyla her şey mükemmel gidiyordu. Bu gece aklında daha önemli şeyler vardı.

"Bu gece çocuklara anlattığın tüm o yerlere gerçekten gittin mi?" diye sordu Remy.

Verandadaki salıncakta rahatça oturmuşlardı, Remy sol ayağını bankın üzerine, sağ ayağını yere koyarak köşeye yaslanmıştı. Danielle ona yaslanmış, başını göğsüne koymuş, uzun bacaklarını koltuğa çekmişti. Çocukların hepsi yemek yemişti, banyo yapmıştı, ve yatırılmıştı, yatak ile dizi doldurulmuş hayvanlar

Danielle, hayvanat bahçesinin hediyelik eşya dükkanından onlar için satın almıştı. Garip bir şekilde kızarmış görünen Butler — Danielle'e göre neredeyse güneş yanığı gibi — onlarla akşam yemeği yemişti, ancak Danielle onun görünüşü hakkında yorum yapar yapmaz baş ağrısı olduğunu söyleyerek odasına çekilmişti.

Beauvais evi huzurluydu. Gece, böceklerin sesleri ve blokun aşağısındaki bir evden gelen uzak blues melodileriyle doluydu. Hava hala nemliydi ve güney yazının serada yetişen şimşir, gül, tatlı zeytin ve düzinelerce başka bitkinin kokusu havada asılı kalmıştı. Danielle uykulu bir gülümsemeyle, verandadaki sarı ışığın oluşturduğu vahada rahat ve mutluydu, Remy'ye karşı hissettiği çekiciliğe karşı savaşmak yerine ona yaslanarak rahat hissediyordu.

"Tabii," dedi, tembel bir esnemeyle. "Dünyanın her yerini gezdim."

Bunu sanki en sıradan şeymiş gibi söyledi, sanki herkesin Malta'ya, Taipei'ye ve Antarktika'ya gitmiş olduğunu düşünüyormuş gibi. Remy, karnındaki heyecanı görmezden gelmeye çalıştı. Elbette Danielle için sıradan bir şeydi, diye düşündü. Küçük yaşlardan beri seyahat ediyordu. Muhtemelen artık onun için eski, sıkıcı bir şeydi... umuyordu. Umut ederken bile, yeni yerler keşfetmeyi ve yeni insanlarla tanışmayı sevdiğini söylediği önceki bir konuşmanın yankısını duydu.

Gece sıcak olmasına rağmen, cildinde bir ürperti hissetti. Elini kaldırıp Danielle'in çılgınca kıvrılan saç telleriyle oynadı. Çok yumuşak, çok gümüşü. Bir tutam saç doğal bir şekilde işaret parmağına dolandı ve onu kendine bağlamanın bu kadar kolay olmasını diledi. Işık, melek saçları gibi narin bileğine dolanan bileziklerde parıldıyordu ve bir şekilde onları kullanarak kalplerini birbirine zincirleyebilmeyi diledi.

Ona aşık olmuştu. Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordu. Belki de Danielle gözyaşları içinde ona döndüğü andı. Belki de bebeğin uykusunu izlerken onu izlediği andı. Belki de Ambrose, doldurulmuş köpeğinin neden gece lambasıyla uyuması gerektiğini açıklarken Danielle'in sabırla dinlediği andı.

Tek bildiği, bugün hayvanat bahçesinin yollarında yürürken ona baktığı ve sonunda gerçekten aşık olduğunu fark ettiği idi.

Bu onu çok korkutmuştu. Hayatı boyunca, Marie Broussard olmasa bile, onunla aynı geçmişi ve inançları paylaşan başka bir Louisiana kızına aşık olacağını düşünmüştü. Asla, milyonlarca yıl geçse bile, büyük kaşıfleri utandıracak kadar gezgin ruhlu, uzun bacaklı sarışın bir Yankee'ye aşık olacağını tahmin edemezdi. Ama aşık olduğu kesindi, hiç şüphesi yoktu. Danielle'i sadece birkaç gündür tanınması önemli değildi. Aralarındaki ekimi reddetmesi de önemli değildi. O, içgüdülerine güvenen bir adamdı ve içgüdüleri ona bunun büyük aşk olduğunu kesin bir dille söylüyordu.

Asıl soru, bu konuda ne yapacağıydı. Danielle'e söylerse o ne yapacaktı? Danielle ilişkiler konusunda çok şpheciydi. Kaç kez ilişkilerinin hiç uzun sürmediğini söylemişti?

"Bundan sonra nereye gideceksin?" diye sordu, konuya hiç ilgi duymadığından ses tonu düzdü.

Danielle tereddüt etti. İki gün önce New Orleans'tan uzaklaşmak için can atarken, şimdi bir cevabı yoktu. Her şey değişmişti. Durum değişmişti. Hisleri değişmişti. *O* değişmişti. "Uh... Emin değilim." Kalbinin arpışını hissetmemesi için pozisyonunu değiştirdi ve "*Bana sorsan burada kalırdım*" diye düşündü.

Elbette bu aptalcaydı, diye düşündü. Neden kalmasını istesin ki? Birlikte eğleniyorlardı, ama ikisi de bunun sadece geçici bir durum olduğunu biliyordu. Yakışıklı geç sevgilisiyle bir gelecek hayal etmek, onun için alışılmadık bir hayaldi.

"Hiç bataklık bölgesine gittin mi?" diye sordu Remy. Ne kaybedecekti ki? Zaten kalbini kaybetmişti. Belki Danielle'i Bayou Noir'ın çamurlu kıyılarına götürürse, sonunda bir yuva bulur ve huzursuz kalbi onu götürdüğü tüm o egzotik yerlerin cazibesini unutturdu.

Danielle dönüp ona baktı ve Remy, onun büyük, kalay rengi gözlerinin sabit ve araştırmacı bakışları karşısında nefesini tuttu. "Hayır," diye fısıldadı. "Beni götürür müsün?"

"Oui."

O öne eğilip, onun aralık dudaklarını dudaklarıyla yakaladığında, bu kelime bir nefes vermekten biraz daha fazlasıydı. İçinde umut yeşerdi ve bir an için korkuyu bastırdı. Sonra tutku her şeyi bir kenara itti. Kollarını Danielle'in etrafına doladı ve ona sözsüz olarak aşkını iletmeye çalışırken onu kendine daha da sıkı çekti.

Yavaş ve derin bir öpücüktü. Danielle onu içti ve tadını çıkardı, en kaliteli şaraptan daha sarhoş edici, herhangi bir uyuşturucudan daha bağımlılık yapıcı olduğunu düşündü. Onun tadını sevdi. Öpüşme şeklini sevdi. Bıyığının üst dudağına değmesi, onu titretmeye başladı. Onun güçlü ve sağlam vücudunu hissetmek, ona güvenli, kadınsı ve değerli hissettirdi. Onun kollarındayken başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, yerde duran bebek monitörü cızırdamaya başladı. Danielle anında kaskatı kesildi ve Remy'den uzaklaşmaya çalıştı, aklından türlü türlü korkunç senaryolar geçiyordu ve kalbi üç kat hızla atıyordu.

"Sessiz ol," diye fısıldadı. "Dinle."

Remy eğilip siyah kutuyu aldığı anda, Danielle endişesini bastırmaya çalıştı. Vücudu hala gergin ve kaçmaya hazır halde, Remy'nin monitörü kulağına yaklaştırıp dinlemesini izledi. Yavaşça ağzında bir gülümseme belirdi ve monitörü Danielle'in kulağına yaklaştırdı.

"Bir sorunu yok," dedi, hafifçe gülerek. "Uykusunda konuşuyor."

Danielle, bebeğin mırıldanarak konuştuğu sesleri dinlerken tüm gücü tükenmiş gibi Remy'ye yaslandı. O anda, kulağına hiç bu kadar tatlı gelen bir ses duymadığını düşündü.

Remy biraz daha dinledikten sonra kutuyu yerine koydu. "Hâlâ bundan bahsediyorsa, bugün oldukça eğlenceli bir gün geçirmiş olmalı. Peki ya sen, *chère*? Senin günün nasıldı?"

"Harika bir gün geçirdim," dedi Danielle samimi bir şekilde. Oturup ona ciddi ve dürüst bir bakış attı. "Teşekkür ederim."

Nedenini söylemesine gerek yoktu. Remy, onun kendi kendine verdiği tecrit cezasından ilk adımları atmasına yardım ettiği için teşekkür ettiğini çok iyi anlıyordu. Bugün onun yavaş yavaş açıldığını, hayvanat bahçesinin harikalarını keşfeden çocukları fotoğraflarlarken ve kendisi de birkaç keşif yaparken parıldayan enerjiyle dolduğunu izlemişti. Bunu izleme fırsatı bulmak, onun için yeterli bir teşekkürdu.

"Sen güzel, canlı, yetenekli bir kadınsın Danielle," diye mırıldandı. "Dünya senden mahrum kalmamalı." Bıyığı yukarı kıvrıldı ve yanağında gamze belirdi. "Gördün mü, bencil olan bendim, değil mi?"

"Hayır."

Onun itirazı, konuyu neşeyle geçiştiren bir Fransız omuz silkmesinden başka bir şey uyandırmadı. Danielle konuyu geçiştirdi. İkisinin de ne olduğunu ve neden olduğunu tam olarak bildiği bir durumda duygusal davranmanın bir anlamı yoktu. Gelecek ne getirirse getirsin, bu adamın kalbinde her zaman özel bir yeri olacaktı, çünkü hayatını mahvedebilecek bir yarayı iyileştirmesine yardım etmişti. Londra'da olanları unutmamıştı. Asla unutmayacaktı. Ama artık her gün biraz daha ruhunu kemiren bir kanser gibi onu yiyip bitirmeyecekti.

"Peki," dedi iç çekerek, salıncaktan kalkarken. Bir kedi gibi gerindi ve tekrar esnedi. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Biraz dinlenmeliyiz ki, Jeremy'nin yarın için planladığı şeytani planlara hazır olabilelim."

"Yatmaya mı gidiyorsun?"

"Sanırım," dedi, beklentiyle gülümsemeyi zor tutarak. Aralarındaki havada elektrik çatırdarken ona uzun uzun baktı. "Sen ne yapacaksın?"

"Ben mi?" Remy yavaşça kalktı ve seçeneklerini düşünüyormuş gibi yaptı. Ona, koyu renkli gözlerindeki gizli ateşle mahvolmuş, ifadesiz bir bakış attı. Onu biraz daha yaklaştırdı, biraz daha yaklaştırdı, ta ki aralarında sadece birkaç santimlik nemli hava kalana kadar. Parmağını, Danielle'in köprücük kemiğinin V şeklindeki kısmı üzerinde gezdirdi. "Ben, önce *uzun* bir duş alabilirim diye düşündüm."

Danielle başını eğip kirpiklerinin altından ona bakarken kedimsi bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Yardım ister misin, *cher*?"

on bir

"Senin yaptığın gibi, **ben de tüm dünyayı dolaşacağım,** Danielle teyze," dedi Jeremy, mısır gevreğini yudumlarken. "*Wild Kingdom*'daki adam gibi, tuhaf hayvanları bulmak ve yakalamak için her yeri dolaşacağım."

Danielle gülümsedi. Seyahat hikayelerini anlatarak küçük akrabalarının ilgisini çekmeyi başarmış gibiydi. Kendini gülünç derecede mutlu hissediyordu.

Tinks, üst dudağında süt bıyığıyla başını kaldırdı. "Evet, ben de onu takip edip fotoğraflar çekeceğim ve Afrika ve Borneo gibi yerlere gideceğiz ve Indiana Jones gibi mızraklı adamlar tarafından vurulacağız."

"Ben çöpçü olacağım," dedi Ambrose utangaç bir şekilde, yanakları gizli bir tutkuyla kızarmıştı.

Diğer ikisi alaycı bir şekilde burnunu çektiler, Tinks uzanıp Ambrose'un siyah gaucho şapkasının kenarını aşağı itti.

"Onu rahat bırakın," diye tersledi Remy. "Çöpçü olmanın yanlış bir yanı yok."

Tinks ve Jeremy birbirlerine bir kez daha baktılar ve dadılarının öfkesi patlamadan önce sessizce anlaşarak oradan ayrılmaya karar verdiler. Danielle, Ambrose'un peşinden sürünerek uzaklaşmalarını izledi. Kapı kapandı ve Danielle Remy'ye baktı. Remy,

kızgın bir ifadeyle kasesine bakıyordu ve bu ifade, mısır gevreğinin çıtırtılarını, patlamalarını ve çatırtılarını bile korkutmuş gibiydi.

Gözlerini kadının yüzüne çevirdi. "Üniversitedeyken yazları çöpçüydüm. Bununla bir sorun mu var?"

"Hayır."

"Eh, bu işi yapmak için dünyanın dört bir yanını dolaşmadım. Bütün zamanımı burada, New Orleans'ta geçirdim." Sandalyesini masadan çekip Eudora'ya dönerek ilgilendi.

Demek bu kaba davranışlarının sebebi buydu. Danielle kaşlarını kaldırdı. Remy, hayvanat bahçesine gittiklerinden beri iki gündür tuhaf bir ruh hali içindeydi. O sırada Jeremy ve Tinks, onun gittiği egzotik yerler hakkında hikayeler anlatması için onu sıkıştırıp duruyorlardı. Danielle, Remy'nin daha önce birçok kez kendini dışlanmış hissettiği gibi kendini dışlanmış hissedebileceğini hiç düşünmeden, onlara coşkuyla cevap vermişti. Remy, gece yarısı odasına geldiğinde öfkesini zamanında atlatmayı başarmıştı, ama Danielle, Remy'nin sevişmelerinin bir tür şiddet kazandığını itiraf etmek zorundaydı. Şiddet değil, sanki onu bir şeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi, belirli bir keskinlik vardı.

O, yatakta inanılmaz olduğunu ona ikna etmişti. Bu düşünceyle kızardı. Onu hayal bile edemeyeceği yerlere götürmüştü. Kitaplarda okuduğu şeyleri yapmışlardı. Onun tutkusu baş döndürücüydü. Bunu düşünmek bile onu sersemletiyordu. Aptalcaydı. Harikaydı. Umabileceğinden daha fazlasıydı. Bu... aşktı.

Oh, hayır, diye düşündü, ateşini ölçmek istercesine elini alınına koydu. Aşk olamazdı. Yanılmıştı. Ona aşık olamazdı.

Odanın diğer tarafına umutsuzca baktı, bakışları Remy'ye takıldı, Remy mutfak lavabosundaki püskürtme başlığıyla Eudora'nın üzerindeki yulaf ezmesini temizlemeye çalışıyordu. Kalbi eğitilmiş bir köpek gibi yuvarlandı.

Remy döndü, bebeği kolunun altına baton gibi sıkıştırmıştı.

Başına bir mutfak havlusu örttü ve saçlarını ovuşturdu. "*Mon Dieu, chère,*" dedi, Danielle'in üzgün ifadesini fark ederek. "Sanki bebek bezi kovaşından bir nefes almış gibisin. Ne oldu?"

"Yanlış mı?" *Oh, hiçbir şey. Sadece kendimi gülünç duruma düşürüyorum, hepsi bu.*

"Bak tatlım, sana bağırdığım için özür dilerim. Çöpçü olduğum için beni küçümseyeceğinden korktum." Bu, en azından kısmen doğrudu. Remy düşündü. Onu gerçekten rahatsız eden şeyi, yani seyahat etme isteğini ona söylemek için kendini biraz fazla savunmasız hissediyordu. Bir kez Louisiana'yı terk etmeye çalışmış ve geri dönmek için kariyerinden vazgeçmişti. Tekrar ayrılma düşüncesi kalbini sıkıştırıyordu, ama Danielle'in onu terk etme düşüncesi de aynı etkiyi yaratıyordu. Onu kalmaya ikna edemezse, bu durumdan kurtulması imkansızdı.

"Yaz aylarında New Orleans'ta çöpçüydün. Bence bir madalya hak ediyorsun," dedi. "Banka hesabımda müstehcen miktarda para olabilir, ama bu beni snob yapmaz, biliyorsun."

Otururken kurnaz bir gülümseme takındı. "Ne kadar müstehcen?" Masanın köşesine yaslanarak, onun ağzına bakarak, "Bu gece kulağıma fısıldar mısın?" dedi.

Danielle gözlerini devirdi, içini kaplayan arzuyu görmezden geldi. Remy'nin Eudora'yı dizine oturtup bulaşık beziyle onunla saklambaç oynadığını izledi. "Bebekleri gerçekten bulaşık püskürtücüsüyle öyle yıkamak mı gerekiyor?"

"Oh, evet, kesinlikle. Küvetten çok daha iyi." "Hmm... Bence Jeremy ile gerçekten bir şey başlattın. zoolojiye olan ani ilgisi harika. Hayvanat bahçesine gitmeden önce tek konuştuğu tek şey, kanalizasyondaki gizli bir tünelde yaşamak ve banka soymaktı. Onu *Amerika'nın En Çok Aranaları* listesinden çıkarıp *Vahşi Krallık'a* sokmuş olabilirsin."

"Hayal etmesi zor, değil mi?"

"Evet. Şey, onu *Wild Kingdom*'da hayal edebiliyorum, ama Jim Fowler rolünde değil. Marlin Perkins'in "Ben

Çadırın kapısını tamir et Jim, aşağı yönde Garden District'in Vahşi Çocuğu Jeremy'yi zapt etmeye çalışıyor.

Remy güldü. "O çocuğu sevmeye başlıyorsun."

"Eminim ki bunu atlatacağım."

Umarım öyle olmaz, tatlım, diye düşündü Remy, kalbimi buna yatırıyorum.

Minibüse sardalya gibi sıkışarak bataklık bölgesine doğru yola çıktılar. New Orleans'tan batıya doğru ilerlerken, şehir geride kalırken bataklıklar ve sulak alanlarla karşılaştılar. Manzara, gökyüzüne paslı ünlem işaretleri gibi uzanan bacalarıyla kimya fabrikalarına dönüştü. Ardından pirinç tarlaları, kamışlık alanlar ve şeker kamışı işleme tesisleri geldi. Kilometrelerce uzunluğundaki yüksek otoyol, uçsuz bucaksız dalgalı çimlerin üzerinde süzülüyor gibiydi. Bayoular, mürekkep lekeleri gibi selvi ağaçlarının arasına yayılmıştı. Danielle, her şeyi ilk kez gördüğü yeni bir yerdeki hayranlıkla izliyordu, gözleri gördüğü her şeyi otomatik olarak olası sanatsal değeri açısından değerlendiriyordu.

Remy, araba sürerken onu göz ucuyla izledi, otoyoldan çıkıp Louisiana'nın Acadiana olarak bilinen bölgesine doğru ilerledi. Birden fazla kez nefesini tuttuğunu fark etti, olumsuz bir tepki bekliyordu. Onun kendi ülkesini sevmesini bu kadar çok istemesi korkunçtu. Hayal kırıklığına uğrama ihtimali çok büyüktü. Kendini kalp kırıklığına açık hale getiriyordu, ama sonra bu yüksek farkındalık ve korku duygusu olmasa aşkın pek bir değeri olmadığını düşündü. Bu onu son derece canlı hissettiriyor, derisinin altındaki her sinir ucunun son derece farkında olmasını sağlıyordu. Radyoda Cajun istasyonunu fısıltı kadar düşük bir ses seviyesinde tuttu, ama nefesini tutup Danielle'in kararını beklerken ona yine de yüksek geliyordu.

Aniden ona baktı, geniş, parlak gülümsemesini gösterdi ve yumuşak bir sesle, "Çok güzel, Remy," dedi. Ve içindeki gerginlik barajı patladı ve rahatlama hissi parmak uçlarına ve ayak parmaklarına kadar yayıldı.

Luck, Louisiana, Danielle'in kasaba büyüklüğü ölçeğinde "yolun geniş kısmı"nın hemen üzerinde yer alıyordu. Luck'ta bir değil iki trafik ışığı vardı, ancak biri fazlasıyla yeterli görünüyordu. Ana caddede küçük kasabalarda genellikle bulunan işletmeler bulunuyordu. Camında kerevit özel fiyatı ilan eden bir market ve camında "*Ici on parle français*" (Burada Fransızca konuşulur) yazan bir kasap dükkanı vardı.

Luck, her yerdeki küçük kasabalar gibi eski ve antika bir kasabaydı ve Danielle ona ilk görüşte aşık oldu. Elleri, kamerasını alıp her şeyi filme almak için kaşınıyordu: soğuk Dixie birası ve boudin sosisi reklamını yapan restoran, donanım mağazasının önündeki bankta oturmuş, geçmiş zamanların hikayelerini paylaşan ve özenle yabancıları izleyen zayıf yaşlı adamlar, Yvette'in Salonundan yeni bir perma yaptırmış olarak çıkan kadın.

Bir yerleşim bölgesine girdiler ve birkaç blok atlayarak, adından da anlaşılacağı gibi siyah renkli, geniş ve durgun bir su şeridi olan Bayou Noir'a paralel uzanan caddeyi buldular. Bayou'dan oldukça geride bulunan düzenli bungalovların sıralandığı son ev, Remy'nin ailesine aitti. Ön cephesinin tamamını kaplayan perdeli bir verandası olan, tuğladan yapılmış şirin bir çiftlik eviydi. Gri yosunlarla kaplı canlı meşe ağaçlarının gölgesinde duran evin ön bahçesinin ortasında, beyaz bir Meryem Ana heykeli bulunan küçük bir çiçek tapınağı vardı.

Noelle Doucet, önlüğüne ellerini silerek yan kapıdan çıktı. Sanki uzun süredir görmediği akrabalarıymış gibi hepsini gülümsemeyle ve kucaklayarak karşıladı. Küçük, tombul bir kadındı ve parlak, koyu renk gözleri vardı. Fırında pişmekte olan ekmeğin kokusu, parfüm gibi ona yapışmıştı. Oğlunu bir öpücük ve hızlı bir Fransızca konuşma ile karşıladı.

"Babam nerede?" diye sordu.

"Lawrence'ın dükkanında motoruna parça alıyor. Akşam yemeğine yetişir. O adam yemek saatine asla geç kalmaz." Danielle'e kadınsı bir komplo kurarak gülümsedi. "Kendi düğününe geç kalır, evet. Akşam yemeğine geç kalmaz, *ma-is non!*"

Remy onu kocaman bir kucaklamayla sardı ve Danielle yirmi yaşındaki bir kız gibi kıkırdamaya başladı. Danielle bu manzarayı izleyerek keyifleniyordu ama aynı zamanda hafif bir sızı da hissediyordu. O kadar genç görünüyordu ki, annesini taklit eden yetişkin bir çocuk gibiydi, gözleri Noelle'inkine çok benzeyen bir ışıltıyla parlıyordu. "Akşam yemeğinde ne var, *anne*?" diye sordu. "En sevdiğim yemekleri mi pişiriyorsun?"

"Gumbo, maquechou ve tatlı olarak ekmek pudingi, eğer uslu durursan, *cher*."

"Sanırım bu, geri kalanımız için bol bol yemek olacağı anlamına geliyor," dedi Danielle kuru bir şekilde.

Noelle güldü ve oğlunun kollarından kurtuldu, ona Fransızca bir şey söyledi ve o da kızardı.

"Sonunda eve müstakbel gelinimi getirip getirmediğimi merak ediyor," diye fısıldadı Remy, annesi Butler ve Beauvais çocuklarıyla tanışmakla meşgulken Danielle'e.

Danielle tamamen hareketsiz kaldı ve her zamanki keskin cevaplarını vermeden Remy'ye baktı. Yanakları kızardı ve ergenlik çağındaki tepkisini lanetledi.

Remy onu incelerken bakışları daha da koyulaştı. "Kızarıyorsun, meleğim," diye mırıldandı, onun sessizliğinin anlamını düşünerek kendisi de biraz kızardı.

"Bu kızarma değil, sıcak basması," diye homurdandı. "Menopozun erken belirtisi."

Remy gülerek kızın şakağına bir öpücük kondurdu.

"Ailenize büyük bir yük olacağız, Remy." Ev rahat bir büyüklükte görünüyordu, ama hepsini barındıracak kadar büyük değildi. Danielle, yeğenlerini başkasının evinde serbest bırakmayı düşününce titredi. Tanrı bilir, ne kadar büyük bir kargaşa çıkaracaklardı.

"Burada kalmayacağız. Hotel Doucet'te kalacağız," dedi, başparmağıyla bataklığı işaret ederek.

Danielle batıya doğru bakarken güneşten gözlerini kısarak, "O bir mavna gibi görünüyor," dedi.

"Tam isabet, *chère*."

Konaklama yerini keşfetmek için yürüdüler, Noelle'i arka bahçedeki piknik masasında çocuklara kurabiye ve limonata servis ederken bırakarak. Butler, verandadaki şezlongda uzanmış Eudora'yı izledi; sakın bir gülümsemeyle onlara el salladı.

"Senin hakkındaki fikrini kesinlikle değiştirmiş," dedi Danielle, istiridye kabuğu döşeli yolu takip ederek mavna doğru yürürken.

Remy, kendisiyle İskoç'un kurduğu ittifakı düşünürken bıyığının köşesi gizli bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Remy, Danielle'e derinden değer verdiğini açıkça belirttikten sonra, öfkeli yaşlı uşak tam bir işbirliği örneği olmuştu. "Sanırım beni tanımak zorundaydı. Beni tanımak, beni sevmektir," dedi, sırtarak ve kalın kirpiklerini ona doğru kırptırarak.

Danielle, kalbi göğsünde çarparken, bunun doğru olduğunu düşündü. Onu tanımış, ona aşık olmuş ve şimdi başını belaya sokmuştu. Batacak mı yoksa yüzebilecek miydi, henüz belli değildi.

Remy'nin dediği gibi, Hotel Doucet bir kamp teknesi, paslı bir mavnanın gövdesine inşa edilmiş ahşap bir evdi. Aslında Remy'nin dedesinin eviydi, ama artık ana ev dolduğunda gelen akrabalar için misafir evi olarak kullanılıyordu. Ev iki katlı ve tek odalıydı, dış cephesi gri selvi ağacından yapılmıştı. Birinci katın duvarlarının büyük bölümleri menteşeli, yükseltilmiş ve demiryolu traversleri üzerine dayandırılmıştı, bu da bir tür galeri oluşturuyor ve akşam esintisini içeri alırken böcekleri dışarıda tutan devasa perdeleri ortaya çıkarıyordu.

Mavnanın güvertesinin büyük bir kısmı canlı yeşil AstroTurf ile kaplıydı. Yarım viski fiçileri stratejik noktalara yerleştirilmiş, sardunyalar ve petunyalarla doluydu. Beton bir kaplumbağa, kocaman tüylü bir eğreli otunun altından başını uzatmıştı. Bir melek, tombul omzunda bir kuş banyosu dengeliyordu. Genel olarak, minyatür bir golf sahası gibi görünüyordu, ama ev gibi sıcak ve misafirperverdi.

Danielle çok sevindi. "Çocuklar burada kalmaya bayılacaklar!"

"Evet, ama sen ve benim için ne olacağını bilmiyorum. Biraz küçük." Ona uzun, kasvetli ve anlamlı bir bakış attı. "Hiç... mahremiyetimiz olmayacak."

"Oh."

Hayal kırıklığına uğramış bakışı onu ısıttı. Kolunu omuzlarına doladı ve onu mavnanın pruvasına doğru yürüttü. "Üzgün olduğumu biliyorum tatlım, ama somurtma. Birkaç gece bensiz yaşayabilirsin."

Danielle ondan uzaklaşarak ona bir bakış attı. "Evet, otuz dokuz yıl, üç yüz altmış küsur gece sensiz yaşadım. Birkaç gece daha idare edebilirim herhalde."

Remy ellerini yakaladı, onu kendine çekti ve güvertede dans ettirerek korsan gibi sııttı. "Dün gece söylediğin bu değildi, *chère*."

"Oh! Haksızlık! Orgazmın eşiğinde olan bir kadının sözleri ona karşı kullanılamaz."

"Öyle mi? Ben ona karşı kullanılabılır miyim?"

Cevap beklemeden onu kollarına çekti ve onu öpücüklere boğdu. Evin uzak tarafına doğru dans etmişlerdi ve yoldan görünmüyorlardı. O an için sadece ikisi vardı ve sadece uzun bacaklı bir balıkçıl, bataklığın uzak köşesinden onları izliyordu. Remy avuçlarını sırtına bastırdı, parmaklarını genişçe açtı. Ağzı Danielle'in dudaklarına çekici ve ısrarcı bir şekilde eğildi, dili dudaklarının ardındaki bal gibi sıcaklığı aradı ve buldu.

Havayı yudumlarken, açısını değiştirip onu tekrar öptü. Sağ eli kalçasının kıvrımından aşağı kayd, sonra tekrar yukarı çıkıp göğsünü buldu ve tomurcuklanan meme ucunu okşadı, gülümsedi ve zevk dolu inlemesini ağzıyla yakaladı.

"Yarın biraz yalnız kalabilmemiz için ayarlamalar yaptım," diye fısıldadı dudaklarına. "Sana bir tur attırmak istiyorum... diğer şeylerin yanı sıra."

Danielle uykulu göz kapaklarını kaldırdı ve Remy'nin kolayca uyandırdığı şehvetli sisin kafasından silinmesini sağlamaya çalıştı. "Çocuklar ne olacak?"

"Dadının izin günü. Ailem onlara bakmayı kabul etti."

Ona şüpheli bir bakış attı, sonra omuz silktilti. "Eh, seni yetiştirmeyi başarmışlarsa, Beauvais'leri de başarabilirler herhalde."

"Çok komik." Şortunun üzerinden poposunu çimdikledi, sonra elini sevgiyle dolgunluğunun üzerinde gezdirerek, bir şeftaliyi olgunluğunu test eder gibi nazikçe sıktı. "Peki ya sen, *chère*?" diye sordu, sesi onu aynı anda hem sakinleştiren hem de heyecanlandıran düşük bir mırıldanmaydı. "Beni hayatta kalabilecek misin?"

Bilmiyorum, diye düşündü Danielle, ağzı bir kez daha ağzına yapıştığında. Ve kendini onunla öpüşmenin büyüüne kaptırdığında, bunun umurunda olup olmadığından emin değildi. Onun kollarındayken başka hiçbir şeyin önemi yoktu, hiçbir şey mutluluğunu bozamazdı. Onu bu şekilde öptüğünde, onun daha genç olması önemli değildi ve ona aptalca aşık olması da sorun değildi.

"Bunun sorun olmadığına emin misin?" diye sordu Danielle, Doucet evinin giderek küçülen görüntüsüne endişeli bir bakış atarak. "Bu konuda kendimi suçlu hissediyorum."

"Tanrım, Danielle, kendine biraz rahat vermeye ne dersin?" Remy, dıştan takma motorun gaz koluyla oynayarak küçük motoru hızlandırdı ve keskin burunlu *tekneyi* bataklığın mürekkep gibi karanlık sularında ileriye doğru fırlattı. "Ailem çocukların etrafta olmasını çok sever," diye bağırdı gürültünün üstüne. "Babam Tinks ve Jeremy'yle ilgilenir, annem ve Butler da diğer üçüyle. Arkana yaslan ve yolculuğun tadını çıkar, hayatım. Yoksa bataklık fikri mi hoşuna gitmiyor, *oui*?"

Cevabını beklerken nefesini tuttu. *Tanrım*, aklını mı kaçırmıştı? Danielle gibi sofistike bir kadının, balık kokan küçük bir teknede bataklıkta dolaşmayı seveceğini mi umuyordu? Ona kalbini bir tepside sunmasını istiyordu.

"Kesinlikle hayır!" Danielle, kırılgan bir şekilde ısrar etti. "Gittiğim onca yerden sonra, bu bataklıktan korkmam. Yanımda dokuz rulo film var

ve bir timsahın yakın çekimini yapamazsam, bunun sorumlusu olarak seni göreceğim."

Onun fırtınalı ifadesini, gök gürültülü bulutların arkasından çıkan güneş gibi bir gülümseme aydınlattı ve Danielle kalbinin bir an için hızla attığını hissetti. İçindeki alaycı, mantıklı ve talihsiz Hamilton, ona dünya çapında bir aptal olduğunu söyledi, ama Remy'nin ruhunda dokunduğu hassas nokta kulak asmadı. Ona gülümsedi ve Luck ve kamp teknesinden uzaklaşarak Bayou Noir'a doğru ilerlediler ve selvi bataklığının ilkel dünyasına girdiler.

Ormanın kalbine vardıklarında Remy motoru durdurdu ve motorun mekanik uğultusu, yavaş yavaş doğanın sesleriyle dolan sessizliğe dönüştü. Bir kartalın çığlığı, bir ak balıkçılın kanat çırpması, bir sıçrama, kıyıdaki su mercimeği arasında bir kayma, uzaktan gelen bir timsahın boğuk sesi. Danielle'in bakıp dinlerkenki yüzünü izledi ve gözlerinde parlayan heyecanın parlaklığıyla adrenalin pompalandı.

"Harika," diye fısıldadı, sesiyle doğayı bozmak istemeden. "Amazon gibi. Zaire'deki Ituri gibi. Muhteşem."

Yüksek, mükemmel elmacık kemiklerinde bir kızarıklık vardı. Kahverengi kaşkorse bluzunun narin örtüsünün altında göğüsleri, sık nefesleriyle birlikte yükselip alçalıyordu. Heyecanı, ağır havada elektrik akımı gibi Remy'ye iletildi. Kanında kaynadı ve karnının derinliklerine yerleşti.

Suda büyümüş birinin çevikliğiyle, *bateau'nun* arkasındaki yerinden kalkıp Danielle'in yanındaki tahta koltuğa oturdu, kalçası onun kalçasına, omuzu onun omzuna değiyordu. Danielle ona baktı ve hafif bir esinti, gümüş rengi sarı saçlarının kıvrımlı bir tutamını yanağına doğru savurdu. Vahşi saçlarını geri çekip ağır altın bir toka ile tutturmuştu, ama hemen ardından birkaç tutam kaçmıştı. Remy nazik parmaklarıyla uzanıp bukleyi geriye doğru taradı.

Danielle ona, onun koyu renk gözlerindeki yanan tutkuya baktı ve ciğerleri yanmaya başladığında nefes almayı unuttuğunu fark etti. Aralarındaki arzusun ne kadar güçlü olduğunu düşününce biraz titredi. Tanrı aşkına, bataklığın ortasındaydılar ve tek düşünebildiği, onunla ateşli ve vahşi bir aşk yaşamaktı.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekip ısırdı ve biraz daha yaklaştı. "Kullandığın parfümü çok seviyorum," dedi, sesi bataklık kadar karanlıktı.

"Deep Woods Skeeter Stop," diye fısıldadı, onun ağzına bakarak.

Adam kokladı ve takdirle mırıldandı. "En sevdiğim."

"Sanki dünyada sadece biz varız gibi

hissediyorum." "Burada sadece biz varız."

Yemyeşil ormana göz gezdirdi. Bu ormanda inanılmaz derecede şehvetli, inanılmaz derecede cinsel bir şey vardı — vahşi, bereketli koku, sıcaklık. "Remy..."

"Neden olmasın, *chère*?" diye fısıldadı, kaba sesi bir okşama gibiydi. "Dün gece seni çok özledim." Siyah kirpiklerinin altından ona baktı, bakışları durgun sudan buhar yükselten güneş kadar sıcak ve acımasızdı. Gülümsemesi o kadar açıkça şehvetliydi ki, nefesini kesti. "*Laissez les bons temps rouler.*"

"Evet, tabii," diye mırıldandı Danielle. "İyi zamanların bizi bataklığa sürüklemesine izin vereceğiz, orada timsahlar tarafından hemen yutulacağız."

"Bana güvenmiyor musun, melek?" diye sordu, teknenin zemininde dizlerinin üzerine çökerek, bluzunun askısını sol omzundan aşağı kaydırды.

"Bir fili fırlatabileceğim kadar," dedi, sonra Remy göğsünü dantelli sınırlarından çıkardı ve ucunu ağzına aldı ve tüm çekinceler anlık tutku dalgasıyla ortadan kalktı.

Danielle hafifçe inledi ve başını geriye yaslayarak ellerini kaldırıp parlak siyah saçlarına parmaklarını geçirdi.

Oh, onun kendisine hissettirdiklerini ne kadar da seviyordu. Ağzının her çekişi, akıl sağlığını biraz daha uzaklaştırıyor, medeni görünüşünün bir katmanını daha soyuyordu.

Elini gevşek pamuklu gömleğinin altına kaydırды, yumuşak, kum rengi kumaşı kenara iterek parmak uçlarıyla iç uyluklarının saten gibi pürüzsüz tenine dokundu. O, bankın kenarına daha da yaklaştı, kalçalarını öne doğru eğdi, onu samimi bir şekilde dokunmaya davet etti ve o, külotunun bacağına kenara çekip nemli, ısınmış tenini okşadığında, o, nefesini tuttu ve biraz daha yüksek sesle inledi.

Parmakları yavaşça, ritmik bir şekilde hareket ederek, onun bal gibi sıcaklığını tadını çıkardı. Başparmağıyla, onun hazır olup olmadığını test ederken, arzusunun hassas tomurcuğunu ovuşturdu ve ondan daha yüksek bir inilti kopardı. Serbest eliyle kot pantolonunun önünü açtı, erkekliği şişmiş ve istekli bir şekilde serbest kaldı.

Danielle'in karnında kayan bir his belirdi ve geç de olsa bankın kenarından kaymakta olduğunu fark etti. Remy eteğini avuçlarıyla toplayarak ellerini beline sabitledi ve onu kendine doğru çekti. Danielle destek olmak için parmaklarını koltuğun arkasına doladı ve yavaşça aşağı indi, dizleri onun kalçalarına değerek üzerine oturdu. Danielle onu bacaklarının arasındaki sıcak, ıslak ipek içine derinlemesine aldığı anda ikisi de inledi.

Remy tekrar meme ucuna ağzını yapıştırdı ve kuvvetlice emdi. Danielle, göğsünden midesinin derinliklerine doğru keskin bir elektrik akımı geçince inledi ve Remy'nin zonklayan penisini kasılmalarla sıktı, sonra sıra Remy'nin inlemesine geldi.

Yavaşça, derinlemesine seviştiler. Etraflarını saran doğanın zengin vahşiliği içinde, dünyadaki en doğal şeyi, erkek ve kadın arasındaki en temel eylemi, kalplerindekilerle güzelleştirerek yaptılar. Tutku ikisini de tüketti, ufukta bir fırtına gibi yükseldi, gittikçe daha da ısındı ve fırtına patladığında ve tutku doruğa ulaştığında, tamamlanmanın çığlıkları havayı yırttı, bataklığın sesleriyle kolayca karışarak.

Ter içinde, bitkin bir halde birbirlerine yaslandılar, nefes nefese, boğucu havada oksijen arayan ciğerleriyle. Uzun bir süre geçti. Danielle, kalan gücünü toplayarak, elinin arkasındaki hayati görünen damardan uçak gemisi büyüklüğünde bir sivrisineği uzaklaştırdı.

"Canlı canlı yenileceğim," diye mırıldandı, aşkın izlerini taşıyan dudakları Remy'nin kulağının kabuğuna değdi.

"Mmmm," diye inledi Remy, kıpırdamadan. "Bu bir istek mi?"

O artık imalarla uğraşacak durumda değildi. Beyninde, milyonlarca seks açlığı çeken hormonun saldırısı altında, Yorkshire pudingi gibi hissediyordu. "Burada kan taşıyıcı olarak nitelendirilebilecek kadar büyük sivrisinekler var."

"Yılanları görene kadar bekle." Onu tekrar bankın üzerine kaldırdı, kot pantolonunu ilikledi, sonra Danielle kıyafetlerini düzeltirken, yanlarında getirdikleri soğutucudan buz gibi bir bira kutusu çıkardı.

"Batalığın ortasında seviştiğimize inanamıyorum," dedi Danielle, sesinde ve gözlerinde hayretle, etrafını bir kez daha gözden geçirdikten sonra bakışlarını Remy'ye dikti. Karşısındaki tahta koltukta oturan Remy, sert ve yakışıklı görünüyordu, koyu tenli yüzü kızarmıştı. "Ve bu çok doğru geldi," diye mırıldandı.

Remy'nin kalbi göğüs kafesinde yumruk gibi çarpıyordu. İşte buydu. Bu mükemmeldi.

on iki

RENARD'S, bir restoran, bar ve dans

bir mekanıydı. Ormanın kenarında, Doucets'lerin evinden biraz aşağıda, selülozlu tahta kaplamalı, gösterişsiz, büyük bir yapıydı ve selvi direkler üzerinde yerden birkaç metre yükseklikte duruyordu. Akşam yemeği için gelenler ile otopark dolmaya başlamıştı.

Remy gözlerini devirdi ve kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı. "*Mon Dieu, Danielle, içeri gel.*"

Danielle bir adım geri attı. Kendini aptal gibi hissediyordu. Buraya gelmek için giyinmiş, mor ipek bir tişört ve Hindistan'da aldığı, yumuşak sarı, koyu mavi ve fuşya renkli batik desenli, iki kat canlı mavi tül etekli bir etek giymişti. Ancak, duş aldıktan sonra giydiği her parça ile geceye olan hevesi azalmıştı. Boyalı tahta boncuklu altın halka küpeleri taktığında, yatak altına girip saklanmayı tercih edeceğini kendine ikna etmişti.

Takvimin sayfası çevrilmiş, eski vücut kilometre sayacı sıfırlanmıştı. Kırk yaşındaydı. Güneş yüzünü pembeleştirmiş, mucizevi cilt kremi reklamlarının sürekli yakındığı o küçük çizgileri ve kırıxıklıkları vurgulamıştı. Sanatçının aşırı eleştirel gözüyle vücudunu incelemiş, erken yaşlanma belirtilerinin

sarkma vardı. Göğüsleri sarmaya başlamıştı. Histerik hayal gücünde, yerçekiminin onları aşağı çektiğini ve poposunun da onlarla birlikte aşağı indiğini görebildiğini düşünüyordu. Dönüp poposuna bir şaplak attı ve aynada dehşetle izleyerek, serbest bırakılmış bir jöle kalıbı gibi sallanmasını bekledi.

Kırk yaşında bir kadındı ve Supremes'i soda krakeri sanan bir adamla randevuya hazırlanıyordu. Kimi kandırmaya çalışıyordu?

"Danielle," dedi Remy en ikna edici ses tonuyla. Parmaklarını kadının taktığı iki ince altın kolyeye taktı ve onu nazikçe kendine çekti. "Hadi ama, *chère*. Sonunda seni bir yere götürme, sana bir şeyler gösterme, bebek maması içermeyen güzel bir yemek yeme fırsatı buldum. Hadi." Kafasını eğerek, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi ona baktı.

Danielle dişlerini sıkarak biraz homurdandı, kararlılığı eridi ve dizleri titremeye başladı. Lanet olası adam, Cajun cazibesini kendi lehine kullanmayı çok iyi biliyordu. "Oh, tamam."

Remy rahat bir nefes aldı, onu kolundan tutup restoranın kapısına doğru merdivenleri çıkardı. Arkasında ekran kapısı çarptığı anda, bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladı. Kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu. Remy onu sola çevirip uzak duvardaki uzun masa sırasına doğru itti ve o şok ve dehşet içinde nefesini tuttu.

"Mutlu yıllar, Dan-L Teyze!" diye bağırdı Ambrose, havaya zıplayarak ona bir avuç konfeti fırlattı.

Tinks, Jeremy ve daha önce hiç görmediği bir grup çocuk, yüzleri morarana kadar parti kornalarını üflediler ve mucize eseri bağırışları duymamış olan mekândaki herkesin dikkatini çektiler.

Masalarda Butler, Mama ve Papa Doucet ve Danielle'in tanımadığı yarım düzine başka yetişkin de oturuyordu. Hepsi, onun kaçırmayı tercih edeceği bir doğum gününü kutlamak için oradaydı.

Arkasını döndü ve Remy'ye baktı, milyonlarca öfkeli parçaya ayrılmamak için kendini tamamen sabit tuttu. "Sen

Bu insanlara benim *doğum günüm* olduğunu mu söyledin?" Sanki onlara sütyen bedenini söylemiş gibi, inanılmaz bir vurguyla bu kelimeyi söyledi.

Remy, şaşkın bir erkek bakışı takınmıştı. "Hangisi olduğunu söylemedim!"

Parti konuklarına bir bakış attı ve onlara geniş, kırılğan bir gülümsemeyle, gülümsemesinin ardında konuşmaya devam etti. "Hemen geliyoruz, millet." Remy'ye dönerek, "Bu kadar genç yaşta ölmen çok yazık," dedi.

"Hadi ama tatlım," dedi Remy gülerek. "Bütün bu insanlar seninle parti yapmak istiyorlar. Hepsi bugün doğduğuna seviniyorlar. Ben de bugün doğduğuna çok seviniyorum. Pastanın üzerinde kaç tane mum olduğu ne fark eder ki?"

"*Mumlu* pasta mı var?" diye dehşetle fısıldadı.

"Yok." Remy ona göz kırptı. "İtfaiye müdürü izin vermezdi."

Buna zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi, sonra akşam yemeği davetlilerinin bekleyen yüzlerine baktı. Kim oldukları bilinmese de, hepsinin gelmesi çok tatlı bir davranıştı. Çocuklar da çok heyecanlı görünüyordu. Boğazında bir düğüm hissederek, Tibet'te bir yak ve bir keçi ile geçirdiği son doğum gününü düşündü.

"Kaç yaşındasın, Dan-L Teyze?" diye sordu Ambrose, elini tutup onu onur koltuğuna götürürken.

"Otuz dokuz," diye yalan söyledi, içinden "Yine" diye mırıldandı.

Hemen masadaki herkese tanıtıldı. Remy'nin en büyük kız kardeşi Alicia, kocası ve üç çocuğu; Remy'nin vudu rahibesine çok benzeyen en küçük kız kardeşi Annick; Tante Fanchon ve Sos Amca olarak tanıtılan altmışlı yaşlarındaki bir çift vardı. Remy'nin solunda ikiz kardeşi Giselle, kocası ve beş yaşındaki ikiz kızları oturuyordu. Doucet ailesinden en küçük kardeş Andre ve en büyük kardeş Etienne, daha çok Lucky olarak bilinen, yoktu.

Tanıtımlar bittikten sonra herkes canlı bir sohbeta daldı. Danielle'in büyük bir rahatlamaıyla, Doucet'lerin

en ufak bir bahaneyle bir araya gelip eğlenmeye bayıldıklarını fark etti, bu yüzden onunla ilgili utanç verici bir telaş yaşanmadı. İlk duyuru ve selamlaşmanın ötesinde, bu olaydan pek bahsedilmedi, bu da ona çok uygun geldi.

Duyguları karmakarışık olan Danielle, etrafındaki sohbetleri biraz dalgın bir şekilde dinledi. Remy'nin kız kardeşlerini inceledi, hepsi çocuklarla mutlu bir şekilde ilgileniyorlardı. Kendi çocuğu olmayan Annick, Eudora'yı o gece evlat edinmişti, bu da Eudora'yı çok mutlu etmişti. Akşam yemeğinin servis edilmesini beklerken, Remy iki yeğenini Danielle ile bataklığa yaptıkları gezinin G sınıfı versiyonuyla eğlendirdi.

"Danielle teyze," dedi Jeremy, yanına gelip kolunu çekerek. "Bugün Tinks'le ne gördüğümüzü asla tahmin edemezsin."

"Hmm? O da neydi?" diye sordu dalgın bir şekilde, kendi belirsizliği içinde kaybolmuş bir halde.

"Papa Doucet ile ormana gittik ve bize her türlü hayvanı gösterdi ve..."

"Oh, ne güzel, Jeremy." Ona boş bir gülümseme attı. "Ama şimdi oturman daha iyi olur. Sanırım yemeğimiz geliyor."

"Evet, ama sana göstermek istiyorum..." "Belki sonra, tamam mı?"

Çocuk içini çekip, iki garson akşam yemeğini getirirken koltuğuna geri döndü.

Renard's, doğal ahşap paneller ve büyük perdeli pencereleriyle rahat bir yerdi. Masa örtüleri kırmızı ve beyaz kareli plastikti. Tilki heykelleri ve resimleri bolca vardı. Mekan işleri çok iyiydi. Garsonların görünüşlerine bakılırsa, yemek kokusu kadar lezzetli olacağı belliydi. İkisi de tombuldu ve mutfakın sıcağından yanakları kızarmıştı. Tüm Doucet ailesi genç kadınları tanıyordu, isimleriyle sesleniyor, ailelerini soruyorlardı. Servis yaparken sohbet ediyorlardı, müzikal aksenli sesleri tabakların ve

gümüş çatal bıçak takımı ve diğer masalardan gelen konuşmalar. Yemekler aile tarzında masaya servis edildi.

Danielle'in ilgisini çeken yemek, haşlanmış kerevitlerle dolu buharlı tabaktı. Remy, minyatür ıstakozlara benzeyen küçük koyu kırmızı kabuklu hayvanları yeme sanatını ona öğretti, kuyruğunu nasıl kıracağını, başparmağı ve işaret parmağıyla kabuğunu nasıl kıracağını ve içindeki zengin beyaz eti nasıl çıkaracağını gösterdi.

"Ve sonra," dedi gözlerinde şeytani bir parıltıyla. "Eğer gerçek bir Cajun isen, kafasındaki yağı emersin."

"Hayır, unut gitsin!"

"Ah, canım, seni nasıl Cajun yapacağız, *chère*?"

"Eğer bunun için bir on ayaklı hayvanın kafasındaki yağı emmek gerekiyorsa, yapamazsın," dedi Danielle kuru bir şekilde. "Birçok garip yerde birçok garip şey yedim, ama benim de bir sınırim var."

Bu sözleri, Remy hariç herkesin iyi niyetli kahkahalarına neden oldu. Remy ise zoraki bir gülümsemeyle sandalyesine yaslandı. Bu gece, kalbinde ona sonsuza kadar kalmasını isteme arzusu varken, onun özgür yaşam tarzını hatırlatmasına gerek yoktu. Midesinde hafif bir bulantı hissetti ve bunun masada servis edilen bol miktarda baharatlı yemeklerle hiçbir ilgisi yoktu. Alicia'nın kocası Danielle'den gittiği egzotik yerlerden bahsetmesini istediğinde midesi bir anda altüst oldu.

"Seni affediyorum, *cher*," dedi Giselle, ona yaklaşarak.

Remy, sanki kız yerden birdenbire çıkmış gibi ona baktı.

Kız kardeşinin gözleri ikizlerin bilgeliğiyle parıldıyordu. "Ona aşıksın, değil mi?"

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. Giselle, onun duygularını çok iyi anlıyordu, tıpkı onun da Giselle'in duygularını anladığı gibi. "*Oui*," diye fısıldadı, zorlukla yutkundu.

"O zaman ajansımın adını boş yere kullandığın için seni affediyorum." "Hey," diye öfkeyle homurdandı. "Bilmeni isterim ki ben çok iyi iyi bir dadıyım. Bu işi bırakmayabilirim."

Giselle burnunu çekip gözlerini devirdi, sonra onun arkasındaki Danielle'e baktı. "Çok güzel bir kız. O da seni seviyor, değil mi?"

Adam zorla gülümsedi. "Umarım öyledir."

İkizi pek de kandırılmadı. O, eğilip onun yanağına öpücük kondurdu, koyu renkli gözleri anlayışla doluydu. Bir an için, ikisi de acı veren, belirsiz bir duyguyu paylaştılar, sonra Giselle gülümsedi ve şöyle dedi: "Zavallı Danielle, senin o cazibene karşı hiç şansı yok, *canım*. Farkına bile varmadan bir Doucet olacak, eminim."

"Umarım haklısındır," diye mırıldandı. Ama bakışları Danielle'e yöneldiğinde ve onun Afrika Kongosu'ndaki Efe kabilesini fotoğraflamasıyla ilgili bir hikaye anlattığını izlediğinde, tüm umutları endişeyle doldu. O uzak yerlerden bahsederken çok canlı görünüyordu. Kalbi bu kadar uzun süredir huzursuzken, tüm bunları bırakıp bayou'da kök salmasını gerçekten bekleyebilir miydi?

Sonunda, aynı tombul ve gülümseyen garsonlar yemek tabaklarını ve boş tepsileri masalardan kaldırdı. Büyük açık salonun diğer tarafında bir müzik grubu sahneye çıktı ve akort yapmaya başladı; keman tellerini çalıp kesiyor, gitarın akorlarını çalıyor, küçük Evangeline akordeonun tuşlarını kontrol ediyorlardı. Heyecan seviyesi yükselmeye başladı ve "Allons à Lafayette"nin açılış notalarında alkışlar ve ıslıklar doruğa ulaştı.

Masaların yarısı boşaldı, masalarda oturanlar dans pistine akın etti. Gülümsemeler parladı, başlar sallandı, ayaklar iki adımlı dansın çeşitli varyasyonlarıyla pistte dans ederken şıkırdadı. Danielle'in sevmeye başladığı müzik yüksek sesli ve neşeli bir tondaydı, küçük akordeon ustasının ellerinde sallanıp duruyor, üçgen çalgıcı ritimle zıplıyor, kemancı Fransızca sözleri coşkuyla söylüyordu.

Danielle dinlerken gülümsedi. Ritme uyum sağlamamak neredeyse imkansızdı. Renard'ın müşterilerinin dans edip gülüşmelerini ve soğuk birayı yudumlamalarını izlerken, kendini bu atmosferin içinde buldu. Birçok yere gitmiş ve birçok şey görmüştü, ama

Louisiana'ya, insanlarına, kültürüne, müziğine ve toprağına aşık olmuştu. Uzun zamandır ilk kez, bir yere yerleşmeyi hayal etmeye başlamıştı. Bu onu çok korkutmuştu.

Gürültülü iki adım dansı sonunda zarif bir valse dönüştü. Remy ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Ne dersin, tatlım?"

Danielle prensler ve playboyarla vals yapmıştı, ama Remy onu kollarına aldığında bu anılar unutulup gitti. Koyu renkli gözleri onunkilerden hiç ayrılmadan, onu dans pistinde döndürürken, hiçbir dans  ğretmeni ona  ğretemeyeceği kadar akıcı ve doğal bir zarafetle hareket ediyordu. Danielle kalbinin  arpışını hissetti ve şaşkınlıkla başını hafifçe salladı. Vals pek de seksi bir dans değildi. Eski moda ve resmi, dik duruşlu ve katı bir danstı. Ama Remy ile Lambada dansı yapsalardı bile, onu daha fazla hissedemezdi. Kalbi ona olan sevgisiyle doldu ve belirsizlikleri ve çekinceleri de onunla birlikte arttı.

Aptal gibi, daha genç bir adama aşık olmuştu, "iyi zamanlar sürsün" sloganıyla onu takip eden bir adama. İyi zamanlar geçirmişlerdi. Adam daha fazlasını istememişti ve kadının da onun isteyebileceğini düşünmesi için tamamen aptal olması gerekirdi. Adam, kurnaz ve kötücül cazibesine rağmen evcimen bir adamdı. Onunla ne yapacaktı ki, kafasına lanet okunmuş yaşlı bir fotoğrafçı ile? Yaz için ilginç bir eğlence olabilirdi, ama onu bir eş olarak düşünmesi pek olası değildi. Hayır, Remy yemek pişirmeyi ve bebekleri kucaklamayı seven tatlı bir genç kız arayacaktı. Nikon'u kucaklamak, onun öncelik listesinde üst sıralarda yer almayacaktı. Muhtemelen "yüz gerdirme ihtiya ı"nın hemen altında yer alacaktı.

Gerçekten, diye düşündü, zihninde kalbini küçük parçalara ayırarak, onun şu anda köşede ikiz yeğenleriyle dans eden siyah saçlı küçük kız gibi birini araması gerektiğini düşündü. Kız yirmi beş yaşlarında görünüyordu. Yanakları gençliğin tazeliğiyle hâlâ hafifçe tombuldu. Uzun saçları, sırtında ipeksi bir ip gibi tek bir örgü halinde sarkıyordu. Onunla oynayan küçük kızlar ona tamamen aşık görünüyordu ve o da onlara; müzik bittiğinde ikisini de coşkulu bir kucaklamayla sardı. Sonra başını kaldırdı

ve Danielle'in bakışlarını yakaladı ve koyu renkli gözleri açıkça hoşnutsuzlukla parladı. Danielle kaşlarını çatı, Remy onu dans pistinin kenarına doğru çekse de, o sert bakışlardan gözlerini ayıramadı.

"Danielle," diye başladı Remy, sonra kalbi gırtlığına kadar çıkınca biraz boğuldu. Bunu yapacaktı, tam burada, tam şimdi, ona söyleyecekti. Birbirlerini kısa bir süredir tanıyor olmaları, bunun hiçbir önemi yoktu. Duygularından kesinlikle emindi. "Danielle," diye tekrar başladı. "Seni seviyorum..."

"Hey, Remy!"

Sanki kafasına ani bir bıçak darbesi saplanmış gibi, gözlerini kısa bir süre kapattı. Marie. Yorulmak bilmeyen Marie. Cesur Marie. "Evlenmek istiyorum" diyen Marie Broussard. Birisi ona gecesini mahvetmek için on yol listesi verseydi, daha kötü bir an seçemezdi.

"Dans eder misin, *cher*?" dedi, onun başka bir kadının elini tuttuğunu açıkça görmezden gelerek.

Ona kaşlarını çatmaya başladı ve hayır demek üzereydi ki Danielle aniden geri çekildi. Ona şaşkın, sinirli ve kafası karışmış bir şekilde baktı. O da ona üç dolarlık banknot kadar sahte bir gülümsemeyle, "Devam et, Remy. Zaten artritim azdı" dedi.

Marie, ısırgan kaplumbağa gibi tüm azmiyle ona yapıştı, küçük eli onun elini sıkıca kavradı. Onu dansçıların kalabalığının içine çekti, Mississippi Nehri'nde bir mavna çeken römorkör kadar kararlıydı. Danielle gözden kaybolmadan önce ona son bir kez şaşkın bir bakış attı.

Danielle, kendisi için işkence olsa da kalabalığın kenarında durup izliyordu. Koyu saçlı genç kadın Remy'ye çok yakışıyordu. Minyon ve kadınsıydı, beyaz sundressiyle bakire ve gelin gibi görünüyordu. Ona sevgi ve kararlılıkla bakıyordu.

"Danielle teyze," dedi Jeremy, kemerinin deri ipini çekerek. "Gelip bir bakacak mısın? Çok güzel ve yolu biliyorum"

ve eminim Afrika'da bile böyle bir şey görmemişsindir."

Yeğenine baktı, kendini acıma duygusundan uzaklaştırdığı için tersine sinirlenmişti. "Ne, Jeremy?"

"Şimdi gelir misin?"

"Nereye?"

"Sırrımızı görmeye gidiyoruz."

"Jeremy, hava karardı. Yarın gelip bakarım. Sen gidip Tinks seninle dans eder mi diye bir bakmaya ne dersin?"

Ona tam bir tiksintiyle baktı, arkasını döndü ve öfkeyle uzaklaştı. Danielle iç geçirdi. Çocuk yetiştirme konusunda bir başka başarısızlık daha. Dansçılara tekrar baktı ve Remy ile küçük partnerini görünce yüzünü buruşturdu.

"Ben de yine o kadar genç görünebilirim," diye mırıldandı kendi kendine. "Bir zımpara makinesi ve bir tüp dolgu macunun yardımıyla."

"Ah, şu Marie Broussard," dedi Giselle, Jeremy'nin boşalttığı yeri alırken onaylamayan bir şekilde başını sallayarak. "Onu o kadar uzun süredir takip ediyor ki, bacakları şimdiye kadar pes etmiş olmalı."

Danielle başını çevirdi ve kayıtsız görünmek için kendini zorladı. "Birbirlerini uzun zamandır mı tanıyorlar?"

"Her zaman. Aynı okula gittiler." Giselle koyu renkli gözlerini devirdi, başını komplo teorisi yaparcasına eğdi ve "Sence şimdiye kadar ipucunu anlamış olabilir mi? *Mais non*, hala onun zor elde edileni oynadığını düşünüyor. Bazı insanlar kafalarına bir şey vurulması gerekir, bilirsin?" dedi.

"Evet," diye fısıldadı Danielle. "Bazıları öyle yapıyor. İzninle Giselle, biraz temiz hava almak için dışarı çıkacağım."

Cevap beklemedi. Remy'nin kız kardeşinin gözlerinde acıma görmekten korktuğu için ona bakmaya bile cesaret edemedi. Ön kapıya doğru ilerledi ve insanlardan ve müzikten uzaklaşmak için aceleyle merdivenlerden neredeyse düşüyordu. Bayou'ya doğru yürürken sandaletleri park yerinin ezilmiş kabuklarını sıyırdı.

Siyah suyu izlerken istem dışı küçük bir inilti çıkardı. Duyguları sanki bir blenderden geçirilmiş gibi hissediyordu. Birkaç gün içinde, onları hapsettiği bölmeden çıkarılmış, içleri dışları ters çevrilmiş ve altüst edilmişti. Bunların hepsi Suzannah'nın suçuydu. Üvey kız kardeşi olmasaydı, şu anda dünyanın ücra bir köşesinde mutlu mesut fotoğraf çekmeye dalmış, Nikon'uyla kaya oluşumlarının ve pencere çerçevelerinin fotoğraflarını çekerek vakit geçiriyor olacaktı. "Mutlu" kelimesi belki doğru kelime değildi, diye düşündü, ama en azından sakın ve kontrolü elinde hissedirdi. Genç erkeklere aşık olmak gibi aptalca bir şey yapmazdı.

"Hey, Danielle, neredesin?"

Remy'nin alçak, kaba sesi, soğuk bir gecede flanel battaniyenin verdiği sıcaklık gibi ona ulaştı. Kendini ona sararak dünyayı dışarıda bırakmak istedi. İçindeki alaycı ses alaycı bir şekilde güldü.

"Buradayım," dedi, arkasını dönmeden.

Adam arkasına yaklaşp kollarını beline doladı ve çenesini omzuna dayadı. "Marie ile dans ettiğim için bana kızma. O kadın pitbull gibidir. Bir kez ısırırsa, onu kurtarmak zordur."

"Kızgın değilim," dedi düz bir sesle. "Sen benim dadımısın, kişisel kölem değilsin. İsteddiğinle dans et."

"Seni seviyorum." Onu kendine doğru döndürdü ve kollarının arasına çekerek, kendi sağladığı müziğe eşlik eden yavaş bir dansa başladı. Sesi, böceklerin uğultusu ve uzaktaki bir timsahın kükremesinin üstüne yumuşak bir şekilde yükseldi. *"Demander comme moi je t'aimais, ma jolie fille."*

"Bu ne hakkında?" diye sordu Danielle kuru bir şekilde. "Açık ateşte muskrat pişirmek ve kadınların ihaneti mi?"

Başını geriye eğdi ve ona ciddi bir bakış atarak şarkıyı çevirdi. "'Seni ne kadar sevdiğimi sor, güzel kızım.'"

"Belki de bunu uzun süredir acı çeken Marie'ye söylemelisin."

"Marie'yi sevmiyorum. Seni seviyorum."

Danielle kalbinin durduğundan emindi. Felaketle sonuçlanan tam kalp durması. Ona bakarken ayakları üzerinde biraz sallandı. O bunu söylemişti. Tanrı yardımcısı olsun. İçindeki aptal o sözleri duymayı o kadar çok istemişti ki, şimdi o bunları söylemişti. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Bencil olup onun teklifini kabul etmek mi, yoksa asil davranıp onun iyiliği için ondan vazgeçmek mi?

Ona bakarak, içindeki duyguların mücadelesini izledi. O çok yakışıklı ve çok tatlıydı. Ona *Cosmo dergisinde* okuduğu şeyleri hissettiriyordu. Gerçekten tüm bunları bırakmak istiyor muydu? Hayır. O doğası gereği bencil bir insandı. Ona da öyle söylenmemiş miydi? Geçen yıl boyunca bu fikri kendi zihnine kazımamış mıydı? Neden bu geç saatte değişmeliydi? Neden ihtiyatlılığı ve sağduyuyu bir kenara bırakıp kendini şımartmasın ki? Neden Remy'ye onu sevdiğini söylemesin ki?

"Remy, ben..."

"Danielle teyze!"

Danielle, Remy'nin geniş omzunun üzerinden, Tinks'in küçük ayaklarının uçabileceği kadar hızlı bir şekilde otoparkta koştuğunu gördü. Yüzü karanlıkta bembeyazdı.

"Danielle teyze! Çabuk gel! Jeremy çok kötü yaralandı!"

Luck'taki toplum hastanesinin acil servisi, zaten hasta olmayan birini bile hasta edecek kadar yeşil bir renge boyanmıştı. Bekleme odasındaki sandalyeler kalıplanmış plastikten yapılmıştı, zemin ise sert gri muşamba ile kaplıydı ve bu da ayak seslerini daha da yükseltmekteydi.

Danielle endişelerini bir sandalyeye oturtamayacak kadar oturmak istemiyordu. Resepsiyon masasının önünde bir ileri bir geri yürüyerek, sanki kendini fiziksel olarak bir arada tutmaya çalışır gibi kollarını sıkıca kendine dolamıştı. Remy onu teselli etmeye çalışmıştı, ama Danielle onu reddetti. Remy sonunda kendini bir sandalyeye oturtmuş, sigarasını çekmişti.

cebinden çıkarıp yaktı ve ailesi ona baykuş gibi bakışlar attı. Doucet ailesinin tüm üyeleri ambulansı takip etmişti, ancak Giselle ve kocası, tüm çocukları Remy'nin ailesinin evine götürerek Jeremy'nin durumuyla ilgili haber bekliyorlardı.

Danielle, milyonuncu kez "*Hepsi benim hatam*" diye düşündü. Keşke Jeremy onu dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışırken ona daha fazla dikkat etseydi. Keşke ona, Papa Doucet ile yaptıkları doğa yürüyüşünde Tinks ile keşfettikleri hikayeyi anlatmasına izin verseydi. Keşke kendi endişelerine bu kadar kapılmasaydı, kırkıncı yaş gününde olduğu için kendine acıyarak kendinden nefret etmeseydi. Şimdi, bildiği kadarıyla, Jeremy onuncu yaşını göremeyebilirdi.

Onu Renard'ın evinin arkasındaki yoğun ormanda bilinçsiz bir halde, alnında bir yara ve küçük elinin arkasında bir yılan ısırığıyla bulmuşlardı. O ve Tinks dans partisinden gizlice kaçmışlar, Danielle'i buldukları yere getiremezlerse bulduklarını Danielle'e götürmeye kararlıydılar — içinde hala yumurtalar bulunan terk edilmiş bir bildircin yuvası. Tinks'e göre, minibüsten bir el feneri çalmışlar ve yuvayı almak için ormana kaçmışlardı. Ne yazık ki, bir bakırbaşı yılan da aynı anda terk edilmiş yumurtaları akşam yemeği olarak seçmişti. Jeremy yuvaya uzanırken ısırılmıştı. Korkmuş olan iki çocuk dönüp Renard'ın evine doğru koşmaya başlamışlardı, ancak Jeremy, muhtemelen yılanın zehirinin etkisini hissetmeye başlamış, tökezleyip düşmüş ve kafasını çarpmıştı.

Danielle gözlerini her kapattığında, yaramazlık yapan, insan kasırgası olan yeğeninin, yerde doğal olmayan bir şekilde hareketsiz yatarkenki korkunç görüntüsünü görebiliyordu. Ve hepsi onun hatasıydı. Suzannah'ın yüzüne nasıl bakabileceğini düşünürken midesi bulandı.

Sanki düşünceleri kız kardeşini çağırmış gibi, bekleme odasının kapıları açıldı ve Suzannah, Courtland hemen arkasında, içeriye daldı. Danielle, şaşkınlıktan hareketsiz kalarak, volta atmayı bıraktı ve ikilinin Karayipler'den yeni gelmiş gibi görünmediklerini düşünerek, arka planda bir yerlerde, donakaldı. Güneşin altında eğlenmiş olduklarına dair hiçbir işaret yoktu. Sanki

evlerinde sakın bir akşam geçirmişler gibi giyinmişlerdi. Courtland'ın soluk saçları, sanki kanepede gazete okurken uyuyakalmış gibi arkada dikilmişti. Suzannah'nın aristokrat yüz hatları, makyajdan arındırılmıştı.

Suzannah ona doğru koştu, alev kırmızısı saçları arkasında uçuşuyor, büyük gri gözleri endişeyle gölgelenmişti. "Danielle! O nasıl? Bir haber aldın mı?"

Danielle "Suzannah?
Courtland? Buraya nasıl geldiniz?"

Suzannah, Butler ile bakıştığında gözlerinde bir anlık suçluluk belirdi, ancak açıklama ertelendi. Acil servisin kapıları açıldı ve doktor, Jeremy'nin ebeveynlerini sorarak dışarı çıktı. Üçlü, hastanenin alt katlarına doğru kayboldu ve geri kalan grup, haberin iyi mi kötü mü olduğunu merak etmeye başladı.

Danielle, bir şekilde aptal yerine konduğunu hissederek Butler'a döndü. "Burada tam olarak neler oluyor, Butler? Suzannah ve Courtland'ın, onları aradığından bu yana geçen on dakika içinde Paradise Island'dan buraya gelmeleri imkansız."

Yaşlı hizmetçi sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, yanakları saçlarının rengiyle neredeyse aynı renge büründü. "Ah, şey, kızım, o kadar da uzakta değillerdi."

"Tam olarak ne kadar uzaktaydılar?"

Butler ayakkabılarına bakarak, "Şey... Grande Belle Inn. Dünden beri Luck'ta. Ondan önce Pontchartrain Hotel'deydiler."

"Adalara hiç gitmediler, değil mi?" Danielle sessizce sordu.

Butler ona baktı ve içini çekti, gözleri o kadar acıma doluydu ki Danielle neredeyse dayanamadı. "Hayır kızım. Kız kardeşin endişeliydi. Evet, hepimiz senin için endişelendik. Tanrı'nın unuttuğu Tibet'e kaçtın. Bir yıl boyunca senden haber alamadık. Seni hayata döndürmek için bir şeyler yapmalıydık. Suzannah geldi

"Bunu yapabileceğini kendine kanıtlamak için çocuklarla kalman gerektiği fikriyle."

"Bunu yapabileceğimi kanıtlamak için mi?" diye fısıldadı Danielle, dehşete kapılmış ve aşağılanmış bir şekilde. "Beni tam bir aptal durumuna düşürdün. Çok teşekkürler. Ve bak ne oldu." Kolunu acil servisin kapılarına doğru salladı. "En başından beri Suzannah'nın çocuklarıyla kalması için arayacağı son kişi olduğumu söylemiştim ve haklıydım."

"Bu senin hatan değildi, Danielle," dedi Remy, ayağa kalkarak.

"Öyle değil miydi?" diye sordu, acı dolu gözlerini ona çevirerek. "Ona ormana tek başına gitmemesi söylenmişti."

"Onu dinleseydim, kendimi düşünmek yerine ona dikkat etseydim, yalnız kalmazdı. Lanet olsun, o sadece beni etkilemek istiyordu ve ben bunu fark edecek kadar ona yeterince dikkat etmedim."

"Onu oraya götürmeseydim, oraya hiç gitmezdi, *chère*," dedi Remy'nin babası, koyu renkli gözleri ciddi, kare çenesi üzerinde ağzının kenarları sert bir çizgi oluşturunuyordu.

"Anlamıyorsun," diye mırıldandı, gözyaşları boğazına yükselip onu boğdu.

Remy kolunu ona dolamaya başladı, ama kız yine onu itti. Sorumlu olan oydu, acıyı tek başına çekmeliydi. Londra'daki trajediden sonra ayrılmakta haklıydı. Ebeveynlik, vekil ebeveynlik ya da başka bir rol için uygun değildi. Londra'da görevinden uzaklaşmasına neden olan sanatıydı. Burada ise aşk hayatıydı. Her iki durumda da kanıt ortadaydı: Ebeveynlik görevini yerine getirebilecek kadar güvenilir olamayacak kadar bencil biriydi. Yalnız kalmalıydı. Kendisinden önceki birçok Hamilton gibi, yalnız kalmaya mahkum gibiydi.

Bunu bir süredir biliyordu ve kabullenmişti. Sonra Suzannah onu New Orleans'a çekmiş ve ona asla sahip olamayacağı hayatın bir parçasını göstermişti. Kaderin son derece acımasız bir mizah anlayışı vardı, diye düşündü,

Bu süre zarfında çocuklar ve Remy ile birlikteyken, içindeki tüm duyguları ortaya çıkarmak zorunda kalmıştı. Asla yüzleşmek istemediği şeytanları kovmuş ve başından beri kendisine uygun olmayan koyu saçlı Cajun şeytanına aşık olmuştu.

Şimdi tüm bu duyguları, bir teneke kutudaki yaylı yılanlar gibi tekrar kendi bölmelerine tıktırmak zorunda kalacaktı. İlk kez huzursuz kalbi bir yuva özlemi çekmişti, ama henüz filizlenmeye başlayan kırılğan köklerini koparıp yoluna devam etmek zorundaydı. Sonunda yine asil davranacaktı, diye düşündü, ağzı ironik bir şekilde kıvrıldı. Çocukları ebeveynlerine bırakacak, Butler'ı başkalarının hayatına karışmaya bırakacaktı. Ve Remy'yi o genç, tatlı yüzlü, çocuklarla harika geçinen Marie'ye bırakacaktı. Ve çok iyi yaptığı ya da yeterince önemseyemediği tek şeye geri dönecekti. İlham perisinin birdenbire arkadaş olarak yetersiz kalması onun için çok kötüydü.

"Danielle, kendine bunu yapma tatlım," diye fısıldadı Remy.

Onun yansıması camda, geniş ve güçlü, genç ve yakışıklı bir şekilde, tam onun arkasında belirliyordu. Ve onu kaybetme düşüncesi kalbini acımasızca sıkıştırıyordu. Ah, neden onu göçebe, yalnız hayatına bırakmadılar ki? Neyi kaybettiğini bilmediğinde, onsuz yaşamak çok daha kolaydı. Artık biliyordu ve kayıp hissi her zaman onunla birlikte olacaktı.

Bir hemşire çift kapıdan içeri girerek Jeremy'nin bir veya iki gün hastanede kalması gerektiğini, ancak durumunun iyi olduğunu söyledi. Bekleme odasındaki gerginlik, dayanılmaz derecede bunaltıcı bir günde aniden esen serin bir rüzgar gibi, mırıldanmalar ve rahatlama iç çekişleri ile dağıldı. Remy ellerini Danielle'in omuzlarına koydu ve gergin kaslarını ovuşturdu.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "İyi olacak."

"Benim sayemde değil," diye mırıldandı Danielle. Onun dokunuşundan kaçarak hastaneden çıktı ve Louisiana'nın ılık gecesine adım attı.

Remy onun peşinden gitmeye başladı, ama Butler onu geri çağırdı. "Bırak gitsin, evlat. Ona biraz zaman tanı."

Remy kapıda durdu, Butler'ın tavsiyesine tam olarak ikna olmamıştı ama Danielle'i çok zorlamak da istemiyordu.

Ve o kısa sürede Danielle binanın önüne geçti, kasabadaki tek taksiye bindi, şoföre iki yüz dolarlık banknot uzattı ve New Orleans'a doğru yola çıktı, Luck'ı, Remy'yi ve kalbini geride bırakarak.

on üç

DANIELLE AHŞAP PANJURLARI AÇTI ve

balkonuna çıktı. Keçi kokusu, araba egzoz dumanı, insan teri ve pişirilen et kokusu, hepsi bir araya gelerek sıcak bir hava dalgası oluşturdu ve bu, ona nemli ve yağmurlu bir günde hayvanat bahçesindeki maymun kafesini hatırlattı. Sıçrayarak süite geri döndü ve hasır koltuğa yığıldı, kendini yeni biçilmiş çim gibi yeşil hissediyordu.

Belki de Madagaskar kötü bir seçimdi.

İlk olarak New York'a gitmişti, ancak Manhattan çok gürültülüydü, sesler çok uyumsuzdu. Kaldırımlarda yanan çöp kokusu, tatlı zeytin ve güllerin kokusundan sonra bir hakaret gibiydi. Paris'e uçtu, ama Paris Fransızcasının sesi nedense kalbini acıttı. Cajun Fransızcasının sıcaklığı yoktu. Ve her döndüğünde, kötü niyetli kara gözlü ve siyah bıyıklı bir adam gördüğünde, kalbi tehlikeli bir şekilde düzensiz bir ritme giriyordu. Fransa bu kadar. İsviçre, İtalya ve Yunanistan'da amaçsızca dolaştıktan sonra, yolunu Bangkok'a bulmuştu. Ama gongların tiz sesi ve yüksek perdeli oryantal melodiler, onun ateşli bir gecenin nasıl olması gerektiği konusundaki fikriyle çelişmişti — New Orleans cazı ve nehirdeki mavnaların bas sesli kornaları — ve Bangkok geride kalmıştı.

Madagaskar'a, adını bile telaffuz edemediği Antananarivo'ya yerleşmişti, çünkü büyük ölçüde

daha uzun bir uçuşu kaldırabileceğini düşünmüştü. Ve fikrini değiştirmeden önce, ajansını arayıp lemurlar hakkında bir fotoğraf denemesi yapacağını söylemişti. Bir haftadır oradaydı ve henüz kamera çantasını açmamış, ormana gitmek için gerekli hazırlıkları yapmamış bile. Merrick, lemurların fotoğraflarının gelmemesinden rahatsız olacaktı, ama Danielle bunu umursayacak enerjiyi bulamıyordu.

Güvenilir Nikon'unu eline alalı iki ay olmuştu. Remy ile selvi bataklığında geçirdiği o günden beri fotoğraf çekme isteği duymamıştı. Son zamanlarda tek yapabildiği ağlamak ve kusmaktı. Hayatında ilk kez sanatı ona çekici gelmiyor, rahatlatıcı ya da dikkat dağıtıcı olmuyordu. İlham perisi, onun mutsuzluğunun altında ezilmişti. Kendini terk edilmiş hissediyordu.

Hayatında hiç evini özlememişti. Hiçbir yeri bilinçli olarak evi olarak görmemişti. Ama Louisiana'yı ruhunun derinliklerinde bir acı ile özlüyordu. Manzaraları, kokuları, sesleri, insanları özlüyordu. En çok da, sürekli yalnız olan, bağımsız bir kadın olan o, geride bıraktığı insanları özlüyordu.

Jeremy'yi kontrol etmek ve özür dilemek için aceleyle ayrıldıktan sonra Suzannah'ı aramıştı. Suzannah da Danielle'i kandırdığı için özür dilemişti. Danielle kin beslemiyordu. Suzannah'ın niyeti iyiydi. Danielle'i hayata yeniden dahil etmek ve ona kötü bir şey olmayacağını göstermek için çocuklarını onun bakımına emanet etmişti. Danielle, kız kardeşinin güveninin bu kadar yanlış yönlendirilmiş olmasından dolayı üzgündü.

Suzannah ona geri dönmesini istemişti, ama Danielle reddetmişti. Herkes için uzak durması daha iyiydi.

Remy'den gelen haberler acı verici derecede azdı. Danielle'in veda bile etmeden gittiğini fark ettiğinde, o da ortadan kaybolmuştu. Sırtındaki yaralanmadan mucizevi bir şekilde iyileşen Butler, Suzannah'ya çocuklarla ilgilenmesi için yardım etmek üzere kalmıştı.

Çocuklar. Tanrım, o küçük canavarları bile özliyordu.

Gerçekten depresif hissetme ihtiyacı duyan Danielle, dünyayı dolaşırken yanında taşıdığı fotoğraf kutusuna uzandı. Luck'tan ayrılırken, küçük film kutularına sıkıştırılmış anılarla dolu kamera çantasını almak için kamp teknesinde kısa bir süre durmuştu. Ambrose, Mardi Gras maskesi ve mavi peleriniyle, tatlı bir masumiyet ve tuhaf bir asaletle, arka planda gizemli bir köpekle. Jeremy ve Tinks, hayvanat bahçesindeki maymunlarla dolu bir kafese girmenin bir yolunu düşünürken gözleri parlıyordu. Dahlia, pencerede kendi yansımasına bir bakış atıyor, çocukluğunu geride bırakma konusunda biraz kararsız görünüyordu. Küçük Eudora, ördek tüyü gibi dik duran saçları, Remy'nin Sno-Kone'sinden bir ısırik aldıktan sonra sırtıyor, dudakları palyaço makyajı gibi mavi renkteydi. Remy ona gülüyor, koyu tenli yüzü gözlerindeki neşeyle parlıyor. Remy, kamp teknesinin güvertesinde otururken Jeremy'ye bir balıkçıl gösteriyor. Remy sallanan sandalyede, bebeği kaslı kollarında tutuyor, bebeğin başı onun geniş omzuna yaslanmış, ikisi de derin uykuda. Remy, bataklığı gözlerini kısarak izliyor. Remy...

Gözyaşları kendiliğinden akmaya başladı, kirpiklerine yapışıp yanaklarından aşağı yuvarlanarak giydiği büyük beden gri tişörtüne damladı. Onu özlediğı kadar kimseyi özlememişti. Onun için çok yaşlıydı, en önemli konularda çok yanlıştı. Ama kalbi bu mantıklı nedenleri dinlemiyordu. Kalbi, onun hayatının büyük aşkı olduğuna karar vermiş gibiydi ve onu geride bırakmak zorunda kalmıştı.

"Lanet olsun," diye küfretti ve hayal kırıklığından patlayarak elinin düz kısmıyla sehpaye vurdu. Ruhu birkaç damla daha gözyaşı döktü. Asil ve özverili olmaktan, içindeki huzursuzluğu dindiren tek erkeğı bırakmaktan nefret ediyordu. Neden kendi bencil nedenleriyle ona sadık kalıp onu bırakmamıştı?

Belki de bu, Hamilton lanetinin yeniden canlanmasıydı ve kendini gerçekleştirmek için onun karakterine aykırı davranmasına neden oluyordu. Ya da belki de aşktı. Remy Doucet'i, ayak tırnaklarına kadar acı çekecek kadar sevmişti.

Onu bu kadar çok sevdiği halde, yaşlı, ev işlerinde beceriksiz, kariyerine takıntılı bir sanatçıyla onu yükümlü bırakabilir miydi? Hayır. Bu yüzden şimdi Madagaskar'ın ortasında, yalnız başına oturuyordu.

Tabii ki, teknik olarak konuşursak, tamamen yalnız değildi. İçinde minik bir insan yerleşmişti. Konuşkan biri değildi, ama varlığını kesinlikle hissettiriyordu, diye düşündü Danielle, boğazında bir başka mide bulantısı dalgası yükselirken. Bir doktor onun hamile olduğunu söylemiş, Danielle bunun imkansız olduğunu iddia edince omuz silkip, sanki "doğum kontrolünün güvenilirliği buraya kadarmış" der gibi davranmıştı.

Remy'nin bebeğini taşıyordu. Bu mucize onu hayrete düşürdü. Gerçeklik ise onu korkudan dilsiz bıraktı. Yeni bir şüphe dalgası, mayalanmış ekmek hamuru gibi içinde kabardıkça, gözleri yeniden yaşlarla doldu. O, anne olmayı hak eden dünyadaki son kadındı. Bu gerçeği trajik bir şekilde kanıtlamıştı.

Ama Remy'yi elde edemiyorsa, belki de onun bu küçük parçasını, tatlı bir aşk gecesinde onunla birlikte yarattığı bu küçük insanı elde edebilirdi. Bebeğin onun koyu saçlarına ve gözlerine sahip olduğunu, gülümsediğinde tombul yanaklarında bir gamze olduğunu hayal etti ve Danielle, özlemle kalbinin patlayacağını düşündü. Remy'nin küçük parçası, ruhunu iyileştiren ve hayatını aydınlatan aşkı hatırlatan parçası.

Ama bu kime adil olurdu ki? O tek başına çocuk yetiştirmek için uygun değildi ve birçok kez baba olmak istediğini dile getiren Remy, kendi çocuğunu tanıma deneyiminden mahrum kalacaktı. Ruh hali yine dibe vurdu. Bir tuzlu kraker daha aldı ve somurtarak çiğnedi, odanın karşısındaki pürüzlü sıva duvara sabah güneşinin döktüğü antika altın rengi ışığı görmeden bakakaldı.

Eli karnına gitti ve aniden kendini hamile ve şişman olarak hayal etti. Elbette Remy'ye söylemek zorunda kalacaktı, ama bebeğini ceylan gözlü Marie Broussard'a ya da Remy'nin eş olarak seçeceği başka bir genç, inanılmaz derecede güzel kadına vermektense cehennemde yanmayı tercih ederdi.

Yaşam tarzı bir bebek için yer bırakmıyor muydu? Yaşam tarzını değiştirecekti, kararlılıkla ilan etti. Zaten egzotik yerlere olan ilgisini kaybettiğini Tanrı biliyordu. Yerleşecekti. Kariyeri diğer görevlerinden uzaklaştırıyor muydu? Yaptığı iş miktarını azaltmaya çalışacaktı. İlham perisini evcilleştirmek için elinden geleni yapacaktı ve tam zamanlı bir hemşire tutacaktı. Bekar bir anne olacaktı, ama bu işi tek başına halletmesi için hiçbir neden yoktu, özellikle de işi batıracağından bu kadar korktuğu halde. Kendi sınırlarını biliyordu. Bu ona bir avantaj sağlıyordu, değil mi? Her iyi zengin kızın zorluklarla karşılaştığında yaptığı şeyi yapacaktı: yardım tutacaktı.

Bu işe başvuracak koyu gözlü Cajun haylazlarının olmayacağı düşüncesi, onun coşkusu bir anda söndürdü. Duyguları, roller coaster gibi tekrar dibe vurdu.

Louisiana'dan kaçtıktan sonra bir süre Remy'nin peşinden geleceğini hayal etmişti, ama gelmemişti. Remy, ondan kıl payı kurtulduğu için rahatlamış ve aklı başına gelmişti. Sevişmelerinden sonra bataklıkta yaptığı sevimli itirafı hatırladı, jeolog olduğunu söylemişti. Belki de sonunda bir petrol şirketinde iş bulmuştu.

Danielle alçak kanepeden zorlukla kalktı, sehpadan çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Burada oturup kara kara düşünmenin bir anlamı yoktu. Gezi yaparken kara kara düşünebilirdi. Remy hayatından çıkmış olabilir, ama dünyanın geri kalanı hâlâ oradaydı. Midesi yatışmıştı ve caddenin aşağısında bir açık hava pazarı vardı. Yürüyüşe çıkacak, bir şeyler yiyecek ve geri döndüğünde havayollarını arayıp Amerika Birleşik Devletleri'ne giden bir sonraki uçağa yer ayırtacaktı. Kalbi kırık olsa da olmasa da, yaşamaya devam etmesi gerekiyordu.

Remy, Antananarivo'nun antik manzaralarına neredeyse hiç bakmadı. Dik yamaçlarda üst üste yığılmış, ayrıntılı bir kumdan kale şehri gibi görünen macun rengi evlerin farkında değildi. Trafik sıkışıklığının farkındaydı ve taksi tekrar yavaşladığında içinden küfretti. Gittiği her yerde Danielle'in iki adım gerisindeydi. Bir saniye içinde ona ulaşmazsa, yine geç kalacağı hissinden kurtulamıyordu.

Danielle'in gittiği her yerde iki adım gerisinde kalmıştı. Bir saniye içinde ona ulaşmazsa, yine çok geç kalacağına dair acil bir hisse kapılmıştı.

O gece hastanede onun peşinden gitmediği için kendini zihinsel olarak suçladı. Onu orada yakalayıp evlenmesini isteseydi, büyük bir duygusal çalkantı ve acıdan kurtulmuş olacaktı. Bunun yerine, onu gitmesine izin verdi ve sonra bir ay boyunca onun gittiği için kendine acımaya devam etti. Danielle seyahat etmeyi sevdiği ve kendisi evden ayrılmaya dayanamadığı için bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söyleyerek her türlü zamanını boşa harcadı. Ama ev, o olmadan boş ve yalnız bir yer gibi görünüyordu ve sonunda, Antarktika'da yaşamak anlamına gelse bile, onsuz yaşamak istemediğini kabul etti.

Taksi tamamen durmuştu ve taksi şoförü rahatça sigara sarıyordu. Bu, üçüncü dünya ülkelerinde sıkça görülen trafik sıkışıklığının tüm belirtilerini taşıyordu. Remy tekrar küfretti ve başını pencereden dışarı çıkardı, sorunun kaynağını görmeye çalışırken, gümüş rengi sarı saçlar gözüne çarptı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Yarım blok önde, asi bir at kuyruğu caddede sallanıyordu. Uzun bacakları ve kamera çantasını gördü ve taksiden atladı, şaşkın şoföre pencereden bir tomar para attı.

"Danielle! Hey, Danielle!"

Danielle adımlarını yavaşlattı ve başını salladı, halüsinasyon gördüğünden emindi. Ama bağırış tekrar geldi, viskiyle boğuklaşmış ve erkeksi bir sesle. Kaldırımdaki kalabalık, o yavaşça dönüp arkasına baktığında, bir kayanın etrafındaki nehir gibi etraftan akıp gitti.

"Remy," diye fısıldadı, sanki onun adını daha yüksek sesle söylerse büyüü bozup onu ortadan kaldıracakmış gibi.

Ondan tam iki metre uzakta durdu ve orada, dağınık, yorgun ve kararsız bir şekilde durdu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve sakalının gölgesi, hatırladığından daha ince olan yanaklarında mavi görünüyordu. Kot pantolon, spor ayakkabı ve uçak koltuğunda uyuduğundan dolayı kırıışmış soluk pembe bir gömlek giyiyordu. Hiç bu kadar harika bir şey görmemişti.

Çantasını yere bıraktı ve "Bana yaşattığın tüm acılar için seni öpmeli miyim yoksa dizimin üzerine yatırmalı mıyım bilmiyorum, *chère*" dedi.

Danielle, ayakları üzerinde dengesizce sallanarak ve hiç çekinmeden yere yığılmak suretiyle sorunu çözdü. Kalbi güm güm atan Remy, onu yakalamak için atladı.

"Danielle? Tatlım? İyi misin?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, onu net bir şekilde görmek için gözlerini odaklamaya çalışarak.

"Seni tutuyorum," diye mırıldandı, dudakları onun dudaklarının hemen üzerinde, koyu renkli gözleri yoğun bir şekilde. "Ve bu çok iyi hissettiriyor."

"Yani, beni nasıl buldun?" Dizlerine yeniden güç geldi ve doğruldu, ama Remy onu bırakmak için hiçbir hareket yapmadı. Kaldırımın ortasında, uyluk uyluk, göğüs göğüse duruyorlardı.

"Butler seni menajerinden buldu," diye açıkladı. "*Mon Dieu, chère*, çok dolaşıyorsun. Bu tempoya alışmam biraz zaman alacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni seviyorum demek istiyorum," diye mırıldandı. "O gece hastaneden veda bile etmeden ayrıldığında çok kızmıştım. Bataklığa gidip bir süre kardeşim Lucky'nin yanında kaldım. Ama kadınların ne kadar kötü olduklarına dair onun şikayetlerini dinledikçe seni daha çok özledim."

Danielle ona şaşkınlıkla baktı, ona teşekkür etmeli mi yoksa tokat atmalı mı emin olamıyordu.

"Louisiana'yı terk etme fikrine alışmam biraz zaman aldı," diye devam etti. "Ailemi terk etme fikrine. Ama ne kadar çok düşünürsem, *senin* benim ailem olmanı o kadar çok istediğimi fark ettim." Bir an durdu, cesaretini topladı ve Danielle'e söyleyeceği şeyin çok önemli olduğunu ima etti. "Seninle evlenmek istiyorum, Danielle."

Bu düşünceyle başı döndü ve bir an için Danielle bayılacağından emin oldu, ama dizlerini kilitledi

ve ayakta kalmayı başardı. Tanrım, ne kadar da lezzetli bir fantezi. Remy ile evlenip sonsuza kadar mutlu yaşamak. Ama bu sadece bir fanteziydi.

"Hayır, Remy," diye mırıldandı, kollarından kurtulup, üzgün bir şekilde başını salladı. "Bunu yapmana izin veremem."

"Buna izin mi vereyim?" dedi Remy, inanamıyormuş gibi, ellerini beline koyarak. Sinirlerinin sonuna gelmiş bir adam gibi görünüyordu. "Seni bu sevimli dünyanın her yerinde kovaladım! Uçmak için o kadar çok borç aldım ki, aya bedava seyahat edecek kadar sık uçan yolcu mili biriktirdim! Sonunda seni buldum ve sen bana seninle evlenmeme izin veremeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Sen benimle evlenmek istemiyorsun," dedi, başını sallayarak oteline doğru geri çekilmeye başladı. "Ben yaşlıyım ve üzerimde bir lanet var. Sen daha iyisini bulabilirsin, Remy. Marie Broussard ile evlen. O iyi bir kıza benziyordu."

"Belki de ben bir kız istemiyorum. Belki de bir kadın istiyorum," dedi, agresif bir şekilde ilerleyerek. Elini uzattı, bileğinden yakaladı ve tekrar kendine doğru çekti. "Belki de küflü, eski bir İskoç laneti umurumda bile değil. Seni istiyorum, melek, ve seni elde etmek için dünyanın sonuna gitmem gerekse bile umurumda değil. Şimdi ne dersin?"

Danielle, tüm kanı ayaklarına hücum ederken ona bakakaldı. "Sanırım kusacağım."

"Gerçekten mi, Remy," dedi Danielle, banyodan çıkarken çıplak ayakları serin fayans zemine çarpıyordu. Dişlerini fırçalayıp yüzüne soğuk su serptikten sonra kafası biraz daha berraklaşmıştı. Onu hayatını mahvetmekten vazgeçirebileceğini hissediyordu. "Benimle yaşamak imkansız. Bencil ve kendime düşkünüm. Alışkanlıklarımdan vazgeçemiyorum ve popomun sarkmaya başladığından eminim. Neden tüm bunlarla uğraşmak isteyesin ki?"

Remy, avcı yeşili yatak örtüsünün üzerinde uzanmış, sırtı rattan başlığa yaslanmış, koyu renkli gözlerinde şüpheli bir bilgelik parıltısı vardı

gözlerinde şüpheli bir bilgelik parıldıyordu. Ona eğik bir gülümseme attı, yanaklarında gamzeler belirirken yataktan kalkıp ona doğru yavaşça yürüdü. "Çünkü seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun ve eğer popon düşecekse, onu yakalayan kişi ben olmak istiyorum."

Kollarını ona doladı, elleri kalçalarından aşağı kayarak şortunun üzerinden poposunu avuçladı. Kaşlarını oynattı. "Bana oldukça iyi geliyor. Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Danielle, birdenbire ciddileşerek, onu kaçmaya iten duyguların etkisiyle. Ona baktı, gri gözleri kasvetli ve kararsızdı. "Olanlardan sonra neden hala beni istediğini anlamıyorum."

"Danielle, olanlar bir kazaydı. Jeremy'ye olanlar ya da arkadaşının bebeğine olanlar senin suçun değildi. Kötü şeyler olur, tatlım. Belki de sen onunla gitseydin Jeremy yaralanmazdı, belki de onun yerine sen yaralanırdın. O zaman da suçlu Jeremy olurdu, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır..."

"Sen kusursuz değilsin, Danielle. Herkes hata yapar."

"Sadece senin hatalarından biri olmak istemiyorum," diye mırıldandı, korku ve mutsuzluk boğazındaki kelimeleri sıkıştırıp gözlerinin arkasında biriken gözyaşlarını dışarı itiyordu. Onu çok seviyordu, onu çok istiyordu, ama kendi mutluluğundan çok onun mutluluğunu istiyordu. "Mutlu olmanı istiyorum, Remy."

Kalbi hızla çarptı ve gözlerinde nem hissetti. Ne bencil, ne de kendine düşkün bir kadındı ki, onun ihtiyaçlarını ön planda tutuyordu. Sonunda ona yetiştiğinde, onun kendisini gerçekten ihtiyaç duymadığını, gerçekten sevmediğini, Louisiana'dan ve ailesinin tehdidinden kurtulduğuna sevindiğini keşfedeceğinden korkmuştu. Ama o tuvalette kusarken, o da kadının dairesini hızlıca araştırmış ve umabileceği en anlamlı kanıtı, fotoğrafları bulmuştu. Danielle, sanatında kendi duygularını ortaya koymuştu, resim kapalı bir kapının yalnızlığını ya da bir çocuğa olan

bir çocuğa olan şefkatli sevgisi olsun. Gördüğü şey, açığa çıkan duygular, ortaya çıkan özlem, sevgiydi. Onun huzursuz kalbinde, onun gelip onu sahiplenmesini bekleyen çok fazla sevgi vardı.

Mükemmel elmacık kemiğinden melek saçının bir tutamını geriye doğru taradı ve şöyle dedi: "Sadece seninle mutlu olabilirim. Bunu göremiyor musun, meleğim? Seni Lou'siana'dan daha çok seviyorum. Seni o kadar çok özledim ki, öleceğimi sandım. Manhattan'da mı yoksa Madagaskar'da mı yaşayacağımız umurumda değil. Ev, kalbin olduğu yerdir ve benim kalbim seninle, Danielle."

İki iri damla gözyaşı barajdan taşarak yanaklarından süzüldü. Yumuşak dudakları titredi. "Oh, Remy, işe yarayacağını düşünseydim seninle her yerde yaşardım, ama ilham perimi de düşünmem gerek..."

"İlham perine kenara çekilmesini söyle, bebeğim," dedi seksi bir sesle. "Çünkü seni bırakmayacağım."

"Ama sen çok gençsin ve..."

Remy onu keserek geri adım attı ve elini kaldırdı. "Bu yaş meselesini burada ve şimdi halledeceğiz. Kalem var mı?"

"Kalem mi?"

Sabırsızca başını salladı, kendisi de bir tane buldu ve komodinden aldı. İki parmağını kot pantolonunun arka cebine soktu ve katlanmış bir kağıt parçası çıkardı, onu açıp pencerenin yanındaki küçük yuvarlak masanın üzerine yaydı. Danielle, gömleğinin göğüs cebinden küçük bir White-Out şişesi çıkarmasını şaşkınlıkla izledi. "O ne?"

"Senin doğum belgen, Butler'ın nezaketi, Tanrı onu korusun."

"Benim...?" O, White-Out'un küçük fırçasını çıkarıp çıkardığında ve doğum yılının üzerine sanatsal bir hareketle sürdüğünde, onun omzunun üzerinden baktı.

"Bunu yapamazsın!"

Remy bir korsan gibi sırtıttı. "Neden olmasın? Rahatla, *chère*. İyi zamanlar başlasın!"

Danielle, histeri ve mutluluk arasında kalmış bir şekilde güldü, Remy kalemi aldı ve dikkatlice 1960 yazısını yazdı.

"İşte oldu, hayatım. Artık resmi olarak aynı yaşıyoruz." Ayağa kalktı ve belgeyi ona uzattı, koyu renkli gözleri şeytani bir neşeyle parıltıyordu.

Danielle elindeki kağıda baktı ve gülümsedi. "Vay canına, şimdiden daha genç hissediyorum."

Remy kollarını onun beline doladı ve kafasındaki gizli bir müziğe göre yavaşça dans etmeye başladı. "Evlenmek ister misin?"

Ona şaşkın ve aşık bir bakış attı. Adam kararlıydı; kimdi ki o, tartışacak? Yakışıklı, seksi, yaramaz ve yaşına göre çok akıllıydı. Bütün bunları feda etmek için aptal olması gerekirdi. "Evet, istiyorum," diye mırıldandı, onunla aynı ritimde sallanarak.

Remy onu kendine çekti ve öptü, sanki hayat veren bir iksirin ilk ve son yudumuymuş gibi tadını çıkardı. Danielle kollarını onun boynuna doladı ve ona tekrar dokunmanın mutluluğuyla keyiflendi. Yenilenmiş hissediyordu. Aşkın parıltısı onu altın bir sıcaklıkla doldurdu. Ona bebekten bahsetmeyi düşündükçe kalbi göğsünde kabardı... daha sonra... birbirlerine uygun bir sevgilinin hoş geldinini verdikten sonra.

"Biliyor musun," dedi Remy, konuşmak için başını kaldırarak. "Aniden uzun, uzun bir duşa ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

Danielle ona şehvetli, seksi bir bakış attı. "Yardım ister misin, *cher*?"

"Oh, evet," dedi, koyu renkli gözleri parıldayarak. "Kesinlikle."

Yazar hakkında

TAMI HOAG'ın romanları, 1988'de ilk kitabının yayınlanmasından bu yana düzenli olarak ulusal en çok satanlar listesinde yer almaktadır. Los Angeles'ta yaşamaktadır.

FIRTINALI / HUZURSUZ KALP
A Bantam Book / Ağustos 2007

Yayınlayan: Bantam Dell
Random House, Inc.
New York, New York

Bu eserler kurgusaldır. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır

Tempestuous telif hakkı © 1990 Tami Hoag
The Restless Heart telif hakkı © 1991 Tami Hoag

Bantam Books ve horoz logosu Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

eISBN: 978-0-307-57528-9

Bu kitaplar orijinal olarak Bantam Books tarafından ayrı ayrı yayınlanmıştır.

www.bantamdell.com

v3.0

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

